GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

NYBYGGET VID VARGKULLEN

ELLER

NÅGRA SVENSKA UTVANDRARES

ÄFVENTYR

I

KANSAS

AF

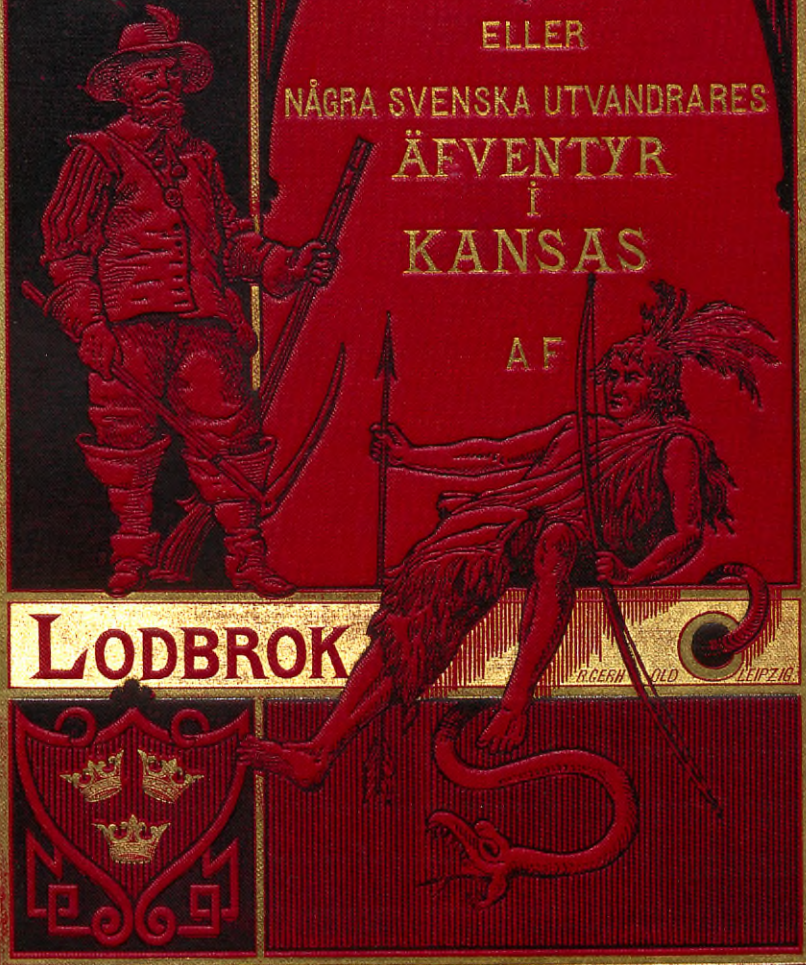

LODBROK

R. GERH. OLD LEIPZIG.

Litt.
Sv.

TRANEMÅLA
SAMLINGEN
SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

NYBYGGET

VID VARGKULLEN

ELLER

NÅGRA SVENSKA UTVANDRARES ÄFVENTYR
I KANSAS.

BERÄTTELSE

AF

LODBROK.

[R. Pihlström]

STOCKHOLM
NILS GLEERUPS FÖRLAGSEXPEDITION.

STOCKHOLM
ISAAC MARCUS' BOKTR.-AKTIEBOLAG.
1881.

Två år förut.

Han anlände till Stockholm med ett godståg, tror jag. Säkert är åtminstone, att det icke var med det dyra snälltåget. Han såg vår sköna, mångbesjungna hufvudstad för första gången denna dag, den 16 Maj 18..., och innan solen om aftonen gömde sig bakom horisonten i den purpurklädda molnbädden, hade han etablerat sin affär.

Var han då enormt rik, en Crœsus bland nutidens småfolk?

Nej, han egde blott 100 kronor och några småmynt och hela hans bagage bestod af en liten handkoffert.

Hade han någon Rothschild bland sina slägtingar?

Ingalunda! Med undantag af den allmänna slägtskap, hvilken alla menniskor på grund af sitt härstammande från Adam och Eva ega med hvarandra, hade ingen den äran att räkna frändskap med honom, jag menar rent lekamlig frändskap, åtminstone ingen i hufvudstaden. Själafränder hade han dock troligen några.

Åtminstone hade den lycklige väl någon hjelpsam vän i viken?

Nej, han egde icke ens en enda bekant i hela staden, och ingen i staden kände honom.

Huru? Ingen enda? Och han kunde likväl, innan aftonsolens glödande strålar spridde dagens sista ljus öfver firmamentet, hafva etablerat en affär, vara egare af en firma eller åtminstone delegare i en sådan, han

kunde på en enda dag blifva den mägtige herskaren öfver en liten och god stamtrupp af bokhållare, kassörer m. m.? Ah! Det var kanske blott en liten obetydlig affär? Kanske endast en handel med några bundtar patenterade tändstickor och en half låda cigarrer, några askar skosvärta och andra artiklar af relativt obetydligt värde?

Nej, värde läsare, och åter nej! Hans så hastigt och lyckligt etablerade affär var en storartad "Bankir-, Inkasso- och Kommissions-Affär".

Men då är saken obegriplig, menar Ni, käre läsare.

Ja, men se här hemligheten!

Han var ett merkantilt snille, en stor finansier, en af desse jättelike, imponerande, lyckligt utrustade varelser, hvilka likt meteorer ofta uppstiga på handelsverldens firmament, men hvilka också med meteorens snabbhet försvinna, oftast i ett outgrundligt fjerran och alltid med en knalleffekt, liksom understundom de verkliga, i rymdens ethervågor kringdansande meteorerna. Han hade dessutom ett helt kapital af den vara, som af dylika Merkuriisöner aldramest föres i marknaden. Han var således kapitalist, men hans kapital var af ett slag, som aldrig kommer att lyda under den nya utsökningslagen, hans kapital var en gränslös, aldrig vacklande djerfhet.

Med snille och djerfhet ansåg han sig vara rik och han hade till en del ganska rätt i denna sin åsigt, ty dessa båda egenskaper kunna stundom vara en säkrare borgen för framgång, än relationer, ärbarhet och redlighet och andra dylika ting, genom hvilka hederligt folk söker skaffa sig framgång i denna verlden. För att tala med den kemiska vetenskapens uttryck, hvilka genom den stigande upplysningen hafva ingått i folkets tungomål, kunna vi formulera vårt påstående sålunda: en vigtdel snille och nittionio vigtdelar oförskäm .... förlåt! .... djerfhet — det är den rätta blandningen, genom hvilken det salt framställes, som kallas och är affärsmän af samma skrot och korn som ifrågavarande firma — Davidsohn & Berg.

Davidsohn & Berg! Voro de då två, när den tunga godstågsmaskinen förde den blifvande firmans egare till hufvudstaden? Nej, Davidsohn kom ensam med sin hand-

koffert och sina 100 kronor. Den rad af lyckliga fynd, som utmärkte firman Davidsohn & Bergs födelsedag, inbegrep äfven den lyckliga tillfälligheten, att Berg råkade i Davidsohns väg. Två liktänkande själar känna sig alltid dragna till hvarandra. De blifvande affärsmännen genomskådade hvarandra från första stunden, då de mötte hvarandra i Strömparterren. De blefvo ett genom sympatiens och de gemensamma intressenas band.

Värde läsare! Älskvärda läsarinna! Om du finner egarne af firman Davidsohn och Berg, sådane jag nu presenterat dem, väcka åtminstone nyfikenhetens intresse i din själ, så inbjuder jag dig att i mitt sällskap taga en öfverblick öfver de göromål, som lyckligt ledde till det angifna resultatet — affärens etablerande.

Klädd med en elegans, som det till blygd för de gamla enkla tiderna varit nutidens beklädnadsartister, skoartister, hårartister o. s. v. förbehållet att frambringa, tog Davidsohn in på "Grand Hôtel", der man naturligtvis med glädje lät sig "snubbas" af den parfymerade matadoren, som såg så förnäm ut och var så aristokratiskt befallande. Derefter gick han till sina göromål. Intet dröjsmål! Tid är penningar.

Det fans vid denna tid i alla större handelsstäder en och annan firma, hvars existens var lika mystisk, som dess affärsverksamhet var af tvifvelaktigt slag. Numera äro dylika firmor naturligtvis utrotade, men *då* funnos de. Äfven Stockholm hade sådana. De faste, hederlige och på säkra fötter stående affärsmännen kände dem ganska väl och inlät sig sällan i transaktioner med dem; men allmänheten, den ofta bittert lurade allmänheten, visste icke hvad affärsverldens heroer kände, såsom skolbarnen känna första sidan i katekesen, och derför fick allmänheten med sin svett och möda göda dylika firmor. Vi erinra oss, att tidningarne omtalade på sin tid en dylik firma, hvars enda affär bestod deri, att den införde i tidningarne annonser än efter en kassör, än efter en bokhållare o. s. v., alltid med tillkännagifvande, att "svar erhålles, om 48 öre bifogas» eller »närmare» uppgifter sändas mot en krona". Firmans

nettoinkomst utgjordes af dessa sammanlagda 48-ören och en-kronor, sedan tryckningskostnaden blifvit afdragen.

Firman Dunder & Comp. var en firma af detta mystiska slag. Davidsohn kastar sig i en droska och uppsöker denna firmas kontor. Han är nog lycklig att träffa chefen sjelf.

"Firmans chef förmodligen?" sade Davidsohn vid sitt inträde.

"Ja, till er tjenst! John Dunder."

"Jag är förtjust att göra er bekantskap."

"Jag rullar mig i stoftet."

"Er affär är ju gammal?"

"En af de äldsta på platsen, täflar med Rothschild i soliditet."

"Huru gammal?"

"Hm! Fyra och en half månad."

"Hvilken aktningsvärd ålder! Jag är förtjust, herr Dunder."

"Ah! Men hvarför dessa frågor?"

"Jag har ett förslag att framställa."

"Ett förslag? Hm! Vår soliditet..."

"En affär, om ni så vill."

"Ah! En affär? Låt höra!"

"För att grundlägga en affär, en bankir- och inkassoaffär, som inom fjorton dagar skall öfverglänsa allt hvad verlden hittills i den vägen har skådat, behöfver jag rekommendationer af ansedda firmor."

John Dunder nickar sjelfbehagligt och bifallande. Han tyckes redan hafva börjat att förstå, hvilket universalsnille, som denna dag har gjort honom den utsökta äran att infinna sig på hans kontor.

"Jag förstår! Jag förstår! Huru många procent bjuder Ni?"

"Två procent af affärens nettovinst."

"Fem?"

"Låt gå då för fem!"

"Öfverenskommet!"

Herr John Dunder satte sig ned vid sitt eleganta, med rika bildhuggerier försedda skrifbord. Såsom varande en mägtig man, kunde han naturligtvis icke sätta

sig utan att genom upprepade utblåsningar af luft öfver läpparne dokumentera sin vällefnad.

Hvad skrifver nu herr John Dunder? Vi läsa det öfver hans axel:

"Undertecknade, som en lång följd af år stått i den mest förtroliga affärsförbindelse med herrar..."

Här stannade han och vände sig frågande till främlingen.

"Ert namn?"

"Den blifvande firmans namn, menar Ni?"

"Ja visst;"

"Davidsohn & Berg."

"Godt!"

Derefter fortsätter han att skrifva:

"....med herrar Davidsohn & Berg, anse det för en ära att kunna intyga deras stränga redlighet och oöfverträffliga affärsskicklighet, hvarför vi hafva nöjet att till det bästa hos enhvar rekommendera deras nyligen här i Stockholm grundlagda "Bankir-, Inkasso- och Kommissionsaffär."

Stockholm den 16 Maj 18..."

"Dunder & Comp.
Grosshandlare".

Till gengäld för denna ampla rekommendation, hvilken hade ett visst slägttycke med vissa puffar för "maltextrakt" och "Brama-Taffel-Bitter", skref herr Davidsohn till herrar Dunder & Comp. en förbindelse, lydande å fem procent af den blifvande nettobehållningen. Att kalla det för en "möjlig" nettobehållning, kunde icke falla herr Davidsohn in. Han hade nog snille att aldrig tvifla på sin egen förmåga.

Efter att hafva anskaffat ett halft dussin dylika »värdepapper», var Davidsohn nöjd och skred till nästa åtgärd.

"En affärslokal!"

Denna är snart funnen.

"Hyran?" spörjer den lakoniske affärsmannen. Han har redan hunnit vänja sig vid affärsstilen och använder dessutom den mest öfverlägsna nobless i sitt sätt att tala.

Värden afgaf sitt blygsamma svar:

"Tretusen kronor."

"Antages! I afton komma mina möbler och i morgon inflyttar jag."

Han vinkade stolt med handen till afsked.

"Möbler!" sade han i sitt sinne, då han för åttonde gången under denna förmiddag kastade sig i sin droska.

Ingen svårighet! Det finnes möbelhandlare nog i vår goda hufvudstad, och Davidsohn hade snart uppsökt en sådan.

"Ni möblerar mitt kontor och min våning i den modernaste stil. Fyra rum utom kontoret. Men det måste vara färdigt redan i dag."

"Godt!"

"Priset!"

"Nittontusen kronor!"

"Betalas er efter 30 dagar. Här är adressen. Farväl!"

Har Davidsohn mera att uträtta eller kan affären nu anses vara etablerad? Åh, ännu återstår mycket. Han måste ju kasta in en storartad annons i de dagliga tidningarna, han måste anskaffa en kompanjon, hvilken tillika skall vara kassör, han måste anställa ett halft dussin bokhållare och en betjentgosse, han måste köpa ett kassaskåp af storartade dimensioner och räkenskapsböcker för alla möjliga konton, och slutligen måste han skaffa sig en köpt älskarinna med egen våning och stora anspråk på hans kassa... Detta allt var ett jättearbete för en man på en enda dag, men Davidsohn var karl till att medhinna det. Jag tror till och med, att han på en enda dag skulle hafva kunnat medhinna att blifva femtio år gammal, om icke naturen hade lagt oöfvervinneliga hinder i vägen derför och om han icke sjelf hade insett, att hans ungdom var en vinst i det stora lotteriet, ett kapital, som blott behöfde skötas med djerf klokhet för att lemna hundrafemtio procents årlig afkastning.

Slutligen medhann han äfven under dagens lopp att uppsöka och engagera en äldre gentleman med ett ärevördigt och godmodigt utseende och dertill något korpulent, med få ord, en man, som måste ingifva hvar och en förtroende. Som den ärevördige gentlemannen var

iklädd en luggsliten rock, dito benkläder och en hatt, som tydligen hade sett sina lyckligaste dagar, kunde Davidsohn djerft framställa sitt förslag. Fattigdomen är en svår frestare och brödbekymret en dålig läromästare. Den luggslitne gentlemannen var verkligen mottaglig för Davidsohns goda skäl, klingande bevis och rundliga löften om "guld och gröna skogar". Och hvartill skulle den luggslitne gentlemannen begagnas? Han måste öfverallt — på kontoret, i kaféerna, på teatrarne, i jernvägens väntsalar och kupéer — med ett ord öfverallt, der de goda Stockholmarne samlas, visa sitt ärevördiga yttre och arbeta för firmans bästa. Han skulle vara en lefvande skylt, som öfverallt utspridde firmans lof. Han måste ljuga med den mest trovärdiga min, han måste på ett elegant sätt, utan att för mycket öfverdrifva, bekräfta de gröfsta osanningar om firmans chefer, om dess redbarhet, rikedom, vidsträckta affärsförbindelser och orubbliga soliditet, åt hvilken man skulle kunna anförtro milliarder, utan att riskera en enda skilling. På detta sätt skulle han sprida firmans namn, skaffa den anseende och värfva kunder.

Följande morgon tog affärsverksamheten sin början. Tack vare den luggslitne, men nu uppklädde, gentlemannens ifriga arbete under föregående dagens afton och de kolossala annonserna gjorde firman storartade affärer redan första dagen.

Herrarne Davidsohn och Berg sammanträffade på kontoret en half timme förrän detta skulle öppnas.

"Är allt i ordning?" frågade den förre.

"Ja!"

"Huru stor är kassan?"

"Fem kronor tretiofyra och ett halft öre."

"Godt! Inom två timmar skall den gå upp till en million. Der är redan en hel del godt folk samladt i väntrummet. Så snart bokhållarne komma, kunna vi börja."

Och det gick verkligen efter Davidsohns beräkning. En timme hade ännu icke förlidit efter kontorets öppnande, förrän Berg kunde tillkännagifva, att kassan uppgick till en och en half million. Den, som möjligen in-

trädde på kontoret med tvifvel i hjertat, kunde naturligtvis icke fortsätta att tvifla på firman Davidsohn & Berg, sedan han med egna ögon sett den sublima likgiltighet, med hvilken de båda kompanjonerne mottogo och lofvade förvalta de småsmulor af fyratio- eller femtiotusen riksdaler, som deras kunder med en viss blygsel öfver kapitalets litenhet knappt vågade framräcka. Siffror, så kolossala, att räknekonsten knappt förmår återgifva dem, siffror, i hvilka millioner utgjorde enheter eller milliarderna tiotal rullade med en viss vana oupphörligt öfver den förnämt skrytsamme Davidsohns läppar. Hvem skulle tveka att sätta in sina sista fyrkar hos en sådan firma?

Båda herrarne sågo ut, som om de hade valt denna lilla strof till motto:

> Affärer, affärer! — gudomliga ting!
> Du lifvar min själ och förnöjer mitt sinn'!
> Ty pengar och pengar ger hvarje affär,
> Och pengar är hela mitt hjertas begär.

Medan den nybildade firman sköter sina lysande affärer, vilja vi omtala det lilla vi veta angående herrarne Davidsohn och Bergs antecedentia.

Hvad Berg beträffar, så har det varit oss omöjligt att förskaffa oss några underrättelser. Hans ursprung och hans tidigare lif äro insvepta i ett absolut mörker, hvilket vi icke kunnat genomtränga. Det enda, som vi kunna lemna upplysning om, är det som angår hans yttre gestalt. Han var liten till växten, temligen korpulent och på hans skinande anlete hvilade ett ständigt leende, hvilket gjorde ett mycket pinsamt och obehagligt intryck.

Om Davidsohn hafva vi deremot lyckats uppsnappa några sparsamma underrättelser.

Han hade erhållit sin uppfostran vid ett kongligt svenskt elementarläroverk och om han icke vid denna nyttiga läroanstalt hade inhemtat något annat, så hade han åtminstone grundligt lärt sig att lefva öfver sina tillgångar och göra skulder. Då han omsider genom dels kamraters hemliga hjelp, dels sin medfödda och omsorgsfullt utvecklade djerfhet hade lyckats aflägga stu-

dentexamen, var han med sin yttre förfining och sin inre fattigdom på reela kunskaper en talande illustration till det hos många välmenande föräldrar rådande oförståndet att, så snart de sjelfve ega en smula mera än de till de dagliga behofvens fyllande behöfva, ovilkorligen skola skicka sina barn i de s. k. lärdomsskolorna, utan afseende på, om barnen ega förmåga och verklig lust att idka studier, i stället för att, om nämnda lust fattas dem, låta dem egna sig åt ett praktiskt, med deras anlag öfverensstämmande lefnadsyrke. Ty i hvarje menniskas inre har en moderlig natur och en faderlig försyn nedlagt en "fallenhet", ett anlag för det ena eller andra af lifvets verksamhetsområden, och endast den menniska, som får följa detta medfödda anlag, kan känna en verklig lycka och tillfredsställelse. Ingen olycka kan jemföras med den att nödgas arbeta i ett kall, hvars syftemål äro främmande för hjertat, hvars medel man betraktar med en känsla af afsky och hvars framgång man helsar, icke med jublande hänryckning, utan med köld och likgiltighet.

Men det är tid att återvända från dessa utflygter på det pedagogiska området till skildringen af Davidsohns föregående.

Såsom student skulle Davidsohn naturligtvis till universitetet, om det än icke skedde just i afsigt att inhemta kunskaper, ja, vi gå till och med så långt, att vi påstå, att det skulle hafva varit omöjligt för honom att göra några framsteg i de lärda idrotter, som der öfvas, ty han saknade all underbyggnad. Följden blef den i dylika fall vanliga, ja oundgängliga, att när han efter fem år lemnade universitetsstaden, stod han på alldeles samma okunniga ståndpunkt, som när han höll sitt intåg der. Han hade icke gjort några framsteg.

Framsteg? Inga framsteg? Räknar man då det för ingenting, att han kunde lemna efter sig i den lärda staden hundra suckande och sörjande fordringsegare, en och annan liten älskande qvinna, som han med fagra ord och löften hade förfört? Anser man kanhända också det för en småsak, att han numera hade lyckats uppdrifva sin smak för och sitt behof af ett komfortabelt

och förfinadt lif till en sådan höjd, att knappt en Rothschilds rikedomar skulle kunnat förslå att tillfredsställa hans behof? Sannerligen, jag skulle vilja påstå, att hans framsteg voro tillräckligt kolossala, för att väcka häpnad.

Efter slutad vistelse i universitetsstaden och fullbordade "studier", förlorar sig hans lif under ett par år i ett mysteriöst dunkel. Hvar fans han under dessa år? Hvad företog han sig? Hvaraf lefde han? Detta är idel gåtor, outgrundliga frågor, på hvilka det skulle vara lika fåfängt att söka svar, som på den frågan, hvarifrån solvärmet egentligen härleder sig, eller på det spörsmålet, hvar Bismarck hemtar sina epokgörande idéer. Det skulle således vara ett lönlöst arbete att forska i denna sak och vi måste åtnöja oss med den vissheten, att då han ånyo likt fogeln Fenix lefde upp, skedde det i den vördnadsbjudande skepnaden af hufvuddelegare i den lysande firman Davidsohn & Berg.

Davidsohns yttre företedde icke många egendomligheter. Han var lång till växten, mager och hade ett ansigte, som var hvarken fult eller vackert, en intressant gulblek hy och ett par gryende kindskägg, som lofvade att blifva någonting stort med tiden. Ett korpsvart hår och mörka ögon fulländade det hvardagliga ansigtsutrycket.

Sådan satt han nu hvarje dag kl. 10—2 i sin beqvämt inredda och vackra affärslokal, görande affärer af alla slag. På börsen syntes han ofta. Den ärevördige gentlemannen värfvade kunder, kunderna offrade sina penningar och penningarne förstördes af herrarne Davidsohn och Berg. Se der den korta, men vältaliga och dessvärre äfven sanningsenliga beskrifningen om de affärer, som gjordes af den under en tid lysande firman.

Davidsohn var mest storartad i sin välgörenhet. Ofantliga summor skänkte han hit och dit, der han visste att tidningarne skulle omtala det och prisa hans namn, och naturligtvis kunde detta icke annat än öka hans kredit och hans förtroende bland allmänheten.

Det lyckades verkligen de båda egarne af firman att uppehålla skenet under fem månader, men då brast

slutligen såpbubblan sönder. I tidningarne, på börsen, på gatorna — öfverallt läste och hörde man den stora nyheten: "firman Davidsohn och Berg har stoppat. Aktiva: inga. Passiva: aderton millioner". Som en ljungeld flög denna underrättelse öfver stad och land — ack, det var en jobspost för många, som nu förlorade allt.

De förtviflade fordringsegarne belägrade affärslokalen. Tusende gånger om dagen tillspordes de af häpnad slagne, såsom skuggor i de stora salarne kringvandrande bokhållarne, hvar herrar Davidsohn och Berg befunno sig, och tusende gånger om dagen gåfvo de samma stereotypa svar, att de icke visste det, att firmans båda chefer för fjorton dagar sedan företagit en affärsresa och ännu icke låtit höra af sig.

"För fjorton dagar sedan!" ropade de ursinniga fordringsegarne i alla möjliga tonarter. "Då kunna de ju redan vara i Amerika."

De bleke bokhållarne svarade, att det var en sak, som de icke visste. Möjligen kunde utvandringsagenten underrätta dem om den saken.

"Men möblerna", skrek någon. "De äro väl firmans tillhörighet och således en tillgång?"

"Möblerna?" svarade bokhållarne. "Nej, min herre, de äro genom lagligt lösöreköp sålda till firman Dunder & Comp. redan för två månader sedan."

"Finnas här då inga tillgångar alls?"

"Jo, den kontanta kassan."

"Ah! Och huru stor är den?"

"En krona och femtiosju öre, min herre."

De ruinerade och förbittrade fordringsegarne måste aflägsna sig med vissheten, att de vid en blifvande utdelning skulle erhålla en bråkdel af ett af dessa etthundrafemtiosju öre.

Detta, värde läsare, var det som tilldrog sig två år före denna berättelses början.

I.

Första dagen i New-York.

"Om en qvarts timme kommer han. Man ser redan röken vid horisonten. Hip, hip, hurrah!"

"Godt! Vi få då någonting att göra."

"Att göra? Hm! Liksom vi skulle sakna göromål. I sanning, min bäste vän, du bör lära dig att uttrycka dina tankar på ett sätt, som bättre motsvarar din verkliga mening. Du ville förmodligen säga, att vi nu hafva utsigt till en god förtjenst?"

"Alldeles!"

"Nåja, min gosse, du har rätt. Dessa jätteångare, som befordra passagerare från gamla till nya verlden, äro nyttiga för fattiga stackare, som du och jag, ty vanligen hafva de ombord ett halft dussin eller flera bönder från vårt hemland, hvilka icke önska bättre än att låta plocka sig, som man plockar fjädrarna af en fogel."

"Ha, ha, ha! Ja, om icke hvarje ny ångare medförde dylikt fjäderfä, skulle det vara ganska svårt att taga sig fram här i Amerika. Desse amerikanare skulle kunna se oss ligga och dö af svält midtför deras ögon, utan att räcka oss en half dollar för att rädda lifvet. Bedja vi dem om hjelp, så sätta de oss till något arbete och gifva oss icke en styfver, förrän arbetet är uträttadt. Man har väl, för f-n, icke kommit till Amerika för att arbeta? Hade jag velat vara flitig och gå i mitt anletes svett från morgon till qväll under tusende mödor, så hade jag nog blifvit qvar derhemma i Sverige."

"Detta är just också min mening."

Detta samtal fördes mellan två karlar, som stodo på New-Yorks kaj den 3 Juni 18... Samtalet fördes på svenska språket, under det att rundt omkring bland den fram och tillbaka böljande folkmassan hördes en babylonisk förbistring af alla möjliga andra tungomål, från den välljudande och harmoniska italienskan till den breda och obehagliga irländska dialekten.

Man väntade hvarje minut den från England kommande emigrantångaren *China*, tillhörande Cunardlinien. Den kom direkte från Liverpool. Såsom de båda samtalande svenskarne antydt, var den redan i annalkande, och de tjocka rökmolnen från Chinas skorstenar syntes redan och närmade sig alltmera hamnen.

De båda svenskarne tillhörde den i de nordamerikanska sjöstäderna ganska talrika menniskoklass, som kallas runnare och som lefva af att "lura bönder". Under sken af att vilja hjelpa sina landsmän uti de svårigheter, som möta dem, när de sätta sin fot på den främmande jorden bland det okända folket, locka de de enfaldiga landsmännen i hvarjehanda snaror och sluta vanligen med att beröfva dem all deras egendom, hvarefter de lemna dem att antingen dö i elände eller under tusende otroliga vedermödor i utblottadt tillstånd kämpa för sin existens.

Till denna menniskoklass hörde, som sagdt är, de båda män, hvilka nu likt roffoglar spejade efter nya offer. Den ene var en till växten liten, men i omfånget desto större karl af ungefär fyratio års ålder, känd bland likasinnade landsmän under namnet Grin-Ola, på grund deraf att hans mun alltid var förvriden till ett otäckt leende. Den andre var lång och mager, hade svarta och väl putsade mustascher, ett korpsvart hår, mörka, gnistrande ögon och ett sätt att skicka sig, som talade om en bland bildadt folk tillbringad ungdom. De öfriga runnarne plägade kalla honom Late-Mats, troligen derför, att han sade sig heldre vilja dö, än lägga sin hand vid ärligt arbete. För öfrigt hade de båda karlarne ganska snygga kläder — hvem vet, om icke just denna rock eller just dessa benkläder för icke många dagar

sedan tillhörde någon fattig svensk, som med den för svenskarne i allmänhet egna godtrogenheten låtit plocka sig af desse herrar?

Medan vi nu invänta Chinas ankomst till den för Cunardliniens ångare afsedda hamnpieren, vilja vi taga i skärskådande den lifliga och rörliga scenen vid New-Yorks hamn. En bullrande, oafbrutet verksam mennisko-massa strömmade fram och tillbaka öfverallt, hvarthän man än vände sina blickar. Blott den del af publiken, som för ögonblicket hade intresse af att iakttaga emigrantångarens annalkande, befann sig i stillastående. Det var en skara, bland hvilken man lätt igenkände några runnare, en del bärare och stadsbud, några polis-betjenter och tulltjenstemän samt flera personer af olika åldrar och kön, hvilka sannolikt väntade någon med China till nya verlden anländande slägting eller vän. Alla dessa hade sin uppmärksamhet och sina blickar fästade utåt hafvet. Men den rörliga hopen omkring dem hade annat att tänka på än att sysselsätta sig med en så vanlig företeelse som en emigrantångares ankomst. Vagnar, fulla med handelsvaror, anlände den ena efter den andra till hamnen, aflastades och ilade åter bort för att hemta mera, under det att andra åkdon med samma ifver hemtade varor vid hamnen och förde dem inåt staden till de rika yankeernes magasiner. Här ilar en bodbetjent med skyndsamma steg för att till sin herr principal öfverbringa de underrättelser om anlända och afgående fartyg, som han uti något kontor vid hamnen har inhemtat. Der kommer en af två starka hästar dragen spårvagn, stannar ett ögonblick, under det att några passagerare af- eller påstiga vid hamnen, hvarefter den ånyo ilar åstad, för att vid nästa gathörn möta en annan dylik, kommande från motsatt håll och likaledes öfverfyld med trafikanter. Knappt har spårvagnen rullat bort, förrän en svärm af yngre manliga individer skocka sig samman omkring dem, som afstigit, utbjudande åt de anlända varor af alla slag. Den ene har tidningar till afsalu och försäkrar med högljudd röst på god amerikanska, att Morning Post är den mest republikanska af alla tidningar och att Evening-News är ett underverk af

prisbillighet. En annan utbjuder cigarrer, en tredje nålar af alla slag, från den aristokratiska perlnålen till den plebejiska stoppnålen. Här vandrar i sakta mak en lefvande skylt. Amerikanarne älska annonser och förstå sig bättre än något annat folk på konsten att annonsera. Det är en stor, groflemmad karl, som bär två stora taflor, den ena framtill och den andra på ryggen. Framtill är måladt med stora bokstäfver ett tillkännagifvande, att Singers Symaskin-Fabrik redan förfärdigat 1,000,015 originalmaskiner och att de nyttiga maskinerna fås mot månadtliga afbetalningar af 1 dollar. På baksidan af karlen läser man, att Formanby & Templar leverera åt törstande själar det bästa af alla sundhetsöl.

Man måste i sanning hafva besökt en amerikansk stad för att kunna göra sig en föreställning om det lif, som der föres. Gatorna, torgen, husen, menniskorna — allt har ett annat utseende och bär en annan prägel än i en af den s. k. gamla verldens städer. Otrolig är den företagsamhet, som Amerikas söner utveckla, och den snabbhet, med hvilken de bringa sina planer till utförande. Just denna brådska, denna sparsamhet med tid är det, som förlänar det egendomliga utseendet åt såväl städerna, som deras invånare.

Nu tillkännagaf ångaren China genom skarpa hvisslingar sin ankomst, ett ljud, af hvilket hela skaran af sjåare och runnare m. fl. lockades att i största hast störta sig fram till den plats, der China enligt sin vana skulle lägga till. Derigenom uppstod ett tumult, som för en stund öfverröstade bullret af vagnarne och de öfver hustaken framrullande jernvägstågen.

Grin-Ola och Late-Mats försummade icke heller att tränga sig längre fram — en rörelse, hvilken de verkställde med sådan oförsynthet och förakt för medmenniskornas lemmar och lif, att de ådrogo sig mer än en förbannelse från de förfördelades sida.

Nu lade ångaren sig fast vid debarkeringskajen och släppte ut den öfverflödiga ångan under ett bedöfvande buller, under det att passagerarne, som hittills stått samlade på däck och troligen under olikartade känslor betraktat den första uppenbarelsen af sitt nya hemland,

nu började att söka efter sina saker i Chinas jättestora skrof och göra sig redo till landstigningen.

Sannolikt är, att denna gång ingen af passagerarne hörde till den kategori af utvandrare, som genom telegram till New-Yorks polis återkallas till det nyss lemnade hemlandet att stå till ansvar för gröfre brott, oftast för ett mindre grannlaga sätt att skaffa sig reskassa och grundplåt för den blifvande förmögenheten i Amerika. Det är nämligen förmenadt alla passagerarne att hafva någon förbindelse med land, förrän polismännen gjort sin undersökning, då myndigheterna blifvit på förhand underrättade om, att en i hemlandet efterlängtad rymmare torde vara att förvänta med den eller den ångaren. Troligtvis var detta icke nu förhållandet, ty polismännen blefvo lugnt qvarstående på kajen och åsågo med synbar likgiltighet passagerarnes landstigning. Endast ett par tulltjenstemän stego ombord.

Passagerarne började stiga i land.

"Der hafva vi en svensk bonde, om icke jag bedrager mig alltför mycket på den ärliga och godtrogna minen. Ah, der är en till och ännu en! Jag tror, att halfva fäderneslandet är med i dag."

Det var Grin-Ola, som så yttrade sig till Late-Mats, hvilken med illa dold glädje svarade:

"Ja, min kropp och själ, tror jag icke, att vi i dag skola göra en god fångst. Jag vädrar redan reela svenska silfverriksdalrar i hundratal."

"Alltid är du blygsam. Hvarför icke heldre säga tusental, då du ser framför dig ett helt tjog dylika enfaldiga gossar, förutom qvinnor och barn."

"Nu gripa vi verket an. Skola vi dela vinsten?"

"Öfverenskommet!"

Verkliga förhållandet var, att ombord på China befann sig ett helt sällskap af utvandrare från Sverige. Det var några enkla landtmän, som tröttnat vid länsmän, advokater och skatter derhemma och nu jemte sina familjer sökte sig ett lyckligare hem i Amerika. Till dem hade äfven sällat sig ett par borgare från Malmö och ett par militärer från Sveriges hufvudstad, äfven desse till en del åtföljde af qvinnor och barn. Vi lära

framdeles och det rätt snart att känna deras namn, personer, karakterer och möjligen äfven deras fordna öden i hemlandet.

Grin-Ola och Late-Mats utvalde åt sig hvardera ett offer och gingo till sitt arbete med lika stor fräckhet som skicklighet. Vi lemna för en stund Grin-Ola åt sig sjelf och följa Late-Mats, hvilken styrde sin kosa rakt fram till en yngre karl, som med sin unga och vackra hustru vid sidan stod och betraktade det rörliga lifvet i den amerikanska staden med blickar, som vittnade om förvåning öfver hvad han såg.

"Ah!" utropade den slipade runnaren, då han var blott ett par steg från de båda makarna. "Min kropp och själ tror jag icke, att jag här har den glädjen att träffa landsmän. Jag vill våga hela min stora farm i Louisiana och alla mina slafvar derpå, att ni är svensk och att den vackra qvinnan der är er hustru."

"Ja, herre", svarade svensken godmodigt, "så förhåller det sig verkligen. Vi hafva kommit med ångfartyget der."

"Nå, det var då en lycklig tillfällighet, att jag händelsevis kom hit ned till hamnen just nu. Det gläder mig alltid att stå de nykomne landsmännen till tjenst, ty jag skall berätta er, att det min kropp och själ icke är så lätt för en främling att taga sig fram i denna stora stad. Kan ni tala engelska?"

"Icke ett enda ord."

"Har ni några slägtingar här?"

"Ej en enda."

"Eller måhända vänner och bekanta?"

"Nej, herre, alla mina vänner och bekanta äro qvar derhemma i det gamla hemlandet, med undantag af dem, som i vårt sällskap hafva gjort resan öfver hafvet."

"Stackars unge man och stackars qvinna! Ni löper i sanning stor fara att falla i händerna på runnarne."

"Runnarne? Hvad är det för ett folkslag? Är det indianerne och vildarne, som kallas så?"

"Nej, det är menniskor af din egen färg, som locka dig i snaror och frånröfva dig dina penningar."

Den unge landtmannen förde instinktmessigt han-

den till bröstet, der en väl späckad plånbok förvarade hela hans egendom.

"Åh," sade han. "Jag råder icke någon att göra ett försök i den vägen, ty det skulle bekomma honom ganska illa, åtminstone så länge jag har mina kraftiga näfvar i behåll. De hafva förr under liknande förhållanden gjort mig mången god tjenst i det gamla hemlandet."

"Nå, min gosse, tag inte illa vid dig! Det var blott ett godt råd, jag gaf dig. Du må gerna för mig följa det eller icke."

"Jag är tacksam för herrens vänlighet, och ville herren öka den genom att gifva mig anvisning på ett hotell, hvarest jag och min gumma kunde få tak öfver hufvudet en dag eller två, så vore herren hederlig. Jag förstår icke, hvad dessa menniskor tala."

Detta var just, hvad Late-Mats önskade. Han hade sin håla, dit han redan förut hade fört månget offer, och det kunde derför icke vara honom okärt, att denna fogel sjelfmant flög i snaran. Det oaktadt låtsade han till en början någon obenägenhet, för att så mycket mera insnärja sina offer.

"Nej, min gosse, du tyckes icke vara ibland dem, som gerna mottaga goda råd och sedan följa dem och derför så..."

"Ah, gode herre, blif icke ond! Jag menade verkligen icke att vilja förtörna er med det, som jag nyss sade, och till bevis på, att jag verkligen har fästat mig vid det råd, ni nyss gaf mig, kan jag säga er, att det var just för att slippa råka ut för runnarne, som jag bad er att gifva mig kunskap om någon hederlig bostad, i fall ni känner till någon sådan, goda herre."

"Nå, så vill jag göra det du ber mig om, men först vill jag säga dig, att här i Amerika måste du lägga bort ordet herre, ty här är ingen skilnad emellan menniskor. Du är här lika god som jag, fastän du eger blott några hundra riksdaler och jag eger minst fyrahundratusen gulddollars, och jag är lika god som presidenten i detta härliga land."

"Presid... hvad var det ni sade?"

"Presidenten."

"Skall det vara er kung det?"

"Ja, det är Amerikas kung."

"Hm! jag tänkte annars ... men det är oskickligt att tala om hvad jag tänkte."

"Amerika är ett fritt land och här kan du gerna tala fritt ut hvad som ligger dig på hjertat."

"Jag bara ville säga, att jag hört, att man i Amerika icke har någon kung."

"Det har du också rätt uti. Presidenten är visserligen den högste styresmannen, men kung är han inte ändå, fastän han regerar som en kung. Hm, det der lär du nog snart att begripa."

"Det vet jag just inte, om det blir så snart, ty det synes mig vara en obegripligt liten skilnad mellan att vara kung och att blott regera som en kung. Namnet synes mig göra föga eller intet till saken."

"Nå, det der kommer du nog på det klara med. Men tag nu din hustru under armen och följ med mig, så skall jag visa dig ett ställe, der I kunnen bo och äta godt för billigt pris. Mina affärer kalla mig på annat håll och derför böra vi skynda oss."

Ingen af de samtalande hade märkt, att en fjerde person redan för en stund sedan hade sällat sig till dem och stum åhört deras samtal, under det han emellanåt skarpt fixerade Late-Mats. Det var en man af omkring trettio år, högväxt och af en kraftfull kroppsbyggnad samt med ett utseende, som vittnade om, att han icke var främmande för en krigares vanor. Hans ansigte bar för öfrigt pregeln af heder och ärlighet och de blågrå ögonen talade trofasthetens och dygdens rena språk.

När det nu begaf sig, att Late-Mats med sina båda följeslagare ville aflägsna sig, trädde den martialiske främlingen fram och yttrade med godmodig ton:

"Hvarthän så brådt, mina vänner?"

Late-Mats, som nu först närmare betraktade den unge mannen med den krigiska hållningen, tycktes vid hans åskådande göra någon obehaglig upptäckt, ty han bleknade synbart och kom sig icke före med något svar på den framställda frågan.

Den unge bondens hustru deremot svarade raskt:

"Den här karlen har varit så god att erbjuda oss sin tjenst vid sökandet efter logis."

"Ah", sade den unge krigaren, "dermed behöfver han i sanning icke besvära sig, ty det är redan funnet. Troligen har den här herren ingenting emot, att jag befriar honom från detta besvär. Jag har nämligen vidtalat kaptenen på China och han har gifvit mig de behöfliga underrättelserna. Alla de andra svenskarne, eller åtminstone nästan alla, har jag samlat omkring mig i afsigt att tillbringa tillsammans de dagar, som vi uppehålla oss här. Viljen I vara med oss?"

"Gerna, men jag har ju lofvat..." svarade bonden.

"Ni har lofvat, hvad?"

"Att följa denne herres anvisning. Han säger, att han känner ett hederligt ställe, der vi få bo godt och lefva billigt."

"Som ni vill", genmälde den unge mannen med ett lindrigt uttryck af otålighet. "Men känner ni den karlen?"

"Nej, sergeant Blad, det gör jag icke."

"Men jag känner honom. Han heter Davidsohn och rymde för ett par år sedan från Sverige, sedan han tillnarrat sig en stor reskassa från en mängd mindre bemedlade personer, hvilka derigenom råkade i fattigdom och elände. Kan ni neka till det?"

Med dessa senare ord vände sig sergeant Blad mot den plats, hvarest Late-Mats eller Davidsohn ett ögonblick förut stod, men hvarest han nu icke mer var till finnandes. Han hade begagnat sig af tillfället att smyga sig bort, då han troligen kunde märka, att han var igenkänd af sergeanten.

"Der sen I", fortfor Blad, "der sen I, att karlen ingalunda var stadd i ärliga och hedersamma ärenden, ty om så hade varit, skulle han väl icke hafva smugit sig undan, utan ärligt och öppet svarat till de beskyllningar, jag nyss gjorde honom. Hans beteende stärker mig ännu mera i den öfvertygelsen, att han här i nya verlden icke lefver på annat än bedrägerier. Sannolikt är han en runnare, det vill säga en..."

"Herre, jag vet hvad en runnare är. Den der Davidsohn, eller hvad han nu månde heta, gaf mig nyss en beskrifning deröfver och bad mig akta mig för dem."

"Gjorde han det? Nå, det var då säkerligen i afsigt att söfva dig ännu mera in i trygghet och säkerhet och göra dig till ett ännu mera lätt offer för hans roflystnad och snikenhet."

I detta ögonblick nalkades de öfriga svenskarne, utgörande en ganska betydlig skara.

"Nå, äro vi redo nu, sergeant Blad", ropade en femtioårig man med borgerligt utseende. "Ni har lofvat att anföra oss och min dotter här förklarar, att hon icke går ett steg utan efter er ledning. Hon fruktar faror öfverallt, det kära barnet."

"Visst icke, min far! Du skämtar blott. Hvilka faror skulle väl kunna möta oss här i ett civiliseradt land?"

På detta sätt yttrade sig en ung flicka, hvilken stödde sig på den borgerliga mannens arm, under det hon leende blickade upp i hans ansigte.

"Deri har ni rätt, Gunilla", inföll sergeant Blad. "Farorna börja först, om vi förirra oss in på det område, dit civilisationen ännu icke har kunnat sprida sina välsignelser — i urskogen eller på de vidsträckta, ödsliga prairierna."

"Så mycket bättre", yttrade någon i sällskapet. "Men låtom oss nu skynda att uppsöka vårt blifvande logis."

"Äro vi alla här, alla svenskar ville jag säga?

"Ja, med undantag af nämndemannen Per Eriksson från Dalnäs. Han lät öfvertala sig af en förekommande herre att följa med honom till ett hotell, der allting enligt mannens utsago skulle vara både godt och prisbilligt."

"Ah!" utropade sergeanten. "Huru såg den herren ut? Var han lång och mager med mörka, hotfulla ögon?"

"Nej, han var liten och trind och hade utseendet af att vara den beskedligaste man i verlden."

"Förmodligen åter en runnare", mumlade segeanten. "Nå, må Gud vara Per Eriksson och hans dotter nådig!

Vi kunna icke hjelpa dem. Men hvar är den unga flickan från Småland, som skulle uppsöka sin fader någonstädes i trakten af Chicago?"

"Elin? Hvar är den stackars Elin?" utropade flera af de qvinliga medlemmarne i utvandraresällskapet.

"Ah, der står hon och samtalar med en amerikanare," sade plötsligt den unga Gunilla.

"Ja, i sanning, det är den förd... Davidsohn, som nu är framme igen!"

Med detta utrop skyndade sergeant Blad bort och knappt såg Late-Mats honom nalkas, förrän han lemnade flickan och skyndsamt aflägsnade sig i motsatt rigtning. Efter några ögonblick återvände sergeant Blad i sällskap med en ung och tarfligt klädd flicka, hvilken kunde mäta sig med sjelfva Gunilla i skönhet.

"Det är i sanning godt", sade Gunillas fader, "att vi hafva sergeant Blad med oss, ty svårligen skulle vi utan honom hafva på egen hand kunnat taga oss fram i denna stora stad."

Gunillas fader hade rätt i att säga så, ty det är troligt, att mången af dem, som nu stält sig under sergeantens ledning skulle hafva råkat i dåliga händer och blifvit röfvade och utplundrade af runnare, om han icke hade sammanhållit den villrådiga skaran. Mången ibland dem skulle haft svårt nog att reda sig i en större, för dem främmande svensk stad, der hvarken folkmängden är så stor eller rörelsen så liflig eller farorna så många. I den stora amerikanska staden och bland en folkmassa, hvars språk de icke förstodo, voro svårigheterna naturligtvis ännu större. Det säges visserligen, att emigrantbolagens agenter skola vara utvandrarne till hjelp i råd och dåd efter framkomsten, men i de allra flesta fall hafva agenterne sina egna affärer att sköta och bekymra sig föga om de stackars menniskor, hvilka anförtrott sig åt deras vård och ledning.

Sergeant Blad hade insett, hvilka svårigheter som skulle möta de öfriga svenska utvandrarna och det var, åtminstone till en början, endast menniskokärlek och medlidande, som förmådde honom att fatta det beslut att, så långt hans förmåga sträckte sig, vara dem till hjelp.

Sedermera förenade han dermed andra, icke mindre ädla planer, såsom vi framdeles blifva i tillfälle att berätta.

Under det att utvandrareskaran med Blad i spetsen drager framåt gatorna till sin blifvande boning, hafva vi vi lämpligt tillfälle att närmare betrakta dem.

Först vilja vi då presentera för läsaren Gunilla och hennes far. Deras slägtnamn var Lundbergsson. Fadren hafva vi redan omtalat såsom en omkring femtio år gammal man. Han var af medelmåttig längd och hans utseende hade ingenting afvikande från det, som man är vand att iakttaga hos välmående och hederliga borgare. Den sextonåriga Gunilla var en skön qvinna med något af en nyss ur sin knopp utsprucken ros i sitt väsende. Hon kunde berömma sig af att ega de vackraste mörka lockar kring ett ansigte, hvilket upplystes af ett par bruna, eldiga ögon. Hennes kroppsbyggnad företedde den skönaste harmoni och skulle hafva varit en värdig förebild för en målare eller bildhuggare, som velat och kunnat framställa ideal af qvinlig skönhet.

Den unge bonden, som sergeant Blad så lyckligt hade frälsat ur Late-Mats' klor, hette Esbjörn Persson och hans unga hustru hette Karin. Dessa båda unga menniskor voro en ganska vacker typ för svenskt allmogefolk.

Utom dessa personer känner läsaren redan till namnet en ung flicka, densamma som råkat ut för Late-Mats eller Davidsohn, när han genom sergeantens mellankomst tvingades att uppgifva sina planer på Esbjörn och dennes hustru. Elin var en älskvärd ungmö, som ombord på ångaren hade dels genom sin i sanning strålande skönhet, och dels genom sitt blygsamma, milda och älskliga sätt förvärfvat sig de öfriga svenska passagerarnes varma tillgifvenhet. Hennes fader hade redan under flera år varit bosatt i Amerika, der allting hade gått honom väl i händer under den senare tiden, så att han hade varit i tillfälle att skicka sin dotter medel till öfverresan. Nu skulle hon uppsöka honom i trakten af Chicago.

Vår uppmärksamhet fästes derefter vid en man af samma ålder som Lundbergsson. Liksom Gunillas fader

är äfven Lidén, oaktadt sin framskridna ålder, ännu fullt lifskraftig. Den kraftiga gestalten häntyder på, att han ännu icke har i sinnet att under ett tjog år låta ålderdomen öfverväldiga sig. Ett lefnadsfriskt ansigte, omgifvet af ett ännu icke gråsprängdt hår, bär vittne om ett gladt lynne och en aldrig svikande godmodighet. Oftast hvilar ett ganska ungdomligt leende på hans läppar och man skulle tro, att han icke visste hvad allvarligare bekymmer och sorger äro, om icke understundom en viss tankfullhet aflöst den leende uppsynen. Denne man kallar sig Josef Lidén och är fader till de två unga menniskor, som vandra vid hans sida. Sonen Richard är en tjugoårig yngling med det bästa utseende, ehuru hans drag ingalunda kunde kallas regelbundet sköna. Ärlighet, rättframhet och orubblig trofasthet — se der hvad som var det mest utmärkande för hans ansigtsuttryck! Den sjuttonåriga Anna var Lidéns andra barn och äfven hon tycktes förtjena sin faders varmaste kärlek. Hon var en äkta nordisk skönhet med blondt hår och blåa ögon, såsom nordens döttrar oftast ega. En den aldra täckaste lilla mun fulländade det ljufva intryck, som detta ansigte sällan förfelade att väcka. När man såg henne, så späd och till utseendet så ömtålig, och hörde, att hon ärnade följa sin fader och sin broder in i de amerikanska ödemarkerna, kunde man häpna öfver det mod, som måste finnas inom denna svaga kroppshydda, hvilken tycktes knappt ega styrka att motstå en enda kall vindfläkt.

Då vi nu gå vidare för att presentera för läsaren så många som möjligt af de svenska utvandrarne, vända vi oss helt naturligt närmast till den unge man, som går vid Anna Lidéns sida. Han tycktes vara af ungefär samma ålder som sergeant Blad och, om vi lyssna ett ögonblick till det samtal, som föres mellan honom och den unga flickan, så finna vi, att den unga damen kallar honom Jäger och gifver honom titeln furir. Han bar helskägg och var en kraftig ung man med djerf blick och en hållning, som skulle hafva vunnit nåd inför den kinkigaste beväringskorporal eller den mest surmulne rekrytofficer i hela svenska hären. Jäger såg ut att vara

en man, hvilken icke kände fruktan ens till namnet och för hvilken hvarje fara var en lek. De kraftigt utvecklade händerna vittnade om mycken styrka och äfven om vana vid arbetet.

Dernäst i ordningen gick en man af omkring trettio års ålder med ett utseende, som talade om något större bildning och kunskaper än de fleste öfriga emigranterna. Han bar glasögon och hade i sitt ansigte ingalunda tecken till god helsa. Snarare såg han uttröttad ut, liksom om han hade tillbringat sitt lif med något strängt och ohelsosamt arbete eller som om hans tid förrunnit i ett osundt fängelse. Detta senare var dock icke förhållandet, derom skynda vi att upplysa läsaren, på det att icke hans aktning för skolmästaren Peter Florin må förminskas. Titeln af skolmästare tillkännagifver också mer än tillräckligt orsaken till Florins sjukliga utseende. Hans lif hade under de senaste tio åren förflutit inom en svensk ambulatorisk skolas trånga väggar i osund luft och under det ofta fåfänga, men alltid mödosamma kallet att bibringa bybarnen katekes och räkning. Mannen var ett original, men en fullkomligt hederlig karl. Den mest stötande sidan af hans egendomlighet var den fåordighet, för att icke säga stumhet, som han städse iakttog. Mindre stötande, men mera löjeväckande var det, att han alltid hade en obegriplig förmåga att törna emot de hinder, som befunno sig vid sidan af hans väg. Möjligen berodde detta på hans närsynthet, men lika sannolikt är, att det hade sin grund uti en medfödd opraktiskhet. Hvad han skulle i Amerika företaga sig, det visste han förmodligen knappt sjelf, men den egentliga orsaken till hans utvandring lärer hafva varit, mindre en lust att skapa sig en framtid på amerikansk jord, än den trötthet och leda han i sitt fädernesland kände vid de oaflåtliga trakasserier med skolråden och församlingarne, hvilka framkallades af hans nyss omordade egendomliga förkärlek för att törna emot alla hinder.

De öfriga personerna i den af sergeant Blad anförda skaran utgjordes af bönder och deras hustrur, söner och döttrar. Till dessa hade sällat sig några unga pigor och drängar, bland hvilka senare vi för närvarande en-

dast vilja namngifva och beskrifva en enda. Han hette Joachim och var "lång som en humlestång", enligt de öfriga drängarnes påstående. Något enfaldig af naturen, var han ofta ett föremål för de yngres skämt, som han dock aldrig ondgjordes öfver, utan fördrog med sant kristligt tålamod. Alla respekterade emellertid hans jättestyrka, om hvilken mycket underliga historier berättades. Det påstods till och med på fullt allvar af en dräng, som kände Joachim ända från barndomen, att han redan vid femton års ålder hade varit i stånd att med en enda hand och utan synbar öfveransträngning, genom att gripa i baksätet på en vagn, hindra två starka hästar, som pådrefvos med skarpa piskslängar, ifrån att rubba vagnen en enda tum från platsen, der den stod.

De personer, hvilka vi nu icke hafva särkildt namngifvit eller egnat någon beskrifning, skola framdeles, i den mån de såsom handlande personer ingripa i berättelsen, blifva förestälda läsaren hvar och en för sig. Nu vilja vi i stället skynda vidare i vår berättelse.

Huruledes sergeant Blad ledsagade sina följeslagare genom New-Yorks folkrika gator och huruledes de nyfikna emigranterne med förvåning betraktade allt det nya, som mötte deras ögon, det vilja vi äfven förbigå, emedan läsaren lika lätt kan föreställa sig detta, som vi kunna beskrifva det. Icke heller vilja vi uppehålla oss vid beskrifningen om, huru den talrika skaran blef inlogerad på det värdshus, som blifvit af kaptenen på China rekommenderadt, utan lemna våra vänner att på egen hand inrätta det åt sig på beqvämaste och bästa sätt och uppsöka dem åter först om aftonen af samma dag.

Sergeant Blad hade under dagens lopp, sedan han sett sina vänner väl inlogerade hos den hederlige och förekommande värden på "Swedish hôtel", varit sysselsatt med utarbetandet af ganska vigtiga planer. Ihågkommande det gamla ordspråket: "enighet ger styrka", hade han frågat sig sjelf, om det icke skulle vara både för honom och för de öfriga utvandrarne mera förmånligt att gemensamt kämpa mot svårigheterna i det nya landet, än att hvar för sig ensam söka sin lycka. För

hans inre öga hägrade en bild af en koloni af idel svenskar, hvilka, förenade inbördes genom samma tungomål och samma intressen, skulle bilda ett litet Sverige midt i den amerikanska republiken. Det föreföll honom som om han skulle mindre sakna sitt gamla fädernesland, om han ständigt vore omgifven af landsmän. Efter mogen öfverläggning beslöt han att åtminstone låta de andra utvandrarne känna detta förslag. Gingo de in derpå, så skulle det vara honom kärt. Om de åter hellre ville en och hvar för sig på skilda håll söka sin framgång, nå, då ville han gå sin egen väg och arbeta blott på sin egen lyckas byggnad.

Då klockan var omkring sju på aftonen, började svenskarne att samlas i en större sal å "Swedish hôtel", enligt den inbjudning, som sergeant Blad hade låtit utgå. Somliga af dem hade tillbringat sin dag med sysslolös hvila, för att hemta sig efter den ansträngande och besvärliga färden öfver Oceanen, men andra, mera kraftiga, hade svärmat omkring i staden för att beskåda alla dess härligheter. Och New-York är i sanning en stad, som är värd att skåda, och en stad, der man kunde vandra omkring flera veckor utan att ändå hafva fått se allt det sevärda, som den innesluter. De präktiga butikerna, om hvilkas utställningar i de jättestora fönstren man svårligen i gamla verlden kan göra sig en föreställning, de ofantliga fabrikerna, skeppsvarfven, dockorna, de beundransvärda brobyggnaderna, jernvägarne högt uppe i luften, kyrkorna, teatrarne, muséerna — allt detta är blott en ringa del af de märkvärdigheter, som New-York har att erbjuda den skådelystne främlingen. Hvar man än befinner sig i den stora staden, finner man sig genom tusende bevis öfvertygad derom, att det amerikanska folket befinner sig på den nuvarande civilisationens höjdpunkt och att det skyndar att göra sig till godo de nyare uppfinningarnes resultater.

Det var derför icke underligt, att svenskarne hade mycket att tala om, när de nu på aftonen samlades och började redogöra för hvarandra angående sina intryck.

Lundbergsson och gamle Lidén sutto vid ett litet bord i salens ena hörn, medan deras barn i en annan

del af rummet samtalade med några beskedliga bondgummor. De flesta karlarne hade samlats för sig sjelfva och anstälde med högljudda röster betraktelser öfver de ting, som mest hade ådragit sig deras uppmärksamhet.

Alla voro samlade. Man väntade blott ännu sergeant Blad.

"Det, som mest förvånar mig", sade Lundbergsson, "är i sanning den otroliga verksamhetsifver, hvartill man öfver allt här finner folket vara benäget."

"Samma iakttagelse tror jag mig hafva gjort", svarade Lidén, "ehuru jag just icke tycker, att man i de större svenska städerna förer något lättjefullt lif."

"Låt vara, att äfven Sverige kan uppvisa prof på sällsynt handlingskraft och ihärdigt arbete, men skilnaden mellan här och der synes mig likväl vara lika stor, som mellan dag och natt."

"Verkligen?"

"Ja, ty i jemförelse med hvad jag här i dag har skådat, förefaller det mig, som om äfven de största svenska städer befunne sig i totalt stillastående, fastän deras gator ingalunda äro folktomma och deras affärer ingalunda obetydliga."

"Stillastående? Hm, jag vet just icke, om jag kan gifva dig alldeles rätt i detta påstående."

"Hör mig till slut! När man möter en affärsman i en svensk stad, ser man honom vanligen vandra der med ett trögt och grubblande utseende. Man finner genast vid första påseendet, att han är en solid karl, men att han af fruktan att ruinera sig afhålles från egentlig ifver i sin verksamhet."

"Men om nu", inföll den andre, "den svenske a ärsmannen verkligen skulle vara behäftad med denna långsamhet och tröghet, så inser jag icke, huru hela svenska folket och särskildt befolkningen i städerna kan af den orsaken beskyllas för samma fel. Alla invånarne i en stad äro dock icke affärsmän."

"Visserligen icke, men samma tröghet, som affärsmannen lägger i dagen i sitt fack och på sitt särskildta område, samma tröghet gör sig äfven gällande på andra områden t. ex. i industrien."

"Huru så?"

"Tänk efter, min kære vän, om du icke minnes någon gång, eller rättare många gånger, då en svensk uppfinning icke har kunnat finna förläggare inom landet, icke af brist på kapitaler, utan af brist på företagsamhet och på grund af den hos industriens målsmän vanliga sömnaktigheten. Först sedan den svenske uppfinnaren har vunnit utlandets erkännande och med tillhjelp af utländska kapitaler och på utländsk mark realiserat sina idéer, först då börja svenskarne att få en aning om uppfinningens värde."

"Dylika fall minnes jag verkligen ganska många och har ofta förvånat mig deröfver."

"För min del har jag deröfver icke blott känt förvåning, utan till och med förargelse och förtret, ty, ehuru ringa min bildning än må vara, så är den likväl tillräcklig för att säga mig, att dylikt tillvägagående måste i tidernas längd medföra en ganska betydlig nationalförlust. Men ännu sämre blir sakens utseende, när man besinnar det skadliga inflytande, som de bättre lottades tröghet måste utöfva på de ringare klasserna."

"Du menar förmodligen det minskade tillfället till arbetsförtjenst."

"Visserligen, men skadan stannar icke dervid, min bror."

"Inte? Nå, det skulle vara nöjsamt att höra din mening, ty ehuru jag troligtvis för alltid nu har vändt mitt gamla fädernesland ryggen, så tror jag dock, att jag alltid kommer att intressera mig för Sverige."

"Jo, ser du, det lärer finnas någonting, som kallas tyngdlag och som lärer bestå deri, att alla föremål på jorden hafva en benägenhet att sjunka, att sänka sig nedåt. Stenen, som man kastar i sjön, stannar icke, förrän han når botten, och kulan, som skjutes upp i luften, faller slutligen ned igen. Ingenting har benägenhet att göra en motsatt rörelse, eller nedifrån uppåt. Nu tror jag, att det goda och det onda här i verlden äfven äro underkastade samma naturlag. Både det goda och det onda sprider sig uppifrån och nedåt, från de högre samhällslagren till de lägre regionerna. Affärsmännens, fa-

briksidkarnes o. s. v. långsamhet, tröghet och sömnaktighet tränga sig från dem ned bland de underordnade. Åkardrängen, som vid hamnen eller jernvägsstationen hämtar varor, ådagalägger tydligt, att han hyllar försigtighetens gyllene lefnadsregel. Hans hästar, de läraktiga djuren, hafva för länge sedan gjort körsvennens idéer i detta fall till sina egna, hvarom äfven deras i begrundande ställning hängande hufvud och tröga gång lemna oss ovedersägliga erfarenhetsbevis. Om man bygger ett hus i en europeisk stad, så äro hvarken husets egare eller arbetarne ifrige att göra det färdigt så fort, som det med ett solidt arbete är förenligt. Blott den tid, som murare och timmermän använda till att snusa, vore, om den under ett år summerades tillsammans i hela Sverige, tillräcklig att bygga hälften af ett Babelstorn. Ofta lägger man grunden det ena året, reser hälften af väggarne det andra och är innerligt glad, att man på fjerde eller femte året kan flytta in i den nya bostaden."

"Allt detta är lika sant som det är bedröfligt, men tror du icke, att möjligen, åtminstone i städerna, myndigheterna göra sitt till för att fördröja och försena dylika arbeten?"

"Jo, det tror jag visst, min bror, och vill så mycket heldre medgifva det, som det kan tjena till stärkande af mina bevis angående den inrotade svenska trögheten. I sitt bemödande att göra byggnadsarbetet så långvarigt, som möjligt, understödjas tomtegarne och arbetarne ganska faderligt af en tillförordnad byggnadsnämnd, hvars långsamt mognande beslut måste afvaktas för hvarje sten, med hvilken arbetet skall skrida framåt. Troligen är denna inrättning kallad till lif blott för att hindra en eller annan "våghals" ifrån att falla på den plumpa idéen att göra sitt hus ändamålsenligt och fort färdigt.

I detta ögonblick nalkades skolmästaren de båda samtalande vännerna, och Lidén vände sig till honom med den skämtsamma frågan:

"Nå, herr Florin, hvilket land tycker ni bäst om, Sverige eller Amerika?"

Den tilltalade betraktade efter sin vana först den frågande under några ögonblick, liksom om han behöfde

god tid för att uppfatta innehållet af den enkla frågan. Derpå svarade han på sitt vanliga, lakoniska sätt:

"Vet inte det ännu."

"Men Sverige tyckte ni väl ändå inte om?"

"Skolmästaren lät sina fingrar glida genom håret, skrufvade en smula på glasögonen och svarade?

"Sverige är ett godt land, om..."

Då det tycktes som om skolmästaren icke hade för afsigt att fullborda meningen, sporde Lundbergsson:

"Om...? Hvad menar ni med ert "om"?"

Florin hostade, skrufvade åter glasögonen ett grand och, förmodligen erinrande sig, att han här i Amerika var fri från det förskräckliga skolrådets välde, tog han mod till sig att svara:

"Jag menar, att Sverige vore ett härligt land, om der blott icke funnes ett skolråd i hvarje socken."

Lundbergsson och Lidén, som kände skolmästarens svaga sida och väntade sig detta svar, skrattade hjertligt.

Florin teg och såg besvärad ut, liksom om han sagt en dumhet.

Nu rusade Joachim in genom dörren. Den unge, jättelike mannen befann sig uppenbarligen i ett upphettadt tillstånd. Orsaken dertill var han icke sen att till de andras förlustelse förtälja.

"Usch", började han med lungorna flåsande som en blåsbälg. "Ni skulle blott varit med mig, så hade ni fått se någonting oerhördt. Här i landet spatserar den onde omkring på ljusa dagen midt ibland alla menniskor. Jag vänder tvärt om och far hem igen till Sverige, för der har jag aldrig hört, att djefvulen sjelf promenerar omkring klädd i blus och pantalonger."

Alla samlades omkring Joachim. Ett och annat ansigte, isynnerhet bland bondqvinnorna, uttryckte verklig förskräckelse och fasa, men de öfriga skrattade med full hals åt ynglingens fantasier. Skolmästaren åter såg så allvarsam ut, som om Joachim hade varit en skolrådsledamot.

Lundbergsson kom sig först före med att fråga:

"Nå, säg oss, huru såg den lede ut och hvar träffade du på honom och kom i så hyggligt sällskap?"

Joachim pustade ut ett par väldiga luftströmmar öfver sina läppar och berättade med den jemmerligaste ton:

"Jag satt inne i en biersalong och fröjdade mig helt oskyldigt öfver all den härlighet, som omgaf mig. Det var ett rum, som var minst tio gånger så stort som vår kyrka derhemma, och den var ändå en af de största i alla grannsocknarna. Och hvad der var högt till taket sedan! Der växte stora träd inne i sjelfva rummet och så stod der en sådan der tingest, som de kalla orgel. Den spelade det ena stycket efter det andra för oss, som drucko bier, men det märkvärdiga var, att der inte fans någon orgelnist, utan den spelade sjelf, den der maskinen. Folket kom och folket gick, men jag kunde icke förmå mig att gå derifrån, för se musiken var så ljuflig, att sjelfva Fiol-Pelle derhemma aldrig i sina da'r kan gnida fram dylikt med sin stråke, och han är ändå en tusenkonstnär på fiolen. Men bäst jag satt der, kom der in en, som var svart... kolsvart i synen och jag tänkte: "ta' me' tjufven, ä' icke sotarne svarta i Amerika också!" för se, jag tänkte straxt, att det var en sotare, men... den store Peterson!... aldrig i min lefnadsdag glömmer jag, huru förskräckt jag blef, när jag märkte mitt misstag."

"Ditt misstag?" sporde Lundbergsson med komiskt allvar. "Var det då icke någon sotare?"

"Nej, ta' me' tjufven! om de' va' någon sotare!"

"Nå, hvad var han då?"

"Jo, herre, det var säkert hin håle, för ser ni, han var svart på hela kroppen, det såg jag sjelf, när skjortan plötsligt öppnade sig öfver hans bröst. Hu! Han var svart äfven der. Jag vänder om till Sverige i morgon dag, för se, med den lede vill jag inte hafva att göra och inte vill jag bo i ett land, der han tillåtes vandra omkring bland folk midt på ljusa dagen."

De aldra flesta insågo, att Joachim hade råkat få se en neger. De, som förstodo detta, skrattade af hjertans lust åt den stackars gossens förskräckelse. Lundbergsson försökte emellertid, så snart skrattsalvorna tystnade, att undervisa Joachim om verkliga förhållandet, att det finnes menniskor med svart hudfärg. Detta menniskovänliga bemödande hade dock ännu icke lyckats

den välmenande mannen, då i detsamma dörren öppnades och sergeant Blad inträdde, åtföljd af sin trogne Fido.

Säkerligen frågar läsaren här, hvem Fido är, och vi måste erkänna, att vi hittills hafva förgätit att presentera denna utmärkta individ. Här hafva vi emellertid ett passande tillfälle att godtgöra denna försummelse.

Fido var en stor hund af ädlaste slag. Minst två fot i höjd, tycktes han vara i besittning af utomordentlig styrka. De kloka ögonen talade om en ovanligt hög grad af förstånd. Allt vittnade derom, att Fido hade uppnått så fullkomlig bildning och förståndsutveckling, som det är för en hund möjligt.

Född i sergeant Blads hemort, hade Fido ett par månader efter sin födelse kommit i sergeantens tjenst. Han var nu tre år gammal och hade förstått att förvärfva sin husbondes tillgifvenhet till den grad, att sergeanten icke kunde lemna honom qvar i sitt fädernesland, då han sjelf sökte ett hem på Atlantiska Oceanens andra sida. Det skulle säkerligen hafva rubbat hela Fidos lefnadslycka, om han blifvit skild från sin herre. Hans belåtenhet att vara sin herre följaktig uttryckte sig äfven nu genom viftningar med svansen och genom de trofasta blickar, med hvilka han följde sin herres rörelser, då denne trädde in i salen och hjertligt helsade de närvarande.

Under en lång stund samtalade sergeanten än med en, än med en annan af sällskapet. Han var Lundbergsson behjelplig att öfvertyga Joachim om, att f—n icke är mera lös i Amerika, än i Sverige. Derefter hjelpte han med, om möjligt, ännu större ifver Gunilla Lundbergsson att vinna seger i en tvist med Richard Lidén angående den ungefärliga folkmängden i nordamerikanska unionen. Sedan lyckades det sergeanten att med ett gladt skämt framlocka ett svagt leende på skolmästarens surmulna anlete. Med få ord, hvarhelst han för några ögonblick stannade i den stora salen, sökte han att genom sin egen munterhet skingra molnen på sina landsmäns pannor.

Ty hvar finnes någon menniska, som icke skulle känna sitt sinne betryckt, då hon första dagen befinner

sig i det främmande, fjerran belägna landet, skild från allt det, som hittills varit henne kärt och dyrbart, skild från slägt, vänner och allt hvad hon hittills varit fästad vid? Det skulle i sanning vara en oförlåtlig tanklöshet, om man kunde vara sorglös på en sådan dag. Hos den tänkande menniskan uppstå då tusende allvarliga frågor, som oupphörligen gå och komma igen och alla röra sig omkring den ovissa framtiden.

Det var i sanning ett förunderligt inflytande, som sergeant Blad hade vunnit öfver sina reskamrater. Ingen enda ibland dem skulle hafva ett enda ögonblick tvekat att öfverlemna sig åt hans ledning och rätta sig efter hans råd. Alla erkände inom sig hans öfverlägsna egenskaper, hans skarpa blick, hans klara förstånd, hans ädla tänkesätt. Den sanna öfverlägsenheten behöfver icke många ord och icke lång tid för att blifva erkänd bland menniskor, som icke hafva skäl till någon partiskhet i sitt omdöme. Ofta kan några korta stunders samvaro vara tillräcklig att grundlägga ett inflytande, som räcker för hela lifstiden. Sergeant Blad var just en af dessa öfverlägsna andar, som man med eller mot sin vilja känner sig underlägsen och beredvillig att följa, om han vill åtaga sig ledningen.

Sedan sergeanten en stund hade samtalat än med en och än med en annan af svenskarne, reste han upp sin kraftiga gestalt och anhöll, att de närvarande måtte skänka honom en stunds uppmärksamhet.

Alla tystnade och de enskilda grupperna läto sina samtal upphöra. Det blef så tyst i salen, att man kunde höra flugornas surrande. Hvarje blick var fästad på sergeantens ädla ansigte.

Med sin kraftiga och välklingande röst yttrade han:

"Jag förmodar, att ingen enda ibland oss finnes, som icke med ett visst vemod och en viss rörelse tänker tillbaka på den förflutna tiden och på de många både glada och sorgliga tillfällen, som vi upplefvat i vårt gamla, kära, aldrig glömda fädernesland. Åtminstone jag för min del finner mig nu vara mera fästad vid Sverige, än jag hade trott, då jag lemnade fosterjorden och begaf mig ut till detta land, om hvilket så många olika omdömen

blifvit fälda. En säger, att det är ett godt land, der man utan möda kan förvärfva bröd åt sin kropp och rikedomar för sina kassakistor. En annan säger, att det är ett land, der endast nöd, bekymmer och elände vänta hvar och en, som icke eger det man plägar kalla tur. Amerika skulle efter denna åsigt närmast vara att förlikna vid ett ofantligt lotterispel, der tusende sinom tusende draga endast niter och blott en eller annan lyckas få en större vinst. Sanningen lärer förmodligen vara den, att man här som derhemma kan genom ärlighet och arbetsamhet försörja sig, men att den lättjefulle och håglöse icke heller här kan hafva någon framgång att vänta. Vi äro, hoppas jag, alla ense derom, att börja vår bana i detta land med flit och ärlig omtanka. Emellertid tror jag, att ingen af oss skall någonsin glömma det land, der vi föddes, huru mycket arbete han än tager sig för och huru stora mödor han än får genomgå. Den jord, der vår fader och moder hvila sina trötta ben i fädrens graf, det landet skall städse vara oss kärt, och våra tankar skola mången gång återvända till hembygdens dalar, sjöar, skogar och berg. Mindre tungt skall det kännas att vara skild från hemlandet och mindre svåra skola mödorna förefalla oss, om vi emellertid hålla oss tillsammans, om vi lida tillsammans, ifall lidanden och motgångar möta oss här, eller glädja oss tillsammans, ifall någon glädje blifver oss af försynens godhet beskärd. Skingra vi oss, så komma vi ibland idel främlingar, hvilkas språk de aldra flesta ibland oss icke känna. Vi skola känna oss ensamma mången gång. Drabbas vi af sjukdomar eller annan nöd, hvem skall hjelpa oss? Vi skola möjligen omkomma af brist på omvårdnad, dö bland främlingar, utan en vänlig hand i närheten, som kan lindra den döendes plågor eller tillsluta hans ögon, sedan han slutat. Om vi deremot hålla oss tillhopa, så kan den ene arbeta för den andre, ifall han genom sjukdom eller annat dylikt skulle blifva urståndsatt att försörja sig, och delad på oss alla, skulle en sådan hjelp ingalunda vara tryckande. När man dessutom besinnar, hvilken glädje det skulle vara att ständigt vara omgifven af landsmän, att hvarje dag höra och begagna det

tungomål, som vår moder lärde oss att tala, så kan man, hoppas jag, icke annat än känna önskvärdheten af en närmare sammanslutning mellan oss, ett förenande af våra öden och våra sträfvanden. — Innan jag närmare utvecklar mina tankar och förslag i detta ämne, önskar jag höra, huruvida I gillen hvad jag nu har sagt. Sägen mig ärligt och upprigtigt eder mening!"

Då sergeant Blad slutade, stod det tydligt att läsa i hvarje ansigte, att hans ord hade vunnit bifall. Också ropades från alla sidor i salen, att sergeanten hade skildrat de känslor och önskningar, af hvilka hvar och en kände sig genomträngd.

"Men huru vill du ställa till det, för att uppnå detta goda ändamål?" frågade Lundbergsson.

"Mitt förslag", svarade Blad, "är helt enkelt och skall icke kräfva lång tid att framställa. Det är nämligen en sed här i landet, att regeringen för intet öfverlåter eganderätten till jorden i den obebodda vestern åt personer, som vilja taga den i bruk, bygga och bebo den. Den enda afgift, som man måste erlägga, är, såsom jag tror, ersättning åt landtmätarne. Nu är min mening den, att vi skulle skaffa oss ett stycke jord, beläget så nära som möjligt intill en segelbar flod eller någon af de stora stråkvägarne. Der skulle vi slå oss ned, bilda ett svenskt nybygge, odla jorden och tillbringa våra dagar i frid. Hvar och en ibland oss, som eger medel att betala landtmätarearvodet och inköpa dragare och inventarier, skulle bekomma en så stor jordsträcka, som regeringen beviljar. De öfriga, som icke ega medel dertill, skulle till en början taga tjenst hos dem, som äro jordegare. När de förvärfvat så mycket, att de dertill egde medel, kunde äfven desse blifva jordegare. Tjenstefolk skulle vi småningom kunna draga till oss från andra orter eller af de skaror, som årligen strömma hit från Sverige. Småningom skulle vår koloni tillväxa och vår välmåga föröka sig, så att vi kunde bygga kyrka och anställa prest. Hvad synes eder nu om mitt förslag? Viljen I medverka till dess utförande? Viljen I bilda ett litet Sverige här i Amerika?"

Stormande bifallsrop tillkännagåfvo, att de närva-

rande icke behöfde öfvertalas att sluta sig till sergeantens mening. Joachim var den ifrigaste att yrka på bifall. Den stackars gossen var också numera fullt öfvertygad om, att han icke lopp någon fara att möta den varelse, han minst önskade se af allt lefvande, som var honom till namnet bekant.

Peter Florin ensam stod tyst och skrufvade med betänksam min glasögonen fram och tillbaka. Det var icke ett lättlöst problem, hvad skolmästaren i sitt hjerta tänkte om sergeantens planer.

"Nå, herr Florin", utropade Lundbergsson, som sällan försummade något tillfälle att på oskyldigt vis roa sig med skolmästaren. "Nå, vill ni följa med och blifva koloniens skolmästare?"

Florin funderade en stund innan han svarade:

"Nej, bevare mig Gud derifrån!"

Detta skolmästarens svar framsades med en bestämdhet i ton och uttryck, som var egnad att väcka förvåning och som derför föranledde Lundbergsson att yttra:

"Huru? Vill ni inte? Men hvarför i himlens namn vill ni icke?"

Peter Florin svarade intet, men såg ytterst förlägen ut. Joachim deremot, som var ovanligt talträngd, sedan han öfvervunnit sin fruktan för uppenbarelserna från mörkrets andeverld, svarade i skolmästarens ställe till de kringståendes förlustelse:

"Må alla tjufvar ta' mig, om icke skolmästaren är rädd, att ni skola inrätta ett skolråd i kolonien."

De flestes läppar drogos till ett leende. Skolmästaren såg ännu mera generad ut, men svarade intet. Till omvexling skrufvade han nu glasögonen upp och ned i stället för fram och tillbaka.

"Följer ni då icke med oss?" frågade sergeant Blad, hvilken utan tvifvel tyckte, att skolmästaren i sin absoluta brist på praktisk förmåga skulle mindre än någon annan i sällskapet vara egnad att på egen hand taga sig fram i Amerika.

"Jo, visserligen!" genmälde Florin.

"Godt! Men hvad vill ni då taga er till, om det

är er motbjudande att undervisa barnen i vårt blifvande nybygge?“

Skolmästaren blickade först nedåt sina fötter, sedan uppåt taket, derefter åt båda sidor, allt med en mycket djupsinnig min, och först sedan dessa nödvändiga förberedelser hade blifvit utförda, var han i ordning att svara:

“Jag vill köpa mig ett jordstycke och blifva bonde.“

“Nå, det var då nöjsamt“, sade Lundbergsson. “Men huru är det med lilla Elin? Följer äfven hon med oss?“

Allas ögon rigtades med spändt intresse på den unga flickan, öfver hvars lilla sköna ansigte drogs ett moln af missbelåtenhet, under det hon svarade:

“Jag skulle gerna, ack så gerna följa med er, men min pligt kallar mig till min far. Jag måste åtminstone först uppsöka honom. Kanske kan jag förmå honom att följa med er. Då skulle jag i sanning blifva glad.“

Detta förslag att söka förmå Elins fader att sluta sig till dem vann odeladt bifall och man beslöt att dröja så länge i Chicago, till dess Elin hade träffat sin fader och den saken blifvit afgjord. Sergeant Blad lofvade den älskliga flickan att vara henne behjelplig i efterforskningarne efter hennes fader. Gunilla Lundbergsson och Anna Lidén tycktes upprigtigt glädja sig öfver utsigten att få hos sig behålla den för dem kära flickan.

Sedan detta var ordnadt och de församlade öfverenskommit om att med alla till buds stående medel utföra sergeantens förslag, yttrade denne:

“Nu torde det vara nödvändigt att I utväljen någon, som å våra vägnar sätter sig i förbindelse med regeringen i Washington, uppgör kontraktet om jorden, med få ord någon, som ställer sig i spetsen för företaget och bringar det till en god fullbordan.“

Esbjörn Persson tog nu till ordet och yttrade:

“För min del anser jag, att om sergeanten af sin godhet ville åtaga sig att vara vår ledare, så kunde ingen lämpligare dertill finnas.“

“I detta val instämma vi alla“, utropade furiren Jäger.

Enhälliga bifallsrop hördes och Lundbergsson ropade:

"Ja, sergeant Blad skall vara vår president. Det heter ju så här i landet?"

Sedan bifallsropen tystnat, sade sergeant Blad:

"Eftersom I enhälligt önsken det, så vill jag då åtaga mig saken och lofvar att dervid iakttaga all redlighet och söka allas bästa. Alltså reser jag i morgon till Washington. Men det är mig nödvändigt att veta, huru många af eder, som önska bekomma jord i vår koloni."

Tjugotre karlar anmälde sig och bland dem äfven vår skolmästare. Då det var att antaga, att äfven sergeanten sjelf önskade blifva jordegare, skulle således den unga koloniens jordbrukare komma att utgöra det ganska ansenliga antalet tjugofyra.

Ännu en stund tillbringades under öfverläggningar och samtal, och det var redan sent, då sällskapet bröt upp, för att begifva sig till hvila och drömma om det blifvande nybygget.

Just då man skulle åtskiljas, hostade skolmästaren, skrufvade glasögonen och utropade:

"Lefve presidenten!"

Detta rop beledsagades af ett starkt jubel bland de församlade, under det att skolmästaren tycktes vara helt förlägen öfver sin egen djerfhet.

Ännu mera förlägen blef han dock, då Joachim plötsligt och tyst nalkades honom bakifrån, grep honom på sina starka armar och lyftade honom upp till taket så lätt och ledigt, som om Florin varit ett litet barn. I denna ställning blef skolmästaren under stormande bifall buren af Joachim kring hela salen, hvarvid Joachim emellanåt med sina starka lungor ropade:

"Lefve vår blifvande skolmästare!"

Så slutade den första dagen i New-York.

II.

Per Erikssons och hans dotters äfventyr.

Läsaren erinrar sig förmodligen utan svårighet, att, då de svenske emigranterne, med hvilka vi i föregående kapitel formerade bekantskap, lemnade New-Yorks kaj och öfver Broadway förbi den bekanta Batteryplace begåfvo sig uppåt staden, saknade de två medlemmar af det sällskap svenskar, som varit med ombord på ångaren China — nämligen nämndemannen Per Eriksson från Dalnäs och hans dotter Karin. Möjligen påminner läsaren sig också, att sergeant Blad misstänkte, att nämndemannen råkat ut för en runnare, då det berättades, att han hade låtit af en liten, fetlagd karl öfvertala sig att följa med till ett hotell, som denne skulle anvisa. Vi anse det nu vara vår skyldighet att icke längre lemna Per Eriksson och hans dotter vind för våg. Det är vår afsigt att uppsöka dem och se, huru de tillbringade sina första dagar i nya verlden.

Först torde det emellertid vara af nöden att närmare skildra Per Eriksson.

Nämndemannen, som han ännu kallades på grund deraf, att han under ett par år suttit såsom ledamot i en häradsrätt, utan att der göra någon egentlig nytta, var liten till vexten, men temligen mager — en ganska ovanlig företeelse bland dem, som af naturen blifvit vägrade en mera reslig kroppshydda, ty naturen plägar med gifmild hand ersätta dem genom utvidgadt omfång hvad som blifvit insparadt i anseende till deras längd. Ryktet eller, om man så vill, förtalet hade med beställsam tunga vetat berätta, att Per Eriksson, nyss utnämnd till ledamot i häradsrätten, hade ansett det vara nedsättande för sin nya verksamhet och sin nya värdighet att presen-

tera sig innanför domareskranket i sin af naturen tillmätta magra gestalt, och på grund af denna sunda öfvertygelse lärer det hafva varit, som nämndemannen redan vid första tinget uppträdde med en mage, "som icke Gud Fader, men skräddaren uti sin vishet hade gjort". Detta må nu förhålla sig huru som helst — säkert är emellertid, att Per Eriksson från den stunden var mycket stolt både öfver sin hederstitel och sin mage. Af naturen var han mycket pratsam — en egenskap, hvilken betydligt tillväxte, sedan han fått säte och stämma i den välvisa nämnden. Efter den dagen tog han vid hvarje tillfälle på sig en mycket "grötmyndig" min, talade med högtljudande röst, disputerade gerna, isynnerhet om lagens rätta förstånd, och hade alltid i afseende på de allmänna angelägenheterna inom häradet och kommunen en från alla andra afvikande mening, hvilken han med ifver förfäktade, ehuru sällan med framgång, enär hans åsigt vanligen var i grund och botten enfaldig. Öfverallt der några öfverläggningar och beslut voro på färde, var naturligtvis Per Eriksson med, äfven om han egentligen icke hade med saken att skaffa och således i sjelfva verket liknade det femte hjulet under vagnen. I jemnbredd med denna stigande mani tillvexte äfven hans sparsamhet. När han skulle betala sina skatter, lagade han det alltid så, att ett öre fattades honom, hvilket uppbördsmannen naturligtvis fick öfverse med. Hvarhelst han kunde förstå, att det skulle blifva fråga om något slag af "förtäring", der var han icke sen att infinna sig. Träffade han, såsom esomoftast hände, goda vänner på värdshuset, så förtärde han gerna allt hvad desse ville bjuda honom, men hade alltid "tillfälligtvis glömt sina penningar hemma", så att han aldrig "kunde bjuda igen". Det var naturligt, att dessa egenskaper skulle småningom draga med sig i släptåg en hel skara andra qvaliteter, hvilka just icke pläga räknas bland dem, som äro för medmenniskor angenäma. Bland dessa intogs snart främsta rummet af en beklaglig benägenhet och vana att klandra andra menniskors åtgöranden, hvilket alltid skedde med en sådan säkerhet, som om Per Eriksson sjelf hade varit den enda kloka menniska i hela verlden. Nämnde-

mannen utvecklade sig småningom till en utlärd "bakdantare", ty det var sällan exempel på, att han vågade säga något obehagligt i en menniskas närvaro, men bakom ryggen på personen i fråga var han desto modigare och sparade icke på mustiga ord. Vid dylika tillfällen förstod han äfven att i hvarje fall upptäcka någon lagparagraf, efter hvilken den förtalade personens görande och låtande skulle kunna beläggas med det eller det svåra straffet, och om någon dylik icke fanns eller icke var Per Eriksson bekant, så tillsvarfvade han en passande för tillfället eller ändrade de befintliga så, att den klandrade menniskans beteende skulle synas så straffvärdt som möjligt.

Sådan var Per Eriksson, och det torde vara öfverflödigt att tillägga, att det var de nu skildrade egenskaperna, som till sist hade skaffat honom så många fiender i hans hemland, att han "pröfvat rättvist" att till undvikande af fruktade obehag emigrera. Vi hafva uppehållit oss så länge vid beskrifningen af hans karakter, emedan Per Eriksson i vår berättelse kommer att spela en rol, som skulle vara för läsaren obegriplig, om icke nämndemannen vore närmare känd till sina egenskaper och sitt lynne.

Om hans dotter Karin är föga annat att säga, än att hon hvarken var vacker eller ful, hade stora ögon, som tycktes vara nära att falla ur sina gropar, och var den olyckliga egarinnan af ett lynne, hvilket i längden blef outhärdligt för hvar och en, som dagligen skulle vistas i hennes närhet.

China hade icke aflemnat sina passagerare vid Castle-Garden utan landsatt dem vid hamnpieren n:o 14, der Cunardliniens ångare hade sin plats. Per Eriksson tog sina knyten och sin dotter under armen och steg i land midt ibland den sorlande menniskomassan.

Tvärsäker som alltid vände han sig till den först mötande, sägande med sin i hemorten invanda "grötmyndiga" ton:

"Så ser således Amerika ut! Ha, ha, ha! Jag trodde, ta' mig... att Ni hade haft det mycket schangtilare. Hus, gator, träd och park, det ha' vi i Sverige också."

Lycka var det för nämndeman Per Eriksson, att den person, till hvilken han rigtade dessa ord, var en tysk, som icke begrep ett enda ord svenska. Eljest skulle väl redan de första minuterna på den amerikanska fria jorden aflupit på ett för Per Eriksson mindre behagligt, men kanske desto mera kännbart sätt.

Nu nöjde sig tysken med att höfligt svara:

"Ich sollte ihnen sehr gern dienen, aber ich verstehe ganz und gar nicht was Sie sagen wollen. Wenden Sie sich an einen anderen!"

Dermed helsade tysken höfligt och aflägsnade sig.

Det fanns dock i närheten en person, som iakttagit denna lilla tilldragelse och som icke önskade bättre, än att få vara vår nämndeman till tjenst. Med sitt vanliga, otäcka leende trädde Grin-Ola — ty det var han — närmare, men vände sig icke direkt till Per Eriksson, utan sade liksom för sig sjelf, i det han lät sina glåmiga ögon irra omkring bland folkmassan:

"Förb ... mig, om jag kan få ögonen på någon svensk. Det skulle likväl vara så trefligt att sammanträffa med en landsman."

Den sluge karlen! Han ville låta Per Eriksson sjelf börja samtalet, för att göra alla misstankar om oärliga afsigter till en omöjlighet.

Knappt hade också vår nämndeman hört Grin-Olas utgjutelse, förrän han skyndsamt släppte Karin och begagnade den sålunda frigjorda handen till att helt förtroligt klappa Grin-Ola på axeln. Denna åtbörd beledsagade han äfven med dessa ord:

"God dag! jag är förtjust att få göra er bekantskap, min herre!"

Dermed spärrade han ut de båda korta benen, så att hans ställning liknade den, som sjömän under storm intaga, för att lättare kunna bibehålla jemnvigten på det vaggande däcket, och sedan såg han så hjertligt förtrolig ut, att Grin-Olas leende ögonblickligen stegrades till den ytterligaste grad af välvilja och vederstygglighet.

"Ah!" utropade Grin-Ola. "Det var då nöjsamt att träffa en landsman. Jag gick just här och kikade efter att få se något svenskt ansigte. Det var, ta' mig ...

angenämt, att Ni kom i min väg. Ah, den der förtjusande unga qvinnan är förmodligen er dotter?"

Karin rullade vid denna artighet sina stora ögon på ett sätt, som tydligen var ämnadt att göra henne ännu mera förtjusande. För öfrigt såg hon enfaldig och "tafatt" ut, men det visste hon tydligen icke sjelf.

"Ja, det är min dotter", sade vår nämndeman med berättigad stolthet. Förmodligen ansåg han tillfället lämpligt att inlägga ett skämt i samtalet, ty han fortsatte: "jag har tagit henne med till Amerika för att skaffa henne en man. Ha, ha, ha!"

De båda karlarne skrattade dugtigt. Karin rodnade och såg ut som om hon menat, att hon behöfde icke fara öfver Atlanten, för att få en man, som ville komma i besittning af hennes stora ögon och öfriga behag.

"Vi lägga bort titlarne och kalla hvarandra du!" föreslog Grin-Ola, som redan tycktes hafva genomskådat Per Eriksson svaga sidor.

"Alltför gerna!" svarade nämndemannen, smickrad af tillbudet.

"Nå, kära bror", fortfor Grin-Ola, "har du bestämt dig för, på hvilket ställe du skall taga logis för dig och din dotter?"

"Nej! Vet du kanske något passande värdshus, min söte bror?"

"Åhja, vi hafva t. ex. Fifth Avenue Hôtel. Det ligger strax bredvid, men der är allting dyrt. Kanske du önskar en billigare bostad."

"Ja, så prisbillig som möjligt."

"Godt, då tror jag, att Fifth Avenue Hôtel vid Broadway icke är det rätta. Der kostar sängplatsen tio riksdaler för hvarje natt."

"Hu då!"

"Ja, du må väl säga! Desse amerikanare äro oförskämdt dyra. Jag känner emellertid ett snyggt boardinghouse, hvarest man kan både få logis och mat för femtio öre om dagen."

Vår nämndemans ansigte ljusnade och han sade ifrigt:

"Visa mig dit, min käre bror. Visa mig dit!"

I detta ögonblick kom en af nämndemannens svenske reskamrater fram till Per Eriksson och sade:

"Sergeant Blad låter fråga dig, om du tillsammans med oss andra svenskar vill taga in på ett värdshus, som Chinas kapten har anvisat honom."

"Nej, min . . ., om jag det vill. Jag följer med min gode vän här. Jag ger f-n sergeanten. Säg honom det!"

"Nå, som du vill", svarade den andre godmodigt och aflägsnade sig.

Grin-Ola, hvilken stod som på nålar, då han såg den andre svensken närma sig, blef nu åter lugn. Ingenting kunde nu rädda han utsedda offer.

"Kom nu, min bror, så vilja vi uppsöka din blifvande bostad."

"Men mina saker, som äro ombord."

"Dem låta vi hämta senare i dag."

"Nå, så begifva vi oss af. Hvilken tur jag hade, som träffade dig. Jag beklagar mina öfriga reskamrater, hvilka icke hafva någon annan ledsagare, än den högfärdiga sergeanten, som tror, att alla menniskor skola vara hans ödmjuka tjenare. Ha, ha, ha! Jag tänker det går dem lagom väl under hans anförande. Men saken är den, att som man bäddar, så får man ligga. Ha, ha, ha! Är det icke sannt?"

"Jo, visserligen, visserligen!" svarade Grin-Ola något tankspridd, emedan hans ögon spejade åt det håll, der Late-Mats befann sig. Förmodligen ville han underrätta sig om, huru den senare hade lyckats uti sitt fiskafänge. Hvad han såg var emellertid egnadt att hugsvala hans giriga hjerta, ty Late-Mats var just då inbegripen i samtalet med Esbjörn Persson och hans hustru. Med ett bredt grin på sitt anlete vände Grin-Ola sig nu till sin nyförvärfvade vän, tog honom under armen och de tre personerna började sin vandring.

Vår nämndeman var ytterst pratsam och Grin-Ola fann det ligga i sitt intresse att hålla honom vid godt mod. Följden häraf blef den, att de båda männen, åtföljda af den storögda flickan, under det lifligaste samtal vandrade uppåt Broadway, veko in på Hamiltonstreet,

passerade Highstreet och slutligen oförmärkt förirrade sig i de mindre gatornas och gränd ernas mångfald.

Grin-Ola var härunder artigheten sjelf. Allt märkvärdigt, som de passerade, var han ifrig att för sina vänner förklara, och dessa kunde icke nog prisa sin oerhörda lycka att hafva blifvit bekanta med denne utmärkte och tjenstaktige man. Ja, Grin-Olas tjenstaktiga ifver gick verkligen så långt, att han med hand och mun lofvade att vara Per Eriksson behjelplig att inköpa en passande jordegendom icke långt från New-York borta på Brooklynsidan.

Slutligen infördes Per Eriksson och hans dotter af sin förekommande ledsagare i en smutsig förstuga vid en gränd, som med sin ena ända tycktes stå i direkt förbindelse med landsbygden. Från det inre af det hus, i hvilket de inträdt, hördes rop och "stoj", så att nämndemannen redan vid sitt inträde i detta hus kunnat inse, att det var ett ställe af sämre beskaffenhet. Men han var så intresserad af det lifliga samtalet med sin ledsagare, att det är föga troligt att han kunde göra några iakttagelser i afseende på de lokala förhållandena.

"Nu äro vi vid målet", sade Grin-Ola, sedan de inkommit i förstugan. "Här är visserligen icke särdeles fint, men så kostar det också icke mycket att bo här."

"Åh, fint nog, fint nog, min käre bror, alldeles fint nog, och som du säger, så är det hufvudsaken, att vi här få bo för godt köp."

"Det kan du lita på", genmälde Grin-Ola, i det han öppnade dörren för sina följeslagare och införde dessa uti en stor sal, hvarest en skara individer af mankönet befunno sig, alla egande ett ganska tvetydigt utseende och alla sysselsatta med att tömma de nyss fylda bierkrusen.

Grin-Ola gick rakt fram till värden, en sluskig figur af tysk härkomst, hvars försupna utseende mer än tillräckligt talade om beskaffenheten af den lokal, i hvilken Per Eriksson och hans dotter nu befunno sig. Deras ledsagare yttrade något på ett främmande språk till tysken, hvars "plirande" ögon hela tiden voro fästade på de båda svenskarna, som stodo vid Grin-Olas sida.

Tysken nickade bifall till Grin-Olas tal och yttrade sjelf några ord på samma för främlingarne obegripliga språk. Under tiden tog Per Eriksson, som ännu icke förlorat något af sin tvärsäkerhet, lokalen i betraktande. Äfven Karins stora ögon vidgade sig på ett oroväckande sätt, under det hon lät dem sväfva omkring rummet.

Lokalen, som för många år sedan blifvit dekorerad af någon målare med ursprungligen lysande färger, hade under tidernas längd genom tobaksrök, sot, dam och spindelväfvar erhållit denna obeskrifliga färgton, som omöjliggör hvarje bestämdt intryck på menniskans färgsinne. Den upplystes af det dagsljus, som kunde inströmma genom de med smuts betäckta fönsterrutorna i tre stora fönsterlufter. Rundt kring väggarne voro placerade långa rader af bord och stolar, och de båda främlingarne hade det nöjet att iakttaga, att alla platserna voro upptagna af kroggäster, ty äfven vår nämndeman kunde icke längre draga i tvifvelsmål, att han befann sig på en af de simplaste krogarne i den stora staden.

Den tvetydige värdens ansigte var vanställdt af fula koppärr och af den blåaktiga rodnad, som vittnar om långvarig och trogen Bacchidyrkan. De qvinliga tjenste-andar, som ombesörjde gästernas uppassning, hade icke heller det utseende, som är egnadt att väcka förtroende. Med deras beskrifning vilja vi icke såra den finkänsliga läsarinnan.

Emellertid hade Grin-Ola slutat sin öfverläggning med värden och vände sig nu till Per Eriksson med samma eviga, otäcka leende, som förvärfvat honom det namn, under hvilket vi hittills hafva presenterat honom för våra läsare.

"Jo", sade han, "den hederlige herr Sonderbar, egaren till detta boardinghouse, är villig att lemna dig och din dotter tak öfver hufvudet och god föda, så länge I kommen att uppehålla eder i New-York."

"Åh, jag tackar", sade Per Eriksson bugande, "det var artigt af honom."

"Herr Sonderbar är känd såsom en verklig gentleman."

"Derom tviflar jag icke ... nej alldeles icke."

"Han är rik som Croesus."

"Det var mycket", genmälde vår nämndeman med beundran, icke derför att han egentligen visste, hvem Croesus var, utan derför att han förmodade, att Grin-Olas liknelse innebar någonting utomordentligt.

"Han har tio hus i New-York och tjugo i Brooklyn."

"Det måtte vara en förb.... stor matador. Men hvad kostar det att bo hos honom? Jag tycker alltid om att veta i förväg, hvad jag skall betala. Men kom ihåg, att jag vill bo för billigt pris."

"Ja, min hedersgosse, det skall du få."

"Nå?"

"Hvad menar du?"

"Priset? Betalningen?"

"Ah, en obetydlighet, som du nog vid afskedet kommer öfverens med herr Sonderbar om. Till en början har du blott att erlägga den lilla inskrifningsafgiften, som hvarje resande här i landet måste erlägga, då han tager in på ett hotell."

"Inskrifningsafgift? Sade du det?"

"Ja, sådan är seden här."

"Det var en underlig sed."

"Alldeles icke underlig, min hederspojke, ty här i landet förstår man sig blott på en enda sak och du önskar kanske veta, hvilken det är."

"Ja!"

"Att förtjena penningar", svarade Grin-Ola med ett hånskratt.

"Hm! Och huru stor är inskrifningsafgiften?" sporde nämndeman Eriksson med en viss oro.

"En obetydlighet! Blott lumpna femtio kronor pr styck."

"Femtio kronor!" skrek Per Eriksson med sin falskaste falsett. "Farväl med dig! Här vill jag icke bo en enda dag. Kom, Karin!"

Med stora steg skyndade Per Eriksson mot dörren och Karin var icke långsam i sina rörelser, för att följa honom.

Men det var af ödet beslutadt, att vår egenkäre nämndeman icke skulle så lätt slippa undan. Knappt

hade han tagit tre eller fyra steg i rigtning mot dörren, der friheten vinkade honom, förrän några handfasta karlar reste sig från sin plats vid ett af småborden, gingo honom till mötes och grepo honom i armen samt förde honom tillbaka till Grin-Ola och värden. Karin följde frivilligt med, hvarefter både hon och hennes far fullständigt inneslötos i en krets af de tvetydiga män, som haft sina platser kring salens väggar. Att allt detta icke försiggick utan mycket buller, rop och oreda, det tarfvar knappt någon beskrifning.

"Hvad nu?" ropade en på tyska. "Vill den hunden icke godvilligt låta plocka sig?"

En annan skrek på engelska:

"Han är rädd om sina pluringar, stackars gosse!"

"Gif honom en bastonad!" tillrådde en tredje.

"Nej, stick knifven i honom!" skrek en vild irländare.

Naturligtvis voro dessa och andra dylika rop, som haglade kring Per Erikssons öron, alldeles icke egnade att lugna honom.

"Hvad viljen I mig?" ropade han med en röst, i hvilken den i hans fega hjerta inneboende ångesten gaf sig uttryck med nära nog samma tydlighet, som den stod afmålad på hans anlete.

Grin-Ola och värden, hvilka under hela detta uppträde hvarken yttrat någonting eller gjort någon rörelse, utan endast skrattat åt bondens fåfänga försök till flykt, roade sig nu med att genom de mest gäckande och förargelseväckande miner ytterligare bringa vår nämndeman ur fattningen.

"Hvad i himlens namn viljen I mig?" skrek den stackars karlen upprepade gånger, innan Grin-Ola vårdade sig om att svara honom.

"Du har ju redan hört hvad vi vilja. Var god och betala din inskrifningsafgift — femtio kronor för dig och lika mycket för din dotter."

"Men det är ju oerhördt!"

"Ett lappri!"

"Det är ju att röfva mig."

"Nej, min gosse, det är blott att lätta dina bekymmer en smula."

"Det är stöld, som första resan straffas i lagen med straffarbete under högst sex månader och förlust af medborgerligt förtroende under ett år utöfver strafftiden."

"I Sverige, ja! Men du torde påminna dig, att du numera icke är i Sverige. Var derför så god och betala!"

"Men jag eger icke så mycket penningar."

"Inte? Så mycket värre för dig, ty då blir du hängd."

Grin-Ola skrattade alltjemt under detta samtal, men då Per Eriksson tycktes vara sinnad att draga alltför långt ut med underhandlingarne, antog Grin-Ola en bister min och sade med mera allvar:

"Kort och godt, min kære Per Eriksson, så är du tvungen att foga dig efter våra önskningar, ty du slipper ändå icke ut härifrån, förrän vi vilja släppa dig. Det vore derför klokare, att du lemnade oss de begärda penningarne och det utan vidare invändningar."

Ännu dröjde Per Eriksson att efterkomma befallningen. Då han kastade blicken till sidan, liksom för att söka hjelp eller stöd hos sin dotter, varseblef han, att hon hvilade i armarne på en af de kringstående sluskarne, ur hvars famntag hon förgäfves sökte att lösslita sig. Denna syn väckte troligen till lif några slumrande faderskänslor i hans bröst, och i den tanken att genom eftergifvenhet söka undkomma sin egen vådliga ställning och på samma gång frälsa sin dotter beslöt han, ehuru med en blytyngd på hjertat, att uppoffra de etthundra riksdalerna af sin kära reskassa.

"Skynda på!" röt Grin-Ola.

"Der har du dem", skrek Per Eriksson nästan utom sig. "Der har du de hundra riksdalerna, din erkeskälm."

Sägande detta, upptog han sin väl späckade sedelbok ur dess fördolda förvaringsrum innanför västen och sökte att med den största skyndsamhet, som var honom möjlig, derur uttaga en sedel af hundra riksdalers värde. Men hans afsigt att för skurkarne dölja sina verkllga tillgångar misslyckades helt och hållet, ty huru snabb

han än var i sina rörelser, medhann likväl Grin-Olas uppmärksamma öga att kasta en blick in i sedelbokens innersta gömslen och någorlunda bedöma dess ganska rika innehåll.

"Skönt", sade Grin-Ola, leende som vanligt, i det han af Per Eriksson mottog och öfverlemnade till värden hundrariksdalerssedeln. "Denna var för värden, min gosse, till erkänsla för det han vill nedlåta sig att hysa dig under sitt tak. Nu nekar du troligen icke heller att gifva mig en lika stor summa till ersättning för den vänskapstjenst, som jag bevisat dig och din dotter."

"Hvilken vänskapstjenst menar du, blodsugare?"

"Att hafva visat dig hit till detta ypperliga qvarter."

"Hm! Just en vacker vänskapstjenst!" brummade Per Eriksson.

"Nå, gif nu hit!" befalde Grin-Ola.

Vår nämndeman var på väg att neka, men en blick åt sidan, der han ännu såg sin dotter i sluskens armar, öfvertygade honom om nödvändigheten att gifva efter utan långt parlamenterande. Ännu en sedel af hundra riksdalers valör vandrade således från hans sedelbok öfver till Grin-Ola, som denna gång stoppade fångsten i sin egen ficka.

"Tack, min hedersbror", hånade denne.

"Måtte f-n ta' dig!" brummade Per Eriksson.

"Ah, du menar visst icke hvad du säger", hånlog runnaren. "Inte kan du önska, att f-n måtte taga din bäste vän. Det finnes ingen menniska på hela den amerikanska kontinenten, hvilken så varmt deltager i dina öden, som jag. Ha, ha, ha!"

"Släpp flickan, din erkebof!" utbrast Per Eriksson, som nu tyckte sig hafva sett nog af de smekningar, med hvilka slusken öfverhopade hans dotter.

Emellertid förstod karlen icke ett ord af det svenska tungomålet, men hvad han icke kunde undgå att förstå, det var att Per Erikssons ord voro rigtade till honom. Han svarade derför med ett bredt grin, liksom om han hade undfått ett välförtjenadt beröm. Dock gjorde han ingen min af att släppa Karin ifrån sig.

"Sakta, sakta!" förmanade Grin-Ola flickans fader.

"Akta dig, annars torde det kunna hända, att du får ett godt kok stryk till på köpet!"

"Men jag kan väl icke se flickan förolämpas midtför mina ögon. Släpp henne, säger jag, annars så . . ."

Den skyldige svarade äfven denna gång blott med ett förnyadt grin, om möjligt ännu bredare och välvilligare än det förra.

"Du måste köpa din dotters frihet", sade Grin-Ola. "Jag skall underhandla med dem, om du så vill."

"Ja, du, din erkeskojare! Fördömd vare du, som narrat mig in i denna röfvarekula! Nå, så fråga då, för f-n, de der skurkarne, huru mycket de vilja hafva."

Grin-Ola vände sig omedelbart till karlarne och yttrade till dem några ord, som väckte allmänt jubel bland den råa hopen.

"De vilja hafva tvåhundra riksdaler att dela sinsemellan, om de skola släppa din dotter ifrån sig."

"Det gifver jag dem aldrig", utbrast Per Eriksson.

"Vill du hellre se henne vanärad?" sporde Grin-Ola, leende af fröjd öfver bondens kritiska belägenhet.

Vår nämndeman var, såsom vi veta, mycket fästad vid sina penningar, men likväl tyckte han, att hans enda barns heder och ära väl vore värd mera än tvåhundra riksdaler. I sin ångest måste han ingå på hvarje vilkor, ehuru hans ögon med ett uttryck af namnlös sorg följde de båda senast utlemnade sedlarna, så länge de voro synliga. Värden stoppade dem emellertid ned i sin låda och utdelade i stället deras värde i mindre mynt åt karlarne.

Sedan Per Eriksson sålunda blifvit lättad på fyrahundra riksdaler, tyckte säkerligen bofvarne, att det kunde vara tillräckligt för denna gång, ty Per Eriksson och hans dotter blefvo nu af värden och Grin-Ola införda i ett innanför värdshussalen befintligt rum, hvars dörr stängdes igen efter dem.

De voro ensamma, men det var icke fridfullhetens och tystnadens, icke den ostörda rons ensamhet. Icke nog med att oväsendet i den utanför befintliga värdshussalen fortfor och snarare ökades, än förminskades — det fans någonting inom dem, som icke heller lemnade dem

någon ro. Karin befann sig i ett upprördt tillstånd på grund af den misshandling, hon varit underkastad derute. Hon var visserligen icke vand vid att blifva behandlad och bemött med någon utsökt grannlagenhet, men en råhet, så osminkad och så oslipad, som den hon nyss hade rönt bevis på, låg likväl utanför hennes erfarenhets gränser.

Per Eriksson åter grubblade öfver den pekuniära förlust, som han hade lidit. Hans sinne var på samma gång uppretadt och bedröfvadt — uppretadt på den bedräglige vän, som hade lockat honom i denna snara, och bedröfvadt öfver förlusten af sina penningar. Aldrig i hela sin lefnad hade han gifvit ut ett enda öre onödigtvis, utan alltid varit sparsam, till och med snål, och han visste med sig, att ingen kunde beskylla honom för slöseri, hvilka fel man eljest kunde lägga honom till last. Och nu hade han på en half timme gifvit ut en så stor summa! Sannerligen, den stackars karlen kände sig hågad att både gråta och taga lifvet af sig. Mycket bättre hade det varit att blifva qvar i Sverige, det insåg han nu. Han började också tro, att det icke skulle vara så lätt att samla stora rikedomar i det förlofvade landet. Han hade hittills föreställt sig, att hela hans arbete i Amerika skulle blott bestå uti att öppna händerna och taga emot af landets öfverflöd på silfver och guld. Men nu? Ack han hade gjort en bitter erfarenhet af, att man icke alltid dansar på rosor i Amerika.

Det var under sådana förhållanden icke underligt, att Per Eriksson till en början iakttog den djupaste tystnad, sedan han nu med sin dotter inkommit i det rum, som tycktes vara ämnadt till deras blifvande bostad. Äfven Karin satt tyst och hennes far kunde, om han för öfrigt hade haft sinne för iakttagelser i denna stund, blott af hennes ofta återkommande djupa suckar sluta till hennes upprörda själstillstånd. Men ingen af dem hade i början tillräckligt lugn för att kunna betrakta den andre, utan båda sutto i stumma betraktelser, hvilka icke afbrötos under den första halftimman.

Slutligen lyftade Eriksson upp sitt hufvud och började med större noggrannhet betrakta sin bostad. Det

som dervid allra först väckte hans uppmärksamhet och intresse, var fönsterluften, den enda, hvarmed detta lilla kyffe var försedt. Den var visserligen lika stor som dess medbröder ute i krogsalen, men den var försedd med starka jerngaller, en lyxartikel, som man icke funnit nödvändigt att bestå krogsalens fönster.

Knappt hade Per Eriksson hunnit öfvertyga sig om, att han icke drömde och att gallret icke var ett foster af hans upprörda och uppretade inbillning, förrän han rusade upp i fullt raseri och störtade fram mot den enda dörr, som fanns i rummet. Förgäfves ansträngde han alla sina krafter för att öppna den. Den var utifrån tillåst.

"Ah!" utropade han. "Vi äro fångna. Ve och förbannelse!"

Men likt alla svaga och fega själar, som befinna sig i ett uppretadt sinnestillstånd, kände han i denna stund ett oemotståndligt behof af att utösa sin vrede öfver någon, lika godt om det var den verkligt skyldige eller en till förtreten helt och hållet oskyldig varelse. Hvad var då naturligare, än att han nu utöste sin omätliga vredes skålar öfver den enda menniska, med hvilken han för ögonblicket kunde komma i beröring? Den stackars Karin blef hans oskyldiga slagtoffer. Brusande som Ångermanelfven i dess stridaste lopp och rikligt som Niagaras vatten störtade de vredgade orden i form af orättvisa förebråelser och skamliga beskyllningar öfver hans läppar. Långvarig och flitig öfning att bruka tungan räddade honom undan det förfärliga missödet att qväfvas af det starka tillflödet. Hans tunga liknade härunder säkerhetsventilen i en ångpanna. Det var genom den, som de inneboende dunsterna af hans vrede, hat, ilska och sårade girighet fingo utströmma.

Men antingen hade Per Eriksson i sitt raseri glömt eller ock hade han aldrig rätt lärt känna sin dotters verkliga natur, ty om han i närvarande stund hade haft en aning om, huru vred Karin kunde blifva, så är det troligt, att han skulle hafva afstått från alla försök att göra henne till offret för sin förbittring. Det visade sig nämligen snart, att Karins mun var lika vig och att hennes lungor voro lika kraftiga, som någonsin Per Eriks-

sons. Äfven hennes uppfinningsförmåga, då det gälde att finna mustiga ord, visade sig vara värdig en sådan faders dotter. Med få ord, Per Eriksson och Karin öpnade en ordstrid, som under vexlande lycka fördes med ohejdad ifver, ända tilldess Per Eriksson slutligen somnade, hvilket troligen skedde af trötthet. Troligt är äfven, att han ännu i drömmen fortsatte med sin vreda tankegång, ty han pressade emellanåt fram mellan läpparne ord, som ingalunda vittnade om själslugn och ljufva drömmar.

Äfven Karin kände sig utmattad af kämpaleken och satte sig ned vid bordet, lutande hufvudet i handen. Hvilka tankar, som nu sysselsatte henne, är hittills outredt, men det är icke alltför otroligt, att hon funderade öfver möjligheten att finna någon utväg att slippa ut från detta näste. Åtminstone är det ett faktum, att hon omsider reste upp sitt hufvud med en åtbörd, som erinrade om den sårade lejoninnans rörelse. Dervid yttrade hon för sig sjelf, men dock så högt, att hennes far hade kunnat höra det, om han icke hade slumrat i sömngudens hulda sköte:

"Det är tydligt, att om far får behålla penningarne i sin plånbok, så skola de taga ifrån honom alltsammans. Det är derför bäst, att jag tager åtminstone en del af penningarne i min vård."

Dessa tankar voro, som läsaren nogsamt kan förstå, icke helt och hållet ogrundade. Redan det som hade förefallit derute i krogstugan vittnade tydligt om de afsigter, man hyste, och de helt naturliga misstankarne stärktes utan tvifvel i icke ringa grad derigenom, att deras fiender hade beröfvat dem friheten. Det var sannerligen alldeles icke otroligt, att man ämnade hålla dem qvar, så länge Per Eriksson ännu egde qvar en enda sedel.

Karin närmade sig sin sofvande far, öppnade sakta hans väst och framtog sedelboken, ur hvars smorda gömslen hon framhemtade en temligen tjock sedelbundt, hvilken hon lade på bordet, medan hon återställde sedelboken på dess rätta plats och knäppte igen västen, på

det att fadren icke genast vid uppvaknandet skulle "ana oråd".

Nu räknade hon sedlarne och fann dem utgöra en summa af ett tusen tvåhundra femtio riksdaler.

Frågan var nu, hvar hon skulle gömma dem, för att vara fullkomligt förvissad om, att de skulle undgå bofvarnes uppmärksamhet. En lång stund tycktes hon icke kunna uttänka något råd, men fattade omsider sitt beslut, hvilket hon icke dröjde att bringa till utförande.

Raskt aftog hon en af sina skor, blottade ett fint smalben och en välrundad vad och nedlade penningarna på strumpans botten, hvarefter detta oumbärliga plagg åter påtogs och skon fastsnörades på den icke oskönа foten.

Derefter lade äfven flickan sig till hvila.

— — — — — — — — — — — — — — —

Det var redan sent på eftermiddagen, då far och dotter åter vaknade. Deras sinnesstämning var nu något lugnare, ty eljest skulle det säkerligen icke hafva dröjt länge, innan ovänskapen ånyo hade vaknat till lif.

"Det var f-n hvad jag känner mig hungrig", utbrast vår vän nämndemannen, så snart han hade öppnat ögonen. Magens kraf är det vigtigaste, som en vid välfnad vand svensk bonde känner. Hundra fordringsegare skulle icke kunna framställa så kraftiga anspråk eller kräfva honom så känbart.

Karin, ännu sömnig, svarade:

"Der är ju skinka och bröd i skrinet. Ät, kära far!"

Derefter ville hon åter slumra till.

"Hvad säger du? Skrinet! Ja, om ändå de förb.... uslingarne hade låtit oss få vårt skrin, så kunde vi icke hafva behöft att svälta ihjäl. Men jag är viss om att bofvarne sjelfva behålla allt hvad våra förråder innehöllo."

Karin var nu fullt vaken och kunde derför invända:

"Men, kära far, våra saker äro ju ombord på China."

"Ah, de hafva nog haft förstånd att hemta dem."

Denna nämndemannens förmodan öfverensstämde verkligen med sanna förhållandet. Grin-Ola hade verkligen låtit hemta Per Erikssons saker ombord på ångaren

och tillsamman med herr Sönderbar delat allt hvad som var af något värde.

Emellertid lemnade vår nämndeman sin torftiga och hårda bädd. Enligt sin under välmagtens och frihetens dagar inlärda vana skulle han, väl uppkommen, sträcka på sin kropp. Denna gång kom dock någonting i vägen, som hindrade honom att fullborda mera än hälften af den vanliga sträckningen. I stället fann han sig föranlåten att utropa:

"Nå, det var då skönt! Det är således icke deras mening att svälta oss till döds."

Den syn, som föranledde detta utrop, var intet annat än några på bordet framställda födoämnen. Någon hade under deras sömn varit inne i rummet och på bordet aflemnat smör, bröd och ett par buteljer med ett innehåll, som vid den undersökning, Per Eriksson företog utan dröjsmål, befans vara bier.

Sedan Per Eriksson och hans dotter hade stillat sin hunger med de enkla rätterna, förflöt dagen utan något afbrott i den tråkiga enformigheten. Vår nämndeman hade god tid att begrunda den olycka, hvari han råkat, och sin dårskap att lemna ett lugnt och tryggt hem, för att i främmande land söka lyckan och finna blott vedervärdigheter. Det som mest grämde honom var den ständigt återkommande tanken, att de öfriga svenskarne, som stält sig under sergeant Blads ledning, nu hade det bättre än han. Det är troligt, att Per Eriksson icke skulle hafva grämt sig så mycket öfver sin egen olycka, om alla de andra haft samma otur som han, fått genomgå samma qval och lida samma förluster. Men den kännedom, som han ombord på China under den långa färden hade förvärfvat sig rörande sergeantens ärlighet, duglighet och klokhet, lemnade honom ingen möjlighet att ens hoppas, att de under hans ledning stående emigranterne hade råkat i något slags olycka. Det är äfven sannolikt, att Per Eriksson, om han i denna stund hade haft i sin magt att sända någon gräslig olycka öfver sina landsmän, ingalunda skulle hafva dragit i betänkande att begagna sig af denna förmåga. Lyckligtvis egde han icke en sådan magt och han måste derför

inskränka sig till tysta eller halfhögt uttalade "onda önskningar".

Äfven natten förflöt under tystnad och utan något äfventyr för nämndemannen och hans dotter. Men vid middagstiden den följande dagen blef det annorlunda. Då började äfventyren ånyo.

Far och dotter hade, så snart de vaknat om morgonen, stillat sin hunger med öfverlefvorna efter gårdagens måltid och väntade hvarje minut, att någon skulle komma in till dem med ett nytt förråd af födoämnen. Att någon skulle komma till dem för att återgifva dem deras frihet, det vågade de icke hoppas.

Emellertid förflöt hela förmiddagen utan att någon kom in till dem. De kunde af det i krogsalen rådande bullret och sorlet af röster förstå, att värden icke hade skäl att klaga öfver brist på kunder. Nya sådana tycktes oupphörligen anlända.

Vid middagstiden sattes en nyckel i låset och kringvreds häftigt. Dörren till deras kammare öppnades och de sågo sin bekantskap från gårdagen inträda. Det var Grin-Ola, åtföljd af herr Sonderbar, den koppärrige värden på stället.

Knappt hade de inträdt till fångarne, förrän Per Eriksson började öfver dem utösa sin galla, under det att värden försigtigt läste dörren och stack nyckeln i sin ficka.

"Vågar ni komma inför mina ögon ännu en gång, ni lismande och grinande skurk och ni, usle, koppärrige tyske bof?"

Det fans hos Per Eriksson, då han sade detta, någonting qvar af den värdighet, med hvilken han fordom yttrat sig i egenskap af ledamot i rätten. Troligen ämnade han imponera på de båda skurkarne, men om detta var hans afsigt, så misslyckades den helt och hållet. Det är för öfrigt tvifvelaktigt, om det på hela jorden finnes någonting annat än halsjern, schavott, rep och död, som kan imponera på ett rätt förhärdadt bofhjerta.

"Åh, för f-n", sade Grin-Ola, leende och artig på sitt egendomliga, frånstötande sätt. "Du måtte vara vid dåligt humör, eftersom du tager emot goda vänner så

der ohöfligt. Kanske har du sofvit illa? Eller måhända vi störde dig i öfverläggningar om dina framtidsplaner här i Amerika?"

"Det artigaste mot dig, din skälm, vore att kasta dig på dörren."

"Och det skulle du utan tvifvel försöka, om du icke nyss sett, att herr Sonderbar tagit nyckeln ur? Ha, ha, ha, det är skada, att du icke har någon dörr att kasta oss ut igenom."

Värden deltog i Grin-Olas skratt på ett sätt, som vittnade om, att han åtminstone förstod svenska, om han än icke kände detta språk tillräckligt, för att kunna uttrycka sig dermed.

"Måtte den lede ta' er båda två!" brummade Per Erikssson.

"Tack för dina välönskningar!" sade Grin-Ola hånande.

"Åh, ingen orsak!"

"Kanske menar du icke hvad du säger?"

"Jo, visst menar jag, att f-n gerna för mig kan få taga både dig och din slusk till kamrat. Honom har den lede redan stämplat i synen. Eller kanske det är råttor, som gnagt sådana gropar i hans skinn?"

"Vet inte", sade Grin-Ola, "men om du tycker, att det är vackert, så skall jag försöka att med den här lilla tingesten göra dig likadan i ditt ansigte."

"Den lilla tingesten" var ingenting annat än en skarpslipad dolk, hvilken Grin-Ola drog fram ur en vid hans sida under rocken hängande slida.

Per Eriksson tyckte emellertid icke om att blifva hvarken tatuerad eller massakrerad, hvarför han ansåg rådligast att afböja det välvilliga förslaget.

"Inte?" sporde Grin-Ola med låtsad förvåning.

"Nej, sannerligen!" försäkrade vår nämndeman.

"Du afslår min tjenst i detta fall!"

"Ja, helt och hållet!"

"Det var besynnerligt."

"Mig tyckes det alldeles icke vara besynnerligt. För hin, hvar och en är väl rädd om sitt eget skinn."

"Ah, kanske tycker du icke om denna knif?"

"Jag kan inte neka till, att den är mig obehaglig."

"Nå, hvar och en har sin smak. Emellertid kan jag då stå dig till tjenst med ett annat verktyg, som kanske vinner mera nåd inför dina ögon. Den här till exempel?"

"Den här" var en liten, den allra smakfullaste revolver med sex pipor i cylindern och en patron i hvardera.

Nämndemannen och hans dotter sågo förskräckta på det lilla redskapet, ur hvars mynning en sexfaldig död blickade på ett sätt, som verkligen kunde kallas oroväckande. Ingen af dem hade mod att säga någonting.

"Nå, kära bror", sade runnaren grinande. "Tycker du bättre om denna lilla pjes?"

"Du skämtar dumt", menade Per Eriksson.

"Skämtar! Hvad befalles? Tror du jag skämtar? Nej, jag försäkrar dig, att det är rama allvaret. Jag skall märka dig med ett af dessa vapen. Man brukar ju märka fåren?"

"Hvad? Hvad befalles?"

Nämndemannen började känna det rigtigt kusligt.

"Du yttrade ju sjelf nyss, att du var förtjust i herr Sonderbars ärriga ansigte. Kom, min vän, skall jag göra dig den tjensten att göra dig likadan."

"Hvad? Hvad behagas?"

"Du är ett får och derför bör du märkas. Ha, ha, ha!"

Grin-Ola fann sjelf sin qvickhet vara mycket roande.

"Ämnar du mörda mig?" sporde Per Eriksson med fasa.

"Åh, så du pratar!"

"Göm då för himlens skull de der fasliga vapnen."

"Hör, min hedersbror, du tyckes vara så föga angelägen om att blifva märkt, att du kanske icke har någonting emot att betala mig något för att undslippa det?"

"Der hafva vi det!" utbrast vår nämndeman, som verkligen tycktes blifva mera rädd, då han märkte, att det i grunden gälde hans kassa, än han nyss blef, då han förmenade, att det var fråga om lifvet. "Du ämnar plundra mig på nytt."

"Åhnej!"

"Du ämnar bestjäla mig."

"Visst icke!"

"Du ämnar roffa till dig allt hvad jag eger och har."

"Ingalunda!"

"Du ämnar lemna mig naken på bar backe."

"Åh, fy! det vore synd om en så beskedlig gosse. Du skall åtminstone få behålla skjortan och strumporna."

"Ah, din bof! Jag skall klaga för polisen."

"Gör det!" svarade Grin-Ola flegmatiskt.

"Jag skall gå till presidenten."

"Var så god!"

"Jag skall ... jag skall ... jag ..."

Per Eriksson visste icke mer hvarken hvad han skulle säga eller göra, ty Grin-Ola stod alldeles invid honom med dolken i högra handen och revolvern i den venstra. Bakom runnaren såg han till sin förskräckelse äfven värden, hvilken likaledes var försedd med vapen.

"Du skall ingenting", sade Grin-Ola. "Ty som du är en bångstyrig krabat, så skall jag på fläcken döda dig. Sedan går du ingenstädes, hvarken till presidenten eller polisen."

Grin-Ola spände dervid revolvern och sigtade på Per Erikssons bröst.

"Ah, skona mitt lif! Af nåd låt mig behålla lifvet!"

Den scen, som nu följde, trotsar alla försök till beskrifning.

Afdånad föll Karin till golfvet, och Per Eriksson, utom sig af fasa och troende sin sista stund vara nära, började skyndsamt uppläsa en bön, troligen den första, som under många år hade sväfvat på hans läppar.

"Vill du köpa ditt lif?" ropade Grin-Ola.

"Köpa?"

"Ja, köpa? Vill du betala för att slippa dö?"

"Huru mycket?"

"Allt hvad du har."

"Allt!" skrek nämndemannen med fasa. "Nej, tusen gånger nej! Det är för mycket. Hälften, hälften ... hälften!"

"Nej, allt!"

"Tre fjerdedelar!" bjöd nämndemannen.

"Nej, allt!" sade Grin-Ola obevekligt.

"Låt mig behålla en liten smula!"

"Intet!"

"Ack!"

"Du måste lemna allt eller dö. Jag ger dig ännu två minuter."

"Två minuter blott!"

"Ja! Skynda dig!"

"Jag kan inte gifva allt."

"Hvarför icke?"

"Jag blifver ju då utfattig."

"Som en kyrkråtta, ja det är obestridligt."

"Hvad skall det sedan blifva af mig?"

"Hvad du vill, det angår mig icke."

"Hvad skall jag lefva af?"

"Lyd mitt råd och arbeta!"

"Det tror f-n, det kunde du göra sjelf, så sluppe du att vara röfvare och tjuf."

"Seså, nu äro de två minuterna förbi. Du dör inom ett ögonblick, om du icke gifver mig allt."

Per Eriksson kämpade en svår strid, men inseende, att det skulle vara omöjligt att undkomma och att dessa båda karlar icke alls skulle känna några samvetsförebråelser öfver att döda en medmenniska, gaf han efter och ropade med förtviflan i hjertat:

"Ja, du skall få allt, men på ett vilkor."

"Hvilket?"

"Att vi genast få gå vår väg härifrån."

"Det bifalles."

Glad att åtminstone hafva räddat lifvet, men förtviflad öfver att blifva beröfvad sin skatt, framlemnade Per Eriksson sin sedelbok, hvilken Grin-Ola, utan att undersöka dess innehåll, lät försvinna i sin ficka, i samma stund som värden satte nyckeln i låset för att öppna dörren.

Karin hade emellertid åter vaknat till lif och så snart hon förstod, att de nu skulle blifva fria, rusade hon upp från golfvet och följde sin fader. Under artiga bugningar och tusende höflighetsbetygelser ledsagades far

och dotter af den koppärrige värden och den grinande runnaren genom den af gäster uppfylda salen.

"Välkomna hit en annan gång!" sade Grin-Ola, då han bugande stod i dörren, medan far och dotter aflägsnade sig uppåt gatan.

"Ja, jag skall komma igen med polis", brummade Per Eriksson, som i sitt raseri skyndade framåt med en sådan fart, att Karin hade svårt att följa honom.

Sedan de, utan kännedom om den väg de borde följa, hade vandrat flera gator framåt, sade slutligen Karin:

"Kära far, hvarför rusar ni åstad så fort?"

"Jag vill skynda till polisen. De skojarne skola min själ få veta hvad det kostar att röfva folk."

"Åh, kära far, det var ju icke så farligt."

"Farligt?" De hafva ju frånstulit mig allt . . . allt!"

"Åh, lappri!"

"Jag eger icke en styfver. Vi skola svälta ihjäl, om det icke lyckas mig att tvinga dem att lemna det stulna tillbaka."

"Nej, jag har tjugofem riksdaler i min ficka."

"Godt! Då kunna vi lefva ett par dagar. Men sedan?"

"Åh, det blir väl något råd."

"Råda mig hit och råda mig dit! Derpå kunna vi hvarken lefva eller blifva feta. Jag är en olycklig man."

"Prat, kära far!"

"Jag är ruinerad."

"Det tror jag inte."

"Jag är en tiggare."

"Det är inte möjligt."

"Jag måste hädanefter gå från dörr till dörr med tiggarpåsen på ryggen. Må f-n anamma dem!"

"Hvilka, kära far? Menar I pengarna?"

"Nej, bofvarna!"

"Seså, kära far, lugna er nu! Jag har ju tolfhundrafemtio riksdaler. Med dem kunna vi väl draga oss fram."

Nämndemannen stannade, slagen af häpnad.

"Tolfhundra... Hvad var det du sade?"

"Tolfhundrafemtio riksdaler. Kors det är väl så tydligt, att far kan begripa det!"

"Och hvad fans då i sedelboken?"

"Ingenting, kära far! Medan du sof i går, tog jag plånboken ur din ficka och gömde alla pengarna i min strumpa och der har jag dem ännu. Jag trodde, att de skulle göra ännu ett försök att röfva oss, och derför så..."

"Hurrah! Då blefvo de ändå lurade, de bofvarne! Du är en krona bland flickor."

Per Eriksson var nu lika utom sig af glädje, som nyss af sorg. Han både sjöng, hvisslade, pratade och skrattade — allt på en gång. Men Karin, som tyckte det var föga intressant att utan mål irra omkring på gatorna, sade:

"Nå, kära far, hvad skola vi nu taga oss till?"

"Vi skola gå in på något ställe, der vi kunna plocka fram de kära pengarna ur deras gömställe."

"Och sedan?"

"Det vet jag icke."

"Vet I hvad jag tycker, far?"

"Nej, huru skulle jag kunna veta det? Det var ändå förb... roligt att du kunde lura dem."

"Jag tycker, att vi borde uppsöka de andra svenskarne, som vi voro i sällskap med på ångfartyget."

"Nå, det var icke så dumt. Men, der är ett kafé."

"Skola vi..."

"Ja, vi gå dit in. Jag längtar efter att med egna ögon få återse min skatt. Kom!"

De gingo in, fingo ett enskildt rum, beställde kaffe, och innan fem minuter voro förgångna hade Karin ånyo blottat sitt fina smalben och sin välformade vad. Per Eriksson, som nyss förut trott sig vara en utfattig man, var nu åter i besittning af en liten förmögenhet och sina gamla — fel. Dem — felen — ville ingen röfva ifrån honom.

III.

Hvad skolmästaren såg och hvad han icke såg.

Solen sken ganska hett på Missouris grumliga vågor, der denna breda flod flöt fram på gränsen mellan Missouri-området och Kansas. Denna jätteflod, hvilken har sina källor uppe i norr i det engelska Nordamerika och utrinner i Mississippi vid den för sin pelsverkshandel ryktbara och vigtiga staden Saint-Louis på gränsen mellan Illinois och Missouriområdet, berör under detta ofantliga lopp endast det nordöstra hörnet af Kansas, men utgör likväl för Kansas en farled af ganska stor betydelse. På den korta vägsträcka, under hvilken Missourifloden kommer i beröring med Kansas, medhinner den att utskicka några för mindre farkoster farbara bifloder, genom hvilka inbyggarne i Kansas kunna sätta sig i förbindelse med Missouri och på båtar föra sina produkter till Saint-Louis och, om det skulle medföra någon vinst, från Saint-Louis på Missisippifloden till någon annan handelsplats, der de möjligen skulle kunna påräkna högre betalning för sina varor.

Vid tiden för vår berättelse funnos der emellertid icke många hvita menniskor i Kansas. Dess område var ännu en vildmark, der vidsträckta urskogar och oändliga prärier aflöste hvarandra — skogar, der nästan aldrig hvit mans yxa gjort något hugg — slätter, hvarest sällan någon annan fot trampade, än indianernes, de röde krigarnes. En och annan modig bäfverjägare dristade sig visserligen att jaga på Kansasområdet under tusende faror. Hvarje stund om dagen, hvarje ögonblick om natten måste de frukta för indianerne, dessa smygande ormar, som kunna vandra nästan utan att lemna det allra minsta

spår efter sig, men som sjelfva äro i stånd att tyda vildmarkens språk i alla dess enskildheter, ett språk, i hvilket ett nedtrampadt löf eller en afbruten gren, en flyende fogel eller ett gungande vassrör äro de tydligaste bokstafstecknen. Nybyggare funnos på den tiden endast få i Kansas och hvarhelst ett nybygge uppstod, väckte det alltid vildarnes vrede, så att de röde krigarne gjorde allt för att med list eller våld drifva kolonisterna derifrån.

Efter denna beskrifning om tillståndet i Kansas, hvarest vår berättelse hädanefter hufvudsakligen kommer att röra sig, återvända vi till vår berättelse.

Det var en varm dag några veckor efter de tilldragelser, som vi i föregående kapitel hafva skildrat. Vildmarken var tyst och ensligheten ännu mera herskande än eljest, ty hettan var så tryckande, att sjelfva de bevingade sångarne i skogarne på Missouriflodens stränder saknade lust att uppstämma de vanliga lofsångerna till Guds och den härliga naturens ära. Icke en lefvande varelse fans att se hvarken på floden eller på dess stränder, om man undantager de alltid kringsurrande insekterna — ett slags varelser, hvilka tyckas vara helt och hållet känslolösa för högre värmegraders skadliga inflytelser. Om de vore lika känslolösa för de lägre värmegraderna, för kölden, så skulle jag vara frestad att kalla dem de fullkomligaste varelser under solen. Men nu är just det deras svaga sida, att de alldeles icke kunna uthärda någon köld. Samma varelser, som med god smak kunna låta steka sig icke blott af Neapels varma sol, utan till och med i Eqvatorns brännande solhetta, dessa varelser dö, så snart temperaturen närmar sig fryspunkten.

Oaktadt den rådande hettan voro myggor och andra små bevingade kräk i flitig verksamhet öfver Missouris vatten, troligen fröjdande sig öfver, att solstrålarne, återkastade af flodens spegelblanka yta, ännu en gång smekte dem med sin värme, innan den förflygtigades. Men för öfrigt fans ingen lefvande varelse att se på floden ... dock, jo ... höra vi icke årtag? ... Är det icke samma ljud, som när åran plaskar i vattnet? Det måtte ändå

finnas någon mensklig varelse, som är i rörelse på floden under denna varma dag.

Rigtigt! Der skjuter förstäfven af en indiansk kanot fram förbi udden derborta. Efter förstäfven kommer hela kanoten och i den en indian, kopparröd och grant utstyrd med fjädrar i håret och panterhud öfver ena skuldran. Raskt styr han kanoten mot land i den lilla viken och hoppar med otrolig vighet upp på det torra. Efter att hafva uppdragit kanoten på landet och dolt honom bakom ett par buskar, sätter han sig ned på en kullfallen trädstam och blickar med oafvända blickar åt den rigtning af floden, hvarifrån han nyss hade kommit.

Om man finge döma af indianens flämtande bröst, kunde man tro, att han haft en lång färd att göra i sin lätta kanot och att han af någon anledning har påskyndat sin färd. Från platsen, der han nu sitter, kan han öfverskåda en ganska betydlig sträcka af Missourifloden, och det är uppenbart, att han väntar att få se någon komma från det hållet — måhända en fiende, kanske en vän. Tomahawken *) hvilar i hans hand, men för öfrigt visar han inga tecken till några fiendtliga afsigter. Hans röda ansigte är kallt och uttrycker ingenting annat än naturlig skarpsinnighet. Också anses det för en skam bland indianerna att icke kunna beherska sina anletsdrag. En indian låter aldrig någon menniska läsa i sitt ansigte hvad han tänker. Till och med de största smärtor fördrager han utan att förändra en min eller gifva något yttre tecken till, att han erfar någon plåga.

Det är således förgäfves, som vi försöka att i denne indians anletsdrag läsa hvad han i denna stund tänker eller hvarför han så ifrigt spejar utåt floden. Tålamod blott! Vi skola säkert snart erfara, i hvilka ärenden han är stadd.

Emellertid surra insekterna omkring som galningar och flodens vatten ilar snabbt, men omärkligt för ögat närmare sitt utfall i Mississippi.

Femton minuter förflöto. Då reste indianen sig plötsligt upp, kastade ännu en blick nedåt floden och skyndade derefter in i skogen.

*) Indiansk stridsyxa.

Ännu förflöto några minuter, innan förstäfven af en annan båt syntes framskjuta förbi den trädbevuxna udden, der vi nyss blefvo varse indianen i den lätta kanoten. Denna gång var det emellertid ingen indiansk farkost, utan en större båt, byggd af hvite mäns mera konsterfarna händer. Den bar omkring tjugo menniskor, alla af den hvita rasen.

Men den var icke ensam. Den ena båten efter den andra syntes framkomma, alla fullt lastade antingen med endast menniskor eller också med diverse husgerådssaker. Här och der i båtarne såg man hästar. Indianen, som troligen låg på lur någonstädes i grannskapet, kunde räkna omkring tjugo af dessa ädla och menniskan tillgifna djur.

Båtarnes antal var sex och menniskorna, som befunno sig i dem, utgjorde säkerligen minst sjutio, bland hvilka likväl icke alla voro fullvuxna. Icke få voro barn af olika åldrar och kön.

Anföraren, som befann sig i den främsta båten, gaf ett tecken till de efterföljande farkosterna och styrde sin egen rakt in i den lilla viken, hvarest indianens kanot nyss hade landat. De öfriga båtarne följde den förstgående och länge dröjde det icke, innan alla sex lågo sida vid sida innerst i viken. Menniskorna stego i land. Äfven hästarne fingo lemna farkosterna och kunde snart, bundna vid olika trädstammar, njuta af urskogens frodiga gräsvext — ett tillfälle, som de kloka djuren icke heller försummade att begagna.

Främst bland de landstigande syntes en stor, svart hund, hvilken på sina långa, knotiga ben gjorde ett raskt hopp från båten, då denna ännu befann sig flera alnar från land. Sedan det kloka djuret kommit på landbacken, betedde det sig som om det sökte efter något spår. Vädrande utefter marken, sprang han fram och tillbaka, vände sig derefter mot skogen och morrade, liksom om han icke hade varit rätt nöjd med sakernas ställning.

"Se, huru hunden gör!" utropade ett ungt och skönt fruntimmer, som befann sig i den främsta båten.

"Fido!" ropade anföraren, en ung man med krigisk hållning. "Åh, mamsell Gunilla, han har troligen funnit

spår af någon bäfver eller af en hjort, som nyss varit nere vid floden och druckit."

När hunden hörde sin herres kallelse, sprang han tillbaka till stranden, der han, viftande med svansen, mottog de landstigande. Men efter att hafva aflagt detta höflighetsprof, vände han åter hufvudet mot skogen och gnydde på ett sätt, som visade, att han icke var rigtigt belåten med platsen. Ingen af det stora sällskapet hade dock tid att gifva akt på hunden och hans beteende. Landstigningen gaf dem tillräckligt att tänka på.

Utan tvifvel har läsaren redan igenkänt personerna i detta sällskap och gissat, att det icke är några andra än våra vänner svenskarne, som nu befinna sig på väg att uppsöka platsen för sitt nybygge.

Sergeant Blad hade lyckats att hos regeringen i Washington för de utvandrade svenskarnes räkning erhålla eganderätt till ett område af flera tusen tunnland jord, hvilket var beläget vid en af Missouris segelbara bifloder. Att få jorden invid en segelbar flod var en stor fördel i anseende till den derigenom betydligt underlättade förbindelsen med civiliserade orter. De enda vilkor, hvilka Unionens regering hade fastställt, voro dessa: att svenskarne inom ett års förlopp skulle hafva börjat att bebo och bebygga landsträckan och att de skulle inom samma års slut hafva låtit landtmätare uppmäta, inhägna och kartlägga området. Till följd af denna senare föreskrift hade sergeant Blad medtagit från Saint-Louis en gammal landtmätare med några biträden.

Mr Blackford, landtmätaren, var en femtioårig man, hvilken hade tillbringat största delen af sitt lif bland nybyggare i vildmarken. Mer än hundrade kolonier i Nebraska, Missouri, Iowa och Arkansas hade blifvit af honom uppmätta och kartlagda. Det var tydligt, att Mr Blackford härunder hade förvärfvat sig en stor erfarenhet i allt hvad som rörde lifvet i de obebodda bygderna och bästa sättet för ett nybygges anläggande. Derför hoppades också sergeant Blad, att de skulle hafva stor nytta af Mr Blackford, icke blott i fråga om landtmäteriförrättningen, utan äfven rörande mycket annat, hvari sergeanten sjelf icke hade någon erfarenhet.

Landtmätaren var en högvext och mager man med fåradt ansigte och grånadt hår. Den, som såg Mr Blackford, när han satt stilla på en kullfallen trädstam eller en mossbelupen sten i urskogen, skulle hafva trott honom vara snarare sextio år gammal, än femtio, ty vid sådana tillfällen såg han ganska lefnadstrött ut. Men annorlunda var förhållandet, då han reste sin långa gestalt och lät sina blickar med ett uttryck af stor skarpsinnighet glida öfver den omgifvande vildmarken. Intet spår af trötthet kunde man då upptäcka. Och när han i spetsen för sina medhjelpare bröt sig väg genom urskogens mest igenvexta och otillgängliga snår, då skulle man snarare hafva ansett honom vara en tjugofemårig man, än en gubbe, som pröfvat femtio vintrars stormar. Han var alltid iklädd en drägt, som bäst passade för vistelsen i vildmarken. Stora och grofva stöflar med skaft, som kunde uppdragas högt öfver knäna, mjuka benkläder af rådjursskinn, en tätt kring lifvet slutande rock af groft och oslitligt grått kläde samt en mössa af bäfverskinn — sådan var hans drägt, och man fick aldrig se honom iklädd någon annan. På bröstet hängde i ett kring halsen hvilande snöre af röd färg hans grannt utstyrda tobakspung, hvilken hade formen af ett hjerta och inneslöt, utom tobaken, äfven hans kära pipa, så ofta denna för någon stund hade tjenstledighet, hvilket dock högst sällan inträffade.

Bland nybyggarne sakna vi ingen annan än den fagra Elin. I stället har sällskapet blifvit ökadt med vår vän nämndemannen och hans dotter. Tackad vare Karins försigtighet att rädda åt sin far största delen af hans egendom, hade Per Eriksson åter blifvit sig lik. Hittills åtminstone hade han icke kunnat förmås att för de öfriga svenskarne omtala sina äfventyr. Han blott förklarade, att han icke varit nöjd med sitt första logis och derför åter slutit sig till de öfriga.

Under den tid, vi hafva behöft för att inför våra läsare redogöra för dessa förhållanden, hafva nybyggarne emellertid fullbordat sin landstigning. Båtarne fastgjordes medelst stora kedjor vid trädstammar, som lutade sig ut öfver vattnet. Alla beredde sig att tillbringa den

varmaste delen af dagen i land under de skuggrika träden, der hettan var mindre tryckande och der man således hoppades kunna bereda sig en angenäm tillflyktsort.

Vår vän nämndemannen var trogen sin vana att söka sällskap med dem, han hade skäl att anse vara förnämligare än han sjelf. Under det hans storögda dotter höller till godo med att sällskapa med några drängar, hvilka egna henne sin okonstlade hyllning, se vi Per Eriksson sjelf sluta sig till herrarne Lundbergsson, Lidén och Jäger, som redan slagit sig ned på den mjuka gräsmattan under ett jättestort mahognyträd. Några steg derifrån sutto Gunilla och Anna i förtroligt samspråk, medan Richard och sergeant Blad längre bort voro sysselsatta med hästarnes bindande. Skolmästaren och Mr Blackford hade med hvarandra öppnat ett samtal, i hvilket ordet hufvudsakligen fördes af den senare.

"Nå, fader nämndeman", sade Lundbergsson, "tala nu upprigtigt om för oss, hvad ni gjorde i New-York, innan ni återvände till oss."

"Jag gjorde detsamma, som ni, jag åt och drack, sof och var emellanåt ute för att bese staden."

"Nå, men hvarför afbröt ni detta angenäma lif och slöt er till oss igen? Hade jag varit i edra kläder, Per Eriksson, så skulle jag aldrig upphört med ett så behagligt lefnadssätt."

"Åh!" sade Per Eriksson, tydligen generad af samtalsämnet.

"Ni må tro", yttrade Lidén, "att här ute i vildmarken är det icke så angenämt. Här finnas indianer."

"Ja", fortfor Jäger, ifyllande Lidéns mening, "ja, här finnas rödskinn, som med största nöje skola skalpera er."

Det är troligt, att Per Eriksson icke visste hvad det vill säga att blifva skalperad, men han kunde dock förstå, att det måtte vara någonting föga angenämt.

"Skalpera! Hu då!"

"Ja, i sanning! Det första rödskinn, som möter er, skall lyfta sin tomahawk öfver ert hufvud och med dess hvassa egg skära ut ett cirkelrundt stycke af er hufvudsvål, för att sedan lysa med denna skalp såsom en seger-

trofé, medan ni får vandra hela er lefnad utan hufvudsvål och utan hufvudhår."

"Det var fasligt!" utropade Per Eriksson med en rysning, som skakade hela hans kropp.

"Jo, så går det till här i vildmarken", sade Jäger, hvilken icke kunde afhålla sig från ett leende öfver nämndemannens rädsla.

"Halloh! sergeant Blad! Hvarthän?" utropade i detsamma Lundbergsson, som under samtalet icke hade lemnat de öfriga nybyggarne ur sigte och derför varseblef, att sergeant Blad kastade sin bössa öfver axeln, hvisslade på Fido och gjorde sig redo att tränga in i skogen.

Lyssnande till Lundbergssons rop, nalkades den unge mannen nu i stället den plats, hvarest hans vänner befunno sig.

"Jag ärnar mig in i skogen för att möjligen uppsnappa något vildbråd, som kan öka vårt matförråd."

"Vi talade nyss om indianerna, men ni tyckes icke hafva någon tanke på faran af att möta rödskinnen, då ni vill alldeles ensam tränga in i urskogen. Ni borde icke gå ensam."

"Åh, det är icke troligt, att här finnas några indianer."

"Huru kan ni veta det?"

"Vi hafva ju icke sett ett enda rödskinn under hela vår färd från Saint-Louis och hit."

Lundbergsson skakade sitt hufvud till tecken, att han icke kände sig öfvertygad af sergeantens ord.

"Här äro ju många unga män, som kunna göra er sällskap. Hvarför skall ni då gå ensam? Lyd mitt råd, unge man!"

Sergeant Blad tycktes vilja svara något, men ett utrop från landtmätaren väckte både hans och de öfriges uppmärksamhet åt annat håll och kom dem att glömma deras eget samtal.

Mr Blackford hade, sedan han tröttnat vid samtalet med den fåordige skolmästaren, lemnat honom åt sig sjelf och på egen hand med den oumbärliga pipan i sin mun vandrat längs efter stranden och befann sig nu på ett afstånd af femtio steg från den plats, der nybyggarnes båtar lågo förtöjda.

Här stod han nedlutad och tycktes med den mest sorgfälliga noggranhet granska gräsmattan på strandbrädden, liksom om han hade tappat någonting.

"Ah, hvad nu?" tillropade sergeanten honom. "Har ni tappat någonting, Mr Blackford?"

Landtmätaren svarade icke, utan fortsatte sina undersökningar. Det såg ut, som om han ville granska hvarje grässtrå.

"Någonting af ovanlig art måste vara på färde", yttrade Blad och närmade sig med raska steg den plats, der landtmätaren befann sig. De öfriga följde småningom efter, med undantag af vår nämndeman, som efter samtalet om hans äfventyr i New-York och om rödskinnens åtrå efter hans skalp tycktes hafva nog af detta sällskap för närvarande. Derför gick han också åt ett håll, som var motsatt den kosa, de öfriga följde. Ingen uppmanade honom att följa med till landtmätaren.

Emellertid hade sergeant Blad först hunnit fram till Mr Blackfords sida. Han kom just i samma ögonblick som denne uppreste sin torra lekamen och genom en underlig "smackning" med tungan gaf tillkänna, att hans undersökning var afslutad och hade ledt till ett eller annat oväntadt resultat.

"Nå?" sade sergeant Blad i frågande ton.

Mr Blackford pekade på gräset och svarade lakoniskt:

"Indianer!"

"Hvad? Indianer?" utropade sergeanten häpen.

"Tydliga spår!" yttrade Mr Blackford, helt lugnt utstötande ett par väldiga rökmoln ur sin pipa.

"Jag ser ingenting."

Denna sergeantens försäkran var fullkomligt öfverensstämmande med sanningen. Också fans på gräsmattan ingenting, som för ett vanligt öga kunde angifva, att en indian der hade satt sin fot. Mr Blackford, hvars öga genom mångårig vistelse inom ett af rödskinnen oroadt område hade erhållit något af indianernes egen skarpblick, hade utan synnerligt stor svårighet varseblifvit de nästan omärkliga spåren.

"Ganska ursäktligt, unge man, att ni icke kan

varseblifva hvad mina gamla ögon förmå se", sade Mr Blackford. "Det erfordras mångårig vistelse i vildmarken för att kunna iakttaga dylika ting."

"Det förstår jag nog och erkänner villigt min oförmåga, men ni skulle göra mig mycket förbunden, om ni ville visa mig de spår, som ni tror er här hafva upptäckt."

"Gerna, unge man, och jag gör det så mycket heldre som ni derigenom kan lära er att sjelf i nödfall upptäcka sådana ting — en förmåga, som är af stort värde, då man lefver i rödskinnens granskap och således hvarje ögonblick måste vara på sin vakt. Se här, min unge vän, ligger en torr gren, som är afbruten på midten. Ser ni?"

"Ja!"

"Nåväl, det är en menniskas fot som afbrutit den."

"Är det då så alldeles afgjordt? Kan icke ett djur...?"

"Nej", sade Mr Blackford, "här finnes i dessa skogar intet annat djur än hjorten, som är af en sådan storlek, att det skulle kunna med ett steg af sin fot söndertrampa en gren af denna tjocklek. Den varelse, som trampat här, måste hafva varit ganska tung, annars skulle icke grenen hafva blifvit nedtryckt i den fuktiga jorden på det sönderbrutna stället, så att grenens båda ändar höjt sig från marken."

"Men, kan det då icke hafva varit en hjort?"

"Nej, ty hjortarne pläga alltid dricka på samma ställe af stranden, hvarför de småningom bilda en trampad gångstig till den plats, der de hafva för vana att dagligen släcka sin törst. Som ni ser finnes här icke någon sådan gångstig."

"Jag börjar förstå ert bevisningssätt, Mr Blackford."

"Vänta!" Ännu äro vi icke vid slutet. Ser ni här dessa afbrutna grässtrån?"

"Ja!"

"Det är en indian, som med sin fot afbrutit dem. Ni skall snart blifva öfvertygad derom."

Mr Blackford lade sig ned på knä. Pekande med fingret på floden, sade han:

"Vi antaga, att indianen landstigit här och ärnat

begifva sig in i skogen. Första gången han satte foten på stranden råkade han trampa på grenen, och som han tog ett hopp från båten och således med större fart vidrörde marken, är det förklarligt att hans fot kunnat afbryta och nedtrycka den tjocka grenen. Från grenen, der han naturligtvis icke kunde blifva stående, förflyttade han sig med den andra foten hit."

Sägande detta strök Mr Blackford med handen utefter gräsmattan och nedtryckte de afbrutna grässtråna, så att de intogo samma ställning, som han antog, att de innehade, då de vidrördes af vildens fot.

"Ser ni nu någonting!" sporde landtmätaren.

Alla de kringstående uppgåfvo ett rop af öfverraskning, ty i det läge, hvari gräset nu befann sig, nedtryckt af Mr Blackfords hand, kunde alla tydligt se spåret af en fot.

"I sanning", sade Lundbergsson, "der har någon trampat."

"Ja", fortfor Mr Blackford, "och den som åstadkommit detta spår har utan tvifvel varit en indian."

"Men huru kan ni veta det med så stor visshet?"

"Fotens form visar det. Har ni någonsin sett ett blekansigte hafva en sådan fot?"

Alla kände sig öfvertygade, att Mr Blackford hade rätt.

"Dock skulle jag ännu vilja göra en fråga", sade sergeant Blad. "Är det icke möjligt, att detta spår är flera dagar eller veckor gammalt?"

Mr Blackford, som nu hade upprest sig, skakade hufvudet och gjorde en afvärjande åtbörd med handen, under det han sade:

"Det är icke en half timma sedan indianen förorsakade detta spår. Utan tvifvel har han sett oss."

Alldenstund ingen var okunnig om den röda rasens hat mot den hvita, uppfylde landtmätarens ord våra vänner med en viss häpnad, så mycket större som det var första gången de under sin färd befunno sig i rödskinnens omedelbara närhet.

Emellertid beslöto de att ännu icke omtala förhållandet för qvinnorna, men i hemlighet gifva alla karlarne

en vink om den sannolikt hotande faran och uppmana dem att ladda och hålla i beredskap de i Saint-Louis inköpta gevären. Hvarje manlig medlem i sällskapet hade nämligen lågt sig till med tillräckliga vapen af alla slag, deribland äfven långgående Kentucky-gevär. Dessa Kentucky-bössor öfverträffa de flesta andra skjutvapen i anseende till förmågan att på långt håll träffa säkert och, ehuru de genom sin längd och tyngd äro ganska besvärliga att handtera, äro de på grund af förutnämnda egenskaper högt värderade och mycket eftersökta.

Medan nu Lundbergsson, Lidén och Jäger gingo att uppsöka de öfriga karlarne, för att meddela dem dessa föreskrifter, qvarstannade sergeant Blad och Mr Blackford på stället. Så snart de voro ensamma, betraktade sergeanten den gamle landtmätaren med ett frågande ansigtsuttryck och yttrade, då Mr Blackford icke tycktes sjelfmant vilja säga mera:

"Nå, hvad tänker ni om saken?"

"Jag tänker, att då man har med rödskinn att göra, kan man aldrig vara tillräckligt försigtig. Dessa blodhundar lemna aldrig obegagnadt något tillfälle att döda så många blekansigten som möjligt."

"Tror ni, att de hafva kunskap om vårt företag?"

"Unge man, ni känner icke de röde männen. Lika gerna kunde man försöka dölja för dem vinden, som susar öfver den öde prärien, eller den skinande solen på himlafästet, som försöka fara på Missouri från Saint-Louis till Kansas utan att blifva sedd af deras vargögon. Polismännen i New-York hafva icke tiondedelen så noggrann kännedom om invånarne i sin egen stad, som rödskinnen om dem som sätta sin fot i vildmarken. Ingenting undgår indianens öga. Ännu har jag aldrig passerat genom obebodda trakter, utan att det förr eller senare visat sig, att indianerne följt mina spår."

"Således tror ni, att de finnas i vårt granskap?"

"Ja!"

"Och att de spionera på våra företag?"

"Utan tvifvel!"

"Men hvarför?" sporde sergeanten ifrigt.

"Hvarför! Jag förstår er icke", sade landtmätaren.

"Jag menar, att vi ju icke hafva gifvit dem anledning till att hysa fiendtliga afsigter mot oss."

"Icke! Jo, unge man, det har ni visserligen."

"Hvad? Nu är det min tur att icke förstå. Hvad hafva vi då gjort, för att ådraga oss deras vrede? Vi hafva hvarken skjutit på dem eller eljest på minsta sätt gjort dem skada."

"Nej, det är sannt, men tror ni icke, att rödskinnen hafva insett er afsigt att anlägga ett nybygge på det område, som de hafva från urminnes tider varit vana att kalla sin egendom? Tror ni, att rödskinnen gerna se, huru de drifvas allt längre vesterut och inneslutas inom ett allt trängre område? Ni kan vara fullt förvissad derom, att de betrakta hvarje försök att anlägga ett nybygge såsom ett orättmätigt intrång på sina rättigheter. Se der orsaken, hvarför rödskinnen icke kunna se oss med annat än oblida ögon! Och i enlighet med denna sinnesstämning skola de säkerligen begagna första lägliga tillfälle till att försöka göra ert företag om intet."

"Nå ja", sade sergeanten med ett uttryck i sin röst, som vittnade om både mod och djerfhet, "må de komma! Vi skola vara på vår vakt. Vill ni i mitt sällskap göra en tur i skogen? Måhända kunna vi göra någon upptäckt."

"Gerna!" sade Mr Blackford.

Skyndsamt hemtade landtmätaren sin bössa, hvarefter de båda männen fördjupade sig i skogen.

Det var sergeantens afsigt att kringgå lägret i en halfcirkel. Mr Blackford, till hvilken han hemställde, huruvida detta vore det klokaste, gaf med en böjning af hufvudet sitt bifall till känna. Enligt denna plan följde de först stranden ett stycke och veko derefter af till höger in i skogen.

Såsom förhållandet alltid är med den amerikanska urskogen förändrade äfven denna beskaffenhet, allt eftersom de framträngde. En sträcka af skogen var nästan fri och bestod blott af träd med raka, skyhöga stammar, hvilka högt uppe buro ett rikt och tätt löfhvalf, så att de båda männen tyckte sig vandra mellan de majestäti-

ska pelarraderna i ett storartadt tempel. Fem minuter derefter kommo de in i en skog af ett helt annat utseende. Lemnade den förra dem fritt genomtåg, så var den senare så mycket mera uppfyld af hinder. Tusentals parasitväxter slingrade sig uppåt trädstammarne och utsände skott, hvilka förenade dessa med buskväxterna i grannskapet. Från buske till buske, från träd till träd slingrade sig de af frisk grönska frodiga växterna. Det hela bildade en mur, som icke var lätt att genomtränga och som i betydlig grad försenade vandringen och gjorde framträngandet tröttande. Lyckligtvis lemnade detta snår snart rum för ett område af jättelika, fritt stående träd, under hvilkas kronor framträngandet var nästan obehindradt.

I början föreföll ingenting, som var af en sådan beskaffenhet, att det kunde oroa så modiga och djerfva män. Visserligen sprang en orm i behagfulla slingringar öfver deras väg blott några alnar framför dem och en fläckig leopard, som blef uppskrämd ur sin middagshvila, fixerade dem med sina arga och listiga ögon, innan han med väldiga hopp flydde. Men då hvarken ormen eller leoparden visade någon lust att anfalla dem, så fästade de föga uppmärksamhet vid dem, ännu mindre kunde det falla dem in att känna någon fruktan.

Efter en halftimmes vandring, under hvilken de icke råkat ut för något äfventyr, kommo de till en öppen plats i skogen, hvarest sergeant Blad till sin glädje blef varse ett par betande hjortar.

"Gudskelof!" yttrade han i hviskande ton. "Här ser det ut, som om vi skulle kunna erhålla en lämplig och välkommen tillökning till vårt proviantförråd. Skjut ni på den, som står till venster, så vill jag fälla den andre!"

Sägande detta, ville han lägga geväret till ögat, för att genast bringa sin plan i verkställighet, men Mr Blackford lade sin hand på hans arm och hviskade:

"Låt bli det, unge man!"

Sergeanten sänkte geväret och blickade med förvåning på landtmätaren.

"Men . . ."

"Ni skulle härifrån icke träffa dem, utan endast skrämma bort dem och, en gång skrämda, skulle knappt en ryttare på den snabbaste häst kunna hinna dem."

"Men hvarför skulle jag icke träffa?"

"De äro för långt borta."

"Ah!"

"Ni kan nämligen knappt föreställa er, huru lätt ögat bedrager sig på afståndet i dessa skogar. Orsaken dertill känner jag icke, men det är en erfarenhet, som hvarje jägare här har gjort. Vi befinna oss nära ett och ett halft bösshåll ifrån dem."

"Nå, kanske har ni rätt. Låtom oss då kringgå den öppna platsen och nalkas dem från andra sidan."

"Godt, min unge vän! Hjortarne befinna sig verkligen närmare skogen åt det hållet. Der skola vi säkert kunna nå dem från skogsbrynet."

Under otroliga ansträngningar trängde de igenom skogen för att uppnå den efterlängtade punkten, från hvilken de med någon utsigt till framgång kunde anfalla vildbrådet. För att icke skrämma hjortarna, vågade de icke beträda den öppna platsen, hvarest vandringen skulle hafva varit betydligt lättare. Emellertid öfvervunno de alla hinder och lyckades slutligen komma inom skotthåll.

De ädla djuren reste upp sina vackra hufvuden och vädrade åt det håll, der våra vänner framkommo i skogsbrynet. Ehuru de kungliga djuren icke kunde se jägarne, som stodo dolda bakom en jättelik grans väldiga stam, framför hvilken till ännu bättre skydd växte några buskar, anade de dock faran och stodo i begrepp att skynda bort, då just i det rätta ögonblicket två skott aflossades med den påföljd, att de ädla djuren, efter att hafva sprungit några få steg, störtade för att aldrig mer uppstiga.

Våra jägare framskyndade och befriade med sina jagtknifvar de båda djuren från förlängda dödsqval.

Naturligtvis förmådde de icke att utan hjelp släpa de båda kropparne till lägret, hvarför de beslöto att på den kortaste vägen skynda tillbaka till sina vänner och ofördröjligen återvända med tillräckligt manskap för att hemforsla bytet till lägerplatsen.

Djerft bröto de igenom skogen, hvilken här var ganska tät. Säkerligen hade de under sin väg aflägsnat sig längre, än de hade trott, från floden, ty efter en halftimmes ansträngd marsch hade de ännu icke kommit i sigte af lägret vid Missouris strand.

Sergeant Blad såg, att Mr Blackford emellanåt afbröt en gren på träden, som de passerade förbi. Förvåningen öfver dessa mått och steg föranledde honom till att fråga:

"Hvarför afbryter ni dessa grenar? Är det för att lättare finna vägen till den plats, der vi lemnade hjortarna?"

"Ja! Det är ett försigtighetsmått, som jag sällan underlåter, då jag aflägsnar mig från en plats, hvilken jag önskar finna ännu en gång. Ingenting är lättare än att råka vilse i dessa oändliga skogar. Det har till och med mången gång händt erfarna jägare, att de under flera dagar icke hafva kunnat finna ut ur skogen. Mr Dunsby, min gode vän, hvilken i likhet med mig är landtmätare och nu bosatt i Nebraska, hade en gång jagat en antilop och derunder förirrat sig in i urskogen, der han utan tvifvel skulle hafva omkommit, emedan hans ammunition var slut, om icke en annan jägare, som fångade bäfrar der i trakten, hade af en händelse påträffat honom. Mr Dunsby var då nära död af hunger och trötthet."

"Men man kan ju hafva en kompass hos sig och efter denna finna rätta vägen?"

"Försök, unge man, så får ni väl se!"

"Huru? Ni tyckes tvifla?"

"Ja, verkligen!"

"Men mig synes dock, som om man skulle kunna med kompassens tillhjelp finna vägen i den mest öde vildmark. Det är ju med tillhjelp af detta lilla instrument, som sjömannen finner vägen öfver det omätliga hafvet, der han icke har ett enda fast föremål att fatta i sigte. I en skog har man ju tillfälle att rätta sig efter det ena trädet efter det andra, som man med hjelp af kompassen finner ligga i den bestämda linien."

"Ja, det tyckes verkligen, som om ni skulle hafva

rätt, men i verkligheten förhåller det sig dock icke så. Tvärtom blifva de många träden, efter hvilka ni vill vandra, lika många orsaker till villfarelse. På ett fartyg sitter kompassen fästad vid sjelfva skrofvet och kan således aldrig missvisa. Men när ni i en skog vill begagna er af detta instrument, måste ni för hvarje gång sätta det ifrån er på en sten eller en trädstubbe eller på sjelfva marken och, ser ni, just denna ofta upprepade operation är det, som förorsakar missvisningen och gör, att ni till slut skall finna er hafva gått i en cirkel, ehuru ni hela tiden tyckt er vandra rakt fram."

Utan tvifvel har läsaren redan med nöje märkt, att sergeanten begagnade hvarje tillfälle att af den erfarne Mr Blackford inhämta underrättelser om lifvet och företeelserna i denna vildmark, der han hädanefter skulle hafva sitt hem. Också dröjde det i sanning icke länge, förrän Blad var fullt invigd i dessa hemligheter. Han var en läraktig elev och Mr Blackford en duglig läromästare. För denna gång var det emellertid slut med lektionen, ty en händelse inträffade, hvilken med ens gaf de båda jägarne annat att tänka på.

Vid de gingo framåt, stannade sergeant Blad plötsligt och lade sin hand på kamratens arm, sålunda hejdande honom.

"Ser ni, derborta!" hviskade han.

"Hvad är det om?"

"Jag tycker mig se en menniska mellan träden."

"Ah, unge man, ni har ett skarpt öga och blir snart en dugande jägare. Der står verkligen en menniska, men buskaget hindrar oss ännu ifrån att se hvem det är."

"Skola vi närma oss?"

"Ja, men med yttersta försigtighet."

Landtmätaren dolde sig bakom ett träd. Från detta fattade han i sigte ett annat träd, som befann sig i linien mellan honom och den varelse, som hade väckt deras uppmärksamhet. Derefter började han gå framåt så ljudlöst, att det skarpaste hörselorgan icke skulle hafva kunnat uppfånga det minsta buller af hans steg. Sergeant Blad följde honom, iakttagande samma försigtig-

hetsmått. På detta sätt närmade de sig utan att behöfva frukta en upptäckt.

Slutligen befunno de sig på endast omkring trettio alnars afstånd från den plats, der de hade observerat en mensklig varelse. De kunde nu fullkomligt tydligt iakttaga allt hvad som fans på platsen och noggrant undersöka, hvem det var som befann sig här i vilda skogen. Våra vänner voro i sitt sinne nästan öfvertygade om, att de skulle få se ett rödskinn. Deras förvåning och häpnad blef derför så mycket större, när de icke funno denna misstanke bekräftad af den syn, som tedde sig för deras ögon.

"Ha! skolmästaren!" hviskade Mr Blackford nästan ohörbart, och i samma ögonblick hördes samma hviskning äfven gå öfver sergeantens läppar.

"Hvad kan han göra här?"

"Vet inte! men herre Gud! se uppåt grenarne på den stora almen!"

Sergeanten följde med ögat den af landtmätaren gifna anvisningen.

"Ah, en indian!"

Verkligen satt der uppe i trädet en vilde, som i det ögonblick då de båda jägarne kommo till platsen lade en pil på sin båge, i tydlig afsigt att gifva den hederlige skolmästaren respass till en bättre verld. Den intet ondt anande karlen befann sig för ögonblicket i en dubbel fara, eller rättare två faror lurade på honom från skilda håll. Den ena såg han, men den andra såg han icke.

För att förklara, huru och af hvad anledning Peter Florin råkade befinna sig ensam i ödemarken och i denna farliga belägenhet, är det nödigt, att vi gå något tillbaka i tiden och framställa skolmästarens öden i deras sammanhang.

Peter Florin hade, sedan Mr Blackford ledsnat vid att ensam underhålla ett samtal med den nästan stumme skolmästaren, blifvit lemnad åt sig sjelf. Till en början ställde han sig med händerna på rygg och åsåg, hurusom de yngre karlarne bundo hästarne och huru dessa med begärlighet förtärde det frodiga och saftiga gräset. Ingen menniska vet, hvilka tankar, som härunder korsade hvar-

andra bakom hans glasögon, eller hvilka känslor härvid uppväcktes i hans bröst. Endast gissningsvis våga vi framställa den förmodan, att det var hans sinne och håg för naturvetenskapliga iakttagelser och studier, som nu togo ut sin rätt, efter att hafva varit bunden under en längre tid eller ända sedan han med lock och pock pluggade Berlins Naturlära med bybarnen under det förhatliga skolrådets uppsigt. Säkert är åtminstone, att han strax derefter genom glasögonen varseblef en af dessa stora, mångfärgade och brokiga fjärilar, som i vissa delar af Amerika talrikt förekomma. Vår skolmästare hade aldrig tillförne sett något sådant och derför upptändes hans sinne af håg att ega det bräckliga, men sköna djuret och begär efter att närmare undersöka eller, för att bruka ett vetenskapligt uttryck, "examinera" det.

Men fjärilarne i Amerika hafva samma egendomlighet, som deras fränder i Sverige — nemligen den, att de ogerna låta göra sig till fångar och att de äro för dumma att begripa den välmening, som vill låta dem tjena vetenskapen. De hafva äfven en allom bekant nyckfullhet i sitt sätt, när de vilja undfly den välmenande förföljaren, än rusa de åstad i rak linie långa stycken, än vända de helt tvärt om, än höja de sig högt upp öfver den vetgiriges hufvud och än sänka de sig ned till marken — med ett ord, de gifva sina förföljare tillräckligt att göra, isynnerhet om marken är ojemn och solen skiner hett från en molnfri himmel.

Vår skolmästare fick i rikligt mått erfara följderna af denna de små kräkens obenägenhet för fångenskap och nyckfullhet i flykten. Svetten rann i strömmar från hans panna och kinder, under det han, uppgifvande det ena ropet efter det andra, förföljde det brokiga lilla kräket. Ofta trodde han sig vara viss om att fånga den flyende, då denne plötsligt genom en tvär vändning eröfrade ett långt försprång. I sin naturforskareifver märkte icke skolmästaren, att han aflägsnade sig från lägret, lika litet som han lade märke till de skrattsalvor, hvarmed de öfrige nybyggarne helsade hvarje misslyckadt försök, som han gjorde att med sin hatt fånga den täcka fjärilen.

Jagtens ifver kom honom att glömma all försigtighet,

så att han, då fjärilen ändtligen lyckats vinna så stort försprång, att den kommit utanför Florins trånga synkrets, till sin förskräckelse märkte, att han befann sig ensam i villande skogen. Detta var dock icke allt. Till råga på olycksmåttet hade han rusat rakt in i ett af hvarjehanda slingerväxter bildadt snår, ur hvilket han icke strax förmådde frigöra sig, ehuru han sparkade och slog omkring sig som en ursinnig. Måhända var det just detta våldsamma förfarande, som gjorde, att han, i stället för att blifva lös, blef allt mer och mer invecklad i de snärjande växttrådarne. Han började redan förnimma en försmak af, huru det skulle kännas att hungra till döds eller omkomma af törst i detta snår, som icke tycktes vara hågadt att gifva ifrån sig sitt rof.

Detta var nu hvad skolmästaren såg.

Läsaren anar säkert redan länge hvad det var, som han *icke* såg, och således torde hvarje förklaring af öfverskriften på detta kapitel vara öfverflödig. Nog af — han såg icke och på grund af sin olyckliga närsynthet kunde han icke se det röda, vilda ansigte, som från en gren af den kolossala, i närheten växande almen betraktade honom med glödande och rofgiriga blickar.

Denne indian var densamme, som hade landat uti den lilla viken af floden kort förrän de svenske nybyggarne hade stigit i land. Troligen hade han uppehållit sig i närheten af lägret och från något gömställe iakttagit nybyggarne, ända tilldess den hederlige skolmästaren, utan att sjelf hafva någon aning derom, genom att nalkas hans uppehållsort tvingade honom att fly längre in i skogen, der han skyndsamt klättrade upp i almen, i hvars rika löfverk han hade god utsigt att icke blifva upptäckt. Emellertid såg han med nöje skolmästaren råka ut för missödet att fastna och trassla in sig ibland slingerväxter och parasiter — en upptäckt, hvilken skyndsamt förvandlade honom från anfallen till anfallande, från förföljd till angripande part. Hans pil låg redan på bågen, då sergeant Blad och landtmätaren ankommo till stället i tillräckligt god tid, för att hinna frälsa skolmästarens lif.

Knappt hade nämligen sergeant Blad uppfattat ställ-

ningen och fått klart för sig, att Florins lif sväfvade i fara, förrän han skyndsamt förde geväret till ögat, sigtade en sekund och tryckte sedan af.

Den knall, som framkallades af gevärsskottet, hade knappt tystnat, förrän ett tvåfaldigt rop skallade i skogen. Skolmästaren, som trodde sig vara skjuten, kastade sig till marken och skrek med full hals. Äfven indianen upphäfde ett tjut, det sista i denna verlden. Det var hans dödssång. I nästa ögonblick vacklade han på sin gren och föll derefter ned från trädet, störtande från den ena grenen till den andra, tilldess hans döda kropp nådde marken.

"Bra träffadt!" utropade landtmätaren. "Ni skjuter som om ni hade lefvat i dessa skogar och stridt med indianer hela ert lif."

"Åh, Mr Blackford, ni skämtar blott!" sade Blad med en blygsamhet, som ingalunda var tillgjord.

"Nej, unge man, tro mig! Jag har sett gamla jägare, som icke kunna trycka af en bössa mot ett rödskinn utan att darra på handen. Men ni, unge vän, ni darrar icke, ehuru det är första gången, som ni utöfvar denna gren af den amerikanske jägarens yrke. Fortsätt som ni börjat, så skall ni snart vinna ryktbarhet och blifva fruktad bland alla indianer från Platte River till Mexikanska viken."

"Det är en ryktbarhet, som jag ingalunda eftersträfvar. Helst vill jag lefva i frid med rödskinnen."

"Omöjligt, min unge vän, omöjligt!" försäkrade Mr Blackford.

Den vidare utvecklingen af sergeant Blads öden och äfventyr jäfvade icke landtmätarens påstående. Tvärtom fingo de svenske nybyggarne många gånger erfara, att det verkligen var dem en omöjlig sak att få lefva i ro för de vilda stammarne.

Emellertid fortfor skolmästaren att skrika, ända till dess de båda jägarne hade befriat honom från slingerväxterna. Med mycken möda lyckades de öfvertyga honom derom, att han var oskadad och att det var en indian, som hade fallit för det dånande skottet.

IV.

"Den fridfulla dalen".

Det blef naturligtvis stor uppståndelse i nybyggarnes läger, då Mr Blackford och sergeant Blad återvände i sällskap med skolmästaren och medförande den dödade indianens båge och tomahawk. Man hade hört ljudet af det sista skottet, för hvilket vilden hade fallit, men deremot hade afståndet från Missouri till det ställe, der de båda hjortarne hade blifvit fälda, varit så långt, att man icke hade förnummit ljudet af jägarnes bössor. De båda vännerna bestormades med frågor och för att slippa ett oftare återupprepande af samma sak, måste sergeanten åtaga sig att för de i ring kring honom samlade åhörarne på en gång framställa berättelsen om deras äfventyr.

Detta uppdrag fullgjorde han äfven med den för honom egna lättheten att berätta. Han hade en magt öfver ordet, som gjorde att man med intresse åhörde allt hvad han hade att förtälja. Äfven den hvardagligaste sak kunde han genom sitt framställningssätt förläna både vigt och betydelse.

Bland alla åhörarne var der dock säkerligen ingen enda, hvilken följde de olika skedena i sergeantens berättelse med sådant intresse, som Gunilla Lundbergsson. Hennes sköna ansigte afspeglade de olikartade intryck, som berättelsen gjorde på hennes själ. Hennes ögon uttryckte så mycket deltagande, att vi verkligen anse oss hafva skäl att misstänka, att det icke blott var berättelsen, utan i ännu högre grad berättaren sjelf, som var föremålet för hennes intresse — en misstanke, i hvilken vi känna oss styrkte derigenom, att hon rodnade som en ros, då sergeanten mot slutet af berättelsen lät

sitt öga hvila på henne och liksom talade blott till henne. De båda unga menniskorna hade tydligen dragit nytta af sin långa och dagliga samvaro. De tycktes redan vara skickliga i talandet af det ljufvaste bland alla språk — de älskandes ögonspråk. Det säges, att den kärlek, som ännu icke blifvit med ord uttalad, är den mest ljufva, innebär den största lyckan och sällheten. Vi tro gerna, att så är, men vi vilja dock påstå, att den outtalade kärlekens sällhet begynner först då, när de älskande börja att förstå hvarandras blickar.

Sedan sergeanten hade slutat sin berättelse, kunde man i de kringståendes ansigten läsa de olika intryck, de hade tagit af äfventyret med vilden. Bland karlarne funnos endast två, som sågo ut att vara betagna af fruktan, nämligen skolmästaren och vår vän nämndemannen. Den förre sade efter sin vana ingenting, ehuru hans ansigte visade en hög grad af förskräckelse. Den senare deremot sade så mycket mera och det var ett ganska löjeväckande uppträde, då den eljest så "framfusige" och grötmyndige bonden nu, betagen som han var af fruktan, qved och jemrade sig likt ett barn, när man skrämmer det med "busen".

Men om de fleste bland de manliga medlemmarne i sällskapet togo saken lugnt, kunde detta deremot icke sägas om qvinnorna. Mer än en, som hade hört talas om rödskinnens hat och grymhet, kände sin kind blekna vid den tanken att möjligen redan vara omgifven af vildar på alla sidor. Modigast förhöllo sig Gunilla Lundbergsson och Anna Lidén. De voro visserligen något blekare än eljest om kind, men deras röster och beteende voro lugna och förrådde icke någon upprördhet eller fruktan. Äfven Esbjörn Perssons hustru, den vackra Karin, var lugn, men tryckte sig ännu fastare till sin makes sida. Den andra Karin, Per Erikssons dotter, "jäntan" med de stora ögonen, förrådde icke heller någon fruktan, utan såg i stället ut som en retad ko och tycktes, att döma af ansigtsuttrycket, vara sinnad att taga ett "nappatag" med det första rödskinn, som kom i hennes väg. Och det är att antaga, att om indianerne vetat hvad Per

Eriksson visste, så skulle de för alltid hafva lemnat den argsinta Karin i fred.

Lundbergsson var den förste, som afbröt Per Erikssons jemmerrop — det enda ljud, som förnummits under de närmast följande minuterna, sedan sergeanten hade slutat sin berättelse.

"Nå, nå", yttrade han, "det är väl inte skäl att hänga läpp, för det att rödskinnen hafva börjat svärma omkring oss. Så många som vi äro, lära de knappt våga göra oss någon skada."

"Det är också min mening", genmälde Blad, som gerna ville bidraga att lugna qvinnorna. "Och dessutom vilja vi vara på vår vakt och icke försumma något försigtighetsmått, som kan bidraga till allas trygghet. Om vi verkligen skulle råka i allvarsam strid med vildarne, hoppas jag, att ingen af oss karlar sviker sin pligt att försvara det svagare könet."

Sergeantens öga sökte Gunillas, under det han yttrade de senare orden, och — han behöfde icke söka länge, ty hon förstod honom och sände honom ett tacksamt ögonkast, som uttryckte hennes själs innersta tanke — den att hon i lif och död ville lita på honom.

"Ni, Mr Blackford", yttrade Jäger, "ni, som lefvat mycket i dessa trakter, har kanske kunnat känna igen, hvilken stam den döde indianen tillhört."

"Apacherna," genmälde landtmätaren.

"Jag har hört", fortfor Jäger, "att icke alla indianstammar äro lika fiendtligt sinnade mot de hvita, ja att till och med många af dem lefva på vänskaplig fot med de hvite jägarne och nybyggarne. Måhända höra apacherna till dessa mera fredliga rödskinn."

"Nej, min unge vän", yttrade Mr Blackford, "nej, apacherne äro en af de vildaste och grymmaste bland alla indianstammar och hafva aldrig kunnat förmås att sluta fred med vår ras. Ett enda steg inom det område, som de kalla sitt, eller ett enda skott och ett fäldt vildbråd inom samma område är tillräckligt att vända hela deras vrede emot oss, så vida de öfver hufvud taget dertill ens behöfva någon anledning."

"Föga glädjande utsigter i sanning!" utropade Lidén,

sökande med blicken sin dotter. Denna stod emellertid inbegripen i ett lifligt samtal med Jäger, hvilken förevisade och förklarade för den unga damen den stupade vildens tomahawk. Huru det nu var, så fann man nästan alltid Jäger i Anna Lidéns sällskap.

Då nu Lidén såg sin dotter vara sysselsatt på annat håll, utropade han:

"Icke är det skäl att för äfventyrets skull med indianen försumma det präktiga vildbråd, som ligger derborta i skogen och väntar att blifva hämtadt. Det vattnas mig i munnen, när jag tänker på, huru väl amerikansk hjortstek skall smaka mig."

Dessa ord satte lägret i liflig rörelse. Sergeant Blad utvalde några karlar, som med sina gevär på skuldran följde honom in i skogen. Efter ett par timmars förlopp återkommo de, bärande de dödade hjortarne på långa stänger, som de hade huggit i skogen.

Sedan bytet anländt dröjde det icke länge, innan måltiden var anrättad. Alla prisade den smakliga anrättningen och Lundbergsson uppmanade åtskilliga gånger sin vän sergeanten att oftare genom sin jagtkonst förskaffa dem ett dylikt vildbråd.

Middagstiden var nu längesedan förbi och solen hade för ett par timmar sedan passerat zenit, då sergeanten sammankallade ett krigsråd, i hvilket hvarje manlig deltagare i expeditionen fick deltaga. Endast qvinnorna voro uteslutna, men detta hade icke sin grund i något misstroende till deras intresse för den gemensamma välfärden, utan berodde helt enkelt derpå, att man icke ville ännu mera uppröra eller skrämma dem.

Äfven Mr Blackford, rökande sin pipa, deltog i öfverläggningen. Ingen skulle hafva velat sakna honom der, emedan han af alla villigt erkändes såsom den mest erfarne uti de ting, som skulle bringas på tal vid denna sammankomst.

Sergeant Blad öppnade öfverläggningarna.

"Mina vänner", sade han, "vi befinna oss nu i Kansas, målet för vår färd, och det ställe kan icke vara långt aflägset, hvarest Missouri upptager uti sig Kansasfloden, vid hvilken vår jord är belägen och der vi således komma

att nedslå våra bopålar. De tilldragelser, som hafva timat i dag, hafva emellertid öfvertygat oss om, att vår väg icke är fri från faror. Naturligtvis äro vi alla öfverens om den saken, att vi böra och måste iakttaga alla möjliga försigtighetsmått, men en icke mindre vigtig fråga är den, hvilka och hurudana mått och steg vi böra vidtaga. Jag får derför anhålla, att hvar och en, som i denna sak kan hafva något att anföra, måtte fritt säga ut sin mening."

Blad tystnade och såg frågande på de församlade.

Den förste, som yttrade sig, var Jäger.

"Innan vi träffa några öfverenskommelser, torde det vara af nöden att veta, huru lång väg vi kunna hafva qvar till vår bestämmelseort."

"Derom kan möjligen vår vän, Mr Blackford, lemna upplysning."

Landtmätaren, som genom dessa sergeantens ord fann sig uppmanad att tala, svarade också ofördröjligen:

"Två gånger förut har jag färdats denna väg och känner den derför åtminstone någorlunda. En dagsresa längre åt vester skola vi påträffa Kansasflodens utlopp och derifrån hafva vi tre dagsresor till platsen för edert nybygge."

"Det är således blott fyra dagsresor, som återstå oss", yttrade Jäger. "Det synes derför föga troligt, att indianerne skulle under så kort tid kunna samla tillräckliga stridskrafter för att våga anfalla oss. Ty om vi än antaga, att här i närheten befinna sig flera indianer, än den som stupade för vännen Blads välrigtade kula, så äro de dock uppenbarligen icke tillräckligt manstarka för att våga ett angrepp. Hade de vågat angripa oss, så skulle vi säkert redan hafva hört deras stridstjut och sett deras pilar hvina kring öronen på oss. Jag tager derför för gifvet, att, om de verkligen befinna sig i vår närhet, så hafva de ansett rådligast att skicka till sina byar efter förstärkning, och först sedan denna hunnit anlända kunna vi vänta att blifva anfallna. Men nu antager jag, att deras byar äro långt aflägsna, så att de icke på fyra dagsresor kunna hinna dit och derefter hit tillbaka. Derför tror jag icke, att några särskilda för-

sigtighetsmått kunna vara af nöden, förrän vi hunnit till platsen för vår koloni."

Under det Jäger talade, satt Mr Blackford och blickade nedåt jorden med ett utseende, som om han varit mycket intresserad af att undersöka sina skodons beskaffenhet. Endast då och då upplyftade han sitt hufvud och betraktade med en besynnerlig blick den talande — en blick, i hvilken man ingalunda kunde läsa ett gillande af den unge mannens uttalade åsigter. Dock yttrade han sig icke, när Jäger tystnade, utan satt fortfarande försänkt i sina till utseendet djupsinniga, skoartistiska studier.

Sergeant Blad deremot yttrade sin mening.

"I detta fall hyser jag motsatta tankar", yttrade han. "Till att börja med skulle jag vilja invända, att det alldeles icke är säkert, att indianerne behöfva skicka budbärare ända till sina aflägsna byar, för att hemta förstärkning."

Mr Blackford upphörde för ett ögonblick med sina betraktelser öfver skomakarens mer eller mindre lyckade arbete och nickade liksom till tecken af bifall, men ännu yttrade han ingenting.

"Hvad behagas?" utropade Jäger i frågande ton. "Hvart skulle de då gå för att hemta flera röda krigare?"

"Hvem vet," svarade Blad på sitt vanliga godmodiga sätt, "hvem vet, om icke de röde männen äro stadde på krigståg eller på jagt och kampera någonstädes i vårt grannskap, dit en budbärare möjligen kan hinna på några timmar?"

Åter nickade Mr Blackford, men sade ännu ingenting.

"Nåja", medgaf Jäger, "det är ju en möjlighet och då . . ."

"Då kunna de snart nog vara här", ifylde sergeanten.

"Min Gud!" utbrast skolmästaren, seende sig rädd omkring. När man betänker saken, så måste man medgifva, att den beskedlige karlen nyss varit i så stor fara för rödskinnens pilar, att han verkligen kunde hafva skäl

att vara rädd för att se den vådliga scenen förnyad efter så kort tids förlopp.

Joachim deremot var modigare. Han såg sig bistert omkring och knöt handen i riktning mot skogen, sägande:

"Vid necken, om de bara komma, så skall jag ta' emot dem på bästa sätt med den här näfven. "Jag skall..."

Men han fick icke tid att säga hvad han skulle göra, ty sergeanten fortsatte att tala och naturligtvis måste Joachim höra på. Han gömde derför sina egna planer i djupet af sitt bottenhederliga hjerta och spände upp öronen för att icke gå miste om ett enda ord.

"Nå, då således det icke kan nekas, att vi böra iakttaga all möjlig försigtighet, så återstår ännu den frågan: *hvad* hafva vi att göra?"

"Låt oss höra din egen mening", uppmanade Lundbergsson.

"Gerna!" svarade han. "Min mening om saken är lätt uttryckt med få ord. Den lyder så: vi öfverlemna åt Mr Blackford att med stöd af sin erfarenhet och klokhet bestämma hvad vi skola företaga oss?"

Dessa ord mottogos med allmänt bifall.

"Alltså, Mr Blackford, får jag bedja er att oförbehållsamt gifva oss edra råd och föreskrifter. Det är redan på förhand öfverenskommet, att vi följa dem till punkt och pricka."

Mr Blackford afslutade nu med en lång afskedsblick sina stumma reflektioner öfver skodonen, drog ett par långa drag ur pipan, som dock för längesedan hade slocknat och icke gaf någon rök ifrån sig, samt yttrade sig derefter på följande sätt:

"I afseende på indianerne kan man aldrig göra sig säker räkning på att hafva dem här eller der. De äro alltid framme, när och der man allra minst väntar dem, och tror man sig någon gång vara förvissad om att få vara i ro för dem, så händer det endast en gång bland hundrade, att man verkligen får slippa att se dem. Just som man fröjdar sig öfver det lugn, man njuter, får man höra det ohyggliga tjut, som de kalla krigsrop. Jag kan

derför icke annat än gilla, att vi iakttaga all försigtighet. Svårare är det att afgöra, hvari våra försigtighetsmått skola bestå. Likväl vill jag föreslå, att vi endast färdas om nätterna, men om dagarna ligga stilla på någon undandold plats. Dels kunna vi om dagen lättare försvara oss till lands, än på floden, dels skola vi om natten, ifall indianerne anfalla oss med båtar, lättare kunna undfly dem. Om vi hålla oss så nära midten af floden som möjligt, skall till och med en indiankrigares skarpa öga icke kunna upptäcka oss från stranden, men nätterna äro likväl så tillräckligt ljusa, att vi ganska lätt kunna vägleda oss på floden. Visserligen är det obestridligt, att vår resa kommer att fördröjas ett par eller tre dagar genom denna anordning, men vi skola fullborda den med så mycket större trygghet."

Landtmätaren slutade sitt långa anförande under de församlades lifliga bifall. Ingen röst höjde sig emot hans förslag, hvilket alltså kunde betraktas såsom enhälligt beslut.

"Vi skola alltså blifva i ro här, till dess solen går ned, och först efter skymningens inbrott börja vår färd?"

Det var Richard Lidén, som framstälde denna fråga.

Till allas förvåning svarade Mr Blackford:

"Ingalunda, min unge vän!"

"Huru? Jag tänkte..."

"Jag skall säga er, hvarför det icke är klokt att blifva qvar här, till dess aftonskuggorna sänka sig ned öfver vildmarken och Missouris vatten. I den händelse här i närheten finnes någon indiansk utpost, som bevakar våra rörelser, skulle vi genom att bryta upp härifrån i skymningen sjelfve röja vår plan för honom. Men om vi deremot nu genast bryta upp, skall han tro, att vi senare på aftonen stiga i land någonstädes och tillbringa natten på det torra. Följaktligen skall han sjelf blifva qvar här, till dess aftonskuggorna förlängas, eller kanske skall han icke förrän mörkret inbrutit följa efter oss, i den tanken, att den eld, vi upptända under natten, skall utan svårighet föra honom till vårt grannskap. Han skall emellertid förgäfves söka efter skenet af en lägereld, och medan han söker efter oss, skola vi få ett långt

försprång och hinna dölja oss, innan solen åter i morgon belyser floden."

Alla insågo det kloka i landtmätarens uttalade åsigt och det blef beramadt, att man ofördröjligen skulle bryta upp och fortsätta resan.

Snart rådde den lifligaste verksamhet i lägret vid Missouris strand. Hästarne fördes ombord, båtarne frigjordes från sina landfästen och menniskorna gjorde sig redo att lemna den vänliga viken, der de hade upplefvat sitt första äfventyr och för första gången kommit i beröring med vildarne.

Af en händelse eller till följd af en bestämd afsigt å någondera sidan sammanträffade sergeant Blad med Gunilla nere vid stranden.

"Ah, min herre", sade den unga damen, "ni smider komplotter emot oss stackars qvinnor."

Hennes ton var skämtande och hennes öga talade om någonting, som ingalunda kunde tydas såsom vrede.

"I sanning", svarade han, "jag vore då värd det mest namnlösa straff. Men jag förstår icke hvad det är, som i edra ögon liknar en komplott, en sammansvärjning mot ert kön."

"Hvad? Ni förstår icke?"

"Nej, i sanning, ty om jag förstode er mening, skulle jag ju äfven vara skyldig till det grofva brott, som ni lägger mig till last. Men nu är mitt samvete rent och derför . . ."

"Nå, dessa hemliga sammankomster, från hvilka vi qvinnor genom ert magtspråk blifva uteslutna, hvad kallar ni dem?"

"Ah, det är icke vanligt att låta det svagare könet deltaga i krigiska rådplägningar."

"Det var således om krig och örlog, som I rådplägaden?"

"Ja, till en del!" svarade sergeanten med komiskt allvar.

"Till en del? Hvad? Ni föredrog således äfven andra ting i krigsrådet?"

"Ja!"

"Nå, kan man få den äran att veta hvad det då var?"

"Ja, visserligen! Vi rådplägade om, hvilken af de qvinliga medlemmarne i vår expedition förtjenar högsta priset för sin skönhet och älskvärdhet."

Den unga damen rodnade som den fagraste ros.

"Nå?"

"Ni vill utan tvifvel veta hvem som blef den lyckliga?"

"Det vore kanske en straffbar nyfikenhet?"

"Visst icke! Men ni vet det nog ändå, så att jag icke behöfver säga er det."

Huru skulle hon också kunna vara okunnig om det som stod så tydligt skrifvet i den beundrande blick, hvarmed den unge mannen betraktade henne? Också gjorde hon icke flera frågor om den saken.

"Nu, min nådiga, äro alla ombord med undantag af vi båda, och om ni icke vill, att vi skola qvarblifva här, liksom Robinson och Fredag på den obebodda ön, så var god och räck mig handen och låt oss följa de andras exempel."

Hjertligt skrattande lät hon ledsaga sig ombord, hvarefter båtarne genast lemnade stranden och med stadiga årtag fördes de snart ut till midten af floden.

Sergeant Blad lemnade icke med sitt öga stranden, förrän denna försvann bakom en utskjutande udde. Genom samtal och samvaro med landtmätaren hade han inhämtat nödvändigheten af en ständig vaksamhet. Han ville nu öfvertyga sig om, huruvida icke ett eller annat rödskinn skulle blicka fram under träden, men stranden var och förblef ödslig och tom och ingen lefvande varelse kunde der upptäckas.

Mr Blackford, som satt i samma båt och märkte sergeantens beteende, nickade vänligt och sade:

"Ja, ja, unge man, det är klokt att vara försigtig och att i vildmarkerna hafva ett alltid vaket öga."

Båtarne intogo åter den kosa, som om förmiddagen hade blifvit afbruten, och drifne af raska roddare ilade de snabbt framåt. I spetsen gick den båt, der vår sergeant och landtmätaren jemte Lundbergsson och hans

dotter tillika med ett par andra familjer befunno sig. I den följande båten färdades familjen Lidén och hos dem befann sig naturligtvis äfven Jäger.

Så länge solen ännu stod på himlen, gaf det omvexlande landskapet på flodens båda stränder våra vänner rikliga ämnen till samtal. Icke alltid var stranden skogbevuxen. Här utgjordes stranden af höga och branta berg, hvarest blott en eller annan gran hade fattat jord och växte i en bergremnas sparsamma jordmån. Öfverst på höjden växte en hög och tät granskog, hvars toppar bildade de underligaste figurer och de mest fantastiska kroklinier emot himlens ljusare grund. Litet längre bort, sedan de åter färdats förbi en stolt skog af grönskande löfträd, öppnade sig på båda sidor om floden en af dessa ofantliga öde slätter, som äro kända under namnet prairier. Gräset på denna slätt var så högt, att det tycktes våra resande, som om en ryttare och hans häst skulle vara fullkomligt dolda för hvarje spejande öga, om han än i sporrsträck ville färdas från den ena ändan af prairien till den andra.

När skymningen föll på och de icke längre kunde samtala om de utsigter, hvilka i ständig och underbar omvexling tedde sig för deras ögon på stränderna af Missouri, föll deras samspråk in på kapitlet om deras hemland, om det aldrig glömda fäderneslandet. Mycket blef då taladt om förhållandena derhemma i det gamla landet med de ärorika minnena. Alla uttömde sig i loford deröfver och till och med de, som haft tusende ting att klaga öfver så länge de befunno sig inom Sveriges landamären, hade nu ingenting annat än godt att säga. Dock yttrade ingen såsom sin önskan att få dit återvända.

Det hade under detta samtal blifvit sent, innan man tänkte på att gå till hvila, hvilket denna gång skulle ske ombord på båtarna. Lyckligtvis voro dessa stora, så att man åt de sofvande kunde bereda tillräckligt utrymme.

Att alla qvinnorna och barnen skulle erhålla tillfälle till hvila under hela natten, det var en sak, hvilken var af sig sjelf gifven, så att någon öfverläggning derom icke behöfde hållas. Sedan de fått sig anvisade sina

platser, delades karlarne på hvarje båt i två afdelningar, hvilka turvis skulle hvila sig och genom sömn stärka sina krafter. Den afdelning, som först fick gå till hvila, skulle efter fyra timmars sömn väckas, för att aflösa de andra, hvilka sedan skulle få njuta samma vederqvickelse under den öfriga delen af natten.

Natten förflöt lugnt och båtarne hade mot morgonen utan äfventyr tillryggalagt en ganska betydlig väg.

Redan började de första solstrålarne att kasta ett svagt skimmer öfver de högsta trädens toppar, då sergeant Blad, som satt i förstäfven af sin båt, varseblef ett ljussken på den venstra sidan af floden. Det var tydligen en lägereld, men det var omöjligt att afgöra, om det var röda män eller blekansigten, som befunno sig omkring den, med andra ord, om det var vänner eller fiender, som hade upptändt den.

Sergeanten uppmanade med anledning häraf sina roddare att ännu mera påskynda farten, på det att de vid morgonens fulla inbrytande måtte befinna sig så långt, som möjligt, från denna plats. Detta var ett i sjelfva verket nödvändigt försigtighetsmått, emedan det lika lätt kunde vara rödskinn som blekansigten, som voro lägrade kring bålet derborta på höjden.

De raske karlarne ansträngde sina krafter till det yttersta, och deras ansträngningar gjorde, att den främsta båten inom några ögonblick hade lemnat de andra långt bakom sig. Dock förstodo äfven de andra båtarnes besättningar, hvarom fråga var, och äfven deras åror började att röra sig i snabbare takt, så att afståndet mellan deras farkoster och den främsta båten snart åter hade blifvit detsamma, som från färdens början.

Naturligtvis kunde menskliga krafter icke utstå med att i längden fortsätta med en rodd af denna beskaffenhet. Dock fortsatte svenskarne en hel timme att framdrifva båtarne med denna oerhörda fart. En af karlarne i den främsta båten förklarade dock redan efter tio minuter, att han skulle få blodstörtning, om han fortsatte med en dylik öfveransträngning. Hvad var att göra? Och hvad gjorde sergeant Blad? Han gick lugnt bort och aflöste karlen, fattade sin åra och arbetade lika kraf-

tigt eller kraftigare än de andra, utan att det dock kunde märkas, att han dertill behöfde någon ansträngning.

Innan timmen var förliden, sedan den ansträngda rodden började, inbröt morgonen i sin fulla glans. De första solstrålarne väckte de slumrande ur deras sömn. Båtarne voro då minst en svensk mil aflägsnade från den plats, der de befunno sig, då sergeant Blad upptäckte det mystiska skenet från den på stranden brinnande lägerelden.

"Nu torde det vara tid att lägga i land", yttrade Mr Blackford, sedan han blifvit underrättad om orsaken dertill, att rodden påskyndades så onaturligt.

"Ja", svarade Lundbergsson, som tillsammans med sin dotter satt försjunken i åskådandet af morgonrodnadens praktfulla skönhet. "Ja, inom tio minuter är det full dag och då vore det godt, om vi befunne oss i säkert skydd, "fördolda för verldens öga" som det heter i visan."

Gunilla kastade en och annan orolig blick på Blad, som ännu fortfor att sköta sin åra med samma kraft. Den älskliga flickan fruktade, att han skulle skada sig genom öfveransträngning, men en glad blick från hans öga och ett obesväradt, hjertligt leende på hans läppar lugnade hennes oro, så att äfven hennes ansigte ljusnade och öfvertäcktes af ett ljuft leende.

Båtarne sköto just nu fram förbi en leende dalgång på flodens venstra sida — en dal, hvilken bildades af två höga trädbevuxna berg och hvilken sträckte sig ända från stranden af Missouri långt in i landet, enligt hvad de resande tyckte sig kunna märka. Ställets utseende hade någonting utomordentligt behagligt och verkade tjusande på våra vänners sinnen.

"Ack, om vi finge gå i land der. Det vore förtjusande roligt!" utropade Gunilla, klappande med händerna af fröjd.

"Denna eder önskan torde så mycket lättare kunna blifva uppfyld", sade Mr Blackford, "som det är tid att landstiga och stranden just derborta synes vara lämplig till att gömma våra farkoster för hvarje öga, som möjligen skulle vilja söka efter dem från flodsidan."

Sägande detta, vände landtmätaren sig mot sergeant Blad, för att uppmana denne att styra båten mot stranden. Men hvarje sådan uppmaning befans vara öfverflödig, ty sergeanten hade redan af egen drift gifvit tecken att lägga i land. Knappt hade han nämligen hört Gunillas yttrande, förrän han med sin skarpa blick öfverskådade belägenheten, och då han fann platsen vara efter sin önskan, hade han gifvit ofvannämnda tecken, långt innan landtmätaren hade hunnit sluta sitt svar till Gunilla.

Mr Blackford log på sitt stilla, fina sätt och skänkte Gunilla ett uttrycksfullt ögonkast, som kom den unga flickan att rodna och slå ned ögonen.

Midtför dalgången var stranden delvis alldeles jemn och sakta sluttande, delvis bevuxen med buskskog och erbjöd således icke någon lämplig plats till båtarnes undandöljande. Men på stranden till höger om dalgången växte både på och nedanför bergskedjan en frisk skog, hvarjemte några pilträd, växande alldeles i vattenbrynet, lutade sig ut öfver Missouris yta och sänkte sina hängande grenar ända ned till vattnet. Derigenom bildades under de nedhängande grenarne liksom en löfsal med vattenytan till golf — i sanning den allra lämpligaste plats att dölja båtarna för alla spejande ögon. De skulle der ligga så väl undandolda, att en fiende kunde fara förbi dem på blott några få alnars afstånd, utan att upptäcka dem.

Sedan alla landstigit och äfven hästarne hade blifvit förda upp på stranden, befalde sergeanten några af karlarne att föra båtarna bort och fästa dem säkert uti den nyss beskrifna löfsalen under pilträdens skugga. Derefter fördes hästarne ett stycke uppför den sakta sluttande höjden och bundos under några björkar. Dessa träd hade efter sin vana framalstrat en mängd ur jorden uppskjutande skott, hvilka tillsammans bildade en ganska tät och för ögat på ett visst afstånd ogenomtränglig mur, bakom hvilken de ädla djuren kunde blifva obemärkta både af dem som möjligen passerade dalgången och af dem som färdades upp- eller nedför Missouri. På hästryggarne lastade man alla de i båtarne medförda sakerna

så att då farkosterna bundos fast vid de omförmälda pilträdens rötter, voro de alldeles tomma. Nybyggarnes alla tillhörigheter fördes upp och aflastades på det ställe, hvarest hästarne blefvo undandolda.

Under det dessa anordningar träffades, qvarblefvo de, som icke behöfde vara behjelpliga vid deras utförande, jemte qvinnorna på stranden.

Hvad var naturligare, än att Gunilla och Anna skulle i fulla drag njuta af den storartade och naturskona tafla, hvilken här upprullades för deras ögon. På ena sidan den lugna floden med dess skogbevuxna pittoreska andra strand, der de gyllene solstrålarne nu lekte sitt ystra och uppsluppna lif bland löfmassorna, åstadkommande en verkan på synsinnet, som var öfverraskande. Ännu skönare var taflan, när de unga flickorna vände sig inåt landet och betraktade den vackra dalgången. En målares pensel skulle förgäfves försöka att på ett fullt motsvarande sätt skildra hvad de sågo. Ty om vi än antaga, att han kunde med pensel och färger framtrolla på sin duk det underbara, mystiska halfdunkel, som uppfylde bottnen af dalen, eller de tusende olika dagrarne bland löfmassorna på höjderna, eller de lekande solstrålar, som just nu började dansa öfver berget och likt mångtusende fina guldtrådar sprida sig öfver föremålen — om vi än antaga, att hans konstnärlighet och snille vore tillräckliga att fästa allt detta på duken, så fanns der dock något, som han aldrig skulle kunna framställa, nämligen den stämning af frid, af outsägligt behag och på sinnet välgörande hvila, som låg utbredd öfver det hela. Icke heller skulle han kunna återgifva den ljufva harmoniska musik, som af tusende små bevingade sångartister utfördes i den lugna, svala, friska morgonstunden.

Utom sig af förtjusning öfver hvad hon såg, ropade Gunilla:

"Så härligt! Hvad Gud sjelf måtte vara upphöjd och härlig, då hans magt är tillräcklig att redan här på jorden framtrolla sådana bilder för våra ögon!"

"Och hvad himlen måtte vara obeskrifligt skön", sade Anna andäktigt, "då redan jorden kan vara så härlig."

Tårar antingen af rörelse eller af någon annan för oss okänd orsak stodo i den goda flickans ögon. Gunilla tyckte, att Annas blick i detta ögonblick sökte efter Jäger, hvilken befann sig bland dem, som förde hästarna till deras plats, men Gunilla förstod icke orsaken till tårarna. Framdeles, då Anna gaf henne sitt förtroende, lärde hon att förstå dem.

"Vet du, Anna, hvad namn jag skulle vilja gifva åt denna underbart sköna plats? Jag skulle vilja kalla den för "den fridfulla dalen". Hvad tycker du, Anna? Förtjenar den icke detta namn?"

"Visserligen", sade en manlig stämma bakom de båda flickorna. "Den fridfulla dalen" — så skall den också heta."

När de vände sig om, varseblefvo de sergeant Blad, hvilken obemärkt hade nalkats dem.

"Så ni skrämde oss!" utropade Gunilla rodnande.

"Verkligen? Det var emellertid icke min mening att skrämma er, sköna damer. Egentligen, om jag skall bikta mig, så var det . . ."

Hans öga hvilade med ett skälmaktigt uttryck på Gunilla och hans mun drog sig till ett fint leende.

"Åh, stanna inte midt i bikten, min herre. Var så god och låt oss veta, af hvad orsak ni behagade smyga så obemärkt och tyst bakom oss, icke besinnande, att ni derigenom kunde dödligt skrämma oss, stackars svaga varelser."

"Nå, efter jag måste bikta, så vill jag erkänna, att jag icke vet någon, för hvilken jag heldre vill bikta mig, än för er, sköna Gunilla."

Vi veta icke, om Gunilla förstod den dolda meningen i dessa ord, men om hon gjorde det, så låtsade hon icke derom.

"Inga undanflykter!" sade hon.

"Så måste jag väl bekänna min svaghet. Det var af nyfikenhet, som jag så hemligt nalkades er. Jag trodde nämligen, att damerna voro i färd med att smida tillsammans något slags komplott emot oss karlar."

Karmosinens färg betäckte Gunillas kind, då hon af sergeantens ord förstod, att han icke hade glömt deras samtal under gårdagen.

"Icke kunna vi, som äro så svaga och oförnuftiga, att ni karlar icke vilja låta oss deltaga i edra öfverläggningar, icke kunna vi vara skickliga till att på egen hand uppgöra och utföra några anslag", sade Gunilla i skämtsamt gäckande ton.

Sergeant Blad ämnade svara, men blef kallad att närvara på annat håll, så att han med en artig helsning måste aflägsna sig och lemna de unga flickorna åt sig sjelfva.

Knappt hade han gått, förrän Jäger kom ned från höjden, och efter sin orubbliga vana nalkades han den plats, der Anna stod. Samtalet med de unga flickorna inledde han med dessa ord:

"Är icke denna natur storartad, skön och härlig?"

"Ack jo", svarade Gunilla, "Gud är stor."

"Gud!" sade Jäger, "för mig är just naturen Gud. När jag skådar det sköna i naturen, ser jag den enda gudom jag kan erkänna. Det är Gud, som arbetar sig fram och vinner en alltmera verklig tillvarelse, ju högre naturen utvecklar sig. Visserligen är menniskan den mest fulländade formen för Guds tillvaro och för gudomens strid med och seger öfver materien, men äfven den råa naturen är intet annat än ett uttryck för gudomens längtan och sträfvande efter tillvarelse."

Om Gunilla i detta ögonblick hade närmare betraktat Annas älskliga ansigte, skulle hon i hennes ögon hafva sett en namnlös ångest och sorg afmåla sig. Men hvarken Gunilla eller Jäger gåfvo akt på den unga flickan, och efter ett par ögonblick hade Annas blick återvunnit sitt vanliga lugn.

Som man finner var Jäger smittad af den hos s. k. modernt folk nu för tiden icke sällsynta ateistiska verldsåskådningen, denna torftiga åskådning, som finner sin lycka i att försaka den upphöjda tron på en allgod och allsmägtig försyn, en personlig Gud, till hvilken man kan blicka upp med vördnad och kärlek, för att i stället falla ned och tillbedja en svag och skröplig, i en oaflåtlig förgängelses våld fjättrad natur. De tillbedja det ofullkomliga och förakta det fullkomliga och predika högt,

att de i sin absoluta gudlöshet hafva funnit den högsta visheten.

Gunilla häpnade öfver de åsigter, som Jäger uttalade. I sitt hjerta kände hon ett smärtsamt stygn, förorsakad af en tanke, hvilken, om den blifvit i ord uttalad, skulle hafva antagit denna form:

"Min Gud, om äfven *han* skulle tänka så!"

Vi tro oss veta, hvem denne "han" var, men äro icke nog indiskreta att inför våra läsare nu röja hennes hemlighet.

Det var tydligt, att hennes vanliga liflighet åtminstone för ögonblicket var försvunnen. Troligtvis var det af denna orsak, som hon icke alls gjorde några invändningar mot Jägers åsigter. Om vi eljest hafva rätt fattat den unga flickans ädla och fasta karakter, skulle hon icke hafva underlåtit att försöka vederlägga den unge mannens åsigter, i fall hon icke inom sig hade känt en oro, hvilken förlamade hennes tunga.

Samtalet mellan de tre unga menniskorna fördes med föga liflighet, åtminstone å damernas sida, och afstannade slutligen alldeles samt efterträddes af det slags pinsamma tystnad, som hvar och en gerna vill bryta, men som ingen af brist på ord eller tankar vågar afbryta, emedan hvar och en känner, att om han ville försöka att säga något, så skulle det mot hans vilja blifva en dumhet.

Då anlände i rätta ögonblicket sergeant Blad, frimodig och öppen som alltid. Utan att märka de tre personernas besvärade utseende, yttrade han på sitt hjertliga sätt:

"Nu, mitt herrskap, skall jag berätta er, att jag funnit en lämplig plats för oss, der vi kunna tillbringa dagen i den mest angenäma svalka och tillika vara skyddade mot faran att upptäckas af de ögon, som möjligen speja efter oss."

"Och hvar är den utmärkta platsen belägen?" sporde Gunilla med nedslagna ögon.

Nu först märkte sergeanten, att något ovanligt var på färde. Gunillas utseende och den omständigheten, att hon icke skänkte honom den vanliga tillitsfulla blicken, öfvertygade honom derom. Likväl lade han band på sin

längtan efter att erhålla kunskap om orsakerna till hennes förändrade sätt.

"Var god och tag min arm, så skall jag ledsaga er dit upp."

Utan invändning begagnade Gunilla sig af detta artiga anbud. Efter dem följde Jäger med Anna vid sin arm. Båda paren voro tysta och beherskades af en viss nedstämning. Jäger gjorde icke ens något försök att åter bringa ett samtal i gång med Anna. Sergeant Blads små försök i den vägen strandade mot Gunillas sätt att antingen icke alls gifva svar eller ock blott genmäla enstaka ord.

Den plats, som sergeant Blad hade utvalt, var en afsats på höjden, icke trettio steg borta från den plats, der hästarne nu voro bundna och sysselsatta med att förtära det saftiga gräs, som drängarne i en undangömd däld hade afmejat. Visserligen hade det varit lättare att hemta fodret nere i sjelfva dalen, men det hade ingalunda varit klokt, ty huru lätt hade det icke varit för ett under dagen möjligen passerande rödskinn att då märka spåren efter liarnes framfart och derigenom upptäcka deras vistelseort? Derför hade sergeanten uppsökt en af träd och klippor undangömd plats, hvarest ett rikligt gräs växte, och derifrån låtit de unge karlarne hemta det för dagen behöfliga foderförrådet.

Med stor klokhet och sakkännedom hade han vidare i förening med Mr Blackford beslutat sig för att till vistelseort för dagen välja den nyss omtalade afsatsen på höjden, som begränsade "den fridfulla dalens" ena sida. Denna plats var tillräckligt rymlig, för att bereda beqvämt rum åt alla, isynnerhet om en del af menniskorna anvisades plats under björkarna, der hästarne stodo bundna. På afsatsen växte några lummiga bokar, hvilka beredde en angenäm skugga åt dem, som voro lägrade der. Ett par gummiträd och ett buskage af ektelningar växte vid sjelfva kanten af afsatsen och medförde skydd mot alla nyfikna eller spionerande blickar. Dessutom egde den en under dylika omständigheter önskvärd egenskap, att vara af naturen sjelf fredad mot fiendtliga anfall från alla sidor, med undantag af den, från hvilken våra vän-

ner uppstego. På den sidan stod den genom en sakta sluttande, knappt tre fot bred afsats i förbindelse med dalen. Men vid den andra ändan af platsen reste sig en lodrät skyhög klippa, hvilken äfven sträckte sig utefter hela baksidan af afsatsen och bildade ett orubbligt skyddsvärn från dessa båda sidor. Framtill var ett obestigligt bråddjup, uppför hvilket icke ens den djerfvaste man skulle våga klättra. Den enda punkt, der lägret kunde anfallas, var alltså den sida, från hvilken äfven nybyggarne hade bestigit platsen, men det borde vara lätt att försvara sig mot en fiende, som komme från detta håll, emedan den smala gångstigen icke tillät en anfallande fiende att utveckla sin styrka eller i samlad trupp företaga sitt angrepp.

Så snart sergeant Blad hade ledsagat Gunilla till de andra nybyggarne, som redan hade tagit lägerplatsen i besittning, återvände han i sällskap med Mr Blackford till stranden. Hvad hans afsigt var, det blef snart klart för nybyggarne, ty de kunde en stund derefter se de båda männen sysselsatta att utplåna de spår, som blifvit intryckta i gräsmattan. Med händer och fötter bemödade de sig att återgifva åt gräset dess naturliga ställning och utseende. Mr Blackford, som var vand vid dylika göromål, lärde snart den andre bästa sättet att vinna det åsyftade ändamålet.

Solens glänsande skifva hade nyss visat sig, då de båda männen efter fullbordadt arbete återkommo till lägerplatsen i "den fridfulla dalen", hvilken om några timmar skulle blifva skådeplatsen för de vildaste uppträden.

V.

De båda fångarne.

I nybyggarnes läger herskade fullkomlig stillhet och tystnad. Uttröttade af den nattliga resan, hade de flesta lagt sig att sofva under bokträdens svalkande skugga. Äfven qvinnorna och barnen, hvilka voro de enda, som fått hvila hela natten, hade dock icke haft den vederqvickelse af sin sömn ombord, som de eljest kunnat hafva, om de hade tillbringat hvilans stunder på land och under mindre ovanliga omständigheter, hvarför äfven dessa nu i "den fridfulla dalen" togo ersättning för nattens bristande ro. De som icke sofvo försjönko i detta angenäma, dvallika tillstånd, då man känner sig oförmögen att tänka, utan att egentligen hafva förlorat den yttre förnimmelsen af de omgifvande tingen.

Mr Blackford hade sagt till sergeant Blad:

"Ni kan behöfva hvila. Sof! Jag skall vaka."

Och Blad hade svarat:

"Godt! Jag litar på er."

Derefter hade han lagt sig till ro och snart försjunkit i djup sömn, under hvilken han äfven i drömmen sysselsatte sig med de möjliga anledningarna till Gunillas märkbara förändring, hvars orsak dock icke ville blifva honom tydligare, huru mycket han än sysselsatte sig dermed. Han visste med sig, att han icke någonsin hade hvarken med ord eller gerning eller ens med den obetydligaste tanke förolämpat henne, och hennes uppenbara missnöje förorsakade honom derför så mycket större både förundran och smärta.

Hans drömmande tankar fantiserade som ifrigast öfver denna sak, då han plötsligt kände en hand lägga sig på hans arm och hörde en röst hviska:

"Vakna upp, unge man! Indianerne äro här!"

Naturligtvis kunde denna underrättelse icke förfela sitt ändamål att göra slut på hans sömn. Ganska glad att blifva qvitt de plågsamma tankar, hvilka förföljde honom i drömmarnes töckniga verld, uppreste han sig raskt.

"Ah", hviskade han till Mr Blackford, "det oundvikliga är då redan kommet!"

Det var nämligen ingen annan, än landtmätaren, som hade med den oväntade och föga glädjande underrättelsen uppväckt sergeanten ur hans sofvande tillstånd.

Mr Blackford lade fingret på läpparna till tecken af tystnad. Sedan sergeant Blad med en bifallande rörelse af hufvudet gifvit tillkänna, att han förstod landtmätarens mening, följde han denne fram till kanten af lägerplatsen. Der lade de båda männen sig ned, böjde sakta undan några grenar af löfverket och blickade genom de sålunda åstadkomna öppningarna försigtigt ned i "den fridfulla dalen".

Den syn, som der mötte deras spejande ögon, var af en ingalunda angenäm art.

Omkring femtio vildar i sina fantastiska kostymer hade lägrat sig nere i dalen på en öppen plats. Deras kanoter lågo ännu vid stranden och vittnade om, från hvilket håll de hade anländt. Deras röda skinn glänste i solskenet af insmorda fettämnen. Alla voro beväpnade med tomahawk, några hade båge och pilar, blott omkring tio hade beväpnat sig med gevär. Allt vittnade om att de röde männen voro stadde på krigståg.

Det största flertalet hade öfver ena skuldran ett slags mantel af dofhjortskinn eller buffelhud. Endast höfdingen hade denna persedel tillverkad af en panters skinn och prålade dessutom med en hufvudbonad, bestående af en buffels hufvudhud. De väldiga hornen gåfvo höfdingen ett ännu vildare och förfärligare utseende, än de andre rödskinnen kunde skryta af att ega.

"Apacher!" hviskade Mr Blackford.

"Ni känner dem?"

"Ja, deras höfding har jag flera gånger haft den äran att skåda. Han kallar sig "väldiga buffeln" och

är vida omkring känd för sin blodtörstighet och sitt hat till den hvita rasen, som han förföljer och dödar hvarest han träffar dem.“

“Tror ni, att de hafva upptäckt oss?“

“Icke ännu!“

Samtalet, som fördes med hviskande röster, afstannade för en stund, under hvilken de båda männen med spänd uppmärksamhet iakttogo, hvad rödskinnen hade för händer. Plötsligt ryckte sergeanten till, liksom om han blifvit stucken af en orm.

“Store Gud!“ hviskade han.

“Hvad är det om?“

“Ser jag verkligen rätt eller bedraga mig mina ögon?“

Leende svarade Mr Blackford, alltjemt i samma hviskande ton:

“Om jag skall kunna besvara er fråga, unge man, så måste ni naturligtvis säga, hvad det är, som ni tycker er se.“

“Jag tycker mig se ett par hvita menniskor, som ligga bundna och fångna ibland rödskinnen.“

“Rigtigt! De hafva två hvita fångar“, hviskade landtmätaren.

“Ah, de arma menniskorna!“

Under tiden hade vildarne samlats i en krets omkring sin höfding, framför hvilken de båda fångarne lågo, bundna till händer och fötter. Höfdingen hade pipan i munnen och det var lustigt att åse den högtidliga ceremoni, till hvilken pipan nödvändigt hörde och hvilken en indian aldrig försummar, när det gäller att börja en öfverläggning.

Sedan han hade antändt sin pipa, tog han på sig en mycket högtidlig och allvarlig min, drog samman ögonbrynen och vanställde sitt ansigte på tusende andra sätt. Derefter sugade han till sig ur pipan en väldig rökmassa, böjde nacken tillbaka och utblåste det väldiga rökmolnet mot himlen. Sedan han ånyo hade i munnen samlat en tillräcklig qvantitet tobaksrök, böjde han ansigtet mot jorden och hedrade äfven denna med ett lika tjockt rökmoln. Samma ceremoni upprepades åt de fyra väderstrecken. Först då var Väldiga Buffeln färdig att

börja rådplägningen. En krigare mottog pipan af hans hand och gömde den under en hög af befjädrade pilar, hvilken låg utanför de röde krigarnes krets.

"Hvad skulle den der besynnerliga ceremonien med tobaksröken betyda?" frågade sergeanten hviskande sin sidokamrat.

"Det var en helsning till "den store anden", rödskinnens gud."

"Hm! hvem kunde föreställa sig det!"

"Den mot himlen och mot jorden utpustade röken skulle betyda solens upp- och nedgång. Vildarne föreställa sig nämligen, att solen är densamma som "den store anden" eller åtminstone, att "den store anden" bor i solen. Att Väldiga Buffeln utblåste tobaksröken åt de fyra väderstrecken, det skulle betyda, att "den store anden" finge låta vinden blåsa från hvad håll han behagade, d. v. s. ingifva krigarne sådana tankar och planer, som han helst ville och leda deras öfverläggningar till hvad beslut, han önskade. Tobaksröken skulle således beteckna den röde höfdingens oinskränkta vördnad och hörsamhet."

Under det våra vänner förde detta hviskande samtal, upphörde de intet ögonblick att bevaka rödskinnens företag. Således blefvo de vittne till, hurusom Väldige Buffeln höll ett eldigt tal till sina krigare, hvilka genom den tystnad och stillhet, de derunder iakttogo, visade sig vara i besittning af större parlamentarisk takt än många andra lagstiftande församlingar till och med i ganska civiliserade länder.

Men knappt hade den vilde höfdingen slutat sitt eldiga tal, förrän femtio röde mäns strupar upphäfde det rysligaste tjut, som någonsin träffat sergeant Blads hörselorgan. Hvarje nation har sitt egendomliga sätt att tillkännagifva bifall. De europeiska folken klappa händerna med större eller mindre buller, alltefter den olika lifligheten i deras lynnen, de äkta amerikanarne ropa "hip, hip, hurrah!" och rödskinnen — tjuta värre än en vargflock i skogen. Hvarje fogel sjunger efter sin näbb.

Utan tvifvel hade Väldiga Buffeln framstält ett förslag, som vunnit krigarnes odelade bifall. Det var derför icke underligt, att den vilda hopen så högljudt gaf

sin förtjusning luft. Ingen af de röde männen anade, att deras tjut af någon i granskapet mottogs med känslor, som hade ingenting gemensamt med nöje eller förtjusning. Knappt hade nämligen det vilda skränet börjat dåna, förrän samtliga svenskarne med förskräckelse vaknade upp ur sin sömn och häpne blickade omkring sig, oförmögne att begripa orsakerna till det vederstyggliga ljud, som sårade deras hörselorganer.

Sergeant Blad vände sig om och gaf dem tecken att förhålla sig tysta och stilla samt hviskade till de närmast honom varande underrättelsen om rödskinnens ankomst. Den förfärliga nyheten fortplantades sedan från den ene till den andre och snart såg man de modigaste krypa på händer och fötter fram till buskaget för att blicka ned i "den fridfulla dalen". De mera rädda, och bland dem befunno sig både f. d. nämndemannen och f. d. skolmästaren, drogo sig tillbaka så nära klippväggen, som möjligt.

Lundbergsson, Jäger, Esbjörn och båda herrarne Lidén lågo snart vid Mr Blackfords och sergeantens sida.

Emellertid hade vildarne småningom upphört med sitt hemska tjut och skridit till andra göromål. De båda fångarne befriades från sina band och fingo resa sig upp.

Knappt hade detta skett och Mr Blackford derigenom blifvit i tillfälle att betrakta deras ansigten, förrän denne hedersman lät höra ett utrop af förvåning.

"Ha, Kit Ruxton och Tom Collins!"

"Är det fångarne ni menar?" hviskade Blad.

Landtmätaren gjorde ett bifallande tecken.

"De äro således kända af er?"

"Ja, unge vän, det är två raska gossar, hvilkas lif förflutit under ständiga strider med rödskinnen. Nu tyckes dock den sista striden förestå dem."

"Hvad tror ni, att indianerne ärna företaga sig?"

"Det är ännu för tidigt att bedöma den saken. Säkert är emellertid, att de hafva beslutat taga lifvet af Kit och Tom. Deras glädjetjut nyss kunde icke betyda något annat.

En tår perlade fram ur Mr Blackfords öga vid tanken på hvad som förestod hans båda vänner. Konvul-

siviskt grep hans hand kring skaftet på jagtknifven, liksom om han hade haft lust att genast skynda till Kits och Toms bistånd. Troligt är det också, att han verkligen hyste en brinnande åtrå i detta afseende, men att hans klokhet öfvertygade honom om det vanvettiga i ett dylikt företag.

Under tiden hade vildarne bildat en vidsträckt ring kring de båda fångarne. Höfdingen sjelf slöt sig till sina krigare och ställde sig såsom en led i kedjan, sålunda lemnande å sido alla sin höga värdighets privilegier och visande sig såsom en i sanning demokratisk konung.

"Hvad ämna de hundarne nu företaga sig?" hviskade sergeant Blad till Mr Blackford med anledning af dessa rödskinnens något besynnerliga förberedelser.

"De ärna dansa dödsdansen för de båda bäfverjägarne", svarade landtmätaren, lättande i samma ögonblick sitt betryckta hjerta med en djup suck, som för vännerna förrådde, huru det stod till i Mr Blackfords själ.

"Ni är således förvissad om, att de skola dö?" hviskade Blad med ett oförklarligt ansigtsuttryck, som man icke var van att se på hans eljest så milda och vänliga ansigte.

"Ja, unge man", genmälde landtmätaren, "jag är lika viss derom, som om jag sjelf hade deltagit i de röde djeflarnes öfverläggningar och beslut. Se! nu bryter det löst."

I det ögonblick, då Mr Blackford yttrade detta, började verkligen den vida kretsen af rödskinn att röra sig nere på bottnen af "den fridfulla dalen". Först gingo de helt sakta i en ring kring de båda figurerna, men efterhand ökades farten, till dess de röde männen slutligen voro stadde i det vildaste kretslopp, alltjemt bibehållande cirkelns form i sin bana. Det var en hemsk syn att åse de vilda och grymma gestalternes vilddjurslika språng. Deras med menniskohår, tagna af slagna fienders hufvud, kantade djurskinnsmantlar slängde hit och dit på deras skuldror och lyftades understundom genom vindens motstånd högt upp öfver deras hufvuden. I alla tänkbara fantastiska och vilda ställningar surrade de röda vilddjuren omkring, hejdlöst och utan besinning.

En sprang ett långt stycke i krokig ställning, fäktande med armarna som en väderqvarn. En annan gjorde det ena väldiga hoppet efter det andra, lyftande sig för hvarje gång åtskilliga alnar från marken, ådagaläggande en styrka i benens senor, som kunde hafva hedrat den mest beundrade atlet på en europeisk skådebana. En hoppade på ett ben under de vidrigaste grimaser och en annan surrade omkring sin egen medelpunkt liksom en snurra. Väldiga Buffeln sjelf utmärkte sig framför de andra genom väldiga språng och vederstyggligt minspel.

Under hela denna scen utstöttes de gräsligaste tjut, och vildarne lemnade aldrig något tillfälle obegagnadt att, då de befunno sig på en sådan plats i ringen, att de kunde se fångarnes ansigten, genom hvarjehanda gäckande och hånande eller hotande och anskrämliga åtbörder försöka uppreta eller uppskrämma sina offer — ett bemödande, hvilket dock icke kröntes med den framgång, som det i anseende till sin ifver och outtröttlighet kunde hafva förtjenat.

De båda bäfverjägarne stodo med ansigtena vända mot höjden, hvarest nybyggarne med fasa betraktade det vilda uppträdet. Våra vänner hade således ett ypperligt tillfälle att iakttaga, huru Kit Ruxton och Tom Collins uppförde sig.

Med armarne korslagda öfver sina breda bröst, stodo de så lugna, som om alltsammans blott hade varit ett skådespel till deras nöje. Icke en min förändrades i deras väderbitna och solbrända anleten. Den, som såg dem så lugna och orubbliga, kunde knappt föreställa sig, att de båda männen befunno sig i verklig fara, ja, att deras lif inom några minuter skulle tagas af deras grymma och blodtörstiga fiender. Under det att apacherne utförde sin vilda ringdans, tycktes bäfverjägarne icke hafva något annat intresse, än den sysslolöse åskådarens.

De amerikanske vildarne sätta sin ära uti att fördraga de största smärtor eller se de rysligaste faror i ögonen utan att förändra en min eller yttra ett ord af fruktan. Med stoiskt lugn möta de till och med en viss och oundviklig död. Man har sett rödskinn under den förfärligaste tortyr bibehålla den lugna blicken och det

stereotypa ansigtsuttrycket, ja, man har sett dem bokstafligen förtäras af lågor utan att rynka ögonbrynen. Derför förstå de också att uppskatta modet och dödsföraktet hos sina fiender, men blifva endast så mycket ifrigare att genom hotelser och andra lämpliga medel injaga fruktan hos sina offer.

Kit Ruxtons och Tom Collins orubbliga lugn kunde således icke annat än stegra apachernes ifver. De afskyvärda tjuten, de hotande åtbörderna, de vidriga rörelserna och den hejdlösa farten tilltogo märkbart, dock utan att förorsaka någon förändring i fångarnes lugna sinnesstämning.

Många och olikartade voro naturligtvis de tankar och känslor, med hvilka våra vänner från sitt bakhåll åskådade hvad som tilldrog sig nere i dalen. Mer än ett beundrande uttryck, uttaladt med hviskande röst, belönade de båda bäfverjägarnes mod och själsnärvaro, ehuru ohördt af dem, som det egentligen gälde. Det är äfven troligt, att en och annan umgicks med planer att komma de båda männen till hjelp, men om så var, så torde de genast hafva insett fruktlösheten i hvarje sådant försök, ty ännu hade ingen uttalat något ord som syftade derpå.

Bland dem, som i skydd af buskarne iakttogo indianernes företag, befann sig naturligtvis äfven vår vän Joachim. Den enfaldige men ärlige karlen hörde ingalunda till de rädda och vi måste erkänna, att om någon menniska har skäl att vara höjd öfver all fruktan, så är det en man med Joachims jättestyrka.

Länge hade Joachim vändats på sin undangömda plats af begär att blanda sig i den vilda leken dernere i dalen. Någon bestämd plan hade han naturligtvis icke, men han kände det vildaste begär att få vara med i den lustiga dansen. Likväl beherrskade han så länge som möjligt sin åtrå, men när han nu såg apacherna framtaga sina stridsyxor, när han varseblef, hurusom den ena efter den andre lemnade kretsen och nalkades fångarna under de rysligaste åtbörder med tomahawken, när han såg de röda skurkarne derefter återtaga sin plats i ringen, för att låta andra träda fångarne under ögonen med lika hotfulla åtbörder — då brast Joachims redan

svaga tålamod och han gaf sina känslor luft på följande sätt:

"Men, mitt hull och skinn, det är skam att ligga här och åse, huru de båda karlarne blifva slagtade."

"Hvad vill du väl göra vid den saken?" sporde Mr Blackford.

"Ah, det är väl lätt begripligt, tycker jag!"

"Men säg det ändå!"

"Jag springer ned och slår ihjäl dem allesammans."

"Och blir sjelf ihjälslagen, innan du hunnit lyfta din arm.

"Tror ni det? Nå, det vore förtretligt", medgaf Joachim och lade sig åter ned för att fortsätta sina iakttagelser.

Åter förflöt en stund, utan att något yttrades. Vildarnes rysliga tjut var det enda ljud, som hördes, och man måste medgifva, att apachernes strupar och lungor ingalunda sparades. Också skulle våra vänner hafva kunnat icke blott tala helt högt, utan till och med skrika ganska dugtigt, utan att det varit apacherna möjligt att höra det.

Plötsligt tycktes sergeant Blad hafva uppgjort någon plan. Han började ett hemligt samtal med Mr Blackford, som med åtskilliga böjningar af hufvudet gaf sitt bifall tillkänna. När Blad slutat, tryckte landtmätaren hans hand.

Öfvertygad om bifall från det hållet, vände sig sergeant Blad till sina öfriga vänner och tillsporde dem:

"Skola vi se två medmenniskor ömkligen dödas inför våra ögon eller skola vi försöka att frälsa deras lif?"

Alla, med undantag af Per Eriksson, ropade att man borde våga ett försök.

Nämndemannen deremot skrek ideligen:

"Nej, nej, det skulle vara farligt för oss sjelfva. Låt dem dö! Låt dem omkomma! Hvad gör det! Hvar och en är ju sig sjelf närmast."

Sjelfva Karin, nämndemannens egen dotter, tyckte säkert, att hennes far spelade en ömklig roll, och egnade honom en mycket talande blick ur de stora ögonen.

"Tyst, karl!" röt Lundbergsson, som aldrig kunnat

rätt fördraga den lismande och fege nämndemannen. "Skäms ni inte! Den som kan åse ett dylikt uppträde och vara nog hjertlös att icke ingripa, om det är en möjlighet, han är en usling."

Samtidigt närmade Gunilla sig till sergeant Blad.

"För Guds skull fräls de arma menniskorna, om ni kan!"

Mera behöfdes icke för att förmå sergeant Blad att i det ädla och menniskoälskande ändamålet anstränga alla sina kropps- och själskrafter.

"Fatten edra skjutgevär!" utropade han. "Lossen dock icke ett enda skott, förrän jag gifver tecken. Med den rättfärdige Gudens hjelp skola vi frälsa både dem och oss."

Knappt hade denna befallning blifvit utförd och knappt såg sergeant Blad ett tjog gevärsmynningar, dolda af löfverket, vända sina hotande gap mot apacherna, förrän han uppreste sig till sin fulla längd och gick med stadiga steg bort mot den plats, hvarest hästarne stodo bundna. Mellan de båda afsatserna i berget, den der menniskorna befunno sig och den som lemnat djuren en fristad, var en öppen plats af omkring fyra famnars längd, hvarest ingen buske fanns, hvilken kunde för de i dalen varande dölja den som befann sig på denna plats. Här stannade sergeant Blad och blottade hela sin resliga, men smärta gestalt inför indianernes ögon.

"Min Gud!" utropade Gunilla, som följde honom med sina blickar, "de skola upptäcka honom och döda honom!"

Dervid bleknade den unga flickans kind och vår vän sergeanten hade, om han i denna stund observerat Gunilla, kunnat läsa i hennes ansigte, huru stort intresse den sköna ungmön hyste för hans välfärd. Men han såg icke åt det hållet. Han stod med blicken fästad på det vilda uppträde, som i denna stund oskärade "den fridfulla dalen". Hans kraftiga gestalt förrådde intet spår af fruktan.

Mr Blackford lugnade emellertid Gunillas fruktan med dessa ord, hvilkas sanning hon genast insåg:

"Åhnej, unga dam! De röde bofvarne hafva icke

tid att kasta någon blick hitupp. De äro uteslutande upptagna af sin dans och sina bemödanden att skrämma fångarne. För allt annat äro de i detta ögonblick lika blinda som en spelande orre."

Det kan emellertid vara af nöden att för våra läsare förklara orsaken till sergeantens beteende.

Hans plan gick nämligen ut derpå, att han ville ådraga sig de båda fångne bäfverjägarnes uppmärksamhet. Det var hans tanke, att desse då skulle förstå hans tecken och göra ett försök att bryta igenom rödskinnens krets samt springande vinna så stort försprång för de efter all sannolikhet förföljande indianerna, att de kunde uppnå nybyggarnes fristad.

Planen var, som man ser, ganska djerf, men om Kit Ruxton och Tom Collins voro de modiga män, som han hade skäl att anse dem vara, så skulle hans förslag hafva utsigt att lyckas.

Efter dessa anmärkningar vilja vi nu tillse, huruvida sergeant Blads ädla bemödanden kröntes med framgång.

Länge dröjde det icke, innan Kit Ruxton varseblef den på klippan stående mannen, som vinkade honom med handen och derefter med samma hand utpekade, hvilken väg han och hans olyckskamrat borde taga för att uppnå fristaden. Kit gjorde genom en för indianerna omärklig rörelse Tom uppmärksam på den oväntade uppenbarelsen, hvarefter han något litet upplyftade sin hand, troligen till tecken, att han förstått meningen. Ögonblicket derefter vände han sig om åt ett annat håll, sannolikt i akt och mening att icke gifva rödskinnen anledning till att efterforska hvad der månde vara på höjden, som hade ådragit sig hans blickar.

Sedan sergeant Blad sålunda lyckligt hade uträttat den första delen af sitt företag, gick han med lugna steg tillbaka till de öfrige nybyggarne, der han återtog sin förra plats bakom de buskar, som växte på afsatsens yttersta kant.

Några ögonblick förflöto.

Då blefvo plötsligt de förvånade nybyggarne varse, att Kit Ruxton och Tom Collins, till utseendet ledsna

vid den långa overksamheten och tyckande sig också böra få lof att deltaga i apachernes lustbarhet, så mycket hellre som det gälde just deras eget skinn, fattade hvarandra om lifvet och började af hjertans lust valsa rundt omkring inuti indianernes ring. Rödskinnen, som troligen aldrig tillförne hade sett en europeisk dans uppföras, stannade ett ögonblick af häpnad, men derefter tycktes det, som om deras egen glädje hade ökats, när de sågo bäfverjägarnes lustiga språng, ty de började åter sitt eget vilda hoppande ännu ifrigare än förut. Det var en syn af oöfverträffligt komisk effekt.

De båda fångarne hade redan under hvarjehanda lustiga åtbörder valsat ett par slag kring den vidsträckta kretsen och rödskinnen voro utom sig af förtjusning öfver bäfverjägarnes skämt — då plötsligt scenen förändrade sig just i det ögonblick, då Kit Ruxton och Tom Collins för andra gången under sitt kretslopp befunno sig på den punkt af apachkretsen, som var närmast uppgången till höjden, hvarest de båda männen nyss hade upptäckt den menskliga varelse, som velat visa dem en väg till räddning. Släppande hvarandra, störtade de sig med blixtens snabbhet öfver de båda rödskinn, som voro dem närmast. Två väldiga knytnäfslag drabbade samtidigt hvartdera ett offer, och innan indianerne hunnit stanna sitt vilda lopp voro de båda bäfverjägarne långt borta.

Allt detta iakttogs från höjden med spändt intresse. Hvar och en var så upptagen af hvad han såg, att ingen hade tid att gifva akt på sin granne. Derför kunde också Joachim obemärkt smyga sig bort från platsen. Hvarthän han ämnade sig och hvilka planer han hyste, skola vi snart erfara.

Länge qvarstodo icke apacherna i stum och overksam bestörtning. På en gång började hela flocken att sätta efter de flyende. Detta var just det ögonblick, som sergeant Blad hade afvaktat för att gifva tecken till gevärens aflossande.

En dånande salva fälde till marken nio af de röde männen och hejdade de öfriga. Endast en enda förföljde ännu de båda flyktingarna. De öfriga vände om och

flydde under högljudt tjutande in i småskogen på dalens andra sida. Väldiga Buffeln sjelf var den förste, som gömde sig. Hans flykt var så snabb, att han till och med glömde att upptaga och föra med sig den ovärderliga tobakspipan, genom hvars skaft han för icke fullt en timma tillbaka hade sugat till sig den för "den store andens" helsning behöfliga röken.

"Skönt!" utropade Mr Blackford, när han såg fiendernes hastiga reträtt. Den hederlige mannen gladde sig så hjertligt öfver sina båda vänners lyckliga räddning, att han förnöjd kramade sergeant Blads hand.

Men hvar fans Joachim i denna stund och hvad förehade han? Vi skola lära känna det, om vi under ett ögonblick förlägga scenen nere i dalen ännu en gång.

De båda lyckligt befriade fångarne ilade med snabba steg öfver gräsmattan och efter dem på mindre än femton stegs afstånd sprang den förföljande apachen, hvilken under tjut och åtbörder af raseri svingade sin tomahawk öfver hufvudet. Just i det ögonblick, då de båda bäfverjägarne veko af för att ila uppför höjden, framrusade en karl, som hittills hade varit dold af en der växande buske. Karlen nickade förtroligt till Kit Ruxton och Tom Collins och helsade dem dessutom på svensk bonddialekt med ett ljudligt:

"Goddag!"

Och dermed var han borta.

Den besynnerliga menniskan hette Joachim.

Apachen hade i sin ifver som förföljare knappt upptäckt den framrusande karlen, förrän denne redan var honom inpå lifvet. Rödskinnet ville med sin tomahawk gifva Joachim ett dråpslag, men Joachim var icke den, som i ett sådant ögonblick kunde fördraga ett så elakt skämt, hvilket dertill kunnat få en vådlig utgång. Skrattande hjertligt, grep han med sin venstra hand ett väldigt tag kring apachens röda arm och tvingade honom hastigt och lustigt att släppa tomahawken, hvilken Joachim förnöjd stack ned i sin vida ficka med skaftet nedåt, på det att icke yxans hvassa egg skulle sönderskära fodret i hans ficka. Han gaf sig god tid, den hederlige gossen, han hade till och med tid att hålla ett litet för-

maningstal till det förbluffade rödskinnet, hvari han på tydlig svenska förehöll vilden hans oförsigtighet att handtera sådana hvassa vapen som om de vore leksaker. Det var skada, att vilden icke begrep ett enda ord af det välmenande talet.

Kit Ruxton och Tom Collins hade stannat för att åse, huru uppträdet mellan Joachim och vilden skulle aflöpa. De båda bäfverjägarne hade just för afsigt att skynda honom till hjelp, då Joachim kastade den motsträfvige vilden öfver sina axlar och började stiga uppför höjden med samma lätthet och ledighet, som om han burit en docka.

Joachim, hvilken förstod deras mening att vilja hjelpa honom, afböjde det med dessa ord:

"Åhnej, go' vänner, den här sköter jag sjelf. Annars stor tack för välmeningen!"

De förvånade bäfverjägarne följde efter Joachim, som snarare sprang, än gick uppför sluttningen. I denna ordning anlände de till lägerplatsen, der Joachims uppträdande helsades med stormande bifallsrop.

VI.

Indianerne anfalla lägret.

Man kan snarare tänka sig, än beskrifva den ömsesidiga glädje, med hvilken Mr Blackford nu sammanträffade med Kit Ruxton och Tom Collins. De hade redan länge känt hvarandra och utkämpat mången het strid med rödskinnen sida vid sida. Mången natt hade de tillsammans kamperat under bar himmel eller under urskogens löfhvalf. I den amerikanska

vildmarken, der man kan lefva hela år utan att se en enda civiliserad varelse, är det alltid glädjande att möta en hvit menniska, om hon än är alldeles obekant och främmande. Huru mycket större blifver icke då glädjen, om man plötsligt får se en gammal väns kära ansigte? De tre männen njöto nu denna glädje i så mycket rikligare mått, som två af dem nyss blifvit frälsta från en säker döds käftar.

Medan Mr Blackford sysselsatte sig med sina återfunna vänner och för dessa omtalade de omgifvande personernas namn och hvad de sökte i vildmarken, kastade Joachim sin röde fånge ned på gräsmattan, der han blef liggande stilla, nästan halfdöd genom Joachims kraftiga omfamning. Sergeant Blad trädde fram och uppmanade Joachim att binda apachen till händer och fötter — en tillsägelse, hvilken den hederlige gossen med synbar förtjusning efterkom. Derefter kastades fången bort i en vrå, hvilken man trodde vara obegagnad. Knappt hade likväl apachen fallit ned på den åt honom bestämda platsen, förrän ett rysligt vrål hördes alldeles der invid. Det kom tydligen från någon, som befann sig bakom en der växande buske.

Förvåning intog allas sinnen. Alla vände instinktmessigt sina ögon åt det håll, hvarifrån tjutet hördes, och säkerligen funnos bland nybyggarne ganska många, hvilka med spänd väntan emotsågo, att ett rödskinn i full krigisk ornat skulle framträda från den misstänkta platsen. Till och med Mr Blackford och hans båda vänner störtes i sitt samtal och vände sina blickar åt samma håll som de öfriga.

Gåtan blef emellertid ofördröjligen löst och det på ett sätt, som var egnadt att framkalla löje, ty fram ur vrån rusade med af fasa förvridet ansigte vår vän nämndemannen, hvilken tydligen blifvit störd i en mycket angenäm förrättning, något som bevisades deraf, att han i den ena handen höll sin sedelbok och i den andra en bundt sedlar.

Saken förhöll sig i verkligheten sålunda:

Då, såsom vi minnas, Per Eriksson blef af Lundbergsson med ganska skarpa ord bestraffad för sina föga

menniskovänliga tankar, kände han sig en smula besvärad af de andre nybyggarnes ogillande ögonkast, hvilka till och med hos några beledsagades af ganska otvetydiga miner. Följaktligen fann han det vara rådligast att för en stund draga sig tillbaka och han gjorde detta så mycket hellre, som han längtade efter sin enda tröst i alla vedervärdigheter — den kära sedelboken och dess värderika innehåll. Derför drog han sig bakom den förut omförmälda busken, hvarest han, sittande i gräset, snart fördjupade sig i granskning af sedelbokens innanmäten. Under denna angenäma sysselsättning glömde han snart både tid och rum. Visserligen såg han upp ett ögonblick, då de andre nybyggarne aflossade sin salva mot de framrusande vildarne, men till och med en sådan knalleffekt förmådde icke störa honom i de djupa funderingar, som han med hufvudet lutadt i händerna anställde öfver, hvilka sedlar som voro de säkraste, antingen Vermlands Enskilda Banks eller Riksbankens eller amerikanska pappersdollars. Det var ju en lifsfråga för honom, ty han egde ju af alla sorterna. Det är omöjligt att veta, huru långt han hade hunnit i sina djupsinniga reflektioner, då Joachim, som var okunnig om Per Eriks-sons dervaro, kastade den fångne apachen så, att denne i fallet snuddade vid vår nämndemans ben. Den stackars karlen blickade förskräckt på det föremål, som så oväntadt hade fallit ned vid hans sida, och då hans ögon mötte ett rödt ansigte med örnnäsa och ett par af dödligt hat glödande ögon, trodde han helt naturligt, att det var en fri och beväpnad fiende. Det var då han upphäfde det hemska tjutet och rusade fram under åtbörder af vild fruktan, röjande genom de föremål, som han bar i händerna, hvad det var för en sysselsättning, som hade hindrat honom att med sin bössa bidraga till de båda bäfverjägarnes räddning.

Vår vän nämndemannen helsades vid sitt framträdande af ett försmädligt skratt, som dock icke förmådde väcka honom till besinning.

"Hu-u-u-uh!" tjöt han.

"Hvad är det om?" frågade Mr Blackford leende.

"Hu-u-u-uh!"

"Det var väl pocker till karl!" utbrast Lundbergsson; "kan du inte säga hvad det är, som har skrämt dig från vettet?"

"Hu-u-u-uh! En indian!"

Det skratt, som dessa ord uppväckte bland nybyggarne, började öfvertyga Per Eriksson, att han spelade en löjlig roll. Till på köpet såg hans dotter Karin ingenting mindre än blid ut, en omständighet, som hade den verkan att göra honom fullkomlig nykter.

"Ha, ha, ha!" skrattade Lundbergsson. "Det är bäst, att ni gömmer edra sedlar, annars kunde det hända att den fångne vilden, som ligger der bunden, kunde få lust att ega dem."

Skamflat smög sig Per Eriksson afsides, dock iakttagande den försigtigheten att slå sig ned så långt bort, som möjligt, från den fångne apachen. Sedlarne förorsakade honom lika stor förlägenhet, som om han nyss hade stulit dem och blifvit gripen på bar gerning. Hans hand darrade, när han åter gömde dem innanför västen. Den besynnerliga och ingenting mindre än vänliga blick, som mötte honom, så snart han råkade i de stora ögonens väg, bringade honom nära den punkt, der menniskan, om hon icke har tron på ett högre väsende att hålla sig till, känner lust att förkorta sitt eget lif.

Emellertid samlade sig omkring Mr Blackford och de båda bäfverjägarne en krets, som med uppmärksamhet lyssnade till, huru Kit Ruxton förtäljde sina äfventyr. Den grupp, som samlades der, var dock icke så stor, emedan samtalet och berättelsen fördes på engelska språket, hvilket endast få förstodo. De båda bäfverjägarne hade visserligen genom umgänge med svenskar lärt sig tillräckligt svenska, för att kunna någorlunda begripligt uttrycka en eller annan kortare mening, men deras kännedom uti det för dem främmande språket var icke tillräcklig att tillåta någon af dem på svenska utföra en längre berättelse. Mr Blackford deremot talade lika flytande svenska, som sitt eget modersmål, engelskan.

Kit Ruxton förtäljde nu, hurusom han och Tom Collins hade under en månads tid jagat bäfrar vid Missouris stränder och vid de många mindre vattendrag, som

denna jätteflod under sitt lopp i sig upptager. De hade icke sett en skymt af något rödskinn under hela denna tid och derför hade de småningom blifvit invaggade i säkerhet, hvilket just blef orsaken till deras ofärd.

"I går afton hade vi lägrat oss på en icke alltför hög kulle i närheten af Missouri", berättade Kit Ruxton. "Vi upptände en eld för att steka vårt vildbråd och samtalade derunder om gamla äfventyr och våra utsigter till vinst af innevarande termins bäfverfångst. Under samtalet glömde vi tidens snabba flykt, såsom det alltid plägar ske, när goda vänner samspråka kring en lägereld, och, som ni vet, Mr Blackford, äro Tom och jag vänner, oskiljaktiga vänner sedan urminnes tider, så att jag knappt kommer ihåg, hvilken dag eller hvilket år det var, som jag första gång med vänskap tryckte Tom Collins hand. Ni kan således lätt föreställa Er, att vi hade mycket att tala om och att timmarne förflöto hastigare, än vi anade. Det led redan mot morgonen och vi hade just ärnat släcka vår eld, då plötsligt ett fasaväckande tjut hördes från alla sidor och underrättade oss om, att våra arffiender, vildarne, voro oss nära. Inom få ögonblicks förlopp framvältrade ur den omgifvande småskogen femtio vildar, hvilka bundo oss och släpade oss med sig, utan att vi medhunno att fatta våra bössor eller göra det allra minsta försök till att försvara oss. I de röde hundarnes kanoter fördes vi uppför Missouri, tilldess de slutligen landade här. Det öfriga hafven I med egna ögon skådat."

"På hvilken sida af floden hade ni ert läger?" frågade sergeant Blad, sedan Kit Ruxton hade slutat sin berättelse.

"På samma sida der vi nu befinna oss. Men hvarför . . ."

"Jo, jag frågar, derför att då vi i natt färdades hit sågo vi på denna sidan af Missouri en lägereld. Sannolikt var det eder eld och eder lägerplats."

"Det är nog troligt", sade Tom Collins, "ty ehuru jag åtskilliga gånger spejade utefter stranden, kunde jag icke upptäcka någon annan eld än vår. Rödskinnen, de hundarne, voro säkert nog sluga att icke upptända

någon eld efter mörkrets inbrott eller ock lägra sig i en grotta eller en dal, från hvilken ingen eld kunde synas."

"Nå", sade Kit, "min kære Tom, nu är det icke skäl att längre gräma sig sig öfver den saken. Tack vare våra vänner här, hafva vi sluppit ifrån affären med lifvet."

"Ja", genmälde Tom, "men jag vill icke mera kallas en hederlig karl, om jag icke skall vid första lägliga tillfälle utkräfva hämnd på de röde bofvarne och särskildt på Väldiga Buffeln för de qval, han i dag låtit mig utstå."

"Minsann känner jag icke lust att göra samma löfte", yttrade Kit Ruxton allvarsamt.

Samtalet öfvergick nu till de ting, som lågo närmare till hands för deras omsorger. Man talade om hvad vildarne möjligen ärnade företaga sig. Någon yttrade såsom en möjlighet, att vildarne skulle bestiga sina kanoter och begifva sig bort, utan att förnya striden.

"Nej, nej!" sade Mr Blackford, "de blodtörstige hundarne skola säkerligen först göra ett eller annat försök att bemäktiga sig oss. Nio röde män ligga i sitt blod dernere och en är fången. När indianskt blod flutit, kräfver det hämnd, och stammen skall icke hvila, förrän den gjort allt hvad som står i dess förmåga för att utkräfva den på blodigaste och grymmaste sätt."

Vi hafva redan nämnt, att nybyggarnes lägerplats var från tre sidor skyddad mot fiendtliga öfverfall och att en fiende icke kunde dit inträngа utan på samma väg, som nybyggarne sjelfve begagnade. För att trygga sig mot hvarje öfverraskning posterade de nu några karlar med laddade bössor på den hotade punkten.

En timma förgick, utan att indianerne visade sig.

"Jag undrar", sade då sergeant Blad, "hvilken nedrig plan de förbereda, eftersom de icke låta höra af sig."

"De hålla rådplägning", genmälde Tom Collins lakoniskt.

Knappt hade bäfverjägaren yttrat dessa ord, förrän Väldiga Buffeln sågs träda ut ur småskogen och med stolta steg marschera fram på slätten. Dock stannade han innan han hade kommit inom skotthåll, men till-

räckligt nära för att tillåta hans röst höras upp till lägerplatsen.

Nu hof han upp sin röst, talade på en blandning af sitt eget språk och engelska, och sade:

"De hvite krigarne från Östern må visa sig! Väldiga Buffeln önskar tala med dem. Hans eget modiga hjerta förstår att skatta deras mod."

Dessa ord fördes af vinden upp till nybyggarne. Kit Ruxton sade halfhögt:

"Ja, inbilla oss det, om du kan!"

"Skola vi svara honom?" frågade sergeanten.

"Ännu är det god tid", menade Mr Blackford.

Då Väldiga Buffeln icke förnam något svar, fortsatte han:

"Jag lyssnar, men hör ingenting annat än vindens susande i träden. Äro de hvite krigarne döfve eller hafva de icke af den store anden fått några öron att höra eller någon tunga till att tala? Eller försmå de hvite männen från Östern att sluta fred med Väldiga Buffeln? Jag kan då säga dem, att Väldiga Buffeln icke är någon qvinna, utan en väldig krigare, som redan segrat i hundrade strider."

Här gjorde rödskinnet ett kort uppehåll, hvilket af Kit Ruxton användes till att göra denna anmärkning:

"Och dödat kanske femtio modiga hvita män under de rysligaste plågor, som ett rödskinns fantasi kan upptänka. I sanning ett vackert rekommendationsbref hos andra af den hvita rasen!"

Nu fortsatte Väldiga Buffeln:

"Jag hör ingenting annat än den brusande floden och den susande vinden, men de hvite krigarnes röst hör jag deremot icke. Men vinden, som susar, har mycket att förtälja för Väldiga Buffeln, hvilken lärt att tyda dess språk. Vinden säger, att den store anden slagit de hvite krigarne med villfarelser och blindhet. Vinden förtäljer, att de hvite tro, att indianen har inga ögon och intet förstånd. Här ligga nio af mina tappre krigare. De hafva fallit för de hvita männens kulor och Väldiga Buffeln vet, att krigarne från Östern aldrig med bössan förfela sitt mål. De hvite krigarne äro således nio. Två

hafva nyss tillkommit och alltså utgör hela antalet af hvite män endast elfva."

"Ah, din röde hund!" utbrast sergeant Blad, som genom sin kunskap i det engelska språket var i stånd att någorlunda uppfatta höfdingens ord. "Den gången var du icke tillräckligt slug."

"Tyst!" bad Mr Blackford. "Han vill blott narra oss att uppgifva vår verkliga styrka. Hör! nu fortsätter han."

"Ännu tiga de hvite krigarne. Nå, då får Väldiga Buffeln tillgripa andra medel, ty han vill, att de hvite skola tala. Han har fyratio krigare och skall snart nedgöra de elfva männen från Östern. Indianen trodde emellertid icke, att de hvite krigarne äro fega, men nu finner han det. De hvite hundarne våga icke se Väldiga Buffeln i ansigtet. De äro rädda och derför dölja de sina mjölkansigten. Indianen föraktar de fega, han föraktar blekansigtena."

Väldiga Buffeln tystnade, men qvarstod ännu på samma ställe, tydligen afvaktande att få höra något.

"Din hund", sade Tom Collins, förargad öfver de smädelser, som flödade öfver indianens läppar.

"Kanske är det tid nu att svara honom, så kunna vi lära känna hans afsigter", yttrade Mr Blackford.

"Gör som ni finner klokast!" svarade sergeant Blad.

Då reste sig Mr Blackford, så att han i den stående ställningen höjde sig betydligt öfver buskaget och alltså blef synlig för indianens lurande blickar. Denne varseblef honom också genast och yttrade:

"Väldiga Buffeln känner igen jordmätaren från Östern. Han har sett honom förr och aldrig funnit honom feg förrän i dag. Men indianen förstår, att jordmätaren börjar blifva gammal."

"Var det till mig du talade, röde hund?" ropade Mr Blackford med klar och tydlig stämma på indianens eget språk.

"Den hvite jordmätaren har redan länge hört min röst."

"Nå, då vill jag också svara dig, att huru gammal jag än har blifvit, så är mitt öga ännu tillräckligt säkert

och min arm nog stadig att sända en kula genom Väldiga Buffelns skrytsamma hjerta. För öfrigt har jag icke hört Väldiga Buffelns röst förrän nu. Jag tyckte mig höra en flugas surrande, men det torde hafva varit apachernes höfdings röst, som lät så svag och ömklig. Väldiga Buffeln har en svag och qvinlig röst. Han råmar icke som en fullvuxen buffel, utan som en späd kalf."

"Må den hvite mannen blott öppna sina igengrodda öron, så kan han nog höra Väldiga Buffelns starka stämma, som liknar himmelens dunder, när ovädret rasar."

"Skrytsamme skurk!" interfolierade Kit Ruxton.

Landtmätaren ropade nu:

"Jag väntar, att den röde krigaren säger hvad han önskar och det utan dröjsmål, annars måste jag tro, att Väldiga Buffeln är en pratsjuk qvinna, som icke kan styra sin sladdrande tunga, utan låter den löpa åstad med både vettet och förståndet."

"Väldiga Buffeln, som herskar öfver fyratio stora krigare, har ett förslag att göra jordmätaren från den aflägsna Östern. Han vill gerna skona deras lif, som stå under jordmätarens befäl. Väldiga Buffeln vill vara deras vän."

"Tyst, nu kommer han till sin infernaliska plan", hviskade Kit till sin vän Tom. "Jag tror mig redan förstå hans mening."

Tom gaf sin vän ett tecken, att han borde tiga.

Mr Blackford ropade till indianhöfdingen:

"Nå, äfven jag vill vara Väldiga Buffelns vän, för så vidt det är möjligt för örnen att nedlåta sig till vänskap med den usla härmfogeln. Väldiga Buffeln är en härmfogel, som härmar alla möjliga röster. Nu härmar han en modig mans stämma, men jag vet, att han blott är en talträngd qvinna."

"Godt, att jordmätaren vill vara den mägtige indianhöfdingens vän! Ehuru jag är väldigare och starkare och befaller öfver flera krigare än de elfva, som jordmätaren har, vill jag likväl nedlåta mig till att blifva jordmätarens vän, om denne uppfyller de vilkor, som jag uppställer."

"Och hvilka äro Väldiga Buffelns vilkor?"

"Indianhöfdingen vill icke föra krig med de nio männen från Östern."

"Mot hvem då?"

"Mot de båda männen från Norden, hvilka fegt flydde ur Väldiga Buffelns våld. För deras skull har jag förlorat tio tappre krigare. Derför måste de båda männen från Norden dö."

"Jag förstår icke Väldiga Buffelns mening", sade Mr Blackford, ehuru det vredgade uttrycket i hans ansigte och molnet på hans panna nogsamt visade, att han mer än väl hade begripit rödskinnets mening.

"Den hvite jordmätarens förstånd är icke större än den smutsiga hillerns. De hvite från Östern måste utlemna de båda männen från Norden. Väldiga Buffeln vill hafva dem i sitt våld. Han längtar efter att mätta sina ögon med åsynen af deras darrande inelfvor. Den Väldige Buffeln vill af de båda männens hudar göra sig en sadel åt sin häst, deras hufvudskallar skola pryda ingången till hans wigwam *) och deras hufvudhår skall pryda hans moccasiner **). Derför vill Väldiga Buffeln, att de hvite krigarne från Östern utlemna de två jägarne från Norden. Sedan må de sjelfve draga i frid, hvarthän sinnet lyster dem, och Väldiga Buffeln vill vara deras vän."

Utom sig af vrede ropade landtmätaren, sedan rödskinnet hade slutat sitt tal:

"Måtte den store anden, som du tillbeder, krossa ditt usla hufvud, i hvilket denna nedriga tanke föddes, och för evighet tillsluta dina smutsiga läppar, som uttalat den. Vet, nedrige hund, att den sortens bröd, som fås genom förräderi mot vänner, icke ätes bland hvita krigare. Det höfves blott usla indianer och hundar att för egen välfärds skull förråda den man en gång lofvat sitt skydd. Hellre må hundratals gamar sönderslita våra lik och hundrade män af den eländiga röda rasen frossa i vårt blod, än att vi skulle förnedra oss till att ingå på dina skamliga planer. Här har du mitt svar och

*) Hyddan.

**) Indianernes fotbeklädnad.

om du icke har andra förslag att göra, så är det bäst att du aldrig klyfver din smutsiga näbb i hvite mäns närvaro."

"Så må den hvite jordmätaren och hans vänner skylla sig sjelfve, ty Väldiga Buffeln och hans krigare skola icke hvila, förrän de hafva de hvite männens skalper i sina händer."

Efter att hafva yttrat dessa ord, vände Väldiga Buffeln tillbaka. Hans steg voro långsamma, hans hållning stolt. Han ville visa de hvite männen, att han alldeles icke fruktade dem.

När han hade försvunnit i småskogen och "den fridfulla dalen" åter syntes öde och tom, satte Mr Blackford sig ned. Ännu glödde hans kinder, ännu lågade hans öga af den vrede, som rödskinnets nedriga förslag hade upptändt i hans ärliga själ.

"Snart bryter det löst", sade han. "Det röda vilddjuret skall nog försöka att sätta sin hotelse i verkställighet. Vi måste vara på vår vakt."

"Nåja", svarade Tom Collins, "jag tycker, att Väldiga Buffelns utsigter till seger äro ganska ringa. Vildarne äro fyratio, det är sant, men så äro vi icke heller så få."

"Här äro vi nu trettiotvå karlar, af hvilka vi kunna påräkna, att de trettio skola hålla stånd i hvilken strid som helst", svarade sergeant Blad.

"Och de två?" sade Kit med en förundrad min.

Mr Blackford skrattade och Tom sporde med en ton liksom om han varit en smula förnärmad:

"Menar ni icke, att Kit och jag skola sköta oss så godt som någon? Visserligen hafva apacherne tagit ifrån oss våra goda karbiner, men jag hoppas, att ni har en bössa att låna oss, och då torde vi väl blifva i tillfälle att bevisa er vår tacksamhet på ett eller annat sätt."

"Derom tvifla vi icke", svarade sergeant Blad, "och bössorna skola vi nog skaffa eder. Men", tillade han på engelska, "skolmästaren är för närsynt att kunna se en fiende, förrän denne är alldeles framför hans näsa, och karlen, som nyss ställde till det der uppträdet och

öfverraskades med banknoterna i hand, är för feg att våga röra vid en karbin."

Tom och Kit skrattade vid minnet af nämndemannens komiska uppträdande och den senare sade:

"Ja, ja, det plägar vara så, att den, som har pengarne öfver höfvan kära, han är mycket rädd att sätta sitt lif på spel, ty på samma gång han förlorade lifvet, skulle han ju gå miste om den sköna njutningen att beskåda och räkna de usla papperslapparna."

Vid åsynen af de goda Kentuckygevär, som sergeanten framskaffat och nu öfverlemnade till de raske bäfverjägarne, strålade deras ögon af belåtenhet och de gåfvo genom beundrande utrop luft åt sin glädje att åter vara i besittning af ett vapen. I sin förtjusning utropade Kit:

"I sanning, mina vänner, jag ser intet hinder för att vi begifva oss i väg, ju förr dess hellre. Vi skola utan svårighet hålla rödskinnen tillbaka. Hvar hafva båtarne blifvit gömda? Jag vill nämna, att jag icke såg några sådana vid stranden, då vi i förmiddag stego i land."

"Vi hafva gömt dem under pilträden vid stranden."

"Låtom oss då uppsöka dem och skynda härifrån!"

"Ja, om vi icke hade qvinnor och barn i vårt sällskap, så vore er plan ganska god och jag skulle icke ett enda ögonblick tveka att följa den. Men vi kunna icke utsätta qvinnorna för att blifva skjutna af rödskinnen. Eller hvad synes er, Mr Blackford?"

Då sergeant Blad sålunda hemstälde frågans afgöranda till landtmätaren, svarade denne:

"Det synes mig vara rådligast att här afbida rödskinnens anfall."

"Nå, som I viljen!" sade Kit sorglöst.

Det blef alltså beslutadt, att man skulle qvarblifva på den af naturen sjelf befästade platsen och derifrån söka att försvaga fienden så mycket som möjligt, innan man företog affärden.

Emellertid spejade man med den största uppmärksamhet ned i dalen, på det att man icke skulle låta en

enda af rödskinnens rörelser eller något af deras företag ske utan att märkas.

Åter förflöt en timme utan att något rödskinn visade sig. "Den fridfulla dalen" var så tyst och så skön i sin tystnad, att nybyggarne tyckte sig icke kunna föreställa sig de nyss uppförda vilda scenerna såsom en verklighet. Allt hvad som hade tilldragit sig under dagens lopp föreföll dem som en dröm.

Midt i dalen och inom skotthåll från våra vänners läger var en liten dunge af björkar, hvilkas nedhängande grenar tillsammans med några i utkanten växande buskar bildade ett naturligt skydd för den, som der ville dölja sig, och det var icke en omöjlighet att från det ställe, der nybyggarne hade sett vildarne försvinna i skogen, obemärkt smyga sig öfver till björklunden.

Vår vän sergeanten hade en lång stund med uppmärksamhet betraktat björkdungen, utan att kunna upptäcka något misstänkt.

"Ha", utropade han plötsligt och grep i samma ögonblick Mr Blackfords arm. "Jag tyckte, att jag såg buskarne röra sig dernere under björkarne. Indianerne äro der."

Mr Blackford blickade åt det angifna stället och svarade:

"Nej, unge man, ni är ännu för oerfaren i dessa ting. Jag vill våga min goda karbin på, att det var en elg eller någon antilop, som ådrog sig er uppmärksamhet."

Sergeant Blad sade ingenting, men fortsatte likväl att egna buskarne under björkarne sina tankar. Han var så upptagen af detta göromål, att till och med de ting, på hvilka hans ögon eljest gerna hvilade, icke nu förmådde tilldraga sig hans uppmärksamhet. Sjelfva Gunilla tycktes vara glömd för tillfället, men om så var, hade den älskliga flickan dock icke glömt honom. Hon visste nog, för hvems skull det var han vakade. Hennes qvinliga instinkt sade henne, hvem som hade den största delen af hans omsorg. Derför följde hon honom också med sina blickar, hvilka än uttryckte den varmaste kärlek, än den största beundran, än den lifligaste ångest för

hans lif och säkerhet. Annas blickar hvilade med samma uttryck på Jäger, som vid Lundbergssons sida och med bössan i hand spejade ned i dalen. Men när de båda männen någon gång läto sina blickar förirra sig till de unga damerna, läto dessa sina ögon beslöjas af de sköna ögonlocken och tycktes alldeles icke vara hågade att det minsta uppmuntra sina försvarare.

Vår vän sergeanten kunde vid sådana tillfällen icke undgå att tänka hvarjehanda sorgliga tankar. Han hade så väl nu i farans stund behöft en af dessa ljufva blickar från de älskade ögonen, hvilka förr i så rikligt mått kommo honom till del. Men för att icke låta sin vaksamhet mattas och sin själsnärvaro förminskas såg han sig nödsakad att till lägligare tillfälle uppskjuta med alla undersökningar af och tankar på den unga flickans förändrade uppförande.

Jäger deremot var redan så vand vid Annas tillbakadragenhet och köld, att han icke egnade den några sorgsna tankar nu, då han hade så mycket annat att sysselsätta sig med.

Emellertid hade sergeant Blad icke af Mr Blackfords ord låtit förmå sig att draga sin spejande blick från buskarne der nere i dalen vid björkdungens kant. Icke heller hade landtmätarens ord fullkomligt öfvertygat honom derom, att ingen fara vore att vänta från det hållet. Icke ett blad, icke en gren undgick han skarpa öga.

"Nu, Mr Blackford, kan ni öfvertyga er om, att mina misstankar rörande björkdungen icke voro ogrundade. Betrakta den lilla myrtenbusken, som står ungefär i midten! Ser ni något?"

Det var sergeanten, som med något upprörd stämma yttrade dessa ord till landtmätaren.

"Ja, vid Gud! Ha! De bofvarne! Jag ser en del af ett rödskinns ben. Men vänta, jag skall försöka, om jag icke..."

Resten af landtmätarens ord upplöste sig i ett oredigt mummel, men han sörjde för att hans mening ändå skulle kunna begripas. Raskt lade han geväret till kinden, sigtade och aflossade sitt skott just på den punkt af

busken, der han kunde beräkna att rödskinnets kropp befann sig.

Knappt hade knallen af skottet upphört och dess eko börjat ljuda i de omgifvande skogarne och bergen, förrän nybyggarne fingo höra ett rop af smärta från björkdungen.

"Den hunden kommer aldrig mera att lägga sig i försåt för någon hvit man. Hans ande är redan på väg till de sälla jagtmarkerna. Måtte det blott hafva varit Väldiga Buffeln sjelf, som du hade den lyckan att träffa", yttrade Tom Collins.

"Det var en mindre, alltså äro de nu tretionio", sade landtmätaren, under det han lugnt laddade sin bössa.

"Ett mästerskott!" utropade Lundbergsson.

Emellertid fingo nybyggarne icke tid att anställa många betraktelser hvarken öfver Mr Blackfords skjutfärdighet eller öfver indianens fall. Visserligen försvann det röda benet från den plats, der det hade blifvit sedt, och visserligen blef derefter allting lugnt under ett ögonblick i björkdungen, men det räckte också blott ett ögonblick. Det var det hemska lugn, som förebådar den fasaväckande stormens utbrott.

Ännu hade nämligen ekot af skottet och af vildens skri icke förstummats, ännu rullade det från höjd till höjd, från dunge till dunge, antagande allt större dimensioner under sin framfärd, då ett rysligt tjut på nära håll underrättade nybyggarne om fiendernes angrepp mot den postering, som blifvit uppställd vid ingången till den afsats, hvarest hästarne stodo.

Huru vildarne hade kunnat passera dalen, utan att blifva bemärkte, det var för våra vänner en hemlighet. Ett obestridligt faktum var emellertid, att de redan hade passerat uppför sluttningen och började sitt angrepp.

I samma stund, som vildarnes stridsrop skallade, aflossades från björkdungen en salva. Kulorna bröto sig väg genom de skyddande buskarne vid afsatsens yttersta rand, ilade sedan öfver hela platåns bredd och hejdades först när de med ett "smattrande" ljud slogo mot det bakom befintliga berget.

Sergeant Blad insåg nödvändigheten att förstärka manskapet vid ingången.

"Följen mig några af eder!" uppmanade han.

Utan att stanna för att se, om hans uppmaning blef åtlydd, ilade han sjelf med bevingade steg till den af fienden angripna punkten. Tom Collins, Richard Lidén, Joachim och ett halft dussin andra karlar följde honom emellertid. De öfriga qvarstannade der de voro.

Verkligen var det också hög tid, att sergeanten och hans följesmän anlände till ingången. Tjugo vildar trängde med tomahawken i hand framåt. Karlarne, som skulle försvara ingången, hade aflossat sina skott och derigenom befriat sig från några af de blodtörstige angriparne, öfver hvilkas fallna kroppar nya vildar trängde fram. Karlarne hade fattat sina bössor kring piporna och slogos med kolfvarne. Så snart deras väldiga slag träffade en indiansk skalle, störtade dess egare till jorden, men det är ovisst, huruvida de modige svenskarne i längden hade kunnat stå emot den rasande hopen, om de icke hade fått undsättning.

Så snart sergeanten hade ankommit till stället och såg Tom Collins och de andra vid sin sida, ropade han till de stridande karlarne, att de skulle draga sig tillbaka.

"I kunnen ladda", ropade han, "medan vi roa oss en stund med att krossa de röde afgrundsandarnes skallar."

Uppmaningen åtlyddes genast.

Knappt sågo rödskinnen sina hittillsvarande motståndare vika, förrän de trodde sig hafva vunnit seger och föreställde sig, att deras fiender voro i begrepp att fly. Följaktligen trängde de framåt med så mycket större djerfhet och uppgåfvo samtidigt ett segertjut, hvars hemska läte genljöd bland bergen på vida vägar.

Dock blef deras glädje icke lång, när de förstodo, att nye krigare med friska krafter ställde sig i deras väg. Det var också en föga glädjande syn för apacherne, när Tom Collins och sergeantens och de öfriges laddade karbiner sträcktes emot dem. Inom kortare tid, än vi behöft för att skildra denna scen, hade också fyra vildar blifvit skjutna till döds och rullade under jemmer ned-

för den branta höjden. Medan Tom och Blad nu utdelade oemotståndliga slag med bösskolfvarne, kastade Joachim sin bössa afsides och stred efter sin egen metod. Så snart ett rödskinn nalkades honom med svingad stridsyxa och glödande ögon, grep han denne med sina jättestarka armar och tog tomahawken ifrån honom, hvarefter han upplyftade den darrande indianen, så att denne befann sig högt öfver hans hufvud. Det var dock icke alls i någon skämtsam mening, som han på detta sätt "hissade" de stackars rödskinnen, ty i nästa minut slungade han dem "handlöst" ut i rymden. Beskrifvande en båge i luften, fullkomligt enligt ballistikens lagar, föllo de till jorden nere i dalen och krossades naturligtvis i sitt fall. Den hederlige karlen tycktes hafva fått en vurm för indianska tomahawker. Kanhända hade den första, den som han förvärfvade nere i delen för några timmar sedan, uppväckt lusten att ega flera. Säkert är åtminstone, att han vid stridens slut hade fem dylika mordverktyg i sina fickor, alla ordentligt nedstuckna med skaften före. Han var rädd om fodret i sina fickor, den hedersmannen.

Emellertid hade de som qvarblifvit på den större platån icke heller varit sysslolösa.

Så snart de genom någon rörelse af grenarne dernere i björkdungen kunde sluta sig till rödskinnens läge, sände de en kula, som ofelbart nådde sitt mål. Någon gång lyckades det dem äfven att blifva varse en arm eller ett ben af den röda färgen och då dröjde det aldrig länge, innan en välrigtad kula framkallade ett skri af smärta från björkdungen. Redan innan Joachim förvärfvat sin femte tomahawk, hade de raske nybyggarne, biträdde af Kit Ruxton och Mr Blackford, skickat fem indianske krigare att jaga på jagtområdena i den store andens verld.

"Vet ni, huru många det nu är qvar der nere?" frågade landtmätaren den bredvid honom liggande Lundbergsson.

"Nej! Vet ni det måhända? Det vore besynnerligt."

"Icke alls besynnerligt. Vi räknade tio bössor, då vi först varseblefvo dem. Det är klart, att endast de

rödskinn, som voro väpnade med skjutgevär, hafva blifvit förlagda dernere . . .“

“Hm! Huru kan ni vara viss derom?“

“Jo, emedan de som icke hade bössor icke kunde hoppas att från den platsen göra oss skada.“

“Nå, jag medgifver det. Men . . .“

“Ser ni, vi hafva nu dödat först en, nämligen den som föll för min kula, och sedan fem till. Det gör sex. Alltså är det icke qvar flera än fyra. Eller hvad säger du, Kit, om den saken?“

“Hvilken sak?“

“Huru många vildar är det qvar der nere i lunden?“

“Fyra“, sade bäfverjägaren utan betänkande.

“Och nu är der blott tre!“ utropade Mr Blackford i samma ögonblick som han å nyo aflossade sin karbin. “Den röde bofven var alltför oförsigtig, som visade mig en flik af sin buffelhudsmantel.“

Derefter stoppade landtmätaren helt lugnt sin pipa, som under stridens hetta hade slocknat. Men det var af ödet bestämdt, att Mr Blackford icke skulle få tid att nu tända den. Ett ljud, ett underligt ljud lät höra sig från andra ändan af platån, hvarest skolmästaren under senare delen af striden hade legat raklång på marken. Den stackars karlen var ju så närsynt, att en bössa i hans hand skulle varit helt och hållet onyttig. Det underliga ljudet lät nu, som sagdt är, höra sig från denna plats. Det förekom nu de förvånade åhörarne liksom om de hört ett återljud från sin barndom, då de af bildningens representant i byskolan undfingo hvad man på vulgärt språk kallar stryk. Dofva slag föllo, det ena tätt efter det andra, och när de redan på grund af ljudet förvånade nybyggarne vände sig om, sågo de en syn, hvars oöfverträffligt komiska sida satte deras skrattmuskler i rörelse, så att de alla föllo in i en ohejdad munterhet.

Och hvad sågo de?

Jo, de varseblefvo den hedervärde skolmästaren, som höll en röd indian i håret och med knuten hand mörbultade hans redan förut smorda rygg med en ifver, som förrådde kärlek till yrket, och med en skicklighet, som talade om mångårig vana.

Men huru hade indianen kommit dit? Det tarfvar en förklaring, som vi genast äro villige att afgifva.

Vår skolmästare låg, såsom redan är berättadt, framstupa på marken och anställde jemförelser mellan det fredliga lifvet der hemma i Sverige, der han var den ende, som utdelade stryk, och sitt närvarande lif, som öppnade för honom ett perspektiv, der han kunde se icke blott hugg och slag, utan mycket, som vore ändå rysligare. Bäst han låg der, märkte han att de två buskar, i hvilkas skydd han befann sig, delade sig. Ett rödt och vidrigt ansigte blickade fram, för att taga ställningar och förhållanden på platån i närmare granskning. Huru närsynt Peter Florin än var, kunde han dock icke undgå att se ett par flammande ögon, som befunno sig på mindre än två tums afstånd från hans egna. Då rusade han upp och grep med stadig hand i vildens yfviga hår samt drog honom ännu en half aln längre in på afsatsen. Medan vildens ben hängde utanför platån, undfägnades nu hans rygg med täta slag af skolmästarens knotiga hand. Det var denna syn, som försatte nybyggarne i den muntra sinnesstämning, hvarom vi nyss talade.

Emellertid återstår att förklara, huru och på hvilken väg det hade lyckats vilden att komma upp på afsatsen.

Längre ned på berget växte en stor ceder, hvars grenar sträckte sig så högt upp, att de högsta på ett par famnar när nådde ända upp till platån, der våra vänner hade lägrat sig. Några vildar hade klättrat upp i det väldiga trädet utan att bemärkas af nybyggarne. Från en gren hade de kastat en dubbel lasso af stark hud genom luften bort till en på platåns kant qvarstående ekstubbe. Lassons knut hade slagit sig fast kring denna, och genom att fastbinda dess andra ända kring cederträdets grofva stam hade de bildat en bro, på hvilken de ärnade klättra öfver till nybyggarnes läger. Sväfvande mellan himmel och jord, hade en af dem hunnit fullborda öfvergången och en annan hängde redan midt på linan, afvaktande det ögonblick, då den förste skulle hafva fattat fast fot på afsatsen och således lemna rum

för honom. Lyckligt var det för nybyggarne, att skolmästaren genom sin själsnärvaro afvärjde denna fara.

Emellertid skyndade man honom till hjelp, så snart man hunnit tillräckligt öfvervinna det anfall af ohejdad skrattlust, som bemäktigade sig alla vid den oväntade och löjliga synen. Apachen blef hastigt befriad ur skolmästarens våld och med en väldig spark af Kit Ruxtons fot förflyttades han från afsatsen ut i fria rymden, der han snart njöt döden vid det fall, han gjorde mot de skrofliga klipporna. I nästa ögonblick hade landtmätarens skarpa jagtknif afskurit lasson, hvarigenom äfven den nästkommande indianen förlorade sitt stöd och störtade ned under ett rysligt tjut, som icke tystnade, förrän hans lif slocknade.

Fem minuter derefter var striden slut och de återstående indianerne flydde öfver dalens botten in i skogen på dess andra sida. Bland de flyende var äfven Väldiga Buffeln.

VII.

De brinnande båtarne.

Joachim hade plockat fram sina eröfrade stridsyxor och stod i allsköns lugn, betraktande dem med en viss nyfikenhet. Plötsligt lät han höra ett utrop, som förmådde de andra nybyggarne att upphöra med sina samtal om dagens händelser, för att betrakta ynglingen.

"Aldrig har jag då sett maken till detta!"

"Hvad nu? Hvad är det om?" frågade Lundbergsson.

"Kors i alla mina da'r, det var då rigtigt hvad man

kan kalla förnuftigt!“ utropade Joachim, utan att gifva akt på Lundbergssons fråga.

Emellertid närmade sig en del af nybyggarne, nyfikne att se, hvad det månde vara, som satte den hederlige Joachim i så stor förvåning.

“Se!“ sade han, “den här tomahanken är inrättad precist som en tobakspipa *).

Den hederlige gossen, som saknade språksinne, förändrade tomahawk till tomahank, men såg lika frimodig ut för det. Han var synbarligen icke medveten om sitt språkfel.

“Se här“, fortsatte han, “här kan tobaken stoppas in och här går ett rör genom hela skaftet och här är munstycket! Det förvånar mig verkligen, att sådana vilddjur kunna hafva så mycket förstånd.“

Efter att hafva granskat tomahawken och öfvertygat sig om sanningen af Joachims iakttagelser, instämde alla nybyggarne i Joachims uttalade förvåning.

“Hör nu, herr landtmätare“, yttrade Joachim efter en stunds besinning. “Jag tänker på ett lustigt förslag.“

“Derom tviflar jag icke“, svarade den tilltalade. “Du brukar hafva originela idéer, min gosse.“

“Tänk, om ni skulle låna mig litet tobak, så finge jag försöka den här tingesten. Ypperlig sugning har han. Men kanske att ni blir ond på mig?“

“Visst icke, min unge vän!“

Leende uppfylde Mr Blackford hans begäran och snart fick man den glädjen att se Joachim med en indianhöfdings stolta steg och gravitetiska miner vandra omkring i lägret, uppsugande och utblåsande väldiga rökmoln ur den ovanliga pipan. Förmodligen kände han sig stolt öfver att vara den förste hvite man, som rökade ur en äkta indiansk “tomahank“.

Vi lemna emellertid Joachim åt sig sjelf och vända oss till de öfrige nybyggarne, för att se och höra hvad de företaga sig.

---

*) I ett etnografiskt museum i Sveriges hufvudstad kan läsaren, om han tviflar på sannfärdigheten af Joachims ord, sjelf få se ett dylikt redskap, ämnadt att tjena både som stridsyxa och som rökpipa.

Såsom redan förut blifvit omtaladt, slutade striden med rödskinnens fullkomliga nederlag och hastiga flykt. Af nybyggarne hade ingen blifvit dödad, men några hade erhållit sår, hvilka dock befunnos icke vara af någon farlig beskaffenhet. Annorlunda hade striden utfallit för apacherna.

"Nu lära vildarne knappt våga förnya sitt anfall", yttrade sergeant Blad, under det han rensade sin bössa. "Deras manspillan har varit stor."

"Ja", sade Mr Blackford, "numera lärer Väldiga Buffeln icke kunna skryta öfver att hafva flera än fjorton eller femton krigare under sitt befäl, i stället för de fyratio, med hvilka han började striden."

"Det skulle jag också vilja tro", menade Tom Collins. "Innan det röda vilddjuret förnyar striden, måste han begifva sig hem till stammens byar och hemta flera krigare."

"Så vida han efter ett dylikt nederlag vågar visa sig inför stammen", anmärkte Kit Ruxton. "Dermed må nu förhålla sig huru som helst, så tror jag, att vi utan någon fara hvarken för oss sjelfva eller för qvinnorna och barnen kunna begifva oss härifrån."

Detta förslag väckte allmänt bifall och man beslöt att efter intagandet af en tarflig och skyndsam måltid begifva sig derifrån. Hvar och en längtade efter att få lemna "den fridfulla dalen". Till och med Gunilla, som om morgonen hade varit så förtjust i den natursköna platsen, att hon kunde hafva velat qvarstanna der för alltid, brann nu af begär efter att för alltid öfvergifva ett ställe, der hon varit vittne till så upprörande scener. Likväl var den unga flickan ingalunda rädd. När kulorna, som rödskinnen från björkdungen skickade upp till lägret, hveno kring hennes öron, hade hon bevisat sitt mod. Men en sann qvinna, huru modig hon än är, känner alltid en viss antipati för ställen, der hon bevittnat någon ryslig tilldragelse. Dessutom önskade hon så fort som möjligt lemna "den fridfulla dalen", för att icke gifva rödskinnen tid att uppgöra nya anfallsplaner och bringa dem till utförande. Äfven Anna längtade af samma or-

saker efter den stund, då hon kunde få hemta andan långt bort från denna plats.

Matförråderna framletades och måltiden intogs. Den glupskaste till att äta var Per Eriksson. Också var detta förhållande lätt förklarligt derigenom, att nämndemannens lidande under dagens lopp hade varit större än de andres, ty han hade lidit namnlösa qval på grund af sin feghet. För öfrigt kunna vi konstatera, att striden knappt hade slutat och fienden flytt, förrän vår vän nämndemannen åter blef sig lik. Den grötmyndiga minen och det tvärsäkra sättet att tala och skicka sig återkommo sjelfmant. Nu hade han till och med mod att utan blygsel möta de stora ögonen, som förut under dagens lopp injagat hos honom en sådan fruktan, att han under deras inverkan kände något af en missdådares ängslan.

Under måltiden vände sig Mr Blackford till Kit och Tom, frågande dem, hvarthän de ärnade ställa sin kosa.

Tom och Kit sågo på hvarandra, liksom om de hade velat inhemta hvarandras tankar i denna sak. Troligen läste hvardera af dem i kamratens öga bifall till sina egna tankar, ty först nickade Kit Ruxton och sedan nickade äfven Tom Collins, hvarefter den förre svarade på landtmätarens fråga:

"Åh, min gamle vän, vill du så snart blifva oss qvitt?"

"Visst icke!" sade landtmätaren görande en afvärjande åtbörd med handen. "Men ni hafva ju edra göromål, som äro skilda från våra. Ni hafva eder jagt, eder bäfverfångst och möjligen andra ting, som kalla eder åt andra håll, än dit vi begifva oss."

"Nå, det är visserligen en sanning", medgaf Kit, "men lika sannt är det, att vi skulle vara i hög grad otacksamma, om vi icke tills vidare slöte oss till eder, så länge som I kunnen vara i behof af ett säkert öga, ett modigt hjerta och en kraftig arm."

"Förstår jag er rätt", sade sergeant Blad, "så viljen I vara oss följaktiga under återstoden af vår färd. För ett sådant tillbud kunna vi icke vara eder tillräckligt tacksamma."

"Nej, unge vän", genmälde Tom Collins, "någon tacksamhet behöfs i sanning icke. I vildmarken, der man är omgifven af blodtörstiga rödskinn, är det hvite mäns pligt att bistå hvarandra. Och för öfrigt hafven I räddat oss från en död, som vi redan ansågo oundviklig. Våra lif tillhöra eder. Befallen öfver oss!"

Mera än dessa bäfverjägarens ädla ord behöfdes icke för att afgöra saken efter Kit Ruxtons och Tom Collins önskan. Alla kände sig nöjda och belåtna öfver de båda männens löfte att vara dem följaktige till platsen för deras nybygge.

Så snart måltiden var slutad och alla hade vederqvickt sig efter den långvariga fastan, med undantag af Joachim, som icke hade tid att äta, utan bara rökade och rökade ur "tomahanken", skedde uppbrottet. Hästarne nedfördes och menniskorna, stora och små, lemnade lägerplatsen, vandrande utför den sluttande vägen, som snart förde dem till dalens botten. Den fångne vilden förorsakade dem mycket hufvudbry. De visste nämligen icke hvad de skulle företaga sig med honom, ty till att helt enkelt döda honom saknade de lust, och det skulle äfven varit en omensklighet, som de fleste nybyggarne icke kunde låta komma sig till last. Per Eriksson förfäktade visserligen med vanlig grötmyndighet denna åsigt såsom den klokaste, men han vann dermed intet annat än några vreda ord af sin gamle motståndare Lundbergsson och några bistra blickar från de fruktade stora ögonen. Slutligen förenade man sig i det beslutet att låta honom qvarblifva bunden der han var. Man var nämligen öfvertygad om att rödskinnen skulle aflägga ett besök på lägerplatsen, så snart de hade sett blekansigtena draga derifrån. Den stackars fången skulle således undgå att dö af svält och törst.

Emellertid hade nybyggarne snart hunnit ned på dalgångens botten. "Den fridfulla dalen" tycktes nu åter göra sig förtjent af detta namn. Den djupa tystnaden störtes endast genom ljudet af hästarnes och nybyggarnes steg och af de senares samtalande röster. Foglarne, som i morgonstunden hade låtit höra sina täcka sånger, sjöngo icke mera. Antingen hade de flytt från da-

len, skrämda af de vilda uppträdena och stridens buller, eller också sutto de hopkrupna bland trädens löfmassor, väntande under bäfvan att se alla menskliga varelser försvinna eller grubblande öfver menniskornas hat mot hvarandra, som icke tillåter dem att lefva i frid och endrägt.

Sådana voro ämnena för det samtal, som nybyggarne sins emellan förde under nedstigandet. Denna gång erhöll vår vän sergeanten icke den glädjen att vara Gunillas ledsagare, såsom han varit det vid uppstigandet. Den unga flickan undvek honom synbarligen, ty så snart fråga blef om att begifva sig af, slöt hon sig till sin fader, hvars arm hon tog.

Sergeant Blad fick således fullborda nedstigandet ensam och hans tankar voro derunder icke af det gladaste slaget. Det var för honom tydligt, att Gunilla helt och hållet hade ändrat uppförande mot honom, men orsakerna dertill voro honom ännu lika dunkla och oförklarliga. Icke underligt derför, om en viss sorgsenhet hvilade öfver hans drag och om han med tecken till oro tvinnade sina mustacher.

Deremot hade Jäger den lyckan att få vara Annas ledsagare, men den unga flickan, som visserligen höfligt svarade på hans framstälda frågor eller anmärkningar, visade honom likväl en tillbakadragenhet och en köld, som endast genom hennes belefvade artighet kunde någorlunda bemantlas.

Kit Ruxton och Tom Collins gingo i spetsen för det långa tåget, som slingrade sig genom dalen ned till Missouris strand. Sergeant Blad och Mr Blackford slutade det.

Redan hade de båda förstnämnde nalkats floden på ett afstånd af endast tjugo alnar till stranden just der, hvarest rödskinnens farkoster lågo fästade, då de öfriga nybyggarne sågo dem vinka med handen till tecken att tåget skulle stanna, hvarefter de båda männen lade sig ned och tillryggalade krypande ytterligare några steg, under det deras ögon tycktes vara fästade på någon ovanlig företeelse just åt det håll, hvarest nybyggarnes båtar lågo

förtöjda och dolda under pilträdens långt ut öfver floden hängande grenar.

Mr Blackford och sergeant Blad passerade hastigt förbi de andre nybyggarne och befunno sig snart vid de båda bäfverjägarnes sida i samma krypande belägenhet.

"Hvad är det om?" frågade sergeant Blad i hviskande ton.

"Ah, det är ni", svarade Kit, som då först märkte de båda sist anländes närvaro. "Jo, vi tyckte oss höra sorlet af röster och annat buller nere vid floden. Gud allena vet, om icke rödskinnen hafva upptäckt båtarne och äro i färd med att borra dem i sank eller på annat sätt beröfva oss dessa fortskaffningsmedel."

Verkligen hördes i denna stund ljudet af lifligt samtalande röster från flodsidan just i den rigtning, hvarest nybyggarne hade dolt sina farkoster. Kit Ruxtons gissning hade således ganska stor sannolikhet för sig, en tanke, hvilken slog sergeant Blad med häpnad och bestörtning.

"Vi måste", utropade han, ehuru icke högt nog att förnimmas af vildarne, "vi måste öfvertyga oss derom och, om möjligt är, hindra utförandet af denna plan. Låtom oss nalkas floden ännu mera!"

Lydande denna uppmaning, närmade de fyra männen sig krypande till Missouris strand. Här blefvo de omsider i tillfälle att se, hvilka de voro, som befunno sig under pilträden, och hvad de uträttade derstädes.

Våra vänner befunno sig alldeles invid den första pilen och då de sakta böjde undan de grenar, som ännu hindrade dem att blicka in i löfsalen, varseblefvo de visserligen sina båtar, men också fem indianer, hvilka under samtal och lifliga åtbörder hade mycket att uträtta. De hade uppgjort eld och sysselsatte sig nu med att sprida denna eld till alla båtarna. Redan brann den torra inredningen i ett par af våra nybyggares farkoster. En tjock rök trängde genom pilträdens löfhvalf ut i fria luften och spridde sig naturligtvis ännu tätare rundt omkring de fem rödskinnen, så att desse emellanåt voro af rökmolnen dolda för våra fyra vänners blickar. När de röda gestalterna understundom syntes, togo de

sig inför nybyggarnes ögon ut, som om de varit lössläppta afgrundsandar. Den omhvärfvande röken och de då och då uppflammande lågorna voro egnade att ännu mera fullkomna denna illusion.

"Vi komma för sent!" yttrade sergeant Blad med hviskande röst och sorgsen ton. "Vi kunna icke rädda båtarne från förstörelsen."

"Nej", var det äfvenledes hviskande svar, som Mr Blackford gaf honom. "Nej, vi kunna icke rädda båtarne, men vi kunna göra indianerna ett liknande spratt. Vi kunna bemägtiga oss deras kanoter."

"Och hvad som är ännu bättre, vi kunna steka de röda bofvarne i den eld, de sjelfve hafva upptändt", hviskade Tom Collins och hans ögon lågade dervid af vrede lika klart, som den eld, hvilken allt mer och mer förstörde deras farkoster.

"Låtom oss draga oss tillbaka och rådslå ett ögonblick, innan vi företaga något!" tillrådde landtmätaren.

De fyra vännerna drogo sig försigtigt och tyst tillbaka och minst af allt kunde de fem rödskinnen föreställa sig, att något menskligt öga hade skådat deras förehafvande.

Emellertid hade de andra nybyggarne med oro afvaktat sergeantens och de andres återkomst. Att någon fara var för handen, derom kunde de icke tvifla, då de sågo den försigtighet, med hvilken deras ledare närmade sig stranden, men af hvad slag denna fara kunde vara, det var dem omöjligt att förstå. Endast det betviflade de icke, att det var rödskinnen, som återigen voro framme med något som vanligt infernaliskt företag.

När sergeanten och hans kamrater åter befunno sig bland nybyggarne, bestormades de af desse med tusende frågor, på grund hvaraf sergeant Blad omtalade förhållandet för de närmaste, hvilka i sin ordning meddelade det åt de längre bort stående.

Sergeanten, landtmätaren, de båda bäfverjägarne, Lundbergsson, Lidén, Jäger, Esbjörn Persson och några andra samlade sig till en rådplägning, hvilken hvarken blef eller ens kunde blifva långvarig, dels emedan rödskinnen hvarje minut kunde varsna dem och från busk-

skogen sända dem några skott och dels af den orsaken att det förslag, som af Tom Collins framställdes, genast blef enhälligt antaget. När vi säga "enhälligt", så undantaga vi naturligtvis Per Eriksson, hvilken visserligen icke kunde styra sin gamla åtrå att få vara med öfver allt, men som ifrigt motsatte sig hvarje plan, hvilken kunde sätta hans dyrbara lif och ännu dyrbarare banknoter i fara.

Man brydde sig dock alls icke om f. d. nämndemannens invändningar, hvarför denne gick derifrån och i stället slöt sig till skolläraren, den ende, hos hvilken han trodde sig kunna vänta medhåll.

"F-n", utbrast han, och i hans röst kunde skolmästaren förnimma ett återljud från hans glansperiod på nämndemansbänken. "F-n så oförståndiga de der karlarne äro! De tyckas tro, att menniskor hafva mer än ett lif, så att man kan hafva råd att spilla något. Vi borde afskeda den der knekten och sätta någon annan till anförare i hans ställe."

Men nu råkade Per Eriksson illa ut. Peter Florin åhörde honom, om än icke med nöje, så åtminstone med tålamod, ända tills nämndemannen råkade begagna ordet "afskeda". Troligen var detta ord för skolmästaren obehagligt af det skälet, att det erinrade honom om de obehag, han fordom hade haft af de förhatliga skolråden. Obestridligt är åtminstone att skolmästaren lade sina båda händer på Per Erikssons axlar, såg honom rakt in i ögonen och sade:

"Du vill afskeda någon? Du- - - - du? Dertill är du för dum, hm, jaha, alltför dum."

Derpå vände Peter Florin sig ifrån nämndemannen och gick åt ett annat håll, lemnande honom något skamflat åt hans egna tankar, hvilka just icke voro hvarken menniskovänliga eller angenäma. Och om ändå icke de stora ögonen hade varit, så skulle saken icke hafva förefallit Per Eriksson hälften så odräglig, som nu, då de följde honom öfverallt och funnos öfverallt der han minst önskade att se dem. I sanning måtte nämndemannen hafva blifvit född under en olycklig stjernas inflytelse. Han dansade snarare på törnen än på rosor i Amerika.

Äfven för oss, såsom skildrare af dessa tilldragelser, är Per Eriksson ständigt i vägen. När vi skulle vilja i ett sammanhang berätta en tilldragelse, som säkert skulle intressera läsaren, kommer alltid nämndemannen emellan genom att begå någon dumhet och vi tvingas att en lång stund sysselsätta både oss och läsaren med de tokerier, han begår, derför, att han har den olyckan att vara klokare än andra menniskor. Så har det också gått oss nu. Vi skulle framställa innehållet af det förslag, som af Tom Collins föredrogs i nybyggarnes rådplägning, och i stället hafva vi nu i tio minuter sysselsatt oss med Per Eriksson — en ohöflighet mot läsaren, för hvilken vi anhålla om ursäkt, på samma gång vi skynda att godtgöra den.

Den hederlige bäfverjägaren föreslog, att en afdelning af karlarne skulle qvarstanna till qvinnornas och barnens beskydd, medan en annan afdelning stege ombord på vildarnes kanoter och rodde med dem ut i floden samt posterade sig i närheten af pilträden, så att de kunde skjuta ned rödskinnen, om de toge sig för att vilja rädda sig genom simmande. Derunder skulle en tredje afdelning bryta sig in i skogen och afskära rödskinnens förbindelse med land samt angripa och döda dem eller tvinga dem att blifva qvar i båtarna och brinna upp tillsammans med dem. Tom Collins motiverade denna plan genom anförande af ganska goda skäl.

"Så länge någon af dessa indianer, som i dag hafva angripit oss, finnes bland de lefvandes antal, kommen I aldrig att få lefva i ro i edert nybygge. Med list och våld, med eld eller kulor och stridsyxor skola de söka att förgöra er, för att hämnas det i dag utgjutna indianska blodet. Spåren af deras moccasiner skolen I ständigt se utanför edra dörrar och edert lif skall sväfva i oupphörlig fara. Det är derför blott sjelfförsvar, på samma gång som ett rättmätigt straff, om vi nu döda så många vi kunna af de hundarne."

Emedan alla insågo sanningen af Tom Collins ord, fans ingen annan än Per Eriksson, som icke gaf sitt bifall till bäfverjägarens planer. Alltså skred man genast till deras utförande.

Sergeant Blad och de båda bäfverjägarne satte sig i spetsen för den afdelning af tio man, som trädde in i skogen. Mr Blackford och Joachim jemte ett dussin andra karlar skyndade ned till floden och bemägtigade sig vildarnes kanoter samt rodde dessa ut på Missouris vatten och lade sig på några famnars afstånd från pilträden. De öfriga qvarstannade hos qvinnorna. Bland de sistnämnda voro äfven Lundbergsson och den äldre Lidén. Richard var hos Mr Blackford i kanoterna.

Vildarnes högljudda buller under den af pilträden öfver floden bildade löfsalen fortfor ännu. En allt tätare rök trängde sig genom löfverket och spred sig i lätta, dansande hvirflar i den klara luften.

Våra vänner smögo sig så tyst, som möjligt, in uti småskogen. Denna försigtighet var nödvändig, på det att icke apacherne skulle upptäcka deras närvaro i förtid och derigenom undfly det väntade straffet för sina gerningar. Brakandet af en gren, som söndertrampades, eller en annan lika obetydlig omständighet skulle hafva varit tillräcklig att för de med utomordentligt skarp hörsel begåfvade rödskinnen förkunna den annalkande faran. Svenskarne visade sig dock hafva fullkomligt uppfattat de föreskrifter, som blifvit dem gifna af sergeanten och de båda jägarne. Tom hade på sin dåliga svenska sagt:

"Män gå sakta — vandra tyst — ej ljud höras!"

Och de gingo sakta och de vandrade tyst och de förorsakade icke ett ljud, så svagt som en surrande flugas. Följaktligen märkte icke indianerne deras närvaro, icke ens då deras bössmynningar stucko fram mellan löfven på endast tre eller fyra alnars afstånd. De vilddjurslika gestalterna hade nu hunnit till den sista af båtarne och voro sysselsatta med att öfverflytta elden äfven till denna.

Svårt var det emellertid för våra vänner, nybyggarne, att bland röken få godt sigte på apacherna, isynnerhet som dessa intet ögonblick stodo stilla och derför icke heller erbjödo en fast skottafla. Deras ormlika rörelser med de smidiga kropparna och deras oupphörliga hoppande från den ena ändan af båten till den andra voro nybyggarne mycket till hinders.

Slutligen aflossade de sina skott alla på en gång, och det hemska tjut, som derefter skallade, visade, att skotten icke hade varit utan verkan. Det var emellertid i det första ögonblicket omöjligt att utröna, huru många som fallit. Krutröken i förening med röken af branden hindrade äfven det skarpaste öga ifrån att blicka in i löfsalen. För sergeant Blad tillstötte också ett annat hinder, som vållade, att han för en lång stund icke var i tillfälle att egna sin uppmärksamhet åt den plats, der de brinnande båtarne lågo.

Han låg på knä bland buskarne och försökte mellan löfverket och rökmassorna iakttaga verkningarne af den svärm af kulor, som blifvit affyrad. Då hörde han ett plaskande i vattnet och en menniska rusade upp på stranden alldeles invid sergeanten. Det var en vilde, som hade undsluppit att dö för kulorna och som ville rädda sig genom flykten åt landsidan. Knappt igenkände sergeanten den framrusande varelsen såsom ett rödskinn, förrän han med pilens snabbhet kastade sig i vägen för honom, i den afsigten att döda honom eller göra honom till fånge. Men härvid inträffade den olyckan, att sergeant Blad snafvade öfver en större gren eller en öfver jordytan växande rot från något af de omgifvande träden — nog af, han föll och vilden, som redan hade hunnit ett par steg förbi honom, vände med ett djerft språng tillbaka och stod inom ett ögonblick öfver honom med tomahawken upplyftad till hugg. Sergeant Blads lif hängde i detta ögonblick på en mycket svag tråd.

Emellertid hade de båda bäfverjägarne, så snart de aflossat sina karbiner, genom ett djerft hopp förflyttat sig öfver till den båt, med hvars antändande vildarne senast hade sysselsatt sig. Några af de öfriga karlarne följde jägarne. Der sysselsatte man sig nu ifrigt med att släcka elden, hvilket företag kröntes med framgång beträffande denna enda farkost. De högar af torrt löf och andra vindfällen, som vildarne hade samlat i båtens botten, vräktes öfver bord och slocknade der under ett egendomligt, sprakande ljud. Men hvarje försök att rädda de öfriga båtarne visade sig vara förgäfves. Elden hade

gripit alltför starkt omkring sig och dessutom hindrade den qväfvande röken nybyggarne att nalkas dem.

Två döda indianer lågo i båten. Naturligtvis gjorde man sig inga ceremonier med att kasta dem i floden. En tredje, som fallit i vattnet, när han träffades af det dödande skottet, sågs flyta på ryggen några famnar längre bort.

Emellertid kunde nybyggarne icke länge uthärda den qväfvande röken, hvarför de banade sig en väg mellan de nedhängande pilträdsgrenarna, i afsigt att föra båten till samma ställe, hvarest svenskarne om morgonen samma dag hade landstigit. Ingen af de i båten varande hade i ifvern och röken lagt märke till, att sergeant Blad och två andra karlar icke voro med i båten.

När de nu öppnade den af grenarne bildade häcken, för att föra båten ut, strömmade en hel frisk luftström in i löfsalen och skingrade för ett ögonblick röken. Detta skedde just i samma sekund, som vilden lyftade sin tomahawk öfver sergeant Blads hufvud, och allt hopp tycktes vara ute för denne.

Det var i sanning en lycka för sergeanten, att den rena luftström, som från flodsidan spelade in under träden, just nu skingrade de kringhvirflande rökmolnen, hvarigenom det blef för Tom Collins en möjlighet att uppfatta den fara, hvari nybyggarnes anförare sväfvade. De båda karlarne, som jemte sergeanten qvarblefvo på stranden, hade trängt längre in i skogen, utan att märka hans kritiska belägenhet.

I sista ögonblicket, då intet annat än ett underverk tycktes kunna rädda sergeant Blad ur dödens käftar, varseblef emellertid den raske Tom Collins, hvilken sorglig katastrof, som var nära att beröfva nybyggarne deras anförare och hvarje hederlig karl den bäste bland vänner. Så snabb är icke örnen, då han med väldiga vingslag slår ned på det rof, han redan under sin vistelse bland molnen utsett, och så snabb är icke elektricitetens ström i telegraftråden, som Tom Collins var, då han nu lade bössan till ögat och utan att sigta vidrörde trycket. Tomahawken föll ur apachens hand, hans hufvud sjönk tillbaka, örnfjädrarne i hans hår flögo omkring, som när

en höna sönderslites af räfven, och med ett tjut, så hemskt, som hundrade ugglors skri i den mörka natten, störtade indianen sjelf till marken. Toms kula hade genomborrat hans hufvud. Hans själ förflyttades på väg till andra verldens jagtmarker, innan hans kropp hade hunnit falla ända ned till marken.

Undret hade skett. Sergeant Blads lif var räddadt. Båten, från hvilken Tom Collins hade utfört denna bedrift, lade åter till vid stranden och upptog i sitt sköte så väl sergeanten, som de två karlarne, hvilka vid ljudet af det senaste skottet skyndade sig tillbaka och kommo i lagom tid, för att se sergeanten uppstiga från den obeqväma ställning, uti hvilken han hade varit utsatt för en så öfverhängande fara.

Hvad hade under tiden tilldragit sig på den plats, der Mr Blackford, Richard och Joachim med flera sutto i indianernes egna kanoter, för att afskära dem all möjlighet till flykt åt flodsidan?

Mr Blackford satt med bössan i hand, färdig att gifva eld, så snart det blefve af nöden. Båtarne lågo stilla, sakta vaggade af floden, hvars ström så nära stranden var liten eller ingen, så att roddarne lugnt kunde hvila på sina åror, utan att behöfva frukta, att båtarne skulle genom vattnets påtryckning rubbas ur sitt läge.

En stund förflöt, under hvilken landtmätaren icke kunde förnimma något annat ljud, än vildarnes uppsluppna samspråk. Det var den tid, som den andra afdelningen behöfde, för att till lands uppnå platsen. I händelse vildarne under denna tid skulle hafva upptäckt honom, hade han beslutat använda sin bössa, innan de andre hunno fram. Emellertid behöfde han icke tillgripa ett sådant mått och steg. Vildarne voro så upptagne genom sitt i deras egna ögon säkert mycket roande och intressanta företag, att hela amerikanska handelsflottan kunde hafva seglat upp och lagt sig för ankar i Missouri, utan att de skulle hafva märkt det eller låtit störa sig.

Då hördes plötsligt ljudet af den salva, som den andra afdelningen aflossade på vildarne, och desses tjut,

när somliga föllo döde ner och de andre i vilda språng flydde.

Läsaren erinrar sig troligen, att de vildar, som voro sysselsatte med båtarnes förstöring, voro till antalet fem. Två af dem föllo döda ned i båten, ett lik flöt omkring på vattnet och den fjerde dödades af Tom Collins. Hvad hade då blifvit af den femte?

Denne femte valde en annan väg för sin flykt, än den, som Tom i rätta ögonblicket lyckades skjuta. Han kastade sig nämligen i floden, bröt igenom den af pilträdsgrenarne bildade häcken och simmade med långa, kraftiga tag utåt floden. Landtmätaren såg honom och lade an, men apachen blef äfven tillräckligt tidigt varse Mr Blackford, för att kunna dyka ned och derigenom undandraga sig den hotande döden. Ringarne på vattnet, hvilka utvidgade sig allt mer och mer, utvisade visserligen hvar rödskinnet hade försvunnit, men det var för landtmätaren omöjligt att nå honom med den kula, som eljest var honom ämnad.

"Han simmar som en fisk", mumlade landtmätaren, "men om han icke har fiskens natur, så måste han snart upp i luften, för att hemta andan. Sen upp, gossar, om I fån se hans med gulocker tatuerade ansigte dyka upp någonstädes!"

"Ohoj", ropade i samma ögonblick Joachim, som satt ensam i sin kanot. "Hvad f-n står på med båten! Jag tror, att..."

Nästa ögonblick var kanoten upp och nedvänd och Joachim låg och plumsade i vattnet, så att läsaren säkert finner det ursäktligt, att han icke afslutade sin påbörjade mening.

Det listiga rödskinnet hade under vattnet nalkats båtarna och med ansträngning af alla sina muskelkrafter lyckats välta omkring just den, i hvilken Joachim befann sig. Med sin infernaliska slughet hade han beräknat, att nybyggarne skulle heldre sysselsätta sig med att fiska upp sin drunknande kamrat ur det våta elementet, än sitta med bössan i hand och afvakta hans eget uppdykande för att hemta andan. Det var således i afsigt

att göra sin flykt lättare och säkrare, som han spelade den hederlige Joachim detta fula spratt.

Verkligen var också de öfriga nybyggarnes första tanke, när de varseblefvo den timade olyckan, att lägga från sig karbinerna och skynda att rädda Joachim ur sjönöden. Dock öfvertygades de snart derom, att Joachim var lika hemmastadd i vattnet, som om han varit en fisk, hvarför hvarje hjelp också visade sig vara obehöflig.

Joachim brukade aldrig svärja, men i denna stund, då han så plötsligt och mot all förväntan föll hufvudstupa i vattnet, kunde han icke rigtigt styra sin tunga, när han åter kom upp i vattenytan. Då hörde man honom bland flodvatten och annat, som hans mun utsprutade, äfven utstöta en ed, som vi icke vilja göra Joachim det sprattet att hviska i våra läsares öron. Derefter fortsatte han helt beskedligt:

"Det har rödskinnet gjort!"

Sedan dykte han ned och Mr Blackford fick icke se honom på en lång stund. Alla blickade med spänd väntan stadigt på den punkt af vattenytan, hvarest man sett Joachim försvinna. En hel timme förgick och ännu hade Joachim icke kommit upp igen på vattenytan. Hans vänner började redan att frukta det värsta, då de oförmodadt fingo höra hans ärliga svenska dialekt långt ute i floden. Naturligtvis skyndade de att vända sig om och fingo då skåda en syn, hvars like sällan hade mött deras ögon.

Såsom två rivaliserande flodhästar kämpa i Nilens gyttjiga vatten, så utkämpade nu derute på floden Missouris vattenspegel Joachim och apachen en gigantisk strid. Vattnet upprördes rundtomkring dem i böljande vågor och stänkte högt upp öfver de stridandes hufvuden. Det var under en lång stund omöjligt att afgöra, hvilken af de båda atleterna skulle blifva segervinnare. Joachims stålgråa kläder och vildens röda kropp sammanblandades till en oredig massa, som hvarje ögonblick förändrade gestalt och utseende, framställande för åskådarne ett imposant skådespel, mot hvilket en tjurfäktning i Spanien eller striden emellan ett lejon och en tiger

skulle hafva förefallit matt och intresselös. Emellanåt såg man rödskinnets tomahawk svingas, men det var omöjligt att afgöra, hvems hand det var, som svängde det mördande vapnet.

Detta tilldrog sig just i det ögonblick, då sergeant Blad hade blifvit räddad i båten och då denna sköt fram mellan pilträdens löf. Häpna öfver den strid, som de nu blefvo vittne till ute i det fria, upphörde roddarne att föra sina åror och sutto i stum och spänd förbidan att få se utgången. Mr Blackford och hans följesmän skulle gerna hafva velat ingripa, men de vågade icke; ty deras kulor kunde lika lätt träffa Joachim som vilden. De måste derför inskränka sin verksamhet till ett overksamt, om än icke stumt åskådande. Äfven från stränden hade qvinnorna och de till deras skydd qvarblifne männen varseblifvit hvad som föregick på floden.

Hvarje hjerta slog af oro för Joachims skull, under den tid han tumlade om med indianen. Emellertid efterföljdes oron snart af en jublande glädje, då Joachims seger icke längre kunde göras till föremål för tvifvel.

Den jättestarke ynglingen lyftade på sina väldiga armar rödskinnet högt öfver sitt hufvud och kramade hans smorda kropp så eftertryckligt, att han uppgaf ett hemskt tjut, som genljöd på ett fasaväckande sätt mot flodens höga stränder. Ett slag af tomahawken fullbordade segern och ändade striden.

Lugnt kom Joachim simmande mot stranden, hållande den eröfrade "tomahanken" mellan tänderna. Då han omsider steg ombord på Mr Blackfords kanot, utropade han till en af sina goda vänner bland de yngre svenskarne, som också var der, dessa oväntade ord:

"Vet du hvad, Johan? Nu har jag sex "tomahankar"? Hvad tycker du väl? Men den här duger då inte till att röka med."

VIII.

Spionen.

Så snart Joachim hade kommit ombord hos Mr Blackford, slöto sig samtliga kanoterna och den räddade båten tillsammans och tillryggalade i sällskap den korta sträcka, som skilde dem från det ställe af stranden, hvarest qvinnorna, barnen och deras beskyddare befunno sig.

Att Joachim blef emottagen med jubel, det är lätt att förstå. Den hederlige ynglingen var dagens hjelte och mottog med naiv förvåning den hyllning, som egnades honom. Knappt hade han hunnit i land, förrän han tände sin "tomahankpipa" och, med ett förnöjdt leende utbredt öfver sitt ärliga anlete, var han nu ifrig att för hvar och en visa sin sjette "tomahank". Han samlade stridsyxor i samma ändamål och med samma ifver, som rödskinnen samla skalper.

Det spratt, som apacherne hade spelat våra vänner genom att bränna upp deras båtar, med undantag af en enda, försatte nybyggarne i en icke ringa förlägenhet. Visserligen hade de i stället bemägtigat sig indianernes kanoter, men dessa tillsammans med den räddade båten voro otillräckliga att transportera så många menniskor jemte hästarne och nybyggarnes tillhörigheter i öfrigt. Något, som ännu mera gjorde saken vådlig, var det, att man icke hade tid till långa öfverläggningar, emedan vildarne hvarje ögonblick kunde från något ställe i den med buskar och träd här och der beväxta dalen skicka dem en svärm af kulor, som kunde blifva farlig nog, så obetäckta som nybyggarne nu voro. Ett rödskinn, som med bössa eller båge och pil i handen befunne sig inom skotthåll, behöfde blott utvälja en af dem till sitt

offer och behöfde icke frukta att misslyckas i sitt mordiska uppsåt.

Sådana voro de tankar, hvilka nu sysselsatte de svenske nybyggarne i "den fridfulla dalen". Man samlade sig till rådplägning, sedan man först dragit sig tillbaka från buskskogen så långt som möjligt. En skyddsvakt af några man qvarlemnades dock vid båten och kanoterna, på det att icke rödskinnen skulle kunna återtaga dessa. Joachim och några andra af de yngre karlarne erhöllo detta uppdrag.

"Hvad i Guds namn skola vi nu göra?" utropade Per Eriksson, som hade intagit en plats i den rådslående församlingen.

"Åh, ni behöfver väl icke vara rådlös, ni har ju alltid edra penningar, med hvilkas öfverräknande och beskådande ni kan sysselsätta er", genmälde Lundbergsson sarkastiskt.

Det försmädliga leende, som från allas ansigten mötte Per Eriksson, förstummade honom för en god stund.

"Naturligtvis", yttrade sergeant Blad, "är det vår orubbliga föresats att begifva oss till vår koloni? De motgångar och strider, som vi hittills haft att utstå, hafva väl kunnat lända oss till en helsosam varning, men icke afskräcka oss från fullbordandet af vårt företag. Är det icke så?"

De församlade männen gåfvo tecken till bifall

"För öfrigt", sade Mr Blackford, "skulle det vara lika besvärligt och lika farligt att vända om, som att tåga framåt."

"Det är också min mening", yttrade sergeant Blad. "Kunna vi blott hinna platsen för vårt nybygge, så torde den största faran vara öfverståndet. Der skola vi inreda våra boningar till verkliga små fästningsverk, som det icke skall för apacherne blifva så lätt att hvarken angripa eller intaga."

"Vi skola omgifva dem med pallissader", sade Richard.

"Och grafvar", ifylde en annan.

"Och hvarje hus skall hafva sina skottgluggar."

"Vi skola rödja en vidsträckt öppen plats omkring

byn, så att ingen må kunna nalkas den, utan att upptäckas."

"Och sedan skola vi hålla vakt dag och natt, på det att de listige rödskinnen icke må öfverraska oss."

"Nå", sade sergeant Blad, "allt detta är visserligen godt och väl, men ännu äro vi icke der. Vi måste mera tänka på den närvarande tiden, än på den tillkommande."

"Det är i vildmarken en verklig vishetsregel. Just på det närvarande ögonblicket måste man der hafva sin uppmärksamhet fästad, med bortseende från allt förflutet och allt tillkommande."

Det var Tom Collins, som yttrade sig så.

"Rätt, min hederlige gosse", genmälde Mr Blackford, "ty det är just det närvarande, som innebär faran. Hvarken det förflutna eller det tillkommande kan omintetgöra det närvarande ögonblickets kraf."

"Låtom oss redan nu börja att följa denna vishetsregel", uppmanade den äldre Lidén. "Hvad är eder mening om vår nuvarande belägenhet?"

"Om någon", sade sergeant Blad, "har något förslag att göra, så vänta vi att få höra det."

Per Eriksson hostade. Han ville tydligen tala, men visste icke, om han borde eller icke. Han sökte i denna villrådighet bistånd hos de stora ögonen, men dessa voro allt för långt borta för att kunna gifva honom någon vägledning. Då kom sergeant Blad honom till hjelp.

"Jag tyckte ni önskade ordet, Per Eriksson?"

Den tilltalade, hvilken sannolikt ansåg att sergeantens fråga borde tydas såsom en till honom af hela sällskapet ställd uppmaning att låta sin visdomskälla flöda, antog den stolta min, som vi redan så väl känna, och talade:

"Hm, jaha, eftersom ni hänskjuter sakens afgörande till mig, så vill jag icke undandraga mig att..."

Här blef hans ordsvammel afbrutet af hans sedvanliga antagonist, Lundbergsson, hvilken med ett gycklande leende yttrade:

"Nå nå, fader nämndeman, sakta i backarne! Hvem har sagt, att vi vilja hänskjuta sakens afgörande till er?"

"Hm, jag tyckte verkligen... jag tänkte... jag fat-

tade", stammade Per Eriksson, som visste, att han hade ingen skonsamhet att vänta af denne motståndare.

"Ni tänkte...? Hör, Per Eriksson, om det vore fråga om att räkna penningar, så skulle jag utan betänkande lita på ert förstånd, men i sådana saker, som dessa, tror jag er icke om mycket godt, det vill jag upprigtigt säga er."

Vår nämndeman hade emellertid fattat mod.

"Jag bryr mig icke om, hvad ni kan lita på eller icke, men såsom medlem i sällskapet har jag mina obestridliga rättigheter."

"Nå, begagna er af dem då!" sade Lundbergsson kallt.

"Det tänker jag också med eller utan er tillåtelse göra. Mitt förslag är, att vi dela oss i två afdelningar, af hvilka den ena qvarblifver här, medan den andra transporteras till bestämmelseorten. Båtarne kunna ju sedan gå tillbaka och hemta de andra."

"Och ni vill naturligtvis begagna er af edra rättigheter till att följa med den första afdelningen, som ju alltid är det tryggaste. Såsom uppfinnare af denna härliga plan borde ni erhålla privilegium på att få ligga gömd i bottnen af en båt, der ni i lugn och ro kunde räkna edra banknoter", yttrade Lundbergsson.

Man behöfde emellertid icke länge öfverlägga om Per Erikssons plan, innan man blef ense om att förkasta den.

"Då har jag", yttrade sergeant Blad, "ett annat förslag, hvilket också utgår från en delning af hela mängden i två afdelningar, men jag vill tillråda, att de båda afdelningarne samtidigt sträfva mot det gemensamma målet — platsen för vår koloni. Den ena afdelningen kunde nämligen begagna båtarne och den andra afdelningen kunde till häst färdas genom vildmarken till samma gemensamma mål."

"Alldeles mina egna tankar!" utropade Kit Ruxton.

"Det kan man kalla klokt och modigt på en gång", sade Lundbergsson, "men den andra planen, fy!"

"Nå, Mr Blackford, hvad säger ni?" sporde sergeanten, hvilken hyste ett så oinskränkt förtroende till landt-

mätarens erfarenhet och klokhet, att han aldrig företog sig någonting, utan att först rådfråga honom. Mr Blackford svarade nu:

"Hvad ni föreslagit, unge man, är verkligen det bästa, som vi nu kunna företaga oss."

Då alla tycktes gå in på sergeant Blads förslag, blef det således beslutadt, att nybyggarne skulle ställa sig det till efterrättelse.

Ännu återstodo fyra eller fem timmar till natten och man beslöt att begagna sig af dessa. Det talades visserligen också om att qvarblifva i "den fridfulla dalen" öfver natten och först den följande morgonen bryta upp, men de fleste längtade så hjertligt efter att komma derifrån, att hvarje uppskof förkastades.

Det ansågs tryggast att färdas på floden, emedan denna afdelning aldrig behöfde gå i land oftare, än de ville söka skjuta något vildbråd. De kunde färdas framåt dag och natt och hade således utsigt att nå det efterlängtade målet något tidigare, än den andra afdelningen. På grund af denna förmodade större trygghet beslöts det att åt alla qvinnorna och barnen inrymma platser i farkosterna. Der skulle äfven de karlar färdas, hvilka såsom husfäder eller bröder helst ville hela vägen vara i qvinnornas och barnens sällskap. Denna afdelning ställde sergeant Blad under Mr Blackfords och Kit Ruxtons ledning.

Det antal, som skulle färdas till lands genom vildmarken, var af sig sjelf bestämdt till tjugoen, enär hästarne utgjorde just detta antal. Sergeant Blad och Tom Collins skulle anföra den beridna truppen. Den sednare, som flera gånger i sitt lif hade färdats i dessa trakter, åtog sig att visa vägen.

Jäger hade visserligen ingen qvinlig frände, men då sergeant Blad visste, att han helst ville vara i närheten af Anna, erbjöd han honom att få följa med i båtarne — ett förslag, som han utan invändningar antog. Äfven skolmästaren, som aldrig suttit på en hästrygg, erhöll tillåtelse att följa med båtarne.

Sedan alla dessa anordningar hade blifvit bestämda, skedde uppbrottet utan dröjsmål. Qvinnorna och barnen

ledsagades ombord och nybyggarnes tyngre tillhörigheter, som icke kunde medföras på hästryggarna, blefvo nedburna och omsorgsfullt instufvade.

Sergeant Blad hade den glädjen att få föra Gunilla ned till stranden och hjelpa henne ombord. När de nu gingo sida vid sida, kunde han icke qväfva sin åtrå att efterforska orsakerna till den unga flickans förändring.

"Jag öfverlemnar er tryggt åt Mr Blackfords vård", sade han. "Ni kan tryggt förlita er på honom Jag har bedt honom vaka öfver er."

"Tack för all er omsorg. Jag förtjenar icke så mycken godhet."

"Tala för all del icke så! Det finnes ingenting, som jag icke gerna skulle göra för er skull, sköna Gunilla. Men säg, vill ni svara mig upprigtigt på en fråga, som jag velat göra er ända sedan i morse, utan att få tillfälle dertill?"

En högröd rodnad öfvertäckte den unga flickans ansigte. Kanske trodde hon, att den unge mannen nu ville förklara henne sin kärlek.

"Ja", svarade hon, "om jag kan . . ."

"Tror ni jag skulle vilja vara nog ogrannlaga att fråga er om något, som ni icke skulle kunna besvara?"

"Nej, det tror jag er icke om."

"Tack för det förtroendet! Det jag ville fråga er om, är endast, huruvida jag gifvit er anledning till missnöje."

"Missnöje!" utropade Gunilla förlägen. "Men huru kan ni hafva fallit på en så befängd idé?"

"Jag har tyckt mig läsa det i ert täcka ansigte."

"Ah! jag har verkligen varit en smula misslynt i dag, men kan sanningsenligt försäkra, att det icke varit på er. Är ni nu nöjd?"

"Ja!"

"Framdeles skall ni få veta allt."

"Då är jag lugn och öfverlemnar åt er sjelf att bestämma, när och huru ni vill gifva mig detta förtroende."

Den ton, med hvilken sergeant Blad yttrade detta, hade en viss köld, som förrådde, att han i sjelfva verket icke var rätt nöjd med Gunillas beteende. Att hon

kunnat visa honom köld och missnöje hela dagen utan att hafva orsak dertill, förekom honom vara ett drag af nyckfullhet, en egenskap, som den hederlige sergeanten ansåg vara vanprydlig för qvinnan.

Gunilla, frapperad af den besynnerliga kölden i sergeantens ton, ångrade genast, att hon icke ofördröjligen omtalat hela förhållandet. Nu var det för sent, ty de voro vid stranden. Tårarne stodo i den verkligen goda flickans ögon, då hon räckte sergeanten sin hand till afskedshelsning.

Fem minuter senare gungade båten och kanoterna långt ute på Missouris lugna vattenspegel. Ännu utbyttes några helsningar och sedan voro farkosterna ur sigte.

Raskt skyndade de tjugoen på stranden qvarstående männen till sina hästar. Snart sågs den lilla ryttareskaran fördjupa sig i skogen.

På den sidan af "den fridfulla dalen", dit Väldiga Buffeln och hans få återstående krigare hade tagit sin tillflykt efter nederlaget, som blifvit dem tillfogadt af nybyggarne, låg, undanskymd af väldiga ekar, några darrande aspar och en del björkar, en liten däld, som kunde hålla åtta eller tio famnar i genomskärning. Det var egentligen blott en fördjupning i marken, men den omgifvande rika vegetationen gjorde den till en särdeles lämplig tillflyktsort för en besegrad fiende.

Lutad mot foten af ett träd, satt här Väldiga Buffeln, och nio krigare lågo här och der på gräsmattan.

Den vilde höfdingen var synbarligen vid dystert lynne, hvilket icke var att undra på, i betraktande af de motgångar, som han denna dag hade lidit.

Vildt stirrande framför sig, tänkte han på dagens tilldragelser. Hans tankar skulle, om de blifvit uttryckta i ord, hafva tagit sig ut ungefär på detta sätt:

"Väldiga Buffeln och hans krigare äro icke män, utan vekliga qvinnor, som låtit blekansigtena besegra sig i striden. Hvem skall hädanefter tro mig, när jag säger,

att vi äro män? Med förakt skall man mottaga mig vid höfdingarnes rådseld och man skall säga: hvar äro de femtio krigare, som Väldiga Buffeln förde till strid? Och om jag då svarar: de hafva kämpat som hjeltar och stupat som män, så skall man skratta Väldiga Buffeln midt i ansigtet och svara, att de låtit fegt slagta sig af den hvita afkomman från afgrunden. Väldiga Buffeln ville gerna hämnas och visa sin stam, att han icke är hvarken feg eller en qvinna. Om Väldiga Buffeln finge den hvite jordmätaren i sitt våld, skulle han slita de rykande inelfvorna ur hans varma kropp. Väldiga Buffeln skulle frossa i jordmätarens blod och kasta hans ben för sina hundar. För att försona "den store anden", skall Väldiga Buffeln stinga ut ögonen på alla blekansigten, han skall skära af dem näsan och öronen, rycka tungan och tänderna ur deras mun och sedan släppa dem i vildmarken att dö af hunger och törst. Väldiga Buffeln skall dock först flå huden af deras fotsulor, på det att de icke må kunna uppsöka sina vänner."

Så långt hade Väldiga Buffeln hunnit i sina grubblerier, då han hörde skyndsamma steg närma sig sin fristad. En indian med svällande näsborrar och med bröstet flåsande efter det snabba springandet trädde fram mellan träden och närmade sig höfdingen. Midt framför höfdingen stannade han, afvaktande att Väldiga Buffeln skulle tilltala honom.

Den dystre höfdingen upplyftade sitt hufvud och uppslukade budbäraren med en vild och flammande blick.

"Säkerligen bringar du mig goda nyheter?" sporde han med en sträf och obehaglig struprost.

"Må den store höfdingen förlåta mig, om jag icke har någon fägnesam underrättelse att framföra!"

Väldiga Buffelns vrede kände inga gränser. Hans hand sökte tomahawken och han skulle utan tvifvel hafva slungat den i budbärarens hufvud, om han icke i sista stunden hade insett, att han derigenom skulle omöjliggöra tillfredsställandet af sitt begär efter att få del af de underrättelser, som budbäraren medförde. Följaktligen lade han band på sin vrede och yttrade i befallande ton:

"Tala! Väldiga Buffeln hör dig."

"Jag har sett Panthern och hans fyra krigare stupa för blekansigtenas kulor, under det de voro sysselsatta att utföra Väldiga Buffelns befallningar angående de hvite männens farkoster. Blekansigtena hafva räddat en af sina kanoter och dragit härifrån i våra egna farkoster, som låga vid stranden. Tjugoen stego till häst och redo in i skogen."

När budbäraren hade talat bugade han sig och gick att sälla sig till de andre rödskinnen, hvilka under hela denna tid icke hade rört en lem eller gifvit det allra minsta tecken till intresse för uppträdet mellan Väldiga Buffeln och hans budbärare. Med stoiskt lugn tycktes de blott sysselsätta sig med sina egna tankar, men det är dock otvifvelaktigt, att de uppfångat hvarje ord, som talades.

Länge satt Väldiga Buffeln i dystra tankar, innan han åter talade. Detta skedde också icke, förr än han hade fattat sitt beslut.

"Gå", sade han då till den vilden, som hade bringat honom budskapet om Pantherns och fyra andra krigares död. "Gå och följ de ridande blekansigtena i spåren. Kom i håg, att skogens son måste hafva fyra ögon och fyra öron, så att ingenting undgår honom. När du sett, hvar blekansigtena slå upp sina bopålar, så ser jag dig åter i min wigwam. Gå! Den store Anden lede dina steg och upplyse dina ögon."

Den röde krigaren tog sin båge i handen, gjorde en stum helsning och försvann ett ögonblick derefter i skogen.

Knappt hade vildens smygande steg fört honom utom synhåll, förrän Väldiga Buffeln ropade till de på marken liggande rödskinnen:

"Vi vända nu åter till våra byar, men vi skola komma tillbaka med nya krigare, för att utkräfva vedergällning. Väldiga Buffeln vill aftvå sin skymf i de hvite männens blod. Hans längtan brinner efter blekansigtenas död och undergång."

De nio krigarne uppreste sig och följde utan invändning sin vilde höfding på vägen till hemmet.

På hemvägen besökte Väldiga Buffeln och hans krigare platån, der nybyggarne hade haft sitt läger. Den fångne indianen blef då befriad.

När äfven desse hade aflägsnat sig från "den fridfulla dalen", var denna tom på menniskor och de små foglarne kunde åter fritt qvittra sina jublande lofsånger till Allfadrens ära och den rädda hinden kunde åter våga sig ned till flodstranden, för att släcka sin törst.

"Taga då aldrig dessa eviga skogar slut!" utropade sergeant Blad, sedan den ridande karavanen redan under fyra timmar hade varit i rörelse och mödosamt banat sig väg genom urskogen.

Sergeanten hade verkligen orsak att vara otålig. Färden genom skogen var nämligen ganska besvärlig och kunde endast försiggå mycket sakta, åtminstone på de ställen, der skogen var liksom igenvuxen genom sin egen riklighet i vegetation. Vi hafva redan beskrifvit, huru som otaliga slingerväxter, uppskjutande rotskott från de stora träden och greniga buskar stundom i de amerikanska skogarne bilda långa, nästan ogenomträngliga snår.

"Åhjo", svarade Tom Collins, "snart komma vi in i en temligen fri och öppen dalgång och derifrån ut på en prairie, hvarest vårt framträngande kommer att gå både lättare och fortare."

"Gud ske lof för det!" sade sergeant Blad. "På detta sätt hinna vi icke långt hvarje dag."

"På prairien är gräset visserligen högre än häst och ryttare och skulle således i väsendtlig grad hindra vårt framträngande, om icke de tusentals buffelhjordar, som stryka omkring på de amerikanska slätterna, sörjde för, att man icke saknar banade vägar."

Åter redo ryttarne en stund under tystnad, hvar och en försjunken i sina tankar. Att vår vän Blad hade sina tankar hos Gunilla, betvifla vi icke. Slutligen bröt Tom Collins tystnaden.

"Snart går solen ned och mörkret inbryter. Vi böra,

innan detta inträffar, hafva utvalt vår lägerplats för natten."

Sergeanten spratt upp, liksom ur en dröm.

"Menar ni det? Huru lång tid återstår till mörkrets inbrott?" frågade han.

"Omkring en timme, men det skall då blifva oss omöjligt att uppsöka en passande plats och derför måste vi redan nu börja att leta efter en sådan, om vi icke föredraga att lägra oss hvarhelst vi befinna oss, då skymningen kommer öfver oss."

"Säkert har ni rätt", svarade sergeant Blad. "Låtom oss derför uppsöka ett passande ställe!"

Oaktadt våra vänner genast började sökandet, dröjde det en god halftimme, innan de funno hvad de önskade. Slutligen bestämde de sig för en liten dalgång, som vid båda ändar var nästan tillstängd af en rik växtlighet och på båda sidor omgafs af parallelt löpande kullar. Här kunde de hoppas, att deras eld skulle vara dold för möjligen i skogen kringströfvande indianer.

Hästarne afsadlades och bundos vid trädstammarne samt försågos med foder. Några af karlarne hopsamlade i skogen ett rikligt förråd af torra grenar. Snart flammade en klar eld och när mörkret efter en stund inbröt, befunno sig nybyggarne i allsköns frid och ro samlade kring bålet, sysselsatte med den efter en ansträngande färd angenäma förrättningen att stilla magens kraf. Måltiden var enkel, men den stränga rörelsen hade gifvit god matlust.

Sedan detta angenäma göromål blifvit slutadt, framtogo några sina tobakspipor och stoppade dem med Virginiatobak, som blifvit inköpt i Saint-Louis. Så snart de blåa rökmolnen började sprida sin doft, var den behagliga tidpunkt inne, då lägerelden manar till förtroligt samspråk, då det omgifvande mörkret tyckes närmare sammansluta dem, som befinna sig inom lägereldens sken, och då man känner en obetvinglig lust att lefva i minnet af sina egna eller andras bedrifter och äfventyr.

Äfven våra vänner kände sig berörda af denna mystiska verkan, som en lägereld alltid utöfvar på sinnen, hvilka icke hafva förlorat allt för mycket af sin

ungdomsfriskhet. Tom Collins förklarade sig också villig att till de öfriges och sitt eget nöje omtala ett äfventyr från sina yngre dagar. En svårighet mötte likväl utförandet af denna välvilliga föresats, nämligen den, att af alla svenskarne ingen annan än sergeanten förstod engelska språket och att Tom Collins icke kunde på svenska utföra en sammanhängande berättelse. Detta hinder blef emellertid besegradt derigenom att sergeanten åtog sig att punkt för punkt för de andra öfversätta bäfverjägarens ord.

"Det var i min ungdom", började Tom sin berättelse, "då jag ännu icke hade sett mer än tjugofyra somrar, som jag vid högsommaren drog hitåt dessa nejder i sällskap med Kit Ruxton, hvilken blott var några få månader äldre än jag. Vårt ärende var att fånga bäfrar för att sedan sälja de dyrbara skinnen i Saint-Louis eller på någon af de många olika mötesplatserna i Rocky-Mountains. Vår jagt hade varit ganska lycklig och vi kunde redan efter en månads mödor glädja oss öfver ett byte, som var värdt åtskilliga hundra dollars. Om dagarne besökte vi våra i strömmar, floder och bäckar utlagda snaror och om nätterna hade vi aldrig annat än himlen till tak, eller till det högsta ett träds krona eller en grotta i något undangömdt berg. Det var ett lif, fullt af faror. Med bössan i handen måste vi dag och natt vara på vår vakt mot tusende faror.

Men om vårt lif var mödosamt, så saknade det icke heller sin glada sida. Redan de omgifvande farorna göra detta lif intressant för ett äfventyrsälskande sinne. Att studera naturen och följa skogens djur med uppmärksamma blickar, för att upptäcka deras vanor — det är i sanning ett nöje, som icke är att förakta.

En dag redo vi öfver en vidsträckt prairie, hvarest endast enstaka träd samt här och der en samling taggiga cactusväxter gjorde ett afbrott mot den enformiga gräsmattan. Plötsligt hörde vi på afstånd ett ovanligt buller. Det kom från en liten grupp af ekar, som växte på en vågformig upphöjning af den eljest jemna marken. Det dröjde icke länge, förrän vi blefvo varse orsaken till det buller, som nådde våra öron. På samma gång vi igen-

kände en buffeltjurs vrålande stämma och hörde ljudet af kraftiga stötar, varsnade vi under ekarna på upphöjningen två stridande bufflar, som i fullt raseri och med flåsande andedrägt den ena gången efter den andra törnade mot hvarandra med de breda pannorna och de starka hornen. Deras klöfvar refvo upp jorden, så att den likt ett moln yrde omkring dem i väldiga hvirflar. Det var en på samma gång intressant och förfärlig syn, vi härskådade.

Som vi emellertid visste, att buffelkornas kött är mörare och mera välsmakligt, än tjurarnes, tänkte vi icke störa de båda djuren i deras förehafvande, isynnerhet som vi väntade att längre fram träffa på hela hjordar, bland hvilka vi kunde utvälja ett mera passande föremål för vår jagt.

Det var således vår afsigt att fredligt färdas förbi de kämpande djuren, men de båda bufflarne voro icke af samma tanke. Knappt hade de vädrat oss, förrän de upphörde med sin tvekamp och vände sig mot den gemensamma fienden — menniskan. Stampande ursinnigt i marken, betraktade de oss först med fiendtliga blickar under ett par ögonblick. Derefter sänkte de sina ofantliga, "knottriga" pannor mot marken och rusade emot oss, i den tydliga afsigten att angripa oss. Då vi emellertid kände oss fullt säkra i våra sadlar, bekymrade vi oss icke mycket om deras hotande hållning, utan invänta de dem lugnt med karbinerna i hand.

Olyckan ville emellertid att hästen snafvade under min kamrat, så att både häst och ryttare inom ett ögonblick rullade i gräset. Just då galopperade de båda bufflarne emot oss. Det var ett förskräckligt ögonblick. För min egen del fruktade jag icke, men den stackars Kit, huru skulle det väl gå med honom? Hans häst hade i fallet brutit det ena frambenet och förmådde icke resa sig upp.

Kit hade råkat falla så, att hästen låg öfver hans ena ben. Tryckt af dennes ganska betydliga tyngd, saknade han kraft att göra sig fri och stiga upp. Bössan hade han i fallet släppt ifrån sig och den låg nu flera alnar ifrån honom. Nästa ögonblick skulle en af buff-

larne sönderslita min arme vän med sina horn och kasta hans sönderbråkade kropp högt upp i luften.

För att om möjligt draga de ursinniga djurens uppmärksamhet från min fallne kamrat, gaf jag min häst sporrarne och galopperade bufflarne till mötes. Då jag kom på så nära håll, att jag kunde vara säker om, att min kula icke skulle förfela sitt mål, aflossade jag mitt skott, som träffade den ene i bogen. Denne föll nu på knä, men reste sig åter upp, för att efter några få steg ånyo falla och blifva liggande. En blodström flöt ur hans näsborrar och om få ögonblick derefter vände han sig på sidan, sträckte ut benen och var död. Nu återstod blott en enda fiende, men denne var i sjelfva verket den störste och ursinnigaste af de båda djuren.

Jag måste nu bemöda mig att förmå den rasande buffeln till att förfölja mig och lemna min förolyckade kamrat i ro. I detta ändamål red jag det framrusande djuret ännu närmare, vände derefter tvärt åt höger och trodde, att buffeln skulle förfölja mig, då jag på detta sätt utmanade honom. Förlitande mig på min goda häst, hoppades jag kunna locka honom långt bort och vinna så stort försprång, att jag kunde medhinna att stanna en stund för att ladda. Sedan jag fått krut och kula i min bössa, skulle det blifva mig lätt att befria mig från den efterhängsne fienden.

När buffeln såg mig nalkas sig, stegrades hans raseri till det yttersta och jag hyste ett ögonblick godt hopp om, att min plan skulle lyckas. Men knappt hade jag vikit åt sidan, för att fortsätta min ridt i den rigtning, dit jag ville locka djuret, förrän buffeltjuren varseblef min på marken liggande kamrat och dennes häst, hvilka jag dittills hade undanskymt. Han stannade och kastade ursinniga blickar först på Kit och sedan på mig. Tydligen tvekade han, hvilken väg han borde följa och hvilken af oss han först borde göra till offer för sitt raseri. Slutligen bestämde han sig för det byte, som tycktes vara lättast besegradt, nämligen min redan fallne kamrat. I ursinnigt språng närmade han sig denne och snart borrade sig hans väldiga horn ända till roten in i hästens buk. Jag gaf allt hopp om min väns räddning förlo-

radt, men beslöt att hämnas honom och laddade i detta ändamål ånyo min bössa, hvarefter jag åter närmade mig skådeplatsen.

Emellertid möttes mina ögon här af en lika oväntad, som glädjande syn. Kit Ruxton hade genom buffelns väldiga anlopp mot hästen blifvit befriad från den tyngd, som hvilade på hans ben, och dröjde icke många ögonblick att uppresa sig. Med spänd väntan afvaktade jag, hvad min kamrat ärnade göra. Skjuta vågade jag icke, emedan Kit stod emellan mig och buffeln, men under det jag lät min häst beskrifva en cirkel, för att komma på buffelns andra sida, der jag kunde aflossa mitt skott utan fara att träffa min kamrat, hade jag mina blickar oupphörligt fästade på buffeln och min kamrat, för att ...."

Till denna punkt i sin berättelse hade Tom Collins kommit, då han hastigt afbröt sitt tal och lyssnade.

"Hörde ni något?" sporde sergeant Blad.

"Jag tyckte mig höra en gren afbrytas uppe på kullen, men nu är allt åter tyst. Förmodligen var det blott en ekorre. Vi kunna således återgå till vår berättelse.

Jag afbröt min skildring just i det ögonblick, då Kit Ruxton hade kommit på benen igen och jag lät min häst beskrifva en krets omkring buffeln, för att blifva i tillfälle att skjuta. Ännu hade buffeltjuren icke hunnit draga sina horn tillbaka ur den döende hästens inelfvor. Då såg jag, i samma ögonblick som buffeln befriat sina horn, min kamrat taga ett djerft språng och hoppa upp på buffelns rygg. Der satt han nu grensle öfver det ursinnigt hoppande djurets rygg, fasthållande sig i den fladdrande manlika raggen på dess hals.

Jag förmådde knappt qväfva ett skratt, då jag såg denna syn. Djurets rasande åtbörder, då det ville befria sig från den oväntade bördan, voro ganska löjliga. Dock öfvergaf han snart hvarje försök att blifva qvitt Kit Ruxton och började i stället att i ursinnigaste galopp störta fram öfver slätten.

Mitt hjerta intogs vid denna syn af fasa. Jag frågade mig sjelf, hvar denna äfventyrliga ridt skulle sluta

och huru det skulle gå med min kamrat, när den slutade. Skulle han icke tröttna att hålla sig fast på buffelryggen? Eller skulle buffeln uppsöka någon betande buffelhjord, bland hvars medlemmar min vän Kit skulle finna en lika snabb, som ömklig död?

Jag sporrade min häst, för att skynda efter och i alla händelser vara till hands, om en lycklig tillfällighet skulle öppna mig någon utsigt att bidraga till min kamrats räddning. Min fruktan för Kits säkerhet var emellertid öfverflödig, ty buffeln tog vägen genom den lilla ekdungen, hvarest vi först hade upptäckt de stridande djuren, och här såg jag min kamrat, just då buffeln passerade under ett träd, plötsligt släppa sitt tag i buffelns hals och resa sig upp på hans rygg i hela sin längd. Derefter såg jag honom böja sina knän, liksom för att få bättre fart till ett tillärnadt språng. Detta lät icke vänta på sig. Med en akrobats eller konstberidares skicklighet gjorde han ett hopp från buffelryggen, fattade med sina händer kring en af trädets grenar och svingade sig hastigt upp till att sitta på grenen, från hvilken han kunde trotsa alla bufflar i verlden. Detta hopp blef Kit Ruxtons räddning.

Knappt hade emellertid buffeln märkt, att hans rygg blifvit befriad från den ovanliga bördan, förrän han saktade sitt lopp, stannade och såg sig tillbaka, säkerligen förvånad öfver sin oförmodade befrielse. Då blef han varse . . . .“

Åter afbröt Tom Collins sin berättelse, för att lyssna. Sergeant Blad fann sig föranlåten att spörja:

“Uppfångade edra öron ånyo något ovanligt ljud?“

“Ja, i sanning! Vi vilja bestiga kullen och undersöka förhållandet! Kom!“

Tom Collins var redan halfvägs uppför höjden, innan han uttalade det sista ordet. Sergeanten följde efter honom. Båda hade fattat sina bössor.

Efter en stund vände de tillbaka till elden, utan att hafva funnit sina misstankar bekräftade. Ingen lefvande varelse hade kunnat upptäckas. Tom kunde derför fortsätta sin berättelse.

“Buffeln hade, som sagdt är, stannat och upptäckte

snart min kamrats tillflyktsort på grenen. Ännu ursinnigare än någonsin vände djuret om och nalkades eken, piskande sina sidor med svansen.

Naturligtvis hade jag i sinnet att skynda min kamrat till hjelp och genom en välrigtad kula göra slut på så väl buffelns lif, som hela striden. Om icke en ny, hotande fara hade uppenbarat sig och tvingat mig att tänka på min egen räddning, skulle jag inom en minut hafva befriat Kit.

Jag hade en lång stund iakttagit, att en hjord af omkring tio vilda hästar betade på slätten. Denna syn är dock så vanlig på prairien, att jag icke hade egnat den många tankar, men då jag plötsligt såg hästarne närma sig, icke i en vild och oordnad hop, utan i en halfkägelformig linie, liksom ville de kringsluta mig, så förstod jag, att här var fråga om någonting annat, än blott en fredlig och betande hjord. Det var tydligen en skara indianer, som voro ute på jagt efter djur eller — blekansigten.

Så snart jag blifvit öfvertygad härom, stötte jag med kraft sporrarna i min hästs sidor och som en stormvind for det ädla djuret fram öfver prairien. Emellertid hade vildarne, som dolde sig bakom djurens buk, knappt märkt att deras list var upptäckt, förrän de uppreste sig och kastade sig upp på hästryggarne under ett fasaväckande tjut.

Min flykt var ämnad lika mycket till Kits, som till min egen räddning. Jag hoppades nämligen, att indianerne icke hade märkt min kamrats närvaro och att de, äfven om de gifvit akt derpå, skulle föredraga att först sätta efter mig, för att först sedan återvända till den af den ursinniga buffeln tillräckligt bevakade Kit. Sådan var min plan och utgången visade, att mina beräkningar icke voro felaktiga.

Hela indiantruppen förföljde mig och ingen bekymrade sig om Kit Ruxton, som jag snart lemnade ur sigte. Så till vida var allt godt och väl och jag fröjdade mig öfver min kamrats räddning, väl vetande, att hans förslagenhet snart skulle befria honom från den efterhängsne buffeln. Men hur skulle det gå för mig sjelf? Huru

skulle jag göra mig qvitt mina förföljare och var det öfver hufvud en möjlighet för mig att slippa undan?

Under de första tio minuterna vågade jag icke försöka att besvara denna fråga. Hela min själ var sammanträngd i en enda tanke, nämligen den att i allra yttersta grad anstränga min hästs förmåga i snabblöpning. Han sprang icke — nej, han snarare flög öfver slätten. Jag kunde icke märka, att hans hofvar vidrörde jorden. Det oaktadt vann jag icke på mina förföljare, hvilkas hästar voro lika snabbfotade som min och hvilkas ryttareskicklighet var, jag medgifver det, mycket större än min egen.

Aldrig i hela min lefnad har jag förr eller senare företagit en sådan ridt som denna. Föremålen flögo förbi mina ögon med en sådan skyndsamhet, att det skulle varit mig svårt att afgöra, om det eller det trädet eller busken var en asp eller en cactus. Stoftet, som uppkastades af hästhofvarne, yrde omkring mig såsom på landsvägarne under torra somrar.

Länge kunde icke min af flera dagars marscher utröttade häst uthärda med en sådan öfvernaturlig ansträngning och jag tänkte redan med fasa på det ögonblick, då han skulle störta till jorden och lemna mig utan skydd i mina fienders händer.

Vid denna tanke vände jag mig till hälften om i sadeln, för att iakttaga, huru nära mina fiender voro. Hvad jag då såg ingaf mig den första skymt af hopp, som jag under den senaste förflutna halftimmen (ty så länge hade förföljandet redan räckt) hade vågat hysa. Af de tio rödskinnen hade endast två bibehållit sig på samma afstånd ifrån mig, som då förföljandet började. De öfrige, hvilkas hästar voro mindre goda, hade blifvit efter och det afstånd, som skilde hvar och en ifrån mig var stort i samma mån, som deras hästar voro dåliga.

Med största skyndsamhet gjorde jag upp min plan och dröjde icke med dess utförande. Jag hejdade min häst och lät honom flåsa ut, medan jag vände mig om och sände den främste af mina förföljare en dödande kula. Han föll ned från hästen, som i vildt galopp ilade bort i en annan rigtning. Knallen af skottet besvarades af

den närmaste förföljaren med ett hemskt tjut och en ännu större ifver att sporra sin springare till skyndsamhet. Jag fruktade honom dock icke särdeles mycket, ty han var blott beväpnad med en lans. Hade han haft bössa, skulle jag hafva varit förlorad.

Jag lät min häst göra helt om, så att vi befunno oss ansigte mot ansigte med den framstormande ryttaren. Tid att ladda bössan på nytt fick jag icke, men jag litade på min goda hästs lydnad och snabbhet i vändningarne. Just i det ögonblick, då rödskinnet, som var en ståtlig, fjäderprydd krigare, skulle stöta lansen i mitt bröst, lät jag min häst göra ett sidosprång och gaf vilden nästan samtidigt ett så våldsamt slag med bösskolfven, att han qvidande stupade af hästen, under det djuret fortsatte sitt hejdlösa springande. Det var ett ståtligt djur, som jag skulle funnit en glädje uti att fånga, om icke min kritiska belägenhet hade tvingat mig att sörja för min egen säkerhet.

Ännu återstodo nämligen åtta rödskinn, hvilka voro spridda på ungefär lika afstånd från hvarandra i rak linie öfver hela slätten, så att den siste sågs ända borta vid horisonten och den främste var i detta ögonblick på trettio eller fyratio alnars afstånd. Den enklaste plan, jag kunde följa, var naturligtvis att rida mina motståndare till mötes och affärda dem den ene efter den andre. Frågan var blott att medhinna hvar och en så fort, att icke en eller flera af de efterföljande kunde komma honom till hjelp.

Det var en oförvägen plan, men jag måste följa den af det enkla skälet, att jag icke egde någon annan utväg. Om der blott hade funnits en skog i närheten, skulle jag hafva tagit min tillflykt dit och varit tryggad mot vidare förföljelse, emedan min goda karbin och mitt säkra öga skulle hafva afskräckt rödskinnen från att förfölja mig in bland träden och buskarne. Men såsom jag redan berättat fans der på hela prairien blott ett och annat ensamt stående träd, hvilket icke kunde vara mig till nytta.

Nu var den tredje förföljaren mig alldeles inpå lifvet. Förmodligen hade han tappat sin lans, ty han

mötte mig med tomahawken i hand. Den manöver, som jag begagnat mot den föregående, blef således öfverflödig. Innan det röda vilddjuret hade hunnit slå till med sin stridsyxa, hade jag låtit min bösskolf träffa hans panna med den påföljd, att han baklänges föll till marken. Hans häst hade jag då redan fasttagit och lyckades lugna det förskrämda djuret, som jag fastband vid min sadel, ämnande den till gåfva åt min vän Kit, ifall försynen unnade mig att återse honom. Som Kits häst hade utandats sin sista suck under buffeltjurens horn, tänkte jag, att min gåfva skulle vara honom välkommen.

Min närmaste fiende framstormade som en ursinnig, men var likväl så långt borta att jag kunde hinna ladda min bössa och sända honom en kula, hvilken ofelbart befriade honom från mycket elände i denna verlden och enligt hans religiösa begrepp förde honom till andra prairier i de sälla andarnes, de aflidne hjeltarnes land.

Nu gaf jag min häst sporrarne och skyndade med godt mod framåt till min femte fiendes möte, hvilken snart delade de föregåendes öde med den skilnaden, att denne lyckades med sin lans upprispa köttet på min venstra arm, innan han mottog det dödande slaget.

Hälften af mina förföljare lågo redan döda eller döende på prairien och jag skyndade vidare, för att hinna äfven den sjette, innan de sista hunne komma honom till undsättning. Denne, som sett sina föregångares ömkliga slut, tyckte sannolikt, att ett dylikt öde föga öfverensstämde med hans önskningar. Säkert är åtminstone, att han icke vågade möta mig, utan lät sin häst taga en annan kosa, som i sned rigtning afstack mot den linie, han hittills hade följt. Snart var han försvunnen ur min synkrets och jag hade det nöjet att se, hurusom äfven de fyra öfrige, den ene efter den andre, följde exemplet och efter ett par minuter försvunno vid horisonten.

Min väg var således fri och jag kunde obehindradt uppsöka min vän Kit, hvilket jag äfven skyndsamt satte i verket. Under min snabba flykt hade jag aflägsnat mig så långt, att det dröjde en hel timma, innan jag . . .“

För tredje gången afbröt Tom Collins sin berättelse och blickade med spänd uppmärksamhet uppåt kullen,

men det mörker, som rådde der, var så ogenomträngligt, att han ingenting kunde upptäcka. Likväl sade han:

"Jag vill aldrig mera fånga någon bäfver eller döda ett vildbråd, om icke någon spion finnes i vår närhet."

"Vi vilja se efter ännu en gång deruppe på kullen", yttrade sergeanten raskt. "Nu tyckte verkligen äfven jag mig höra ett besynnerligt buller, liksom om en fot hade trampat i en hög af torra qvistar."

Åter begåfvo de båda männen sig upp på höjden, men äfven denna gång kunde de icke finna någon lefvande varelse deruppe. Om der verkligen var någon indian, så hade denne säkerligen skyndat att antingen aflägsna sig eller ock dölja sig, då han såg de båda jägarne ila uppför branten.

"Nå", sade Tom Collins lugnt, sedan han hade satt sig på sin förra plats, "nå, vi vilja se närmare till i morgon vid dagsljus. Emellertid blir det nödvändigt att sofva med bössan i hand och att en af oss turvis håller vakt hela natten."

"Det skola vi icke underlåta", sade sergeanten, "men nu längta vi efter att få höra slutet af er berättelse. Huru hade det under tiden gått med den af buffeltjuren hårdt ansatte Kit Ruxton?"

"Det vill jag strax omtala", sade Tom. "Det dröjde en hel timme, sedan jag hade sett den siste indianen försvinna vid horisonten, innan jag åter nalkades den lilla trädgruppen, som hade varit skådeplatsen för striden med bufflarne. Till en början kunde jag på afstånd icke upptäcka hvarken min kamrat eller buffeln och de mest underliga tankar började uppstiga i min själ. Jag var redan till hälften öfvertygad, att min vän hade fallit offer för buffelns raseri och att denne derefter hade begifvit sig bort, men i samma stund blef jag varse Kit och äfven buffeln fick jag se. Den senare låg på marken och var redan död och Kit Ruxton var just sysselsatt med att i allsköns lugn skära af hans tunga, för att göra sig en god måltid, medan han inväntade min återkomst."

"Men", sporde Blad, då Tom tycktes vilja sluta sin berättelse här, "ni måste också förtälja oss, huru Kit

Ruxton hade gått till väga för att nå ett så lyckligt och glädjande resultat."

"Samma fråga gjorde jag sjelf, så snart jag kom tillräckligt nära, för att höras af min kamrat, och hans berättelse om förloppet var denna. Kit hade kring lifvet i många hvarf virad en lina af buffelhud, ämnad att tjena till tjuder åt hans häst, då denne skulle beta, och under nätterna. Denna lina kunde också under vårt äfventyrliga lif mången gång vara till god nytta äfven i andra afseenden, såsom den också verkligen blef just i detta fall. Kit lossade nämligen linan från sin kropp och gjorde deraf en snara kring stammen af den ek, i hvilken han satt uppkrupen. Denna snara släppte han så långt ned, att den stannade ett par eller tre fot öfver marken. Då först drog han till den, så att den satt säkert kring trädstammen. Derefter gjorde han en snara i andra ändan af linan, hvilken skulle begagnas såsom lasso till att fånga buffeln. Denne sprang ursinnig rundt omkring trädet, stannade understundom och betraktade sin fiende med arga blickar, stampade med fötterna och uppref med hornen rigtiga dammoln. Emellertid passade Kit på, då djuret en gång stod och "blängde" på honom och sålunda intog den ställning med hufvudet, som var allra mest lämplig för utförandet af Kits plan. Snaran kastades med skicklighet så att den lade sig kring buffelns hals, der den snart, åtdragen af min kamrats starka hand, försvann under de massor af långt hår, som betäckte denna. Ursinnig öfver snaran, som tryckte hans strupe, började buffeln åter sitt vilda kretslopp kring trädet. Kit passade då på att hoppa ned och befann sig snart utanför den krets, dit buffeln kunde nå. Några språng förde honom till det ställe, der hans bössa låg, och få ögonblick senare hade buffeln bekommit en kula i bogen, hvilken för alltid gjorde slut på hans vilda lopp. Jag anlände till stället i god tid, för att få deltaga i den utsökta måltid, som Kit anrättade på buffelns tunga — en måltid, som jag ärligt betalade genom att skänka Kit den häst, hvilken jag tagit från rödskinnet och som nu kom väl till pass, då min kamrat hade förlorat sin egen gångare."

Tom Collins hade slutat sin berättelse och det var redan sent, hvarför nybyggarne beslöto att gå till hvila. Utsträckte på gräset kring elden, sofvo de snart alla, med undantag af Tom Collins, som skulle vaka under den första delen af natten. Den gamle jägaren satt med korslagda ben och bösskolfven i sin hand, under det pipan hvilade mot hans axel. Intet enda ljud undgick honom. Vildmarken hade inga hemligheter för honom och det skulle hafva varit för honom lätt att skilja en smygande indians buller från det ljud, som förorsakades af de djur, hvilka äro i rörelse i urskogen under natten. Men timmarne förflöto, utan att det buller, som under aftonens lopp hade väckt hans uppmärksamhet, lät ånyo höra sig. Sergeant Blad aflöste honom och slutligen inbröt morgonen i sin fulla glans, utan att nybyggarne hade blifvit det allra minsta oroade i sitt läger.

Så snart dagsljuset hade vunnit tillräcklig styrka, för att tillstädja ögat att uppfatta de allra minsta föremål, företogo Tom Collins och sergeant Blad en rekognoscering i trakten. De gingo i en krets kring de båda kullarne, som omgåfvo lägret på två sidor. Slutligen nådde de ett ställe, hvarest Tom stannade och började närmare granska några tecken, som han tyckte sig finna på gräsmattan.

"Ah", utbrast han, "här har en vilde gått fram. Spåren äro tydliga. Ett rödskinn skulle aldrig hafva lemnat sådana spår efter sig, om han icke hade gått fram här, sedan mörkret inbrutit, då det naturligtvis var honom omöjligt att utplåna märkena efter sina steg. Låt oss följa detta spår!"

"Hade min hund varit med oss, skulle han hafva kunnat göra oss en god tjenst här", yttrade sergeanten.

"Hvad menar ni?" frågade Tom.

"Jag menar, att Fido skulle hafva följt spåret så troget, som skuggan följer kroppen. För oss torde det blifva svårare."

"Icke så svårt, som ni tror", försäkrade bäfverjägaren. "Följ blott med, så skall ni få erfara det."

Tom Collins, alltjemt uppmärksamt betraktande gräsmattan, närmade sig allt mer och mer kullen, som skyd-

dade lägret på den ena sidan. Sergeant Blad följde efter och kunde i sitt sinne icke nog beundra jägarens skarpa öga, som ledde honom i spåret lika säkert, som den bäste jagthund kunde hafva gjort det.

"Här synes spår efter hvartenda steg han tagit", yttrade Tom, under det de stego uppför kullen. "Der har han snafvat och fallit. Derför är gräset så nedtrampadt. Den der lilla stenen, hvilken han i mörkret icke kunnat upptäcka, har vållat honom detta missöde, och här gå spåren vidare uppåt höjden. Jag visste nog, att jag icke bedrog mig i går afton, då jag tyckte mig höra en indians smygande steg."

De hade nu hunnit upp på toppen af kullen.

"Se!" utropade sergeant Blad. "Här är grenen, han söndertrampade!"

"Och härifrån har han spionerat på oss. Se, huru gräset här är nedtrampadt. Ah!"

Sergeant Blad betraktade Tom med en min, som förrådde förvåning öfver detta utrop och som ytterligare stegrades, då han såg Tom slå sig för pannan och rusa bort till ett jättestort träd, som växte på kullens krön.

"Hvad vi voro enfaldiga i går qväll!" utbrast han förtrytsamt. "Här har rödskinnet suttit bland grenarne i detta träd och i mjugg skrattat åt oss, medan vi i vårt anletes svett sökte honom bland buskarne och på marken. Se här leder ett mångdubbelt spår hit till detta träd och här ligga bitar af barken, som fallit till jorden vid hans försök att klättra upp i trädet."

"Ja", sade sergeanten, "deri har ni rätt. Kunde vi nu blott taga reda på, hvarthän han begifvit sig, då han lemnade trädet, så skulle vi kunna taga honom till fånga eller med en kula befria oss från hans spioneri."

Under det sergeant Blad yttrade detta, gick Tom Collins sakta omkring trädet, och knappt hade sergeanten slutat sitt tal, förrän ett utrop från bäfverjägaren kallade honom till dennes sida.

"Se här", sade Tom, "denna vägen har han aflägsnat sig. Här äro hans spår. Vi få se, hvarthän de leda."

Raskt började de båda männen att följa detta nya

spår. Det ledde nedför sluttningen, gick derefter ett stycke genom skogen och nalkades slutligen en större bäck. I det rinnande vattnet hade vilden stigit ned och här upphörde naturligtvis hans spår helt och hållet."

"Förargligt!" utropade Tom. "Den hunden har varit nog slug att på detta sätt dölja för oss, hvilken väg han tagit. Han förstod nog, att vi skulle följa honom ända hit och att vi här skulle vara nödsakade att upphöra med våra efterforskningar. Det skulle vara lönlös möda att försöka följa hans spår i denna bäck."

"Så få vi väl låta honom vara i fred", menade sergeanten. "Troligen kommer han att följa oss ännu längre, eller tror ni icke det?"

"Jo, visserligen."

"Nå, då kunna vi ju alltid blifva i tillfälle att befria oss från denne oombedde följeslagare."

"Åhja!" sade Tom Collins torrt. "Nu återvända vi till lägret!"

Under vägen tillbaka till den plats, der de hade tillbringat natten, yttrade sergeant Blad:

"Är ni säker om, att det varit blott ett enda rödskinn?"

"Ja! Men..."

"Jag frågar derför, att jag icke kan rätt förklara för mig orsaken hvarför en enda indian skulle vilja göra sig det besväret att följa efter oss och spionera på oss, då han ju aldrig kunde hysa någon förhoppning om att besegra en tjugodubbelt starkare fiende."

"Ah!" svarade Tom. "Om ni icke förstår det, så tror jag mig vara i tillfälle att förklara saken för er."

"Då skulle ni bereda mig ett nöje."

"Verkligen?"

"Ja, det kan jag försäkra."

"Ser ni, det ligger naturligtvis i Väldiga Buffelns intresse att utkräfva hämnd för det nederlag och den stora manspillan, som vi hafva tillfogat honom i "den fridfulla dalen". Derför har han skickat en af sina krigare i våra spår, på det att denne skulle till honom kunna inberätta, hvar vi slå oss ned, och sedan visa Väldiga Buffeln och hans nya skaror af indianska kri-

gare vägen till de hatade blekansigtenas bostäder. Sådan är min tanke om saken."

"Och jag kan icke annat än instämma deri", sade Blad. "Men deraf följer, att det ligger i vårt intresse att tillfångataga eller döda detta rödskinn."

Tom Collins gaf blott genom en rörelse af hufvudet sitt bifall tillkänna.

Snart voro de båda männen tillbaka i lägret, der de andre nybyggarne under Toms och Blads frånvaro hade sadlat hästarne och gjort allting redo till uppbrott.

Det dröjde derför icke länge, förr än våra vänner sutto till häst och lemnade den plats, der de hade tillbringat natten.

Knappt hade de försvunnit ur sigte, förrän ett egendomligt uppträde egde rum. Högt uppe i det stora träd, som stod på kullen och i hvilket indianen hade, enligt Toms utsago, tagit sin tillflykt, då han föregående afton efterspanades — högt uppe delade sig detta träds stam i flera grenar af väldiga dimensioner. Just i den klyfta, der denna delning egde rum, kunde en betraktare, om någon sådan funnits på den nu folktomma platsen, hafva sett ett rödt och med gul färg tatueradt indianansigte resa sig upp ur den väldiga stammens inre. Efter hufvudet följde en röd kropp, som med utomordentlig vighet äntrade ned från trädet och smygande följde samma rigtning, som nybyggarne nyss förut hade tagit.

Tydligen var stammen genom sin ålder urholkad och hade varit ett säkert, om ock obeqvämt gömsle för den lurande indianen. Sådana urgräfda träd påträffar man ofta i de amerikanska urskogarne.

Huru slug Tom Collins än var, hade rödskinnets krigslist dock bedragit honom. Apachen hade låtsat som om han stigit ned i bäcken och följt den. Detta gjorde han visserligen också, men blott några få tjog steg, hvarefter han på annan väg smög sig tillbaka upp på kullen till sitt gömställe i trädet. Under det hans fiender således trodde honom vara långt borta, kunde han i största lugn följa deras åtgöranden på närmaste håll.

IX.

En lyckad krigslist.

Tom Collins förutsägelse hade slagit in.

De resande hade verkligen snart lemnat urskogen bakom sig och kommit in i en temligen öppen och fri dalgång, der deras färd kunde gå temligen raskt framåt. Derefter hade de kommit ut på en vidsträckt prairie, hvarest det snart lyckades Tom Collins att finna en af buffelhjordar trampad väg, som ledde någorlunda i den rigtning, som nybyggarne ville färdas. Här kunde de låta hästarne sträcka ut och deras resa började att gå för sig med större snabbhet.

Första dagen förgick utan något äfventyr. Våra resande sågo högst sällan någon lefvande varelse, och då det skedde, var det blott en betande buffel eller en flock af vilda hundar, som ströfva omkring på slätterna och under namn af cuyoter äro af både rödskinn och blekansigten kända för sin rofgirighet, när de äro många, och för sin feghet, då de icke äro samlade i stora flockar. Man har försökt att tämja och civilisera dessa cuyoter, men hvarje försök i den vägen har misslyckats, troligen derför att rasen icke är ren, utan blifvit blandad med vargslägtet.

Ett äfventyr, som kunde hafva tagit ett bedröfligt slut, förorsakade cuyoterne våra vänner om aftonen af den första dagen på prairien.

Man hade lägrat sig på en kulle, hvarest några små aspar förde ett ganska tynande lif.

Tom och Blad hade jemte några af karlarne begifvit sig till en i närheten flytande bäck, med hvars sparsamma vatten de ville släcka sin egen och hästarnes törst. Tre karlar och bland dem vår vän Joachim qvar-

stannade på det ställe, der sällskapet skulle hafva sitt nattqvarter. Meningen var, att desse tre skulle bevaka nybyggarnes förråder och öfriga tillhörigheter, under det de öfrige ombestyrde sina göromål. Detta sitt uppdrag fullgjorde de emellertid icke bättre, än att de somnade in alla tre. Dagsresan hade varit både lång och tröttsam. Den besvärliga hettan under dagens lopp hade också bidragit till att utmatta dem.

Emellertid syntes snart ett par glödande ögon framkika mellan grässtråna på prairiens kant och nalkas uppför den låga kullens sluttning. Derefter syntes ett annat ögonpar och sedan åter ett annat, till dess samtliga ögonparen utgjorde ett helt dussin. Till ögonen hörde naturligtvis hufvud och till hufvudena hörde magra, uthungrade cuyotkroppar, som säkerligen längtade efter att hålla måltid på våra sofvande nybyggares kött och blod.

De blodtörstiga djuren nalkades de sofvande, emellanåt lyssnande, om något misstänkt buller hördes. En var nog djerf att med sitt luktorgan närma sig ända intill Joachims ansigte. I nästa ögonblick skulle de rofgiriga djuren säkert hafva kastat sig öfver de tre sofvande karlarne och i en handvändning förtärt dem, om icke hjelp hade i rättan tid anländt.

När Tom Collins hade kommit ned till bäcken, märkte han, att han hade förgätit taga med sig den lina, hvarvid ämbaret skulle fästas, med hvilket man ärnade upphemta vatten ur den i en ganska betydlig fördjupning rinnande bäcken, dit hästarne icke kunde nedstiga. Tack vare denna tillfälliga glömska, hvilken tvingade Tom att återvända till lägerplatsen, blefvo Joachim och hans båda kamrater räddade ur den öfverhängande faran.

Med den för honom egendomliga snabba uppfattningsförmågan insåg Tom Collins ögonblickligen, hvad som var på färde. Hurtigt sprang han in midt ibland högen af blodtörstiga cuyoter samt sparkade och slog omkring sig bland de öfverraskade djuren, så att dessa tjutande flydde bort och snart försvunno bland det höga gräset på prairien. Under det buller, som härigenom förorsakades, vaknade de tre karlarne upp ur sin sömn. Förskräckta rusade de upp från sin liggande ställning och

mottogo utan gensägelse bäfverjägarens välförtjenta och temligen barska förebråelser för sin vårdslöshet att somna på sin post.

Joachim syntes dock icke alltför mycket fästa sig vid Tom Collins ord. Han beherskades tydligen af en tanke, som icke ville lemna honom någon ro, förrän den blifvit uttalad. Det förekom honom dock icke vara lämpligt att afbryta den gamle jägarens tal, hvarför han såg sig tvingad att tiga, till dess Tom Collins hade slutat. Men då dröjde det också icke länge, förr än den qväfvande tanken klädde sig i ord, hvilket skedde på följande sätt:

"Kors, hvad skulle min gamla mor hafva sagt, om jag hade varit stendöd, när jag härnäst kommer till Sverige!"

Tom Collins svarade blott med en axelryckning, men det såg nästan ut som om han med våld qväft ett leende på sina läppar.

"Det är bäst", sade Joachim med en förtrolig blinkning till Tom, "det är bäst, att jag tänder min tomahankpipa, så kan jag bättre hålla mig vaken."

"Gör det, min gosse!" svarade bäfverjägaren, som hade hemtat den saknade linan och redan var långt borta.

"Ser ni, gossar", fortsatte Joachim, vänd till sina kamrater, som ännu knappt hunnit hemta sig från sin förskräckelse, "ser ni, det är en välsignad sak med en sådan här tomahankpipa. När jag har den i munnen, kommer jag ihåg vildarne så tydligt, som om jag såge dem för ögonen, och då kan jag icke somna."

Joachim erhöll intet svar.

"Vet ni hvad, gossar!" fortfor han. "Ni borde också skaffa er en sådan här tomahank, som man kan stoppa full med tobak och röka lika bra som ur en femtondalers pipa der hemma i Sverige."

Ännu hade de båda karlarne icke öfvervunnit sin rädsla tillräckligt, för att kunna svara på Joachims välmenande ord. Denne fick derför det nöjet att sjelf föra ordet ännu en stund.

"Jag skall säga er, att man skall bara icke vara rädd för dem. De äro, mitt hull och skinn, alls inte farliga.

Der är inte mera styrka i deras armar, än hos de små barnen der hemma i Sverige. Får man bara tag i dem, så är det en lätt sak att taga tomahankarna ifrån dem. Men jag skall säga er, att de äro glatta som ormar och hala som ålar, så att man måste krama dem dugtigt, om man skall hålla dem fast."

Vi veta icke, om de båda karlarne rätt förstodo Joachims metod, icke heller är det oss bekant, om de lofvade honom att följa hans råd eller icke. Både deras och vår egen uppmärksamhet måste nämligen nu dela sig, enär de öfrige nybyggarne efter fullbordad vattning nu återkommo med hästarne. Dessa blefvo bundna vid träden medelst linor, och våra vänner började derefter att uträtta de hundratals små göromål, hvilka höra till förberedelserna för ett nattläger i ödemarken. Sadeldynorna hemtades och filtar utbreddes på marken, för att göra nattlägret så beqvämt som möjligt och för att betaga jordens under natten kalla utdunstningar deras skadliga inverkan på menniskornas organism.

Sedan dessa och andra tillrustningar voro slutade och en måltid intagen, gingo våra vänner till hvila. Man hade beslutat att icke upptända någon eld, för att icke vägleda den indianske spionen till deras lägerplats. På den öde prairien skulle en eld hafva varsnats på flera mils afstånd och för indianen varit hvad skenet från fyren är för den sjöfarande. Då det låg i nybyggarnes intresse att så mycket som möjligt dölja sin kosa för den af rödskinnen utsände spionen, så skulle det hafva varit en stor oförsigtighet att tända upp eld. De måste derför försaka det nöje, som en afton, tillbringad kring en lägereld, alltid innebär för dem, som lefva eller färdas i vildmarken.

Joachim hade förbehållit sig att få sköta vaktgöringen under den första delen af natten. Han ville visa, att han kunde vaka, när det gälde, och att han icke var hvad han kallade en sjusofvare. Då man hade skäl att förmoda, att han hade blifvit varnad af den fara, hvari hans benägenhet för sömn nyss hade försatt honom, så ville man icke bedröfva den stackars karlen genom

ett afslag, och det så mycket mindre, som man ansåg sig icke hafva någon fara att frukta under nattens lopp.

Månen hade gått upp och belyste med sitt bleka sken den ändlösa slätten. Joachim satt med ryggen lutad mot ett träd och karbinen hvilande i knäet. Naturligtvis hade han tändt sin "tomahankpipa" och rökade af alla krafter. Den underbara pipan skulle ju enligt hans åsigt hafva en märkvärdig förmåga att hålla honom vaken. Det var också i detta ändamål, som hon nu skulle hålla honom sällskap under den sakta framskridande nattens tysta timmar.

En högtidlig stillhet rådde på prairien, som låg utbredd för Joachims blickar. Så långt hans öga kunde nå i det bleka månljuset, syntes ingen lefvande varelse, hördes intet annat ljud än en eller annan nattfogels läte, som tid efter annan afbröt den fullkomligt ljudlösa tystnaden. Månens sken framtrollade tusende fantastiska gyckelbilder och gaf åt hela landskapet ett hemlighetsfullt utseende, som till och med på Joachims naiva sinne icke förfelade att verka en viss högtidlig stämning.

Det för hans ögon utbredda och liksom i drömmens slöjor inhöljda landskapet framkallade hos Joachim den ena drömmen efter den andra. Sitt barndomshem på den nakna klippan vid insjöstranden såg han så tydligt, som om han ännu i denna stund befunnit sig i närheten af de sotiga väggarne och det mossbelupna taket. De muntra lekkamraterna från barndomen svängde friskt om med honom i yster lek. Han såg tydligt den lilla Greta, som alltid var hans väninna och alltid fälde tårar, när han föredrog någon annan framför henne. Sjelfva stugukatten hägrade för den hederliga gossens inbillning med sådan tydlighet, att han kände en nästan obetvinglig lust att stryka hans krökta rygg, såsom han ofta brukat, då han kom hem från sitt arbete om aftnarne eller på helgdagseftermiddagen, när han kom tillbaka från Guds hus. Sedan lemnade drömmen den kära fädernekojan och började fördjupa sig i minnen från den tid, då han var i tjenst hos den rike bonden Anders Thorsson i Holmnäset, hvilken just råkade vara den lilla Gretas fader. Hade barndomen endast ljufva minnen att upplifva hos honom,

så hade denna hans tjenstehjonstid deremot att uppvisa en blandning af ljuft och ledt, af glädje och sorg. Af Greta hade han endast glädje, men af hennes fader hade han idel sorg. Det var den gamla historien om en fattig yngling, som vinner sin husbondes misshag genom att älska hans dotter och blifva älskad af henne tillbaka. Nu genomgick Joachim å nyo alltsammans. Hvarje lycklig stund, som Greta i hemlighet hade beredt honom, och hvarje svårt ögonblick, då hennes fader hade mätt honom skäppan full med vredgade utlåtelser, hårda ord och grymma hotelser — allt tågade i stilla högtidlighet förbi hans ögon och han såg det alltsammans, till och med det sista, stormiga uppträdet, som föregick Joachims resa öfver Atlanten. Han såg den gråtande Greta, den ursinnigt stormande fadern, den bleka, halft förskrämda modern, som gerna ville, men icke vågade fälla förböner för de unga menniskorna, hvilkas lycka faderns hårdhet var på väg att krossa.

Huru länge vår vän Joachim under dessa fantasier var riktigt vaken, det har aldrig blifvit och blifver troligen aldrig fullt utredt och konstateradt. Säkert är emellertid, att de vakna drömmarne småningom öfvergingo till det sofvande tillståndets lika lifliga inbillningar. Joachim märkte säkert icke sjelf denna öfvergång. Nog ville han hålla sig vaken, derom tvifla vi icke, och vi medgifva, att alla omständigheter förenade sig till den stackars gossens förderf. Hans beqväma, mot trädet lutande kroppsställning, nattens tystnad — allt inverkade sömngifvande på Joachim.

Den ena timman förflöt efter den andra och allt djupare sänkte sig sömnens tyngd öfver Joachims själ. "Tomahankpipan" föll ur hans hand och hans hufvud lutade allt mer och mer mot axeln. Då och då sväfvade i drömmen ett oredigt frammumladt ord öfver hans läppar, men för öfrigt hade han utseendet af en fullkomligt liflös varelse. Allraminst liknade han en krigare på vakt mot fienden.

Plötsligt delade sig det höga gräset, som omgaf kullen på alla sidor, och en hög, mörk skepnad trädde fram. Denna gång var det icke en hungrig cuyot, som

hotade Joachims lif, utan en mycket farligare fiende. Vi, som icke sofva, kunna igenkänna den så oförmodadt uppträdande fienden, ty vi hafva förut gjort hans bekantskap. Det är Väldiga Buffelns spion.

Det unga rödskinnet såg helt ståtligt ut. Månen göt öfver honom sin fulla glans, som återkastades från hans nakna, insmorda kropp, hvilken stod der så orörlig och stolt, som om det hade varit en bildstod af någon bland antikens väldiga heroer.

En lång stund stod indianen stilla och betraktade de sofvande nybyggarne, af hvilka ingen enda anade det fruktansvärda grannskapet. Slutligen tog han fram sin båge, lossade en pil från det på ryggen hängande förrådet och afsköt den mot den sofvande Joachim. Det var likväl tydligen icke hans mening att döda eller ens såra honom, ty pilen borrade sig med ett svagt surrande ljud in i trädstammen så nära Joachims hufvud, att den säkert vidrörde hans yfviga hår. Derefter försvann apachen lika ljudlöst, som han nyss hade kommit, och om någon af nybyggarne hade vaknat i detta ögonblick, skulle han icke af det allra minsta ljud eller den allra ringaste rörelse i det manshöga gräset hafva kunnat märka, att någon aflägsnadè sig från lägret.

Fem eller tio minuter derefter vaknade Tom Collins och steg upp för att aflösa Joachim i vaktgöringen. Redan från första ögonblicket, då han vaknade, syntes Joachims kroppställning honom ganska besynnerlig, men ju närmare han efter uppstigandet kom den på sin post sofvande karlen, desto mera stegrades hans vrede och förtrytelse öfver Joachims vårdslösa försumlighet, ty han kunde icke längre tvifla på, att denne ännu en gång hade låtit öfverväldiga sig af sömnguden.

När han kom tillräckligt nära den sofvande, för att blifva öfvertygad om hans tillstånd, brummade han:

"Hvilken sjusofvare!"

Derefter vände han om och vårdade sig icke om att gå ända fram till Joachim eller att väcka honom.

"Aldrig vill jag kallas en hederlig karl, om jag än en gång anförtror mitt lif åt en dylik pojkes vaksamhet. Vi kunde hafva blifvit uppätna af rofdjur, ihjelstångade

af bufflar eller skjutna till döds af rödskinn, medan den der karlen sofvit. Gud ske lof, att intet af allt detta har inträffat, men vid alla helgon, för en sådan fara utsätter jag mig aldrig mera, om jag än icke sjelf får slumra på en hel månad."

Om Tom Collins hade märkt indianens pil, der den satt invid tinningen på Joachim, skulle hans vrede hafva blifvit ännu större, men Joachim satt i skuggan af trädet, dit månens ljus icke kunde tränga. Derför såg Tom Collins ingenting, så länge nattens dok låg utbredt öfver prairien.

Den gamle bäfverjägaren tog sin karbin på axeln och började vandra af och an på toppen af kullen, hvarifrån han hade fri utsigt öfver prairien på alla håll. Tom var en man, som ingalunda somnade på sin post. Hans skarpa spejande öga skulle hafva upptäckt den allra minsta förändring på den oändliga slätten och den allra minsta rörelse från horisont till horisont. Emellertid förflöto nattens återstående timmar i allsköns lugn och ro och slutligen gick solen upp på en molnfri himmel, fördunklande genom sin strålande glans den förbleknande månen.

Våra nybyggare vaknade, den ene efter den andre, men Joachim sof ännu. "Tomahankpipan" låg nedsjunken mellan hans knän och bössan hade rullat ända ned till hans fötter.

"Vet ni, hvad Joachim liknar i denna stund?" ropade några af sällskapet.

De öfrige betraktade den sofvande ynglingen närmare, men utbådo sig af den förste talarens förklaring af den af honom framstälda gåtan, emedan de icke förstodo hans mening.

"Jo", fortfor den som först hade yttrat sig; "han synes mig likna en stackars skrifvare, som efter att hafva vakat hela natten och i sitt anletes svett under de tysta timmarne skrifvit åtskilliga ark, för hvilka han har att vänta tolf skilling stycket, slutligen på morgonqvisten somnar från alltsammans. Se, han har gåspennan bakom örat, den penna, med hvilken han underhåller sin bedröfliga existens."

"Hurrah för Joachim och hans gåspenna!" utropade någon och de flesta instämde under jubel.

Läsaren har säkerligen redan förstått, att det var vildens pil, som hade bekommit en sådan ställning i förhållande till Joachims hufvud, att den verkligen liknade en bakom örat instucken gåspenna. Pilen var nämligen på sin enda ända försedd med hvita fjädrar.

Tom Collins och sergeant Blad togo emellertid saken från en mera allvarsam sida. Anande, att de skulle göra en föga behaglig upptäckt, skyndade de bort till Joachim. Den hederlige, men sömnaktige gossen vaknade just i samma ögonblick, som de båda männen nalkades honom, och han fick derför dela deras förvåning, när de upptäckte, att den förmodade gåspennan ingalunda var ett så fredligt verktyg, utan tvärtom ett indianskt mordredskap, en vildes pil.

"Huru har denna pil kommit hit?" röt sergeanten.

"Pil...! pil...!" stammade Joachim och såg derjemte så förvånad ut, att hans blotta åsyn var tillräcklig att öfvertyga de båda männen om hans fullkomliga okunnighet rörande den sak, hvarom han hade blifvit tillspord.

"Och huru har du vakat?" sporde Tom Collins utan en skymt af vänlighet i sin röst.

"Vakat!... hm!... jag vet inte..."

"Nej, det tror jag nog."

"Jag tyckes hafva somnat."

"Ja, när jag vaknade en timma efter midnatt, då sof du som en sten. Vet du hvem som satt den pilen der?"

"Nej, huru skulle jag kunna veta det?"

"Då skall jag säga dig det. En indian har, medan du sof, varit här, sett oss, räknat vårt antal och till slut afskjutit denna pil."

"Det var då...!"

"Tror ni verkligen det?" sporde sergeant Blad.

"Om jag tror? Behöfver man väl tro det man ser inför sina ögon? Det man vet, det behöfver man icke tro."

"Men i hvilket ändamål har rödskinnet gjort detta?"

"Icke heller det är svårt att förstå. Denna pil är

på samma gång en krigsförklaring och en underrättelse om, att indianerne äro vaksammare än vi."

Tom ryckte pilen ur trädet och skärskådade den från alla sidor. Vägande den i handen, fortfor han:

"Denna pil har tillhört en apach."

Joachim hade emellertid någorlunda hemtat sig från sin förskräckelse. Det låg en viss triumferande glans utbredd öfver hans ärliga, men enfaldiga drag, då han yttrade:

"Men det var ändå en stackare till att skjuta!"

"Hvad menar du?"

"Jo, han kunde icke med sin pil träffa mitt hufvud. Då skulle jag hafva gjort det bättre."

Men det var af ödet bestämdt, att Joachim icke ens skulle få smaka denna lilla droppa sötma i den bittra kalken, ty Tom Collins skingrade med ens hans illusioner genom följande yttrande, som vi här återgifva, utan att söka efterhärma den gamle bäfverjägarens rådbråkade svenska:

"Nej, min gosse, smickra dig icke med det! Rödskinnet skulle mycket lätt kunnat sända denna pil rakt in i ditt hjerta, om det hade varit hans afsigt att döda dig. Hvad hade för resten hindrat honom att med sin tomahawk taga din skalp? Han hade kunnat flå ditt hufvud, innan du ens hunnit vakna. Förmodligen tyckte han, att du med din sömnaktighet var en så föga farlig fiende, att det icke lönade mödan att taga ditt lif."

Joachims triumferande min försvann småningom, under det att Tom Collins talade, och när denne slutade, såg den stackars gossen ut som "om han hade sålt smöret och tappat penningarna". Icke ens den kära "tomahankpipan" förmådde trösta honom eller fördrifva det moln, som lägrat sig på hans panna. En gång såg man honom taga pipan ur munnen och, hållande den i handen, göra en betydelsefull åtbörd, som vittnade om att han i detta ögonblick skulle haft lust att använda den underbara pipan till det minst fredliga af dess båda ändamål. Men hvad han dervid sade, det hörde hvarken vi eller hans kamrater.

"Nå", sade Tom i detsamma sällskapet till häst

lemnade lägerplatsen. "Vi skola under dagens lopp försöka genom någon krigslist locka den sluge och snabbfotade apachen i fällan."

"Till ett sådant företag lemnar jag gerna min ifriga medverkan", yttrade sergeant Blad. "Det är föga angenämt att hafva honom i hälarne efter oss."

"Föga angenämt, ja, och ni kunde äfven hafva tilllagt: föga förenligt med vår och det blifvande nybyggets trygghet, ty det lider intet tvifvel, att rödskinnet skall inrapportera vår kolonis läge och beskaffenhet till Väldiga Buffeln, så snart han sett oss slå oss ned på platsen, börja bygga hus och odla jorden. Rödskinnet skall icke lemna oss, förrän han sett allt detta."

"Denna er förmodan har sannolikhet för sig."

"Ja, och den är grundad på min under många år samlade erfarenhet om rödskinnen."

"På grund af denna er erfarenhet litar jag också på, att ni uppfyller ert löfte angående indianen."

"Ni menar mitt löfte att fånga honom?"

"Ja!"

"Godt! Vi få väl se!"

Sällskapet hade redan aflägsnat sig ett godt stycke från kullen, der de tillbringat natten. Samtalet afstannade, och under det hästarne i raskt traf fortsatte färden, försjönko både Tom och sergeanten i djupa tankar.

Den förre öfverlade med sig sjelf om någon plan att döda eller tillfångataga rödskinnet. Den senare deremot lät sina tankar ila långt bort till den andra afdelningen af nybyggarne, den som på floden färdades mot det gemensamma målet. Här uppsökte hans tankar den unga flicka, som genom sina behag och sin älskvärdhet hade eröfrat hans hjerta och gjort sig till hans själs herskarinna. Gunilla Lundbergsson var föremålet för hans till utseendet ganska djupsinniga reflexioner. Det gjorde honom ondt, att han måste inför sig sjelf erkänna, att hon icke i allt var den rena, ädla och oskuldsfulla varelse, som han lärt att i henne beundra och älska. Vi veta, att han i sitt sinne anklagade henne för en nyckfullhet, som hon i sjelfva verket var långt ifrån att ega,

men som hennes beteende ändå gaf honom anledning att misstänka.

Om sergeant Blad i denna stund hade varit begåfvad med förmågan att, oberoende af tid och afstånd, se hvad Gunilla företog sig och läsa, huru det stod till i hennes själ, så skulle han måhända hafva känt sig något mildare stämd mot den unga flickan. Han skulle nämligen då hafva sett henne sitta i förstäfven af en indiansk kanot, hvars åror sköttes af hennes fader och några andra svenskar. Han skulle, under nämnda förutsättning, hafva kunnat se henne sitta med hufvudet lutadt i handen och blickarne med ett drömmande och sorgset uttryck fästade på Kansasflodens vatten. Äfven skulle han hafva kunnat läsa i hennes själ, att hon gjorde sig stränga förebråelser för sitt ovänliga uppförande mot Blad, då hon ju icke hade den allra minsta orsak att visa honom någon misslynthet. Hon hade låtit leda sig af det intryck, som Jägers gudlösa tal hade gjort på hennes sinne, och hon hade känt sig sårad af den tanken, att Edvin Blad, sergeanten, kunde möjligen vara smittad af samma irreligiositet. Men hade det väl varit rätt att visa Edvin köld blott på grund af en möjlighet, en obestyrkt misstanke? Ack, hon hade handlat illa och kunde icke nog förebrå sig sjelf sitt sätt att gå till väga.

Men sergeant Blad visste icke om Gunillas sinnesstämning eller tankar i denna stund och derför voro hans egna tankar af en temligen dyster beskaffenhet; följaktligen var det honom ganska angenämt, att Tom Collins efter ett par timmars ridt tilltalade honom och således skingrade hans sorgsenhet.

"Indianen", sade Tom, "är i våra spår. Jag har sett honom flera gånger vid horisonten. Det måste vara en af Väldiga Buffelns skickligaste snabblöpare, eftersom han förmår följa oss, som rida, då han blott har sina fötter att lita till."

"Hvar och huru har ni sett honom?"

"Jag har vändt mig om på hästen åtskilliga gånger och alltid i samma ögonblick sett en mörk skugga försvinna från vägen och draga sig in bland gräset. Om

ni nu vill vända er plötsligt om, skall ni troligen få se detsamma. Låtsa som om ni blott betraktade himlen!"

Edvin Blad följde det gifna rådet och fick verkligen, i samma ögonblick han vände sig om, se liksom en skugga, hvilken med otrolig snabbhet försvann bland gräset vid sidan af vägen.

"Nå?" frågade Tom, då Blad åter vände sig mot honom.

"Ni har rätt! Han följer oss troget."

"Men hans tid skall snart vara ute", sade Tom Collins med fast och beslutsam ton.

"Huru vill ni då gå till väga?"

"Ni skall få se! Så snart vi komma till det stället derborta, der denna af bufflarne utstakade och nedtrampade väg kröker sig en smula, skola vi gripa verket an."

Det af Tom Collins utpekade stället var en plats, hvarest vägen gjorde en liten böjning, dock icke mera än att största delen af dess bredd förblef synlig för den, hvilken kom från samma håll, som nybyggarne nu nalkades platsen. Det var således möjligt för den efteråt smygande indianen att behålla nybyggarne i sigte äfven sedan de kommit förbi vägens krökning, ty efter den ringa böjningen fortgick vägen i sin ursprungliga rigtning.

Då våra vänner nu nalkades detta ställe, redo Tom och sergeant Blad upp i spetsen för tåget, och under det de passerade de andre nybyggarne, sade Tom till dessa:

"När sergeant Blad och jag om en stund hoppa af våra hästar och gömma oss i gräset, så skolen I låtsa om ingenting, utan lugnt fortsätta eder färd. Sedan I ridit en half timme, skolen I stanna och invänta oss."

Just nu befunno de sig i sjelfva krökningen. Gräset var så högt, att det fullkomligt för den efterföljande indianen dolde hvad som skedde bakom krökningen, medan deremot de nybyggare, hvilka redo midt på vägen, fortfarande voro synliga för rödskinnet. Denne, som varseblef, att de ryttare, hvilka han fortfarande såg, oafbrutet fortsatte sitt tåg, kunde således icke misstänka, att två af nybyggarne, dolda af gräset, hoppade af sina hästar och försvunno bland gräsmassorna. Det var Tom Collins

och Edvin Blad, som började utförandet af den förres plan mot den indianske spionens lif och frihet.

Nu lågo emellertid Tom och sergeant Blad väl dolda i gräset, afvaktande indianens annalkande.

"Jag tänker vi skola fånga honom här", hviskade Tom till sin sidokamrat.

"Skola vi döda honom eller blott bemägtiga oss hans person?" frågade Edvin Blad.

"Kan ni säga mig", svarade Tom, "hvad vi egentligen skulle göra med hans person? Hvartill skulle den gagna oss, om vi finge den i våra händer?"

Tom log härvid på ett betydelsefullt sätt, och sergeant Blad, som förstod den dolda och blodiga meningen i hans ord, svarade icke på den framställda frågan, utan sade blott:

"Gör som ni vill!"

Båda hade sin bössa i handen, medan de afvaktade rödskinnets ankomst.

Icke anande något försåt, nalkades apachen med otrolig snabbhet det ställe, der de båda männen lågo dolda. Dock gjorde han intet buller. Hans fötter berörde jorden nästan ljudlöst och han skulle hafva passerat förbi bakhållet, om icke Tom Collins hade stält det så, att han icke behöfde lita blott på sin hörsel. En liten öppning, åvägabringad mellan grässtråna, satte de båda nybyggarne i tillfälle att redan på afstånd varseblifva den framskyndande vilden.

"Ah! der kommer han", hviskade Tom. "Sannerligen skulle jag vilja önska mig hans goda muskler och hans friska bröst, som kunna uthärda en dylik ansträngning."

I detta ögonblick ville Blad skynda fram ur sitt gömställe och möta fienden i öppen strid, men Tom hejdade honom med dessa ord, hvilka han yttrade, under det han samtidigt lade sin hand på sergeantens arm:

"Vänta, vänta, unge man! Om vi ville visa oss för honom, skulle hela denna plan vara förgäfves, ty innan vi kunde hinna lägga karbinen till ögat, skulle han hafva försvunnit bland gräset och der skulle intet menskligt öga sedermera kunna upptäcka honom. Nej, min vän, så här vilja vi göra."

Sägande detta, lade Tom Collins sin karbin till ögat och vidrörde trycket.

Knallen af skottet, ett hemskt tjut från vilden och ett hurrarop från Tom Collins — allt sammanblandades för sergeant Blads öra så, att han tyckte sig hafva hört blott ett enda ljud.

De båda männen ilade fram ur sitt bakhåll.

Vilden var redan död. Kulan hade träffat i hjertat.

Tom Collins lutade sig ned öfver den dödes fötter och började med orubbligt lugn lösa de band, hvarmed rödskinnets moccasiner voro fastbundna.

"Hvad gör ni? hvad skall ni med de der?" frågade sergeant Blad med en viss förvåning.

"Jag har länge önskat mig ett par dylika. Ni skall säkert någon gång framdeles finna, att de kunna vara till nytta."

Sägande detta, reste bäfverjägaren sig upp ur sin knäböjande ställning, gömde moccasinerna i sin ficka och började med raska steg att i sergeantens sällskap söka upphinna de i förväg varande ryttarne.

X.

En tjuf, som blir ärlig menniska, och en ärlig menniska, som blir tjuf.

Läsaren minnes säkert en ung flicka med namnet Elin, hvilken var i våra nybyggares sällskap, när de ankommo till New-York, och som sedan följde med dem till Chicago, men qvarstannade der för att uppsöka sin fader, hvilken hade vistats i Amerika under flera år.

Vi hafva redan alltför länge glömt att underrätta oss om huru det sedan gått denna unga flicka, och med läsarens tillåtelse vilja vi nu uppsöka henne och lära känna hennes öden, medan de öfriga nybyggarne sträfva att uppnå målet för sin längtan, den plats, som skulle blifva deras nya hem.

Elin hade med sergeant Blads välvilliga hjelp funnit sin fader vid stationen Sandusky på "Pittsburg Fort Wayne, Chicago Rail Road". Återseendets glädje vilja vi icke försöka att skildra. Hvarje far, som en längre tid varit skild från sin dotter och sedan helt plötsligt får trycka henne i sina armar, kan tänka sig Josef Nilssons glädje och fröjd, då Elin trädde inom hans dörr, och hvarje ung flicka, som under åtskilliga år saknat sina föräldrars umgänge och vård, kan lätt föreställa sig Elins glädje, då hon kände sig omfattad af sin faders armar och fick trycka en kyss på hans kind.

Sergeant Blad, som åtföljde Elin, föreslog Josef Nilsson, att denne skulle följa med dem till nybygget.

"Ack, ja, min far", sade Elin, "låt oss följa med! Det är idel goda och hederliga menniskor, bland hvilka vi skola finna oss väl. Låt oss följa med!"

Elins ton var så ifrig, att man nästan kunde haft skäl att misstänka, att hennes lilla hjerta blifvit bortskänkt åt någon af de svenske nybyggarne.

"Aj, aj, mitt barn", sade Josef leende, "du tyckes vara mycket fästad vid dina reskamrater. Blott du inte har gått och gifvit bort ditt hjerta i samma stund, som din fader trodde sig hafva återvunnit dig för alltid."

Elin gömde sitt rodnande ansigte vid fadrens bröst och fadren besvarade med kärlek hennes smekningar.

"Nå, hvad säger ni om vårt förslag?" sporde sergeant Blad en stund derefter, medan de båda männen tömde en flaska vin. "Vill ni följa med oss?"

"Jag skall svara er upprigtigt på den frågan. Här i Sandusky har jag nu bott i tio år och förvärfvat mig en temligen god och oberoende ställning. Min lilla bod, som ni har sett, åtnjuter godt anseende på platsen och lemnar mig hvad jag behöfver här i lifvet, stundom till och med ett litet öfverskott. Ni inser förmodligen, att

man icke ögonblickligen kan lemna allt detta. Dock vill jag icke förneka, att edert förslag intresserar mig. Jag ser, att min dotter af någon anledning (här rodnade Elin åter) längtar efter att komma till er. Jag vill derför lofva er att så fort som möjligt taga min dotter med mig och komma till ert nybygge. Likväl måste jag dessförinnan söka att realisera mitt lager, sälja mitt hus och uppgöra mina affärer här på platsen."

"Då är jag nöjd", förklarade sergeant Blad.

De båda männen samtalade ännu en stund, hvarefter Blad tog afsked, sägande:

"Sedan jag nu har lemnat Elin i er vård och har hopp om att få återse er båda, är mitt värf uppfyldt, och jag måste aflägsna mig. Farväl, mina vänner! Jag kommer att räkna dagarne, till dess vi åter träffa hvarandra."

Följd af både faderns och dotterns varma tacksägelser och lyckönskningar, återvände Blad till stationen i Sandusky, satte sig upp i den första jernvägstrain, som anlände, och for med iltågsfart tillbaka till Chicago, der han hade lemnat de öfriga nybyggarne.

Emellertid randades för Josef Nilsson, förr än han hade föreställt sig, den dag, då han kunde lemna Sandusky och begifva sig efter de svenske nybyggarne.

En dag trädde nämligen in i hans bod en herre med äkta amerikanskt utseende och sätt. Främlingen hälsade höfligt, ehuru något vårdslöst, och sade med en underlig näston:

"Mr Nelson?"

"Till er tjenst, min herre!"

"Ni vill sälja er bod?"

"Ja!"

"Låt mig se ert lager!"

"Gerna!"

Josef Nilsson förde sin originele gäst omkring i boden, i packhuset, på magasinet och i källaren. Amerikanaren sade ingenting, men tillkännagaf emellanåt sin belåtenhet med hvad han såg genom ett med nasalljud uttaladt:

"Well!"*)

När de åter uppkommo ur källaren och befunno sig i bodkammaren, yttrade Josef Nilsson:

"Tillåter ni mig fråga efter ert namn, mister?"

"Andrew Colfax!"

"Behagar min bod er?"

"Ja! Är huset ert?"

"Ja!"

"Och äfven det är till salu?"

"Ja!"

"Jag gifver er niotusen dollars för alltsammans med tillträdesrätt i dag. Vill ni?"

Anbudet var hederligt och Josef Nilsson tvekade icke att mottaga det.

"Nå, då är saken afgjord!

"Men...."

"Hvad menar ni?"

"Vi borde väl göra upp ett kontrakt med lagliga former?"

"Behöfs icke! Jag betalar kontant", svarade mannen med nästonen.

Den hederlige Josef Nilsson medhann knappt att hemta sig från sin förvåning, förrän han redan hade niotusen dollars i sin hand och var fri som fogeln i rymden.

Följande dag togo Josef Nilsson och Elin ett hjertligt afsked af Mr Andrew Colfax, begåfvo sig till bangården och löste biljetter till Chicago.

Josef Nilsson hade förvarat sina penningar i en väska af skinn, hvilken Elin hade fört med sig från hemlandet och hvilken egentligen var ämnad att utgöra förvaringsrum för qvinliga handarbeten och annat smått och godt, som en qvinna kan under resor önska hafva till hands. Denna skinnväska hade den försigtige mannen gömt i en större koffert, hvartill nyckeln hvilade i hans ficka. På detta sätt tyckte han sig kunna vara förvissad om, att den för honom dyrbara summan icke skulle kunna blifva honom frånröfvad.

Far och dotter stego in i en af dessa beqväma och eleganta jernvägsvagnar, hvilka snarare tyckas vara bo-

*) Godt.

ningsrum, än fortskaffningsredskap. De amerikanska jernvägsvagnarne äro icke afdelade i mindre rum af ett fängelselikt utseende, utan hela vagnen utgör en enda kupé, hvarest beqväma soffor leda kring väggarne och der man äfven har den fördelen att ega ett eller flera bord — en fördel, som de svenska jernvägsstyrelserna hittills hafva ansett vara öfverflödig. Detta förhållande, jemte mycket annat anmärkningsvärdt (t. ex. bristfällig eller helt och hållet felande uppvärmning) har sin lika naturliga som aktningsvärda grund i den kända sanningen, att de svenska jernvägarne icke äro till för att tjena allmänheten, utan allmänheten är tvärtom af den gode Guden skapad just för jernvägarnes skull. Hvem skulle kunna vara nog gudsförgäten att icke häruti se en mycket vis anordning af försynen?

En jernvägstrain i Amerika har alldeles ingenting fängelselikt. Tvärtom njuta passagerarne der af den mest oinskränkta frihet, hvilken endast begränsas af de oafvisliga fordringarne på det passande, det anständiga. De kunna till och med få vandra från den ena vagnen till den andra hela trainen igenom, under det att den är i rörelse. Väl skyddade broar förena de olika vagnarne med hvarandra.

I en sådan jernvägstrain och i en sådan vagn var det som Josef Nilsson och hans dotter uppstego, då de nu afslutat alla affärer i Sandusky och öfver Chicago ville uppsöka de svenske nybyggare, som utgjort Elins ressällskap under den långa färden öfver Atlantiska hafvet. Den verksamme mannen hade bedrifvit sina göromål med sådan kraft och skyndsamhet, att endast åtta dagar hade förflutit, sedan far och dotter skildes från sergeant Blad. Mr Andrew Colfax hade dock, som vi veta, äfven sin del i detta lysande resultat.

De båda resande ankommo till bangården i Sandusky endast några minuter innan det från New-York kommande och till San Francisco gående tåget brusade in på den prydliga stationens område och stannade, för att aflemna och upptaga passagerare. Midt igenom en böljande menniskomassa måste våra vänner tränga sig fram till trainen. I samma ögonblick som de hade tagit

plats i vagnen, ljöd afgångssignalen från lokomotivet, hvilket började att med ett döfvande larm utsläppa den öfverflödiga ångan och omedelbart derefter sattes trainen i rörelse.

Då först fingo de båda resande tid att närmare betrakta de öfriga passagerarne i waggonen. Desse utgjordes af två äldre fruntimmer med utprägladt amerikanskt utseende och en liten fetlagd herre, som tycktes vara omkring fyratio år gammal. Det var någonting egendomligt med den karlen, nämligen det, att han beständigt hade ett obehagligt leende på läpparne, hvilket icke ett enda ögonblick försvann, utan oupphörligt förökade det vidriga intryck, man fick af hans ansigte. Våra läsare hafva måhända redan, med ledning af denna ofullständiga beskrifning, kunnat igenkänna honom. Icke? Nå, då är det vår skyldighet att presentera honom såsom Grin-Ola i egen trind person, densamme som så barbariskt behandlade Per Eriksson och hans storögda dotter.

För att förstå rätta sammanhanget med de händelser, som vi nu gå att skildra, måste vi gå en stund tillbaka i tiden, dock icke längre än till det ögonblick, då trainen, gnisslande och under dofva skakningar, stannade på platsen utanför stationshuset i Sandusky. Just i det ögonblick, då detta skedde, stodo Grin-Ola och en annan herre, i hvilken vi igenkänna Late-Mats, i all endrägt vid ett af fönstren i den kupé, der Josef Nilsson och hans fagra dotter sedermera togo plats. Elin stod då sysslolös och åskådade det rörliga folklifvet på platformen, medan hennes far ombesörjde biljetternas inköp och resgodsets inlemnande till den uniformerade karl, som hade jernvägsbolagets uppdrag att mottaga och qvittera dem.

"Ah", utropade Grin-Ola, med sitt vidriga leende oförändradt hvilande på det icke mindre obehagliga anletet.

"Hvad menar du?" sporde Late-Mats, intresserad af sin värde väns tydligt framträdande förvåning.

"Det var tusan björnar till skönhet den der flickan har."

"Hvilken?" frågade den andre, som bland öfriga runnare var ansedd såsom en auktoritet i fråga om qvin-

liga behag och som derför äfven nu ville visa sig från sin starka sida.

"Hon som står alldeles invid ringklockan, mellan de båda dörrarne till väntsalen. Ser du henne?"

"Ja, visst i h.... ser jag henne, men icke för första gången."

"Ah! När har du sett henne förut?"

"I New-York. Hon var med bland den utvandrareskara, som också räknade bland sig den der bonden, hvilken lurade dig så befängdt genom att förut i hemlighet taga banknoterna bort ur plånboken, innan han gaf dig den. Det sköna barnet berättade mig en rörande historia om sina förhållanden. Hennes far skulle bo någonstädes bortåt Chicago och vara rik och hon skulle uppsöka honom. Kanske...."

"Hvad menar du?"

"Jo, jag menar, att det måhända var i Sandusky hennes rike far bodde. Ah, det är säkert han, som nu tilltalar henne."

"Troligen!" medgaf Grin-Ola. "Men hvarför behöll du inte den vackra fogeln, medan du hade henne i din hand?"

"Kan du tro mig vara så dum, att jag skulle släppt henne ifrån mig, om jag icke hade varit dertill nödd och tvungen, som biskop Brask sade."

"Och hvad tvingade dig?"

"För hin, min vän, det var den der Blad, som kom mig i vägen Jag har talt om honom för dig. Ser du, han kände mig, och derför vågade jag icke tvista med honom. Bättre fly än illa fäkta!"

De båda galgfoglarne skrattade af hjertans lust åt ....ja, det är, upprigtigt taladt, icke möjligt att säga hvad de skrattade åt. Gissningsvis kunna vi dock antyda, att deras munterhet månde hafva haft sin orsak uti något gement streck, för hvilket, de båda vännerna visste, att Blad hade känt Late-Mats.

"Nånå", sade Grin-Ola, sedan munterheten något hade lagt sig. "Det torde ännu icke vara för sent att plocka den fogeln."

"Jag tror, mitt hull och skinn, att de ärna resa. De tränga sig hitåt, liksom om de ville stiga på trainen."

"Mig lyster att veta, hvad den der karlen, som troligen är hennes far, har i den der stora kofferten, hvilken han så troget går och bär på, oaktadt dess betydliga tyngd."

"Kanske...." sade den ene med ett egendomligt tonfall.

"Kanske...." sade också den andre.

De båda karlarne utbytte en blick, hvilken för dem sjelfva förtydligade hvad de icke ville eller icke vågade med ord uttala.

Det tycktes råda en rörande endrägt mellan dessa båda vänner.

Nu gjorde den ene en betecknande åtbörd med hufvudet och strax gjorde den andre likaså.

Och Grin-Ola sade:

"Om vi skulle försöka?"

Och Late-Mats svarade:

"Om vi skulle försöka? Det vill säga *du*, ty mig känner hon säkert, det har nog den förd... Blad dragit försorg om."

"De stiga upp i denna waggon. Försvinn, min bror! De böra icke få se dig!"

Late-Mats skyndade ut ur vagnen och hade just hunnit stänga dörren bakom sig i waggonens ena ända, då Josef Nilsson och hans fagra dotter inträdde genom dörren i den motsatta ändan.

Grin-Ola hade då redan hunnit sätta sig och antagit en ställning, som om han önskade få sofva och alldeles icke hade något intresse för sin omgifning. Det oaktadt såg han, hurusom Josef Nilsson öppnade sin koffert, för att ur den framtaga någonting, samt att han, efter att hafva åter tillslutit den, stack nyckeln i sin ficka och ställde kofferten under ett bord alldeles midt framför sina fötter. Efter att hafva gjort dessa iakttagelser insomnade Grin-Ola eller låtsade åtminstone detta.

Tåget ilade med snabb fart längs efter stranden af Eriesjön, ehuru på ett ganska betydligt afstånd från detta vatten, för derefter genom en af Ohios fruktbaraste land-

sträckor, passerande den ena stationen efter den andra; helt nära gränsen mellan Ohio och Michigan stannade trainen slutligen vid stationen i den lilla staden Toledo. Här stego de båda åldriga fruntimren ur trainen, så att Grin-Ola, när tåget kort derefter för full fart rusade in på Michiganområdet, befann sig allena med Josef Nilsson och den sköna Elin.

Den förslagne bofven sof ännu. Åtminstone trodde hans båda medresande detta och derför hade både Josef Nilsson och Elin öfverlemnat sig åt hvilan med en känsla af fullkomlig trygghet, redan innan jernvägstrainen lemnade Toledos husrader och torn bakom sig. Lugnt sofvo de båda, lutande sig mot de beqväma hörnen i soffans ryggbeklädnad.

Knappt hade emellertid Grin-Ola af de båda resandes lugna och jemna andedrägt blifvit öfvertygad om, att de verkligen hade öfverlemnat sig åt sömnen, förrän hans egna ögon öppnade sig och munnen förvreds af ett ännu vidrigare grin, än eljest. Han hostade sakta ett par gånger, för att utröna, om de genom någon rörelse skulle gifva tillkänna, att de ännu hade förnimmelse af den yttre verlden, men ingen af dem gjorde någon rörelse.

Då kände han sig trygg och säker på sin sak samt reste sig upp och nalkades med kattens smygande steg den sofvande mannen, under det han hviskade:

"De sofva som en rutten stock i urskogen."

Grin-Ola stack med en taskspelares eller ficktjufs färdighet sin hand ned i Josefs ficka och drog upp nyckeln till kofferten. Snart hade han öppnat denna och anstält en hastig visitation bland de persedlar, som förvarades der. Slutligen blef han äfven varse den lilla skinnväskan, hvilken han undersökte med fingrarne redan utanpå, hvarefter han helsade dess innehåll med dessa framhviskade, knappt för hans egna öron hörbara ord:

"Pengar! Skönt! Målet är hunnet."

Försigtigt tillslöt han åter kofferten och stack nyckeln tillbaka i den ännu alltjemt sofvande mannens ficka, hvarefter han smög sig tillbaka till sin förra plats. Nu skulle man hafva trott, att det här skulle hafva legat

honom om hjertat att för hela verlden och särskildt för penningarnes rätte egare dölja det orättfångna godset, och det är troligt, att en vanlig tjuf skulle hafva handlat så. Men Grin-Ola var på samma gång slugare och fräckare. Han satte sig helt lugnt att räkna penningarne, hvilka befunnos uppgå till tiotusentvåhundratretio dollars och bestod af dels guldmynt, dels äkta banknoter, som särdeles mycket fröjdade den grinande mannens ögon. Under detta angenäma arbete antecknade han med affärsmannens ordentlighet sedlarnes nummer och valör i sin annotationsbok. Han gjorde sig icke brådt och man skulle af hans lugn och trygghet nästan kunnat blifva öfvertygad om, att han och ingen annan var dessa penningars rätte egare.

Midt under denna sysselsättning trädde konduktören in i waggonen. Blef Grin-Ola nu rädd? Nej, han började ett hviskande samtal med den hederlige tjenstemannen på Pittsburg Fort Wayne Chicago-jernvägen. Han gjorde en träffande anmärkning angående det landskap, som trainen nu passerade, och konduktören svarade på ett icke mindre träffande sätt. Derunder ställde Grin-Ola så till, att konduktören med eller mot sin vilja måste se den gröna skinnväskan och få en öfverblick af dess innehåll.

Konduktören gick och Grin-Ola befann sig åter ensam med de båda sofvande resenärerna. Men hvad nu? Har ett plötsligt anfall af ärlighet kommit öfver honom? Ångrar han måhända sin synd och vill godtgöra den genom att åter lägga väskan och dess innehåll på den plats der han tagit den?

Man skulle hafva varit frestad att med ett ja! besvara dessa frågor, ty skurken hade snart åter bemägtigat sig nyckeln till kofferten. Försigtigt nedlade han väskan i kofferten, tillslöt den och återställde lika försigtigt nyckeln.

Att det likväl icke var något plötsligt anfall af ärlighet, som föranledde honom till dessa mått och steg, det kunde man förstå deraf, att han, medan hans smygande steg åter förde honom tillbaka till sitt soffhörn, hviskade:

"Nu är det gjordt! Snart skall karlen vara i mitt våld och penningarne äfven. Vi få då se, huru det går flickan."

Dervid antog hans stereotypa grin en så oerhörd utsträckning, att det nästan såg ut, som om munnen och örat vidrörde hvarandra.

Förnöjdt gnidande sina händer med utseendet af att vara en man, som gjort en god gerning och känner det goda samvetets vittnesbörd, lade han sig ned och låtsade ännu en gång insomna.

Emellertid hade tåget redan passerat några mindre stationer der det blott hade gjort en half minuts uppehåll för att aflemna och mottaga post. Redan hade det lemnat Michigan bakom sig och brusade nu fram öfver Indianas slättland, samt nalkades en temligen nyanlagd stad, hvilken då bar namnet Madison, men numera lärer hafva fått ett annat namn, sedan en ort i Wisconsin också blifvit tillagd namnet Madison.

Då tåget nalkades denna stad, uppvaknade Josef Nilsson och hans dotter samt kände sig vederqvickta och stärkta af den lugna och ostörda sömn, de hade njutit. När de sågo sin reskamrat ännu ligga i samma ställning, som då de hade somnat ifrån honom, trodde de helt naturligt, att han hade tillbringat hela den mellanliggande tiden med oafbruten sömn.

Far och dotter satte sig ned vid ett fönster för att betrakta utsigten och tala om de föremål, som hastigt passerade förbi deras ögon och väckte deras uppmärksamhet eller undran. Snart antydde de allt mera talrikt förekommande menniskoboningarne, att man nalkades en stad, och verkligen rullade trainen, dragen af den kraftiga maskinen, efter en fjerdedels timme in på stationen i Madison.

Innan tåget ännu hade stannat, passerade konduktören ännu en gång genom den vagn, der de trenne personerna befunno sig. Detta ögonblick tycktes vara det, som Grin-Ola utsett till att sätta sin nedriga plan i verkställighet.

Då han hörde konduktörens hand läggas på dörrvredet reste han sig upp till en halfliggande ställning

i hvilken han befann sig, då konduktören inträdde. Grin-Ola gned sina ögon, såsom somliga menniskor hafva för sed, när de vakna upp ur sin sömn. Konduktören kunde således se och, om det gälde, med sin ed styrka, att Grin-Ola hade sofvit.

Ännu var dock icke Grin-Olas företag färdigt.

Innan konduktören hade hunnit till andra ändan af vagnen, utropade Grin-Ola med en röst, i hvilken han förmådde inlägga alla möjliga sinnesrörelser, vrede, förvåning, sorg, förskräckelse o. s. v.

"Någon har stulit väskan med mina penningar."

I samma ögonblick, som dessa ord gingo öfver hans läppar, började han springa omkring i waggonen som en ursinnig, sökande öfverallt och undankastande allt hvad som stod honom i vägen. Den förlust, som han pådiktade sig, tycktes vara nära att göra honom vansinnig.

De amerikanska konduktörerne äro mycket noggranna i sin tjenst. Hvarje oordning, som försiggår i någon af waggonerna, beifras af dem på det strängaste.

Följaktligen kunde den konduktör, som här passerade genom denna vagn, icke annat än stanna, då han hörde Grin-Olas utrop och förnam, att det var fråga om en förbrytelse, som blifvit begången på den under hans vård varande trainen.

"Hvad säger ni?" sporde han. "Har man tagit ifrån eder den der gröna skinnväskan?"

"Ah, ni har sett henne?" utbrast Grin-Ola med väl spelad förvåning.

"Ja, och under det jag sof, har man . . ."

". . . tagit, stulit, röfvat den ifrån er. Det är tydligt det", försäkrade konduktören.

Det var rörande att se den endrägt, med hvilken de båda männen afhandlade denna sak.

Josef Nilsson hade deremot, så snart han hörde talas om, att en stöld skulle vara begången, synbarligen bleknat. Visserligen förstod han ännu icke hela nedrigheten af Grin-Olas anslag, men en känsla af ett stundande obehag bemägtigade sig honom och framkallade ofvannämnda verkan.

Grin-Ola fortsatte sitt sökande. Han letade under sofforna, under borden och uppe i taket, men naturligtvis stod väskan ingenstädes att finna.

Just då gaf lokomotivpipan stoppsignal och tågets fart minskades allt mer och mer, tilldess det slutligen fullkomligt stannade.

"Saken är klar", sade då konduktören. "Ni är bestulen. Hvem har varit inne i kupéen?"

Grin-Olas ögon flyttade sig bort till Josef Nilsson och Elin, men liksom om han icke velat göra någon anklagelse, sade han ingenting, utan fortsatte sitt fåfänga letande, under det han emellanåt mumlade:

"Mina tiotusen dollars! Mina tiotusen!"

"Var det tiotusen dollars i väskan?" utropade konduktören, hvilken just hade öppnat fönstret och vinkade med handen åt en uniformerad herre, som vandrade af och an på platformen, liksom man äfven i Sverige får se poliserna göra.

"Herre! Tiotusentvåhundrafemtio! Förstår ni?"

"Hvilken oerhörd djerfhet att begå en dylik stöld i en jernvägskupé!" utbrast konduktören, som i detsamma kastade en besynnerlig blick på den hederlige Josef Nilsson.

I detta ögonblick inträdde den uniformerade herren i waggonen. Konduktören presenterade honom för Grin-Ola såsom poliskommisarien Smith. Derefter berättade konduktören förloppet af stölden, d. v. s. hvad Grin-Ola hade berättat honom derom, och afslutade sin berättelse med dessa ord:

"De enda personer, som hafva varit närvarande i denna waggon, äro denne herre och detta fruntimmer."

Den sålunda utpekade Josef Nilsson såg sig nu nödsakad att taga till orda till sitt försvar. Han syntes lugn, och en verklig menniskokännare skulle hafva i hans ansigte läst vittnesbörden om ett godt samvete, om heder och ärlighet. Men antingen var poliskonstapeln ingen menniskokännare eller ock hyllade han den åsigten, att tjufven på ett hår nära är alldeles likadan som hederligt folk. Utgången visade åtminstone, att detta mände

hafva varit den vishetsregel, som han i egenskap af detektiv följde.

"Om den der herren har förlorat någonting, så lärer det förmodligen hafva skett, medan både han och vi nyss sofvo", yttrade Josef Nilsson.

Herr poliskomissarien Smith betraktade Josef med en spotsk och förolämpande min, liksom om han ville säga, att han hyste andra tankar om den saken, men såsom en väl instruerad detektiv insåg han det opassande uti att behandla någon med ohöflighet, innan han var öfverbevisad om något brott. Följaktligen var det med en viss höflighet, han svarade:

"Kan väl så vara, mister!"

Derefter vände han sig till Grin-Ola med dessa ord:

"Hurudan var väskan? Kan ni beskrifva den?"

"Ja väl, Mr Smith. Ser ni, hon var..."

Och här lät Grin-Ola följa en så noggrann beskrifning på Josef Nilssons skinnväska, att denne häpnade och var nära att med ord gifva sin förundran tillkänna. Men hans förvåning och häpnad skulle blifva ännu större.

"Huru mycket penningar var deri?" frågade mr Smith.

"Tiotusentvåhundrafemtio dollars på öret, hvarken mer eller mindre."

Josef Nilsson kände en kall kåre löpa längs efter ryggraden. Det var ju precist samma summa, som han sjelf hade förvarat i en lika beskaffad skinnväska.

"Och herr konduktören, som sett mig innehafva en sådan väska med mycket penningar, kan intyga sanningen af mina ord. Han sade det nyss. Ni kan fråga honom, mister Smith, om ni behagar."

Så pladdrade Grin-Ola och polismannen svarade:

"Konduktören skall blifva inkallad till vittne. Men nu vilja vi skrida till undersökning af samtliga passagerarnes saker. Vi börja med denna waggonen. Hvem är egare till den der kofferten?"

"Det är min", svarade Josef med fasthet, ehuru hans själ genombäfvades af en rysning vid den tanken,

att hans rättmätiga tillhörighet, väskan med penningarne, ovilkorligen måste blifva förvexlad med den bortstulna.

"Gif mig nyckeln, om ni behagar!" sade Mr Smith.

Den stackars Josef måste naturligtvis efterkomma denna i höfliga ordalag gifna befallning. Hans hand var stadig, men en tår stal sig fram i hans öga, då han framräckte nyckeln.

Med en behändighet. som vittnade om vana, öppnade Mr Smith kofferten, och den undersökning, som der anställdes, kunde naturligtvis icke leda till något annat resultat, än det för Josef Nilsson ödesdigra, att den gröna skinnväskan med messingsbeslaget hittades.

"Det är min väska, hurrah! Tack, min herre!" utbrast Grin-Ola med väl spelad glädje.

På samma gång räckte han fram handen i afsigt att taga den, men Mr Smith gjorde en afvärjande rörelse med handen och sade:

"Vänta, min herre! Väskan och dess innehåll måste presenteras vid domstolen, ifall dess innehåll öfverensstämmer med edra uppgifter. Vid domstolen återfår ni den."

"Öfverensstämmer?" utbrast Grin-Ola med låtsad förtrytelse. "Räkna då, min herre! Der är tiotusentvåhundrafemtio dollars i guld och banknoter och här i min anteckningsbok har jag förteckning på sedlarnes nummer och valör. Låt oss jemföra! Kom, min herre! Vi kunna slå oss ned här vid bordet."

"Någon räkning behöfves alldeles icke", sade Josef Nilsson, hvilken beslutat kämpa i det längsta för sin frihet och sin egendom. "Någon räkning behöfven I alldeles icke företaga er, ty dessa penningar äro mina och äfven skinnväskan är min."

"Nå, om ni är viss derom, så bör ni icke hafva något emot att vi jemföra dessa sedlars nummer med denne herres förteckning. Er oskuld skall ju derigenom blifva så mycket tydligare ådagalagd."

Josef kunde icke neka, att der låg sanning i dessa Smiths ord, hvarför han också gaf sitt samtycke till jemförelsen. Han var fullkomligt öfvertygad om att den

bestulne herrens förteckning icke kunde öfverensstämma med hans sedlars nummer.

Men i samma mån, som jemförelsen fortgick och Grin-Olas förteckning visade sig vara i full öfverensstämmelse med väskans innehåll, i samma mån sjönk Josefs mod och han kände en viss förtviflan pressa blodet till hjertat och det föreföll honom, som om en centnertung börda hade lagt sig öfver hans gamla, hederliga hjerta.

"Ser ni nu?" utbrast Grin-Ola triumferande.

"Ja, jag ser", genmälde Josef dystert, "jag ser, att ni månde vara en stor skurk. "Sanningen skall nog komma i dagen, så visst, som det finnes en försyn, och så visst, som rättfärdighet icke är blott ett tomt ord. Jag är beredd att följa er."

De senare orden voro rigtade till Mr Smith.

"Well!" svarade denne. "Då begifva vi oss genast åstad. Trainen är redan mycket försenad."

Mr Smith hviskade derefter några ord till konduktören. Denne gaf genom en rörelse af hufvudet sitt bifall till Mr Smiths framställning, som egentligen icke rörde annat än konduktörens inställelse såsom vittne inför domaren.

Josef hann derunder att på svenska säga till Elin:

"Sök att uppnå det svenska nybygget! Gud välsigne dig, min dotter. Han hjelper nog äfven mig."

Så hände det sig, att den hederlige Josef Nilsson lemnade jernvägstrainen såsom tjuf och den skurkaktige Grin-Ola lemnade den med skenet af att vara en hederlig karl. Så underligt händer det ofta i denna verlden.

XI.

En oväntad hugsvalare,

Oaktadt den uppmaning, som Elin hade erhållit af sin fader att uppsöka de svenske nybyggarne, steg äfven hon af trainen och lät den rulla bort på sin jemna bana, utan att medfölja den. I andra tänkbara fall skulle den unga flickan utan tvekan hafva lydt hvarje befallning, som den kärleksfulle fadren gifvit henne, men att nu öfvergifva honom, att nu under dessa rysliga omständigheter lemna honom vind för våg, det förmådde icke hennes älskande hjerta.

Utom Elin och hennes fader voro der två andra personer, som lemnade tåget i Madison. Läsaren begriper nog, utan alla förklaringar, hvilka de voro — Grin-Ola och Late-Mats. De voro stadde på "upptäcktsresa" vesterut, färdiga att slå ned på det första rof, som de med sina klor kunde komma åt, och det var derför icke förenadt med någon tidsförlust för dem att qvarstanna några dagar i Madison, isynnerhet då detta lilla obehag skulle blifva belönadt med en vinst af öfver tiotusen dollars.

Elin följde troget i sin faders och polismannens spår, ehuru på något afstånd. Hon ville åtminstone se, hvarthän hennes fader fördes. Efter den unga flickan följde det hedervärda brödraförbundet Grin-Ola och Late-Mats. Under skratt och rått skämt berättade den förre för den senare det uppträde, som vi i föregående kapitel hafva skildrat.

När Elin såg sin fader försvinna bakom fängelsets portar, brast hon i gråt. Sorgen öfver det som tilldragit sig tog ut sin rätt äfven hos denna kraftiga qvinliga natur. Hon visste ju, att hennes fader var oskyldig

till det, som man anklagade honom för. Hon hade ju med egna ögon sett honom mottaga alla dessa penningar, dels af Mr Andrew Colfax, dels af andra personer i Sandusky. Och väskan, som den hemske, grinande karlen ville göra till sin egendom, denna väska hade hon sjelf inköpt i Lejas butik i Stockholm. Huru skulle hon då kunna tvifla på sin faders fullkomliga oskuld?

Det var icke heller något tvifvel i detta fall, som frampressade tårar ur hennes gazellögon. Det var isynnerhet omtanken om faderns välbefinnande och den tanken, att han skulle blifva hårdt och orättvist behandlad, som förorsakade hennes bedröfvelse. Under det tårarne af denna orsak fortforo att strömma nedför hennes kinder, tänkte hon vidare på något medel att bevisa faderns oskuld och således befria honom. Hon tänkte, att om hon blott kunde få något budskap till de svenske kolonisterne, så skulle dessa kunna intyga, att den omtvistade väskan varit i hennes ego under hela resan öfver Atlanten. Derigenom skulle den otäcke, ryslige karlens beskyllning angående väskan vara tillintetgjord, och hvad penningarne vidkom, skulle hon kunna fara tillbaka till Sandusky och taga mr Colfax med sig till Madison samt med hans tillhjelp bevisa fadrens oskuld i afseende på penningstölden. Men dessa planer framkallade åter bilden af hennes och faderns hjelplösa belägenhet, hvilket kom tårarne att flyta ännu ymnigare.

Som läsaren finner, voro hennes planer till faderns befriande ganska kloka och förståndiga och den mest erfarne jurist skulle icke hafva kunnat gifva något bättre råd, än det som den unga flickan, hvars naturligt goda förstånd skärptes genom den barnsliga kärleken, af sig sjelf hade påhittat. Men en fråga, som hon dock icke förmådde besvara, var den, huru hon skulle kunna gifva nybyggarne i Kansas underrättelse om faderns olycka och påkalla deras hjelp.

Under tankar och öfverläggningar af detta slag vandrade hon utan mål fram och tillbaka på Pittsburg-Street, der staden Madisons fängelse, som äfven inneslöt domstolens sessionsrum, var beläget. För hvarje gång, då hon vände om, mötte hon herrar Late-Mats och Grin-

Ola, men den unga flickan, hvars tankar voro sysselsatta på annat håll och hvars ögon skymdes af tårar, såg icke de båda männen. Slutligen när hon hade vandrat minst tio gånger fram och lika många gånger tillbaka och de båda karlarne lika ofta hade vändt om för att följa henne i spåren, tycktes skurkarne hafva ledsnat vid dessa aldrig slutande marscher och återmarscher samt beslutat sig för att tilltala henne.

Följaktligen spärrade de vägen för henne, när hon ännu en gång ville vända om. Den unga flickan var så fördjupad i sina sorgliga tankar, att hon icke märkte deras tilltag, förrän hon af den mörka skuggan underrättades derom just i det ögonblick, då hon var nära att törna emot Grin-Ola.

Rädd som en sårad hind skyggade hon tillbaka förden skugga, hvilken stod i hennes väg. Hennes förskräckelse ökades, då hon igenkände de båda karlarne, och om hon hade fått lyda sin känsla vid denna syn, skulle hon hafva flytt. Men Grin-Ola gaf henne icke tid dertill, ty han lade sin fräcka hand på hennes jungfruliga arm och sade med ett grin, så bredt att det uppslukade hela hans öfverläpp:

"Du tyckes vara mycket bedröfvad för din usle fars skull. Det var också ett dumt streck af honom att stjäla i en jernvägsvagn."

"Ni tror då, att min far har stulit något ifrån er?"

"För f-n, det är ju bevisadt!"

"Ha, ha, ha! bevisadt!" instämde Late-Mats.

"Ni vet nog, min herre", sade Elin till Grin-Ola, öfvervinnande sin motvilja att tilltala den ryslige karlen, "ni vet nog, att min far är oskyldig till det, ni anklagar honom för. Säg, vet ni icke det?"

"Oskyldig? Nej, för tusan björnar, det är ju bevisadt, att han är skyldig. Har icke min väska blifvit funnen i hans koffert? Och har jag icke kunnat anföra hvartenda nummer på sedlarna? Nej, min sköna, du skall icke dåra dig med några förespeglingar, att din far kan slippa ifrån den saken. En tjuf är han och en tjuf blir han."

"Ja, det förstås!" bekräftade Late-Mats, som här till en början blott spelade ekots löjliga rol.

"O, jag ber er", ropade Elin, "hafven medlidande med min far, min oskyldige far. Icke kunnen I vilja vara nog gudlösa att låta honom lida straffet för ett brott, som han aldrig begått."

Grin-Ola klappade henne på axeln på ett mycket förtroligt sätt, som kom den unga flickan att med en rysning draga sig ett par steg tillbaka.

"Förstå mig rätt!" yttrade Grin-Ola, "din far är ohjelpligt förlorad och om jag än ville, kunde jag icke hjelpa honom, sedan lagens väktare hafva tagit saken om hand. Rättvisan har tillräckligt starka klor för att behålla hvad hon en gång gripit. Bekymra dig derför icke om din tjufaktige far, min sköna, utan tag dig till vara, att du icke sjelf må, såsom hans dotter, blifva anklagad och dömd såsom hans medbrottsling."

"Huru? Ni skulle våga..,?" utropade den unga flickan, hvars under en lång stund domnade själskrafter plötsligt vaknade upp till nytt lif vid denna oförmodade vändning i samtalet.

"Hvad vågar icke mannen för den qvinna han älskar och hvad drager han i betänkande att göra för att vinna henne?"

Det var Late-Mats, som med handen på hjertat och munnen förvriden till ett honungssött leende yttrade sig på detta galanta sätt.

"Att anklaga en oskyldig qvinna för stöld, det var ett underligt sätt att förvärfva sig hennes hand", genmälde Elin.

"Hand!" sade Grin-Ola skrattande. "Hand! Ha, ha, ha! Hvem har sagt, att vi önska ega din hand? Qvinnan har mycket annat, som är mera värdt att eftersträfva än handen, huru fin denna än må vara. Du tyckes icke förstå mig, min lilla vän!"

"Låt mig gå!" utropade Elin.

"Du skall..... Nej, blif vackert qvar, min söta! Gatan är nästan folktom och du är i vårt våld."

Elin såg sig omkring och varseblef, att hon befann sig nära nog ensam med de båda karlarne, ty på hela

gatan kunde hon icke upptäcka flera menniskor, än en åldrig gumma, som, stödd på sin staf och med ett ämbar i handen, troligen skulle vandra till en eller annan fattiginrättning eller godtköps-soppkokningsanstalt, för att hemta sin sparsamma middagsmåltid. Denna gumma jemte en i civiliserad drägt klädd indian, som vandrade med stolta och gravitetiska steg upp och ned på andra sidan af gatan, voro de enda, som syntes från den ena ändan af gatan till den andra. Ingen af dessa båda tycktes kunna ingifva något hopp om hjelp. Gumman var orkeslös och förmådde knappt stappla sin väg fram, och rödskinnet hade enligt detta folks vana antagit ett kallt och likgiltigt utseende och tycktes icke ens märka de tre personer, hvilka samtalade på andra sidan gatan.

Pittsburg-Street var egentligen intet annat än en liten gränd, på båda sidor omgifven af dels obebygda tomtplatser, dels mindre kojor. Det enda hus, som var af någon betydenhet, var fängelsebyggnaden. Denna omständighet förklarar, huru Pittsburg-Street kunde midt på dagen vara så folktom.

Grin-Ola hade, såsom ofvan är nämndt, sagt:

"Gatan är nästan folktom och du är i vårt våld."

Den unga flickan, som visserligen icke kunde värja sig mot en känsla af förskräckelse, svarade dock modigt:

"Deri tager ni fel, min herre. Gud vakar öfver oss och han skall icke tillåta er att röra ett hår på mitt hufvud."

De båda karlarne skrattade vid nämnandet af en Gud, på hvilken deras förhärdade hjerta icke på många år hade kunnat tro.

"Jo, min sköna, du är lika säkert i vårt våld, som flugan, när hon blifvit fångad i spindelnätet. Antingen häkta vi dig här för delaktighet i din faders stöld eller också lofvar du att ställa dig under våra vingars skugga, så länge vi vilja behålla dig hos oss. Välj nu, min hjertunge! Vi äro ju ett par hyggliga karlar, som du icke behöfver blygas för."

Sägande detta, ville Late-Mats slå sin arm kring hennes veka lif och draga henne intill sig — en afsigt,

hvilken dock aldrig blef till fullo utförd, enär icke mindre än två särskilda orsaker kommo emellan och befriade den stackars flickan från denna afskyväckande omfamning. Den första af dessa befriande omständigheter utgick från Elin sjelf och bestod i en kraftigt afvärjande rörelse med armarne. Den andre åter utgick från en person, hvilken hittills icke hade blandat sig i de tre personernas samtal — nämligen den på andra sidan gatan patrullerande indianen. Denne hade nämligen knappt varseblifvit Late-Mats' afsigt, förrän han med sin stams hela vighet och förmåga af ljudlösa rörelser, ilade öfver gatan, med stark hand grep den cyniske vagabonden i rockkragen, så att karlen, som ärnat taga ett steg framåt, var nära att strypa sig sjelf.

"Skall du kyssa någon", sade indianen på god engelska, "så bör du kyssa din kamrat. Denna unga squaw *) är för god åt dig. När har man sett den smutsige kondoren få smeka den rädda dufvan?"

Under det han sade detta, grep han med den andra handen Grin-Ola på samma ställe, der han förut gripit dennes kamrat, och för att belysa sina ord med exempel, tvingade han de båda karlarne att närma sina ansigten till hvarandra. Då de icke alldeles godvilligt utförde den af indianen föreslagna kyssningsscenen, så var det icke alls underligt, att rödskinnet förlorade tålamodet och stötte deras ansigten tillsammans med en sådan fart, att de båda karlarnes mest framstående ansigtspartier råkade i fara att krossas. Icke nöjd med att hafva tvingat dem till denna broderskyss, nödgade han dem att upprepa försöket ännu ett par gånger.

"Hvite män borde beskydda hvita qvinnor, men icke skada dem eller frampressa tårar på de sköna ögonens himmel."

Sedan indianen gifvit de båda karlarne denna förmaning, släppte han dem lösa och öfverlemnade åt dem sjelfva att blifva qvar eller aflägsna sig. Den kraftfulle indianen tycktes vara så medveten om sin egen kraft och öfverlägsenhet, att han icke frågade mera efter, hvar

*) Indianernes benämning på qvinnan.

de båda bofvarne voro, än man i allmänhet frågar efter, om den fluga, man förjagar från sitt ansigte, slår sig ned på närmaste vägg eller flyr längre bort.

Rödskinnet var en man af högrest och utomordentligt kraftfull kroppsbyggnad. Hans ansigte, som bar spår af en ganska framskriden ålder, hade ett ädelt och godt uttryck och saknade mycket af det vilda, som eljest är utmärkande för indianernes anletsdrag. Hans lifliga, men ärliga ögon sågo nu med ett mildt och nästan ömt uttryck på den unga flickan, till hvars befriare han så ädelmodigt hade gjort sig.

"Den unga rosen är bedröfvad", sade han på engelska till Elin. "Anförtro bekymren åt indianens tystlåtna hjerta. Kanske förlänar den store Anden eller de kristnes Gud mig den glädjen att torka bort tåreperlorna ur rosenkalken."

Elin, som icke fullkomligt förstod engelska, men ganska väl förstod det goda och ärliga, som afspeglade sig i indianens blickar och ord, sade honom på svenska, att hon icke förstod hans tungomål

"Ah!" sade indianen då på bruten svenska, "äfven indianen kan något af detta språk. Indianen har jagat många år tillsammans med hvita män af den unga rosens folk och indianen har lärt att älska dem som bröder, emedan han alltid lärt att värdera dem för manliga egenskaper. Må den unga rosen derför icke tveka — anförtro mig bekymren tryggt — de hvila i indianens bröst säkert."

Elin, som fattat förtroende för indianen, ehuru hon till en början kände någon rädsla för hans kopparröda ansigtsfärg, omtalade för indianen hela tilldragelsen i jernvägskupéen samt utpekade Grin-Ola såsom den der hade beskylt hennes far för stöld. Derefter omtalade hon, att hon trodde Grin-Ola hafva under hennes och faderns sömn öppnat faderns koffert, uttagit penningarne, räknat dem och uppskrifvit deras nummer samt derefter nedlagt dem igen i kofferten. På annat sätt sade hon sig icke kunna förklara, huru den resande karlen kunde hafva så fullständig kunskap om innehållet i hennes fars väska. Vidare berättade hon, att hon hade goda vänner

i ett svenskt nybygge borta i Kansas, hvilka kunde intyga, att hon sjelf egde samma väska, då hon från Sverige anlände till New-York och att den sålunda ingalunda kunde vara den främmande karlens egendom. Likaså kunde säkert Mr Andrew Colfax känna igen de penningar, han sjelf gifvit åt hennes far.

Indianen åhörde med synbart intresse den unga flickans berättelse. Hans ädla, af naturen skarpt utpräglade drag lyste af välvilja. Båda de samtalande tycktes hafva glömt Grin-Olas och Late-Mats' närvaro.

Dessa stodo emellertid några alnar derifrån och förde sinsemellan ett hviskande samtal, under det de esomoftast kastade förstulna blickar på indianen och den unga flickan. Underliga tecken gjorde de äfven, hvilkas betydelse det skulle hafva varit svårt för rödskinnet att tyda, äfven om han hade sett dem.

Redan syntes gumman med stafven och ämbaret vid ändan af gatan, återkommande från godtköps-soppkoknings-anstalten. Elins berättelse hade dragit ut på tiden. De frågor, som indianen emellanåt gjorde under berättelsens fortgång, för att få en mera tydlig inblick i saken, togo äfven en rundlig tid att besvara.

"Kom, min unga ros!" sade indianen, sedan Elins berättelse var afslutad. "Kom och låt mig ledsaga dig till domaren, mister Steffens. Han är en hedersman, som väl känner den gamle indianen och vet att Örnöga icke far med osanning. Örnöga och han hafva flera somrar jagat i hvarandras sällskap vid Missisippis stränder. Han skall höra den unga rosens berättelse och tro Örnöga, när han säger, att den unga rosens fader icke är en tjuf."

Den unga flickan mottog med glädje Örnögas anbud att ledsaga henne till domaren och der föra hennes talan. Utan fruktan åtföljde hon indianen, hvilken sökte att med hvarjehanda tröstegrunder hugsvala sin "unga ros."

Men när Late-Mats och hans kamrat sågo den fruktansvärde indianens afsigt att tillsammans med Elin lemna platsen, trädde den förstnämnde af de båda skurkarne ett par steg fram mot Örnöga, försökande att gifva sin

person ett så imponerande utseende som möjligt. I detta ändamål placerade han hvardera tummen innanför västens armhål, spände ut bröstkorgen så mycket han förmådde och spärrade ut benen från hvarandra. Derjemte lyftade han nässpetsen så högt upp i vädret, som det var förenligt med omsorgen för bibehållandet af jemnvigten.

Så rustad med alla oförskämdhetens honom till buds stående vapen talade han med spotsk ton:

"Hör nu...."

Längre än till dessa båda ord hann han icke.

Örnöga såg nämligen på honom med ett blixtrande ögonpar, lade handen på skaftet af sin tomahawk och sade allvarsamt:

"Den hvite mannen må taga sig till vara!"

Så enkelt detta indianens beteende var i jemförelse med runnarens storståtliga mått och steg, låg der likväl både i Örnögas blick och ton ett dystert och hotfullt allvar, som med ens gjorde en ända på det obetydliga förråd af verkligt mod, hvaraf Late-Mats kunde berömma sig. Förskräckt vek han till sidan och lemnade indianen och hans skyddsling fri passage.

När Örnöga och Elin hade hunnit så långt bort ifrån de båda skurkarne, att de icke kunde höra hvad dessa yttrade emellan sig, utropade Grin-Ola:

"Men, för — — hvarför gick du ur vägen, min kära bror?"

"Ah", svarade den andre, "han hade eljest skalperat mig på lefvande minuten. Såg du inte hans grymma blickar? Märkte du icke, att han grep efter yxan, som hängde i hans gördel?"

"Du är en feg stackare", återtog Grin-Ola. "Hade jag varit i ditt ställe, skulle du fått se på annat."

"Hvarför gömde du dig då bakom min rygg? För tusan björnar, min bror, låtom oss icke tvista om, hvilkendera af oss, som eger mest eller minst mod! Jag tror, min —, att om vi skulle jemföras i detta afseende, så skulle en opartisk menniska förklara, att vi äro fega stackare båda två. Nej, min bror, låtom oss hellre tala om våra planer angående den der gråtmilda skönheten. Hon är värd, att man gör sig något besvär för att få

ega henne. Hvarthän tror du, att indianen nu ledsagar henne?"

"Huru skulle jag kunna veta det? Följ efter dem, så får du besked derom", yttrade Grin-Ola, stucken af kamratens ringa tankar om hans personliga mod.

"Det är just hvad jag ärnar göra. Kommer du med?"

"Hvartill skulle det gagna?"

"För hundra vargar, du förstår väl, att när man vill fånga en hare, måste man låta jagthundarne följa hans spår. Kom och låt oss för en stund vara jagthundar."

"Nå, välan då!"

De båda förbrytarne följde nu tigande samma rigtning, som Örnöga och Elin. Gata efter gata vandrade de efter dem, och om det till en början var lätt nog att följa deras spår, så länge gatorna voro nästan folktomma, så blef förföljandet svårare, när indianen med sin skyddsling omsider kom in i de mera befolkade och lifligare qvarteren och gatorna. Ofta hade de endast Örnögas öfver alla andra sig resande gestalt att tacka för det de icke helt och hållet förlorade dem ur sigte. De båda skurkarne påskyndade visserligen sina steg så mycket som möjligt, men dels hindrades de af den på gatorna böljande mängden att komma fram så fort de önskade, dels hade äfven indianen och hans ledsagarinna påskyndat sin gång.

Slutligen sågos de gå in i ett välbygdt, ehuru icke särdeles stort hus, hvilket liksom de flesta i denna stad låg inbäddadt i en smakfull liten plantering med sandade gångar, skuggrika träd och doftande blomsterrabatter.

Grin-Ola och hans kamrat visste icke, hvem som bodde i detta prydliga hus, hvilket snarare liknade en förtjusande villa, än en boning i en stad. Derför vände de sig till en förbipasserande person för att inhemta upplysningar.

"Om förlåtelse! Hvem bebor detta hus?"

"Mr Steffens", genmälde den tillfrågade höfligt.

"Och hvem är Mr Steffens?"

"Domaren."

Efter dessa lakoniska svar aflägsnade sig den tillfrågade personen och de båda karlarne blefvo således i

tillfälle att utan vittnen utbyta tankar om denna sak. Att indianen förde flickan direkte till domaren, det måste stå i sammanhang med anklagelsen mot flickans fader, hvarför de båda bofvarne i första ögonblicket kände sig slagna af häpnad.

"Hvad är meningen med detta besök hos domaren?" utbrast Late-Mats. "Kanske den f—n indianen ämnar draga ett streck öfver vår räkning beträffande flickans fader!"

"Att hans besök gäller ett försök i den vägen, derom är väl icke möjligt att tvifla. Men å andra sidan frågar jag dig, hvilka utsigter ett sådant försök skulle hafva till att lyckas dem."

"Vet du det sjelf, så för all del säg mig det!"

"Hvad jag vet är, att vår plan är så väl anlagd..."

"... och så klokt uttänkt..." ifylde kamraten.

"... och så mästerligt utförd, att den icke kan misslyckas, om än alla rödskinn och alla dumma flickor i verlden ville försöka att kullkasta den och göra den om intet."

"Menar du det allvarligt?"

"Ja, för — —, visst menar jag det! Kan du till exempel säga mig, hvad de skola kunna invända mot så klara bevis, som dem jag eger — en väska, liknande den jag beskrifvit för polismannen, finnes i karlens koffert undangömd och den befinnes innehålla precist den summa, som jag uppgifvit mig hafva förlorat. Till och med numren på sedlarne äro antecknade i *min* bok. Hvad skola de invända deremot? Kan du säga mig det?"

"Nej, vet du det sjelf?"

"De kunna ingenting invända, platt ingenting, förstår du!"

"Så mycket bättre för dig!"

"Dessutom har jag ju dig till vittne!"

"Ah! I hvilket fall kan jag vittna?"

"Att väskan och penningarne äro mina. När du svär derpå, så måste domaren tro det, om än tio indianer satte sin själ i pant på, att det är lögn. Som du får dela rofvet, måste du också hafva din del i arbetet.

Ditt arbete blir att aflägga ed på allt hvad jag säger inför domaren."

"Ah! Derpå har jag icke tänkt. Men om du ljuger...?"

"Så kan du väl svära ändå."

"Nå, det går då visserligen för sig."

"Således behöfva vi icke stå här och vakta domarens dörr, för att invänta indianen och flickan. De må gerna sitta huru länge som helst inne hos mister Steffens och pladdra hvad som helst — så äro penningarne och blifva likväl våra."

Efter att hafva kommit till detta lugnande resultat, aflägsnade de sig från platsen utanför Mr Steffens' hus.

XII.

Mr John Steffens och hans familj.

Den gamle, vänlige indianen och den unga flicka, som han tagit under sitt beskydd, hade trädt in genom trädgårdsgrinden utanför den förtjusande bostad, som innehades af Mr Steffens, domaren. Öfver den med fin sand öfvertäckta gången vandrade de mellan härligt doftande blomsterrader fram mot Mr Steffens' förstugudörr, bakom hvilken de snart försvunno.

Om läsaren behagar göra oss sällskap, vilja vi följa efter dem och skola derigenom uppnå ett dubbelt ändamål. Först och främst skola vi erhålla kännedom om utgången af den vänlige indianens bemödanden för Josef Nilssons befrielse. Men derjemte skola vi äfven få kasta en, om än ringa, blick in i de infödde amerikanarnes familjelif.

Ingenting är mera behagligt för ögat än en välmå-

ende eller rik amerikanares boning. Från husets yttre till den aflägsnaste vrå af dess inre, från den dyrbaraste möbeln till den obetydliga eldgaffeln vid eldstaden, från husmodrens toilett ända till kokkärlen i köket — allt utmärker sig genom en ändamålsenlig anordning, parad med den elegans, som förnöjer ögat. Amerikanaren tyckes egna äfven de obetydligaste ting mycken omsorg, och hans hjerna är alltid verksam, hans iakttagelseförmåga alltid vaken. Han är outtröttlig i nya uppfinningar till förbättring af sina husgeråd. Under det att europeerna den ena menniskoåldern efter den andra bibehålla allting på det från fäderna ärfda sättet, ehuru nära förbättringen kunde ligga till hands, om de blott reflekterade deröfver, så finnes för amerikanaren ingenting så ringa, att han icke gifver sig tid att uttänka sättet för dess förbättrande till form eller inrättning. Derför finnes också i hela verlden intet folk, hvars redskap af alla slag äro så ändamålsenliga, som amerikanernes.

Sällan händer det, att amerikanerne bygga stora hus, så framt de icke göra det i den bestämda afsigten att hyra ut delar af huset till andra, för att derigenom få ränta på sitt utlagda kapital. Husbyggandet är då en affär, en spekulation, ett företag, af hvilket de vänta vinst. Men oftast föredrager den burgne mannen att hafva sitt hus för sig sjelf, att ensam med sin familj bebo det, och derföre bygger han det icke större, än som är till detta ändamåls vinnande behöfligt. Tre eller fyra rum och kök är hvad man oftast finner i dylika boningar.

Mr John Steffens' hus i Madison var af det senare slaget.

Dess egare hade derjemte förstått att öfverallt förena det solida med det prydliga och eleganta, det beqväma med det för smaksinnet angenäma. Den största renlighet och snygghet rådde öfverallt.

Indianen och hans skyddsling blefvo införda i familjens hvardagsrum. Det var en ganska stor sal, hvilken sträckte sig öfver hela husets bredd. Väggarne voro dekorerade med tapeter, som ganska lyckligt imiterade polerad ek. Möblerna voro äfven af ek, enkla, men prydliga och beqväma. Höga fönsterlufter spredo ett rikligt

och gladt ljus öfver föremålen i rummet och bidrogo till fullkomnande af det utomordentligt fängslande behag, som hvilade öfver Mr Steffens' hvardagsrum. Allt var så hemtrefligt, att hvem som helst skulle hafva känt sig hemmastadd under detta tak, äfven om han aldrig förut haft den äran att träffa domaren och hans älskvärda familj.

Mr Steffens var icke längre ung. De sextio lefnadsår, som han hade tillryggalagt, hade redan börjat uppblanda hans ursprungligen svarta hår med talrika hvita, hvilka ingalunda missprydde det ädla ansigtet — ett af dessa ansigten, som bära spår af mycket tankearbete och röja en stor intelligens. Mr Steffens' hustru var åtminstone femton år yngre än sin make, hvilken hon tycktes vara fullt värdig. Lugn och saktmodig, såg hon ut att vara en äkta qvinlig natur och tycktes lefva endast för sin makes och sina barns lycka. Barnen voro två unga, väl uppfostrade flickor af ungefär samma ålder som Elin.

I den amerikanska familjen tillbringar qvinnan aldrig sitt lif i den sysslolöshet, som i åtskilliga andra länder, t. ex. Sverige och Kina, anses vara den förmögna qvinnans ära — en lumpen ära i sanning, för hvilken många af Sveriges ädla qvinnor få plikta genom en försvagad helsa, otaliga krämpor och tidig ålderdom. Man förvånas måhända öfver sammanställningen af Sverige och — Kina. Svenskarne äro väl inga kineser heller, tycker jag mig höra någon liten skönhet säga. Jo, min nådiga, i detta afseende äro svenskarne verkligen en smula kineser. Eller kan ni icke finna någon öfverensstämmelse mellan de båda folkens hyllande af sysslolöshetens falska ära? Den svenska qvinnan sätter en ära uti att genom brist på öfning för kroppens lemmar samla tusende sjukdomsorsaker och den kinesiska qvinnan tackar sin fåfänga moder, för det denna från barndomen stympat hennes fötter genom att sammanpressa dem till verkliga "klumpfötter", och hennes tacksamhet för denna modrens kärlekslösa behandling har sin grund deri, att de stympade fötterna dokumentera henne såsom en till arbete oduglig och följaktligen sysslolös qvinna, d. v. s. såsom en rik och förnäm dam, och

de gode kinesiske männen skratta i sitt skägg (om de hafva något) åt hvarje qvinna, som haft en så onaturlig moder, att denna *icke* velat stympa och vanställa sitt barn.

I Amerika deremot har arbetets ära blifvit en allmänt erkänd och derför äfven naturlig sak, hvilken hvar och en värderar. Äfven qvinnorna dela den allmänna hänförelsen och deltaga, utan afseende på stånd eller förmögenhetsvilkor, med glädje i de husliga göromålen. Vi kunna också försäkra, att qvinnan ingenting förlorar hvarken i värde eller behag genom detta förhållande. Samma dam, som nyss förde spiran i köksriket, plägar en stund senare inne i salongen skicka sig lika höfviskt och behagfullt, som någonsin en af dessa modedockor, hvilka af arbetet icke känna något annat än namnet.

Fru Steffens och hennes båda döttrar voro ifrigt sysselsatta med att af en lång räcka tjock, randig väf, som blifvit tillverkad af de flitiga damernas egna, konsterfarna händer, afklippa mindre delar, af hvilka skulle sammansys dynor och madrasser. Mr Steffens satt i allsköns lugn och läste en tidning, då en nätt och prydligt klädd tjenarinna inträdde och anmälde:

"En gammal indian och en ung flicka önska tala med husbonden. Får jag föra dem in hit eller i husbondens bibliotek?"

"Nå, det var då nöjsamt", utropade Mr Steffens, kastande tidningen ifrån sig. "Det är säkert min gamle jagtkamrat och vän, Örnöga, som hedrar mig med sitt besök. För genast in dem hit, min kära Maria!"

Tjenstflickan gick att utföra sitt uppdrag.

"Jag hoppas", fortfor Mr Steffens, vänd till de tre damerna, "att I icke hafven någonting emot att se min gamle vän, isynnerhet som han denna gång lär hafva fruntimmerssällskap."

"Visst icke, käre man!" svarade frun med ett vänligt leende. "Jag tycker lika mycket om gamle Örnöga, som du sjelf."

"Jag också", försäkrade den yra Stefanie. "Jag är alldeles betagen i hans blixtrande, men likväl vänliga ögon."

"Och jag tycker om hans manliga figur och kraftfulla skick", yttrade den mera allvarliga Kate.

Nu inträdde Örnöga, åtföljd af den blygt rodnande Elin. Derigenom föranleddes damerna att upphöra med sina loford, hvilka eljest troligen icke skulle slutat, förrän hela listan på de egenskaper, för hvilka den gamle indianen var älskad och beundrad i denna familj, blifvit genomgången.

"Hjertligt välkommen, min hederlige vän", utropade Mr Steffens, fattande indianens hand, hvilken han hjertligt tryckte.

"Skogens son gläder sig hvarje gång det är honom förunnadt att se och helsa sin vän, domaren", sade indianen allvarligt till svar på Mr Steffens' vänskapsfulla helsning.

Äfven damerna kommo fram och helsade indianen såsom man helsar en gammal förtrolig vän.

"Stark och dugtig alltjemt!" yttrade domaren, sedan hans ögon med ett uttryck af glädje hade mönstrat Örnögas kraftiga gestalt. "Det fägnar mig mera än jag kan säga att se, hurusom ålderdomen och krämporna ännu sky beröringen med dig. Säkert har du injagat dem fruktan. Om mig kan jag tyvärr icke säga detsamma. Annorlunda var jag den tiden, då vi lefde tillsammans i vildmarken borta i Vestern. Minnes Örnöga ännu den glada, för mig oförgätliga tiden?"

Indianen nickade allvarsamt.

"Huru", sade han, "huru skulle den stackars indianen kunna glömma den lyckligaste tiden af sitt mödosamma lif? Fråga mig hellre, käre domare, om jag har förgätit mitt namn eller tappat min medicinsäck. Det vore i sanning mera möjligt."

Under det detta samtal fördes, hade Stefanie och Kate betraktat Elin och funnit sig tilltalade af hennes utseende. Angelägen att godtgöra faderns försummelse, att icke helsa på den unga, sorgsna och sköna flickan, tog Stefanie Elins hand och drog henne med mildt våld fram till fadren, sägande:

"Min far glömmer, att Örnöga icke är ensam!"

Mr Steffens' blick flyttade sig från indianen till dennes följeslagerska, under det han sade:

"Tack för påminnelsen, mitt kära barn! Det är glädjen öfver att återse Örnöga, som gör mig glömsk af allt annat. Förlåt mig derför, unga qvinna, och var välkommen i mitt hus!"

Elin hade under resan öfver Atlanten och under sin korta vistelse i Amerika inhemtat så mycket af engelska språket, att hon förstod den vänlige Mr Steffens' ord.

Den hederlige domaren bjöd emellertid sina gäster att sitta, dervid nödgande Örnöga att begagna sig af en stol. Hvarje uppmaning dertill visade sig dock fåfäng. Vildmarkens son hade aldrig kunnat vänja sig vid denna beqvämlighet. Den leende Mr Steffens måste slutligen tillåta honom att efter indiansk sed sitta med benen korslagda under sig på mattan.

Blygsam som alltid, ville Elin begagna sig af en stol, som stod närmast dörren, men med den hjertlighet, som i amerikanska hus alltid möter främlingen, hade husets båda döttrar snart dragit Elin med sig längre in i rummet. Den gamle indianens sinne gladdes, då han såg det vänliga mottagande, som hans skyddsling rönte. Den unga flickan besvarade på sin dåliga engelska, så godt hon förmådde, de frågor och vänliga yttranden, hvarmed damerna öfverhopade henne. Inom en half timme hade Elin vunnit allas hjertan, mindre genom sin verkligen utomordentliga skönhet, än genom sina öfriga älskvärda egenskaper.

De båda männen samtalade emellertid länge på det förtroligaste sätt om fordna dagar och om de äfventyr, som de tillsammans hade upplefvat. Slutligen yttrade Örnöga, i det han lät sin blick hvila på den fagra Elin:

"Min vän domaren är icke nyfiken!"

"Nej, det har man aldrig klandrat mig för."

Indianen nickade.

"Jag vet det af gammalt. Kanhända dock att min vän domaren har någon fråga att göra mig?"

"Det vet jag just icke. Hvarom skulle den frågan handla?"

"Om den sköna rosen, som af skogens son blifvit införd i min väns, domarens, hus."

"Det är mig nog, att hon kommit i ditt sällskap, hederlige Örnöga. Bättre rekommendation kan ingen hafva hos mig."

Indianens öga lyste af fröjd vid dessa domarens ord, men för öfrigt visade intet af hans anletsdrag den glädje, han kände.

"Likväl", fortfor Mr Steffens, "skall jag med glädje höra dig, om och när du finner för godt att tala med mig om den unga qvinnans angelägenheter."

"Jag visste det", återtog Örnöga, "jag visste, att min vän, domaren, har ett öppet öra äfven för den ringaste menniskas sorger. Den unga rosen har råkat ut för den vind, som förer med sig bekymmer och lidanden."

"Kan jag vara den unga flickan till något bistånd, så ber jag dig räkna på min beredvillighet."

Nu började Örnöga på sitt bildrika och alltid träffande språk göra en utförlig skildring af Josef Nilssons och hans dotters öden från den stund, då de vaknade upp från sin sömn i jernvägswaggonen och ända till dess fadern blef införd inom fängelsets portar. Han glömde ingenting och, hvad mera är, han förstod att framställa saken så tydligt, att Mr Steffens och hans familj kände sig öfvertygade om Josef Nilssons oskuld. Derefter omtalade han, hurusom Elin genom hans egen mellankomst hade blifvit befriad från de båda karlarne, af hvilka den ene var ingen annan, än den som uppgifvit sig hafva blifvit bestulen af flickans fader.

När Örnöga hade slutat, yttrade domaren till Elin:

"Var lugn och frimodig, min dotter! Din faders oskuld skall säkert blifva uppdagad och bevisad, och uslingen, som anklagat honom, skall icke undgå en väl förtjenad näpst."

"O, jag tackar er för denna tröst!" utropade Elin, hvars hjerta uppfyldes af glädje, då den vänlige domaren gaf henne hopp om faderns befrielse och sanningens framdragande i ljuset.

"Det var en slugt uttänkt plan", fortsatte domaren,

"en plan, hvilken just genom sin fräcka djerfhet kunde hafva blifvit möjlig för skurken att genomföra."

"Min far", sade Kate med tårar i ögonen, framkallade af Örnögas berättelse. "Jag besvär dig, att du gör allt hvad i din förmåga står, för att rädda denna unga flickas fader."

"Ja, min kära Kate, derpå kan du förlita dig. Mitt kall är ju att beskydda och försvara oskulden. Det är blott nedrigheten och brottet, som domaren har rätt att straffa. Ett drygt ansvar ådrager sig den domare, som vårdslöst sköter sitt kall eller fäller orättvisa domslut. Jag hoppas, att detta lika litet nu som tillförene skall kunna läggas mig till last. Jag skall omsorgsfullt pröfva och ransaka, innan jag dömer. Svårigheten i detta fall ligger uti den fullkomliga bristen på bevis för den anklagades oskuld."

"Möjligen torde dock bevis kunna finnas", yttrade indianen. "Spörj den sköna rosen. Hon kan gifva besked."

Domaren vände sig då till Elin.

"Tror du dig kunna anskaffa några bevis, min dotter?"

"Min kännedom om sådana ting, som en domstolsförhandling, är så ringa, att jag icke vågar lita på mitt eget omdöme i den saken. Jag vill emellertid omtala allt. Sedan må ni sjelf bedöma det, herr Steffens."

"Frukta icke, min unga vän!" genmälde denne. "Vi veta väl, att du icke kan hafva någon insigt i vårt lands lagar eller i de förhållanden, som råda här i landet, då du både är ung och icke lång tid har vistats inom Unionens område. Säg mig först din faders och ditt eget namn!"

"Min far heter Josef Nilsson och mitt namn är Elin."

Den unga flickan hade icke lätt att uttrycka sig på engelska och hennes språk var fullt af fel och brister, men det oaktadt och ehuru hon uppblandade sitt tal med många svenska ord, kunde dock åhörarne någorlunda förstå henne. Om det någongång hände, att hennes ord voro för dem obegripliga, var Örnöga genast tillreds med en kort och kärnfull öfversättning eller förklaring.

"Det är nu många år, sedan min far på grund af åtskilliga ogynsamma förhållanden i fäderneslandet emigrerade hit till Amerika. Här valde han Sandusky till sin vistelseort och öppnade der en liten handel, med hvilken han fortfarit ända tills för några dagar tillbaka, då han sålde den till en herre vid namn Andrew Colfax, hvilken . . ."

"Huru sade du, min dotter?" sporde domaren öfverraskad.

"Andrew Colfax."

"Min bror!" utropade fru Steffens. "Han talade uti sitt senaste bref om en affär, som han ärnade uppgöra i den trakten."

Samtalet rörde sig nu en stund kring den omständigheten, att den person, till hvilken Josef Nilsson hade sålt sin bod, var Mr Steffens' svåger. Slutligen sade domaren:

"Men vi glömma, att Elin ännu icke afslutat sin berättelse. Fortsätt, min dotter!"

"Herr Colfax", återtog Elin, "betalde min far niotusen dollars i kontanta penningar, hvilka äro inbegripna i den summa af tiotusentvåhundrafemtio dollars, som befann sig i väskan. Nu är det mitt hopp, att Mr Colfax eger någon anteckning angående nummer och värde å de banknoter, hvarmed han betalde min far. I denna händelse kunde Mr Colfax blifva ett vittne till min fars fördel."

Stefanie klappade händerna af glädje. Äfven Kate och sjelfva fru Steffens visade synbara tecken till nöje med anledning af denna skymt af hopp för Elins far.

"I sanning", utropade Mr Steffens, "din plan är god, min unga vän, och om jag känner Andrew rätt, så jäfvar han icke dina förhoppningar. Han har alltid varit en ytterst ordentlig karl och torde nog hafva fört noggranna anteckningar öfver sina penningar."

"Efter ni gillar mina tankar", sade Elin, "så vill jag redan i dag återvända till Sandusky och förmå Mr Colfax att resa hit eller åtminstone gifva mig ett skriftligt intyg."

Mr Steffens svarade icke genast. Han hade sina

blickar fästade på sin hustru. Denna tycktes ega förmågan att kunna läsa hans tankar, ty hon smålog mildt och nickade med sitt ädla hufvud, till tecken att hon förstod och gillade hans afsigter.

Då vände Mr Steffens sig åter emot Elin, sägande:

"Fruktar du icke något obehag af de der båda karlarne, som redan gjort dig så många bekymmer?"

Elin ryste.

"Det är sant!" sade hon. "De rysliga karlarne förskräcka mig visserligen, men för min fars skull..."

"Saken torde emellertid kunna ordnas så, att du icke behöfver göra någon resa. Jag skulle vilja föreslå dig, att du qvarstannar här i skötet af min familj, till dess den tråkiga saken är utförd och din far befriad. Under tiden kunde jag skriftligen afhandla saken med Andrew."

"O!" utropade Elin, på en gång glad och förlägen. "En sådan godhet kan jag icke mottaga."

"Och hvarför icke, min unga vän?" sade domaren mildt.

"Jag vet icke, huru... det vill säga, jag..." stammade Elin förlägen, ty hon visste verkligen icke hvad hon skulle svara Mr Steffens.

Då lade indianen sig i samtalet, sägande:

"Min unga ros behöfver icke tveka att mottaga detta anbud. Min vän, domaren, säger aldrig hvad han icke upprigtigt menar. Säger han: gå! så vill han, att man skall aflägsna sig, men säger han: blif qvar! så önskar han, att man skall blifva under hans tak."

"Der hör du, min unga vän, hvad tanke Örnöga har om mig. Lita du på hans ord och blif hos oss, då jag nu säger: blif qvar."

Rodnande och öfverfull af tacksamhet antog Elin Mr Steffens' erbjudande, till stor glädje för Stefanie, som i sin förtjusning omfamnade Elin af hjertans lust.

Då rann upp i Elins lilla hufvud en ny tanke, hvilken med ens aflägsnade från henne det ljufva hoppet att få qvarstanna några dagar i detta fridfulla hem och bland dessa goda menniskor — en tanke, som hon ärnade kläda i ord, hvarför hon också började:

"Så vida icke..."

Plötsligt tystnade hon, liksom om hon tvekat att yttra sin mening eller som om hon ansett det vara alltför djerft att afbryta det samtal, domaren nu hade börjat med den på golfvet sittande indianen.

Mr Steffens hade emellertid hört hennes utrop och vände sig om emot den unga, rodnande flickan.

"Hvad menar du med ditt 'så vida icke', mitt barn?"

Domarens välvilliga utseende och milda ord gåfvo Elin mod att yttra sin tanke.

"Jo", sade hon, "jag undrade, om Mr Colfax's vittnesmål kan vara tillräckligt eller flera bevis behöfvas, då jag ju i alla händelser kunde blifva nödsakad att göra en resa."

"Det är mycket svårt att afgöra, hvad min svågers vittnesmål kan duga till, så länge vi icke veta, hvad han kan hafva att säga. Hvarifrån skulle du hemta flera bevis?"

"Jo, jag är förvissad om, att många af de svenskar, som voro i mitt sällskap på ångaren mellan England och Amerika, kunna intyga, att den väskan, som fans i min fars koffert, blifvit af mig medförd från Sverige."

"Nå, det vore visserligen icke ur vägen, om detta kunde ledas i bevis, isynnerhet om Andrew Colfax icke skulle hafva någonting af vigt att upplysa."

"Ni gillar således, att jag uppsöker mina vänner?" sporde Elin med en ifver, som troligen hade sin grund i hennes längtan efter faderns befrielse.

Leende svarade Mr Steffens:

"Innan jag kan svara derpå, måste du först säga mig, hvar dina vänner äro att finna."

"I Kansas, der de skola anlägga ett nybygge vid en flod af samma namn."

"Och du vill ensam färdas den långa och farliga vägen dit?"

"Huru lång och huru farlig vägen är, det får jag icke taga med i beräkningen, när det gäller min älskade far", sade flickan modigt och beslutsamt.

"Mitt barn", svarade domaren, skakande sitt ädla, lockiga hufvud, "du har ingen föreställning om de svå-

righeter och faror, som dervid skulle möta dig. Den djerfvaste och starkaste karl bäfvar för den färden och af dem, som företaga den, plägar knappt hälften återkomma med lifvet."

"Gud skall stå mig bi."

"Visserligen tror jag, att du är mera än de flesta andra värdig Guds höga hjelp och bistånd, och visserligen kan jag icke annat än berömma dig för din barnsliga kärlek, men det oaktadt kan jag aldrig tillåta dig att företaga en färd, på hvilken du troligen skulle sätta lifvet till. Då vilja vi hellre invänta underrättelser från min svåger i Sandusky, innan vi sända något budskap till Kansas."

Det hade nu blifvit mörkt och tjenstflickan inträdde för att tända den dyrbara lampa, som hängde ned från taket midt öfver det runda bord, hvilket intog medelpunkten i salen. Denna lampa var det enda egentliga dyrbara föremål, som fans i rummet. Snart upplyste dess strålande sken den behagliga salongen.

Då Mr Steffens hade yttrat nyssnämnda ord, uppstod en paus i samtalet, hvilken räckte ända till dess lampan hade blifvit tänd. Den som då först yttrade sig var Örnöga.

"Tror min broder, domaren", sade han, "att det är nyttigt för min unga ros att få ett budskap till nybyggarne i Kansas?"

Mr Steffens betraktade indianen uppmärksamt, liksom om han velat utforska den hemliga orsaken till denna fråga.

"Ja", svarade han, "jag kan icke neka dertill, att saken skulle vara mycket lättare utredd, om någon kunde intyga, att skinnväskan är flickans egendom."

"Då är Örnögas beslut fattadt", återtog indianen.

Mr Steffens svarade blott med ett uttrycksfullt:

"Ah!"

Elin betraktade indianen med undrande blickar. Hon började att förstå hans afsigt och den stora uppoffring, som han var beredd att för hennes skull göra.

Indianen, som icke tycktes gifva akt på något annat än de tankar, hvilka sysselsatte honom, fortfor:

"Den unga rosen har vunnit Örnögas hjerta. Derför vill indianen draga till Kansas och uppsöka den unga rosens vänner. Innan nästa nymåne är jag tillbaka."

Sägande detta, reste sig indianen från sin plats, räckte Mr Steffens handen till afsked och ville aflägsna sig. Förgäfves försökte domaren och hans familj att qvarhålla honom, för att dela deras aftonmåltid. Han var obeveklig och lemnade med spänstiga steg Mr Steffens' hus efter ännu en vänlig helsning till de innevarande.

XIII.

Ransakningen.

En stor mängd godt folk trängdes i domstolens sessionsrum ett par dagar efter de händelser, vi i det föregående hafva skildrat. Det var ordinarie rättegångsdag och bland de mål, som skulle behandlas, var äfven anklagelsen mot Josef Nilsson för stöld från sofvande.

Att döma af den menniskomängd, som hade infunnit sig, mände processlystnaden icke vara mindre i Amerika, än i de flesta andra länder. Gubbar och ynglingar, män och qvinnor trängdes med hvarandra, för att erhålla en så förmånlig plats som möjligt i den rymliga salen.

Medan man väntade på domaren, Mr Steffens, utspunno sig samtal här och der bland mängden. Somliga samtalade om sin egen eller andras affärsställning eller om förhållandena inom handelsverlden i allmänhet. På ett annat ställe stodo två qvinnor och samtalade om sina egna goda sidor och sin nästas många fel, dervid båda

kommo förunderligen väl öfverens och ådagalade en rörande endrägt. I en annan del af salen stodo fyra allvarsamma borgare och ordade om ett stundande val till president i the United States of North-America. Voro de båda qvinnorna en bild af endrägten, så voro deremot de fyra borgarne en total bild af den vid tiden för dylika val öfver hela Unionen rådande tvedrägten och splittringen. Mr Sullivan, som var skräddare, ville hafva en Mr Lincoln, derför att denne börjat sin bana i verlden på bordet i en skräddareverkstad och Mr Sullivan frågade med utmanande ton och min sina antagonister, om de icke trodde, att en skräddare skulle kunna regera hela verlden, ifall det blefve fråga om ett dylikt regemente. På grund af ungefär lika talande skäl hade hvardera af de öfrige medborgarne sin egen kandidat, som han påstod vara den enda duglige. Flera sällade sig till de disputerande herrarne, hvilket icke kunde annat än ytterligare lifva diskussionen, som snart antog en ganska fiendtlig karakter.

"Hurrah för Lincoln!" utropade den hetlefrade skräddaren.

"Lefve Cook!"

"Ned med Lincoln!"

"Hurrah för Garfield!"

Dessa utrop midt i domstolens sessionsrum väckte alldeles icke något uppseende. Så snart det gäller ett val, är amerikanaren föga nogräknad i afseende på tid, rum och sätt. Med mun, händer och fötter arbetar han troget för sin kandidat.

Uppträdet tycktes snart skola öfvergå till handgripligheter — något, som till och med i Amerika troligen icke skulle hafva kunnat strafflöst gå för sig på en sådan plats. Det var verkligen en lycka för den hetsige Mr Sullivan, att just i detta ögonblick hördes ropet:

"Tyst i salen. Mr Steffens kommer!"

Sålunda varnade, lugnade sig de uppretade valmännen så mycket, att endast de bittra blickarne uttryckte deras ömsesidiga känslor.

Domaren inträdde verkligen kort derefter i ransak-

ningssalen, åtföljd af den officiele skrifvaren. Vi hafva redan haft den äran att göra Mr Steffens' bekantskap, blott det vilja vi nu tillägga, att den i hemmet och i skötet af sin familj så anspråkslöse och meddelsamme mannen förstod att vid sitt uppträdande såsom domare antaga den värdighet, hvilken på samma gång ingifver vördnad och förtroende.

Domaren och hans notarie intogo sina platser och den senare ordnade sina papper till dagens göromål.

"Ropa på första målet!" befalde Mr Steffens.

Skrifvaren bläddrade i sina papper.

"Cox contra Pearson!" sade han.

Cox och Pearson framträdde och befunnos vara, den förre en välmående farmare och den senare en hederlig skomakare. Den förre var kärandepart och den senare svarande.

"Hvilka äro edra påståenden mot svaranden?" frågade Mr Steffens, under det hans allvarliga öga skarpt fixerade den korpulente Mr Cox, hvars utseende icke var synnerligen egnadt att väcka förtroende, fastän hans kläder voro snygga och hans skodon hela. Det var nämligen någonting onämnbart i karlens ansigte, som väckte afsky.

Mr Cox hostade och svarade:

"Jag kan med vittnen styrka, att Mr Pearson från min loge stulit en säck hvete. Han blef gripen på bar gerning. Jag anhåller att få mina vittnen förhörda och att, sedan saken blifvit bevisad, Mr Pearson må straffas som tjuf."

Vittnena framkommo och intygade, att Mr Cox en dag hade anmodat dem att om aftonen komma till honom, emedan han väntade besök af tjufvar. De hade derefter tillsammans med Mr Cox "lagt sig på lur". Slutligen framåt natten hade den hedervärde Mr Pearson kommit, smugit sig in på logen och blifvit gripen, då han åter utkom, bärande en säck hvete.

Saken tycktes vara tydlig och Mr Pearson darrade som ett asplöf och var blek som ett lik. En svensk domare skulle i de flesta fall genast hafva afkunnat ut-

slag och fällt den tilltalade *). Men Mr Steffens var icke nöjd.

Skarpt blickande Mr Cox in i ögonen, sade han:

"Ni tyckes hafva en underbar förmåga att kunna förutse, när tjufvar ämna göra er nattliga besök. Huru visste ni det?"

Ja, der stod nu Mr Cox vackert. Nyss hade hans ansigte haft ett uttryck af illa dold triumfatorisk skadeglädje. Vid Mr Steffens' ganska skarpt uttalade fråga försvann detta uttryck från hans otrefliga anletsdrag.

"Hm", svarade han förlägen. "Hm! Jag... jag..."

Mr Cox var tydligen icke beredd på att nödgas besvara den frågan.

Domaren vände sig ifrån honom till den anklagade.

"Hvad har ni att anföra till ert försvar?"

Mr Pearson tog mod till sig och yttrade:

"Till mitt försvar kan jag icke anföra någonting annat än en enkel berättelse om, huru allt tillgått, samt en försäkran, att jag trodde mig vara i min goda rätt, då jag hemtade spanmålssäcken. Ett par dagar förrän det skedde kom Mr Cox's tjenare Samuel till mig och erbjöd sig att till mig sälja en säck hvete. Till en början vägrade jag att köpa den, men då Samuel var envis och ifrigt bad mig ingå på affären, öfvertalades jag slutligen till att afsluta köpet och skulle jag för hvetet betala fyra dollars, hvilka Samuel sade sig behöfva, emedan han ämnade fara längre inåt Vestern och derför var i behof af penningar. Samuel fick sina fyra dollars och bad mig afhemta spanmålssäcken på Mr Cox's loge en bestämd afton. Jag gick in derpå, sedan Samuel försäkrat, att hvetet var hans egendom, hvilken han af sin husbonde bekommit såsom en del af lönen. Följaktligen infann jag mig på bestämd tid och blef der af Mr Cox och två andra karlar öfverfallen och i hög grad illa handterad. Detta, herr domare, är hvad jag har att till

*) I ett liknande mål blef en skräddare N. Johnsson någonstädes i Skåne år 1881 dömd till sex månaders straffarbete, ehuru han försvarade sig på samma sätt som Mr Pearson och kunde anföra samma omständigheter, som befriade denne från straff.

mitt försvar andraga. Det har aldrig varit min mening att stjäla."

Mr Steffens frågade:

"Har ni något skäl att antaga, att Mr Cox skulle kunna hafva någon fördel eller glädje af att skada er?"

"Jag vill ogerna", svarade Pearson, "tro honom eller någon annan menniska om något ondt, men folket försäkrar, att Mr Cox är mycket uppretad emot mig derför att jag icke vill till honom sälja den lilla jordbit, på hvilken min stuga står. Jag ser här i salen närvarande åtskilliga personer, hvilka säkerligen skulle kunna intyga detta förhållande."

Ett par personer framträdde, hvilka i allo bekräftade Mr Pearsons utsago och Mr Cox's fiendtliga sinnelag.

"Är Samuel, tjenaren hos Mr Cox, här?" sporde domaren.

"Här är jag", svarade denne och fram trädde en storväxt karl med breda skuldror och ett utseende i öfrigt, som var föga hyggligare än husbondens.

Nu började ett förhör med Samuel, under hvilket Mr Cox's ansigte bar spår af ganska starka och vexlande sinnesrörelser. Mr Steffens' frågor föllo tätt som hagel och voro så väl afmätta, att den stackars Samuel blef helt och hållet bringad ur fattningen. Inom fem minuter hade han flera gånger blifvit beträdd med tvetalan och inom nya fem hade han erkänt, huru det i sjelfva verket stod till med den affär, till hvilken han hade lockat Mr Pearson. Hufvudinnehållet af hans sålunda framlockade bekännelse var, att Mr Cox hade skickat honom till Pearson för att på detta sätt locka denne till att infinna sig på Mr Cox's loge nattetid, då Mr Cox ville gripa honom som tjuf. För denna väntjenst skulle Mr Cox gifva Samuel tio dollars.

Vi vilja icke uppehålla oss vid skildringen af den rörelse, som efter denna bekännelses afgifvande uppstod bland folket och som hotade att antaga väldiga dimensioner. Raseriet mot Mr Cox och Samuel var oerhördt, och det erfordrades hela Mr Steffens' anseende och klokhet för att hindra folket från lynchlagens tillämpande på de båda brottslingarne.

Mr Pearson blef emellertid frikänd, men åtvarnades allvarligen af domaren att aldrig mera taga något i en annans hus, utan att derom först underrätta husets egare.

Mr Cox och Samuel dömdes till mångårigt fängelse och blefvo genast bortförda.

"Ropa upp nästa mål!" befalde Mr Steffens.

Efter att hafva rådfrågat sina papper, yttrade skrifvaren med hög röst:

"Josef Nilsson, anklagad för stöld från sofvande."

"Här är jag", svarade Josef, resande sig från de anklagades bänk, der han hittills suttit, bevakad af poliskonstaplar.

Mr Steffens betraktade den anklagade med verkligt intresse, och åsynen af mannens ärliga ansigte stadfästade honom ännu mera i öfvertygelsen om hans oskuld.

"Hvar är den person, som blifvit bestulen?" sporde domaren.

"Här!" sade Grin-Ola framträdande ur hopen, der han hela tiden hade stått vid Late-Mats' sida.

Den poliskonstapel, som för ett par dagar sedan hade arresterat Josef Nilsson, framlade inför domaren den för oss välbekanta gröna skinnväskan med dess dyrbara innehåll.

"Anklagade", sade Mr Steffens allvarligt, "ni beskylles för att hafva, medan denne person sof, uti en jernvägsvagn bestulit honom på denna väska och deri inneliggande tiotusentvåhundrafemtio dollars i guld och banknoter. Polisrapporten innehåller, att väskan blifvit funnen i en er tillhörig koffert. Har ni eller har ni icke begått detta brott?"

Lugn och frimodig stod Josef Nilsson inför domaren. Han var endast något blekare än eljest.

"Herr domare", sade han, "denna väska är af min dotter medförd från Sverige och dessa penningar har jag i mitt anletes svett förtjenat i Sandusky. De hafva aldrig varit denne herres egendom och jag anklagar honom här inför Gud och er, herr domare, att hafva, medan jag och min dotter sofvo, öppnat min koffert och granskat väskans innehåll. Genom den sålunda vunna kännedomen om summan af mina penningar har han kunnat

gifva ett sken af sanning åt sin mot mig rigtade anklagelse för stöld."

"Det ni nu säger", yttrade domaren, "innebär en så svår anklagelse emot denne herre, att ni bör taga er till vara derför, om ert samvete icke är rent."

Derefter vände sig Mr Steffens till Grin-Ola.

"Ni anklagar således denne man att hafva bestulit er. Hvad är ert namn?"

"Josua Lundgren", svarade den tilltalade fräckt.

"Ert yrke?"

"Jag hade för afsigt att med de mig frånstulna penningarne öppna en handel i något af territorierna i Vestern."

"Godt! Ni vidhåller således er anklagelse?"

"Ja!" svarade runnaren. "Naturligtvis vidhåller jag den och vill äfven bevisa hvad jag har sagt."

"För er skull hoppas jag också, att ni kan det, ty det vore ett svårt brott, om ni oskyldigt anklagade denne man. Var god och förete edra bevis!"

Grin-Ola eller Josua Lundgren, som vi hädanefter understundom vilja kalla honom, framtog sin annotationsbok och öfverräckte den till Mr Steffens, sedan han hade uppslagit det blad, på hvilket han hade upptecknat banknoternas nummer och värde.

"Här finner ni", sade han, "en förteckning öfver de banknoter, som jag förlorat, och ni skall erfara, att denna förteckning öfverensstämmer med innehållet i väskan. Var god och jemför dem med hvarandra!"

På ett lugnt och vördnadsbjudande sätt skred domaren till denna jemförelse och det befanns, att hvarje sedel var i boken antecknad med sitt rätta nummer.

Josua Lundgren triumferade.

"Hvad har ni att säga härom?" sporde domaren, vändande sig mot den anklagade.

"Jag har det att säga, att jag under jernvägsresan sof tillräckligt länge, för att denne herre kunde hafva tid att hinna med att noggrant granska och uppteckna innehållet i min väska."

"Anklagade!" sade Mr Steffens, "ni söker förgäfves gifva saken det utseendet, som om ni skulle vara den be-

stulne. "Det som ni pådiktar Mr Lundgren är så otroligt, så exempellöst, ja — man må väl säga: så nedrigt, att jag knappt kan fatta dess möjlighet eller begripa en fräckhet, som skulle kunna utföra slikt. Det är bäst, att ni genast erkänner er skyldig till det brott, för hvilket ni är anklagad, på det att er sak icke må blifva förvärrad genom dessa grofva beskyllningar mot den utan tvifvel hederlige man, som ni har bestulit."

Grin-Ola, d. v. s. Lundgren — det gamla namnet kommer oss jemnt i tankarne — förmådde icke dölja den glädje, som domarens ord väckte i hans hjerta. Den lyste fram i hans ögon, den sprattlade fram och tillbaka i det ohyggliga grinet, den steg till och med upp på hans panna och utjemnade der hvarje spår till moln eller rynkor. Utan att låta det märkas, gaf Mr Steffens noga akt på Josua Lundgren. Med den erfarne menniskokännarens skarpblick insåg han, att denna glädje skulle varit onaturlig och oförklarlig, om karlen varit penningarnes rätte egare, men att den var ganska naturlig och lätt att förklara, ifall man antog, att penningarne icke voro hans och att han genom ett brott ville sätta sig i besittning deraf. Det var hufvudsakligen i ändamål att blifva i tillfälle till dessa iakttagelser, som Mr Steffens yttrade de nyss anförda orden till den anklagade.

Josef Nilsson svarade med det goda samvetets lugn:

"Herr domare! Det är mig omöjligt att bekänna mig skyldig till ett brott, som jag aldrig har begått."

"Nå", svarade domaren, "ransakningen kommer att utvisa, huruvida ni har rätt eller icke. Är ni oskyldig, så skall ni också blifva fri, derom ber jag er vara öfvertygad. Men om ni har begått brottet, så skall ni förgäfves söka att undgå straffet."

"Då är jag lugn, herr domare!"

"Och ni, Mr Lundgren", sade domaren till Grin-Ola, "har ni flera bevis att anföra? Detta första bevis, att banknoterna öfverensstämma med edra anteckningar, är icke tillräckligt, emedan det kunde vara möjligt, att ni, såsom den anklagade påstår, har under hans sömn gjort dessa anteckningar."

"Åh, Mr Steffens!" utropade Grin-Ola med väl spelad afsky. "Jag är en hederlig man..."

"Derom tviflar jag ännu icke", sade domaren tvetydigt nog. "Likväl måste jag begära flera bevis, emedan det anförda icke är tillräckligt att fälla den anklagade."

Josua Lundgren svarade med sjelfbelåtenhetens mod:

"Nå, lyckligtvis saknar jag icke ännu flera bevis på brottslingens skuld, och huru förhärdad bof den anklagade än må vara, så måste han dock bekänna, då jag..."

Mr Steffens' ansigte antog ett uttryck af ovilja, under det han afhörde Josua Lundgrens ordsvall, hvilket han afbröt genom följande ganska skarpt uttalade tillrättavisning:

"Jag vill göra er uppmärksam derpå, att ni icke har någon rätt att kalla den anklagade hvarken 'brottsling', eller 'förhärdad bof', innan han blifvit till något brott dömd. Var god och iakttag ett mera passande uttryckssätt inför domstolen!"

Grin-Ola åhörde under tystnad domarens ord och besvarade dem blott genom en stum bugning.

"Jag anhåller", sade han, "att få såsom vittne hörd Mr Stiman."

"Bifalles! Hvar är Mr Stiman?"

"Här!" svarade en röst ur hopen, hvarefter Late-Mats trängde sig fram till Grin-Olas sida.

Late-Mats, numera Stiman, fick aflägga eden och mottog af domaren en allvarlig förmaning att strängt hålla sig till sanningen.

"Hvad vet ni om denna sak?" fortfor Mr Steffens.

"Jag vet", svarade den s. k. Stiman, "att Mr Lundgren är rätte egaren till den der väskan och de penningar, som finnas i densamma."

"Och huru kan ni veta det?"

"Jag har rest i hans sällskap ända från New-York och hit till Madison. Vi äro goda vänner, rigtiga föredömen för den sanna vänskapen mellan två karlar. Jag har ingen hemlighet för honom och han har ingen hemlighet för mig. Följaktligen har han många gånger

visat mig både väskan och penningarna och jag kan intyga, att han är deras rätte egare."

Mr Steffens' panna mulnade. Hvad skulle han tänka om saken? Hvilka föreställningar skulle han kunna hysa om Josef, då en person aflade ett för honom så graverande vittnesmål? Likväl beslöt han att ännu icke anse Josefs sak förlorad.

"Och ni kan", sporde han allvarligt, "taga på er ed, att så förhåller sig, att denna skinnväska tillhör Mr Lundgren och att äfven dessa penningar äro hans egendom?"

"Ja, det kan jag", var det fräcka svaret. "Det har jag ju för resten redan gjort."

"Nå, hvad säger den anklagade om detta vittnesmål? Har ni hört det?"

"Ja, herr domare, jag har hört det, men jag får bekänna, att jag icke har förstått det. Huru det är möjligt, att en person kan med ed bestyrka, att dessa ting, som äro min egendom, tillhöra en annan än mig, det är för mig obegripligt, och min mun vägrar sig att uttala det omdöme om denna sak, som min själ vill fälla."

Josef Nilsson röjde icke det minsta spår af fruktan. Det goda samvetet är i sanning en af verldens stormagter.

"Ännu har jag ett vittne", yttrade Grin-Ola med en röst, i hvilken det triumferande elementet var det förherskande. Han tyckte nu, att framgången af hans nedriga plan var gifven, och han kunde derför unna sig en smula ohejdad fröjd. Att en oskyldig menniska skulle lida för hans skull, deråt egnade han icke en enda tanke. Brottet är alltid hjertlöst och egoistiskt.

"Hvem?" sporde Mr Steffens lakoniskt.

"Konduktören, som var med på trainen."

"Må han träda fram!"

Konduktören fans verkligen bland mängden och framträdde inför domaren, der han fick aflägga vittneseden.

"Hvad känner ni rörande detta mål?"

"Det enda, jag derom vet, är att denne herre, som

jag nu hört vara Mr Lundgren, då jag en gång gick igenom waggonen, satt med den der gröna skinnväskan i sitt knä och räknade de deri förvarade penningarne och att det således synes mig, som om han vore deras rätte egare. En halftimme derefter hittades samma väska i den anklagades koffert."

Saken tycktes blifva allt mer och mer invecklad för Josef Nilsson. Allting tycktes vittna emot honom.

"Ni hör?" sade domaren till honom.

"Ja, jag hör och denna gång förstår jag äfven."

"Huru? Ni förstår? Det vore besynnerligt."

"Tillåter herr domaren mig att ställa ett par frågor till det senaste vittnet?"

"Det är er rätt. Var så god!"

"Nå", sade Josef Nilsson till konduktören, "efter ni är så minnesgod, så torde ni säkert äfven komma ihåg hvad jag och den unga qvinna, som var i mitt sällskap, gjorde i samma stund, som Mr Lundgren räknade dessa penningar."

"Ja, det påminner jag mig. Ni och den unga qvinnan sofvo."

"Rigtigt! Vi sofvo. Nå herr domare, tycker ni icke, att det kunde vara möjligt för Mr Lundgren att under vår sömn bemägtiga sig väskan i min koffert och åter nedlägga den der. I stället för att herr konduktörens vittnesmål skulle skada mig, synes det snarare vara till någon fördel för mig."

"Nå, jag kan icke annat än medgifva det", svarade Mr Steffens.

"Huru, herr domare!" utropade Grin-Ola-Lundgren. "Huru? Ni vill således säga, att jag skulle vara den brottsliga parten? Det är oerhördt att fälla ett sådant yttrande om en hederlig och oförvitlig man."

Mr Steffens' ansigte förändrades icke vid dessa oförskämda ord, men af den eld, som ett ögonblick upplågade i hans eljest lugna ögon, kunde man förstå, att den fräcke skurkens tal icke hade varit utan verkan. Derom vittnade äfven den skarpa tillrättavisning, som domaren uttalade.

"Mr Lundgren bör icke glömma till hvem han talar.

Jag drager sjelf försorg om, att mina läppar icke uttala hvad mitt förstånd icke gillar. Ni talar om er heder och er oförvitlighet. Nå, innan detta mål blir afgjordt, torde deras rätta art blifva mera uppenbar, än den i närvarande stund är."

Grin-Ola kunde icke undgå att märka den hotelse, som låg fördold i dessa domarens ord. Han blef derför en smula skamflat och teg som muren.

I ransakningssalen herskade en djup tystnad.

Mr Steffens betraktade tankfullt den omtvistade skinnväskan. Plötsligen ryckte han till, liksom om han hade gjort en oväntad upptäckt, men det var omöjligt att förstå, om denna rörelse föranleddes af något, som han varseblef på skinnväskan, eller af hans egen tankegång.

Lugnt lade han väskan ifrån sig och det var omöjligt att bedöma, om hans ord egde sammanhang med något, som han upptäckt på väskan, då han lugnt och allvarligt sade till den ännu något skamflate Grin-Ola:

"Säg mig, Mr Lundgren, hvar har ni köpt denna präktiga väska. Jag skulle i sanning hafva lust att lägga mig till med en sådan, sedan jag nu tagit den i betraktande."

"Åh, herr domare, jag har köpt den på sjelfva fabriken der den är förfärdigad."

"Vill ni vara god och säga mig fabrikantens namn."

"Green & Holyday i New-York."

"Är ni säker derom?"

"Ja, vid Gud! Det kan också Mr Stiman, min gode vän, intyga, ty han var med mig, när jag köpte den, hvilket skedde för flera år tillbaka."

"Minnes ni årtalet?"

"Det var 18—."

"Och ni, Mr Stiman, intygar sanningsenligheten af dessa uppgifter på er aflagda vittnesed."

"Min Gud, ja, hvarför skulle jag icke det?" utropade Late-Mats. "Jag minnes det så tydligt, som om det hade skett i går."

"Ert minne är godt", sade domaren. "Om ert förstånd hade varit lika godt, så skulle ni icke hafva tagit detta på er ed. Ty, ser ni, jag kan säga er, att det

uppgifna året var denna väska icke till. År 18— hade fabrikanten icke förfärdigat den, ännu mindre kunde han då sälja den. Här står en stämpel på beslaget, hvaraf framgår, att väskan lemnat fabrikantens hand tre år senare än ni uppgifver er hafva bevittnat dess inköp."

Verkan af dessa domarens ord var icke liten. Josef Nilsson, som häri såg den första skymten af hopp, lyfte sina ögon upp mot taket, liksom om hans ärliga hjerta hade känt behof af att tacka himlen för dess nåd. Grin-Ola och Late-Mats deremot sågo temligen "förbluffade" ut och kommo sig icke genast före med något lämpligt svaromål.

Domaren måste derför ställa till dem en direkt fråga:

"Hvad har ni att säga härom?"

"Hm!" sade Grin-Ola. "Mitt minne har säkert bedragit mig."

"Jaha . . . säkert . . . bedragit mig!" yttrade Late-Mats som ett eko.

"Nå, det kan ju hända", menade domaren.

De båda brottslingarne andades åter fritt.

"Det var ju hos Green & Holyday i New-York, som ni hade köpt väskan, Mr Lundgren?" sporde domaren.

"Hm, hm! . . . Jag minnes verkligen icke . . . Hm! Kanhända att mitt minne sviker mig äfven i detta fall", yttrade Grin-Ola-Lundgren, som anade en snara äfven i denna skenbart oskyldiga fråga af Mr Steffens, för hvars skarpsinnighet han började att känna en ganska stor respekt.

Då vände domaren sig till menigheten, sägande:

"Jag åberopar hela menigheten såsom vittnen till, att dessa båda herrar nyss med bestämdhet förklarade, att väskan blifvit inköpt hos fabrikanten och att fabrikanten var den kända firman Green and Holyday i New-York."

"Ja, ja, så sade de!" bekräftade hundra röster ur hopen.

"Godt!" sade domaren. "Emellertid visar stämpeln, att denna väska icke är fabricerad af firman Green & Holyday, att den icke ens är tillverkad i New-York,

ja, att den icke är gjord i någon stad inom amerikanska Unionens gränser."

Mängdens rörelse vid denna af domaren lemnade upplysning var nära att öfvergå till högljudt buller, men en afvärjande rörelse, som Mr Steffens gjorde med handen, var tillräcklig att framkalla tystnad i salen.

"Var god och kom hit fram någon der ibland åhörarne!"

Ett halft dussin personer framträdde, och domaren räckte dem väskan, sägande:

"Läsen hvad stämpeln innehåller!"

En af dem läste högt

"Johan Johnsson
18—
Eskilstuna."

"Nå", sade domaren, "min geografiska kunskap säger mig, att Eskilstuna är en stad i konungariket Sverige. Den anklagades oskuld är härigenom ingalunda fullt bevisad, men denna upptäckt gifver sannolika stöd åt hans påståenden. Och I, herrar Lundgren och Stiman, I hafven tydligen bevisat, att I icke ären främmande för lögnen. En af er har till och med genom ed bekräftat en uppenbar osanning. I kunnen derför icke undra öfver, att jag från denna stund anser Josef Nilsson oskyldig till det brott, för hvilket han är anklagad, men att jag deremot anser er vara de rätte brottslingarne."

"Åh, herr domare, det kan icke vara er mening, att ni hyser dessa tankar om oss, som äro hederliga och . . ."

"Huru det står till med er heder, det hafven I redan bevisat. Den som kan ljuga uti det ena, han kan också ljuga uti det andra."

Derefter vände Mr Steffens sig till Josef:

"Mitt hjerta", sade han, "ville gerna frigifva er oförd röjligen, men tyvärr måste lagen hafva sin gång och jag ser mig nödsakad att ännu en tid qvarhålla er i fängelset. Dock kan jag säga er, att hemliga krafter sedan ett par dagar äro sysselsatta med att anskaffa bevis för er oskuld och all utsigt finnes, att de skola lyckas."

Rörd tackade Josef Nilsson domaren för hans vänliga ord. Derefter sade han:

"Men huru skall jag förstå det? Hvem har satt dessa hemliga krafter i rörelse? Hvem bekymrar sig om mig?"

"Vare det er nog, att det är en person, som är er med lif och själ tillgifven. I sinom tid skall ni få veta det."

Sedan befalde Mr Steffens, att den anklagade skulle återföras till fängelset och att han skulle behandlas väl samt icke förnekas tillfredsställandet af sådana önskningar, som kunde lindra hans olycka, utan att sätta fängelset i fara.

Emellertid hade Grin-Ola och Late-Mats, d. v. s. herrar Lundgren och Stiman, känt sig ganska väl till mods, när de hörde domaren säga, att han nödgades fortfarande qvarhålla Josef i fängelset. Deras glädje minskades dock något, när de hörde domaren tala om Josefs snara befrielse, och det tog en snöplig ända med deras fröjd, då de fingo höra hvad domaren nu hade att säga till dem. Mr Steffens yttrade sig nämligen på detta sätt:

"Ni, Mr Lundgren, är nu med skäl misstänkt att af snikenhet och för att komma i besittning af Josef Nilssons penningar hafva anlagt denna slugt uttänkta plan. Derför ser jag mig nödsakad att på stället låta fängsla er och låta er förblifva i häkte, till dess er sak blifver utredd. Och ni, Mr Stiman, som troligen är er väns medbrottsling, har i dag gjort er skyldig till mened, hvarför äfven ni får tills vidare tak öfver hufvudet i fängelset. Gören eder skyldighet!"

De sista orden voro ställda till rättsbetjenterna.

Alla de båda karlarnes protester tillintetgjordes af Mr Steffens genom den i kall ton gifna befallningen:

"Fören dem bort!"

Mr Steffens behöfde icke vänta på fullgörandet af denna befallning.

XIV.

Kolonien grundlägges.

Det är nu länge sedan vi hörde något ifrån våra vänner, de svenske nybyggarne, som i två afdelningar på skilda vägar drogo mot ett för alla gemensamt mål — den invid Kansasfloden belägna plats, hvarest nybygget skulle anläggas. Derför vilja vi nu skynda att åter uppsöka dem.

Den del af nybyggareskaran, som färdades på floden, anlände utan några äfventyr till den af sergeant Blad utpekade punkten af floden Kansas.

"Här måste det vara!" utropade Mr Blackford en morgon, då båtarne i sakta fart gledo förbi en med skog bevuxen slätt.

"Skola vi gå i land nu?" frågade Lundbergsson. "Jag är verkligen trött vid detta eviga stillasittande i båtarne och längtar efter att komma i land, der jag kan få plats att sträcka ut mina ben en smula."

"Ännu få vi vänta dermed en stund", svarade Mr Blackford. "Mina ögon spana efter en jättestor ek, i hvars bark och ved jag fordom inhuggit ett gränsmärke, då jag uppmätte dessa nejder. Eken skall stå alldeles invid floden. Besynnerligt, att jag ännu icke blifvit den varse!"

"Och när vi funnit den, få vi då genast landstiga?" frågade Gunilla. "Jag håller med min far derom, att denna färd börjar blifva tröttsam. De härliga utsigter, som skymtat förbi oss under vår färd, hafva icke förmått hindra, att en känsla af trötthet börjar bemägtiga sig mitt sinne."

"Sedan vi funnit eken och märket hafva vi ännu ett par engelska mil att tillryggalägga, innan vi uppnå

Vargkullen, som vi hafva bestämt till mötesplats med sergeant Blad."

"Vargkullen?" sade Lidén. "Det var ett besynnerligt namn."

"Namnet har den platsen fått genom en sorglig händelse, som för några år sedan timade der."

"Känner ni denna händelse, Mr Blackford?"

"Ja!... Men det är i alla händelser underligt, att jag ännu icke har kunnat blifva varse eken."

"Åh! den finna vi nog. Berätta oss under tiden historien om Vargkullen. Det skulle högeligen intressera oss att lära känna denna plats, der vi skola slå oss ned."

"Nå, låt gå då!" sade Mr Blackford. "Det hände sig en gång, att ett halft dussin jägare hade slagit läger på denna kulle, då de plötsligt blefvo anfallna af en till flera hundratal uppgående skara af hungriga vargar, hvilka hastigt uppslukade de öfverraskade männen och icke lemnade qvar mera än några ben — det enda, som jägarnes vänner, hvilka dragit ut att uppsöka dem, funno. Deras bössor och ammunitionsförråd hade vargarne icke kunnat förtära. Efter den dagen kallas platsen Vargkullen till minne af denna sorgliga händelse. Ah!... se der hafva vi honom!"

"Hvilken? Vargkullen?" sporde Lundbergsson förvånad.

"Nej, eken! ser ni det jättestora trädet der borta!"

"Ja, och jag ser liksom ett kors inristadt i dess bark. Mossa har öfvertäckt det till en del, men det är ännu synligt."

"Det är mitt märke och här vid denna ek taga den nya koloniens egor sin början."

Denna skog, denna strand var således deras egendom och det var helt naturligt, att dess åsyn skulle hos nybyggarne väcka till lif hvarjehanda tankar och känslor af ovanlig art. Detta var således den lilla punkt af jordklotet, för hvars uppnående de hade lemnat sitt fädernesland och färdats så många tusende mil. Detta var den plats, der deras framtid skulle förflyta, der deras hem skulle stå, der deras förhoppningar skulle blomstra

eller finna en graf. Skulle väl detta jordstycke gifva dem en motsvarande ersättning för allt hvad de i hemlandet försakat, för allt hvad de under färden lidit? Skulle deras nybygge blomstra och deras lif förflyta i frid? Eller skulle de måhända der finna sin död i förtid för en vildes pil eller genom ett vilddjurs tänder? Här var det som det skulle afgöras, om de handlat klokt eller dåraktigt, när de öfvergåfvo sitt fosterland.

Af detta slag voro de tankar och känslor, hvaraf de fleste bland nybyggarne kände sig gripna, och en viss högtidlig stämning rådde ibland dem, under det båtarne nu med snabbare fart drefvos framåt. Floden blef plötsligen smalare, emedan de båda stränderna närmade sig till hvarandra, bildande ett smalt sund, omgifvet på båda sidor af den höga urskogen. Mellan skyhöga, mörka granar, som afspeglade sina dystra kronor i den nästan lugna vattenytan, färdades våra vänner genom sundet, som hade en längd af åtminstone tre eller fyra hundra famnar och var högst tio famnar bredt. De väldiga kronorna af de på ömse sidor växande träden slöto sig nästan hela vägen tillsammans öfver deras hufvuden, så att denna färd icke var mycket olik ett jernvägstågs väg genom den i berget sprängda tunneln — endast med den skilnaden, att våra nybyggares färd var mycket skönare och behagligare både för ögat och de öfriga sinnesverktygen. Ty under det man sitter i waggonen, som med snälltågsfart ilar genom tunneln, omgifves man af ett ogenomträngligt mörker, känner luften qväfvande och hör endast slamret från lokomotivets arbetande pistoner och utsprutande rök eller ånga. Här, i denna gröna, af naturens mästarehand hvälfda tunnel, rådde visserligen en viss skymning, men icke mörker — den skymningslika dager, som trädens kronor genomsläppte, gaf åt föremålen samma mystiskt angenäma färgton, som i en väldig dôm — de höga, raka stammarne voro pelarraderna och löfverket var det konstnärligt utsirade hvalfvet. I stället för ångans frustande och maskinens ängsliga buller hördes här sångfoglarnes melodiska hymner. I stället för den qväfvande, tryckande luften, inandades man här en sval och välgörande luft, som genom sin

friskhet vederqvickte de resande. Gunilla, som särskildt var begåfvad med sinne för det sköna i naturen, njöt i fulla drag af platsens onämnbart ljufva behag. Månget utrop af förtjusning halkade öfver hennes läppar och vi äro äfven öfvertygade om, att mången tacksam suck steg ur hennes hjerta upp till den allgode Gud, hvilkens skaparehand hade frambringat denna sköna tafla.

"Är det icke", utropade hon en gång, "är det icke, som om vi fore under de höga hvalfven i en helgedom!"

En stund derefter sade hon hänförd:

"Jag tycker mig höra de brusande tonerna af en orgel. Det är foglarnes jubel, accompagneradt af vindens susande mellan grenarne. O, huru skönt!"

Äfven de fleste af det öfriga sällskapet njöto, ehuru måhända i mindre grad, än Gunilla, emedan de måhända mindre än hon förstodo att göra sig reda för sina intryck.

Ännu större blef Gunillas fröjd, då de framkommo till mynningen af det dunkla sundet. Då utbredde sig för deras ögon ett ännu härligare skådespel.

Så snart "tunneln" upphörde, utvidgade sig nämligen floden, så att den antog utseendet af en insjö. Mörka skogar af ek, gran och bok växte här och der på stränderna, medan dessa på andra ställen reste sig lodrätt ur vattnet såsom höga berg. Här och der var en öppning i skogen, genom hvilken man kunde skåda långt in i landet och såg de skönaste perspektiver af dalar och skogbevuxna kullar. Någon menniskoboning syntes icke — det var den menniskotomma, men likväl af tusentals lif uppfylda och genom sin storslagna skönhet fängslande vildmarken.

Sedan våra vänner hade utbytt de första uttrycken af sin beundran för denna tafla, hvars verkan på deras sinnen ökades genom dess plötsliga framträdande, så snart de hunnit ut i mynningen af sundet, yttrade Mr Blackford:

"Ser ni den nakna kullen på den lilla slätten derborta vid andra ändan af denna sjö?"

"Ja, skulle det möjligen vara...?"

"Vargkullen?" ifylde Gunilla den af hennes far påbörjade frågan, på hvilken Mr Blackford svarade:

"Ja, det är Vargkullen."

"Ack, så skönt!" utropade Anna Lidén. "Men det var ett rysligt namn det stället bär. Vargkullen! Man kan rysa blott vid att höra det nämnas, isynnerhet om man påminner sig den förfärliga händelse, som gifvit upphof dertill."

"Trösta dig, Anna!" sade Gunilla. "Vi skola döpa om stället och gifva det ett namn, som mera öfverensstämmer med dess skönhet."

"Har du några sådana namn på förslag, min dotter?" sporde Lundbergsson. "Jag känner din uppfinningsrikhet i sådana fall. "Den fridfulla dalen" var ju din uppfinning!"

"Har ni någonting emot att kalla vår blifvande vistelseort med namnet Fridhem?"

"Nej, i sanning, min dotter! Jag får bekänna, att jag tycker om namnet Fridhem. Det hoppas vi ju alla, att vårt hem här skall blifva ett fridens hem. Du har min röst, min flicka, när vi komma till omröstning angående denna fråga. Bäst är väl att icke bestämma någonting angående namnet, förrän vi sammanträffat med vännen Blad och hans följeslagare. När tror ni, Mr Blackford, att de kunna inträffa här?"

"Icke förr än om ett par dagar."

"Hvarför det? De hafva ju hästar och kunna rida betydligt fortare, än vi hafva kunnat färdas i våra båtar."

"Ja, deri har ni rätt, men dervid måste man äfven taga i betraktande en annan omständighet, hvilken troligen är för er obekant."

"Om hvilken omständighet talar ni?"

"Jo, derom att den drygaste delen af våra ryttares väg går genom urskogen, der de af lianerna och andra slingrande växter samt af en mängd buskar bildade snåren skola utgöra mägtiga hinder och ansenligt fördröja deras färd. På prairien kunna de emellertid färdas snabbare och derför anser jag, att de blott behöfva två dagar längre tid än vi, för att uppnå "Vargkullen".

"De skola således efter er beräkning inträffa der i öfvermorgon vid denna tid?"

"Jag skulle blifva mycket förvånad, om de icke då

komme att uppträda ibland oss. Eller hvad är er mening om saken, Kit Ruxton?"

Den gamle bäfverjägaren, som under tystnad åhört samtalet, tog nu till orda:

"Ja", sade han, "jag tror, att edra beräkningar äro rigtiga och att vi senast i öfvermorgon middag skola se dem inträffa hos oss på Vargkullen. Jag har ofta färdats till häst genom urskogen och vet, att svårare färd kan en man icke göra."

"Jag undrar just, huru våra vänner hafva det!" yttrade Gunilla, i det hon tankfullt lutade sin kind mot handen. "Kanske har deras färd icke varit så fri från faror, som vår."

"Kan väl hända, unga dam!" sade Kit Ruxton.

"Huru? Ni tror . . .?" frågade Gunilla med en liflighet, som om hennes eget lif hade berott af de faror, hvilka kunde möta den andra afdelningen af nybyggarne.

"Jag tror ingenting, men jag vet, att vildmarken aldrig är utan sina faror. Den, som menar sig kunna färdas lika tryggt genom urskogen eller öfver prairien, som man färdas på en landsväg i de östra staterna, han blir i nitionio fall af hundra bedragen."

En djup rodnad uppsteg på den unga flickans kinder och hon blef med ens tyst och sluten, såsom hon alltid brukade blifva, då en plågsam tanke sysselsatte henne.

Gud vet, om icke Mr Blackford kände den unga flickans hemligheter lika väl som hon sjelf. Säkert är åtminstone, att det icke skulle hafva varit möjligt att finna någon bättre tröstegrund för den unga flickan, än den som den gamle landtmätaren framhöll, då han sade:

"Hvilka faror som helst må nu möta våra vänner, så kunna vi vara fullkomligt öfvertygade, att sergeant Blad och Tom Collins äro dem fullt vuxne och att de skola säkert kämpa sig igenom dem. Jag är i det afseendet fullkomligt lugn och äfven ni, unga dam, kan vara viss om att få återse dem alla oskadade och vid god helsa och fulla krafter."

Emellertid sköto båtarne med snabb fart öfver den lugna vattenytan och nalkades i rak linea Vargkullen.

Vi vilja begagna den återstående tiden, innan nybyggarne företaga landstigningen, till att förnya bekantskapen med våra vänner, f. d. nämndemannen och f. d. skolmästaren.

Peter Florin satt i fören af en kanot och var i denna stund ifrigt sysselsatt att undersöka en praktfull vattenväxt, som han lyckats uppfiska under färden genom sundet. Det var ett vackert exemplar af *Utricularia vulgaris,* hvars täcka, guldgula blommor voro fullt utsprungna. Denna växt är märkvärdig genom det sätt, hvarpå dess blomning och befruktning ega rum. Största delen af hans lif förflyter djupt nere på flodens eller träskets botten, der han fasthålles, icke genom några rötter, utan genom sin egen tyngd. Dess grenar och blad bilda en stor buske, som här och der är besatt med små blåsor, hvilka äro fylda med en tjock vätska, så länge växten lefver under vattnet. Dessa blåsor bidraga genom sin tyngd att binda växten vid bottnen, der han ofta kan hafva flera famnar vatten öfver sig. Men när växten är redo att blomma, utpressas den slemmiga vätskan eller uppsuges af blåsornas väggar och i stället fyllas dessa blåsor med luft. Derigenom blir hela växten lättare än det omgifvande vattnet och stiger upp till ytan. Så snart den blommat och satt frukt, fyllas blåsorna ånyo med samma tjocka vätska, hvarefter hela växten åter sjunker till bottnen, der den nybildade frukten får tid att blifva mogen, skyddad mot all yttre åverkan af oblid väderlek eller andra menliga orsaker.

Peter Florin hade uppfångat blommorna och en del af bladbusken till en sådan växt och betraktade nu med förundran dessa blåsor, hvilkas ändamål han bemödade sig att utgrunda.

Vår vän nämndemannen satt också i en kanot, men märkvärdigt nog icke i den, som hade äran att bära hans storögda dotter. Dessutom företedde Per Eriksson den märkvärdiga egenheten, att han tycktes vara vid ett orubbligt dystert lynne, som hvarken naturens skönhet eller båtkamraternes vänliga ord förmådde skingra. Orsaken dertill är med få ord förklarad och vi vilja icke undanhålla den för läsaren.

Vid ett tillfälle, då nybyggarne en stund hade uppehållit sig på land, passade Karin, nämndemannens storögda dotter, på ett tillfälle att, ensam med sin far, få till honom tala några allvarsamma ord. Vi bekänna, att vi icke skulle hafva velat vara i Per Erikssons ställe och att karlen var värd medömkan, då Karin nu spände sina stora ögon i honom och under en skur af ovett lät honom veta, hvilken löjlig rol han hade spelat i "den fridfulla dalen" och hvilken ömklig figur han hade gjort, då han framrusade med sedlarne i hand. Utan att fråga det allra minsta efter sin fars invändningar knäppte hon upp hans väst och fråntog honom den kära sedelboken, hvilken hon gömde i sin egen ficka. Detta var orsaken, hvarför Per Eriksson en hel dag derefter visade sig med uppknäppt väst och oordnadt hår. Detta var äfven orsaken, hvarför han nu satt så tyst och mulen, som om han hade tappat sedelboken i sjön, i stället för att den nu hvilade tryggt i Karins ficka.

Småningom nalkades emellertid båtarne det efterlängtade målet och slutligen lade de till. Nu först märkte nybyggarne, att Vargkullen icke låg alldeles invid floden, såsom det hittills hade förefallit dem. Den låg på ett afstånd af minst tvåhundra fot från stranden och var på alla sidor omgifven af en öppen plats, hvilken säkert utgjorde hundra svenska tunnland. Utanför denna öppna plats reste sig en krans af vacker bokskog, uppblandad här och der med dungar af gran. Här och der växte äfven några ekar af jättestora dimensioner och täflande med granarne i höjd.

Detta var hvad nybyggarne redan före landstigningen kunde iakttaga rörande den aftalade mötesplatsen.

"Ännu hafva icke våra vänner anländt", yttrade Lundbergsson, sedan han hulpit sin dotter i land och sjelf stod och blickade omkring sig på den fullkomligt öde platsen.

"Nej", svarade landtmätaren. "Här synes ingen mensklig varelse och dessutom skulle det hafva varit omöjligt för dem att redan vara här före oss."

"Nå, vi få gifva oss tillfreds. De lära nog anlända så fort det är dem möjligt."

Skolmästaren hade det missödet att, då han skulle hoppa i land, falla i vattnet. Närsynt som han var kunde han icke se skilnaden mellan vassen och gräsmattan.

"Akta er!" ropade Lidén till honom.

Denna varning kom dock för sent. Han låg då redan i vattnet och ryckte af hela massor af vasstrån under sina fåfänga bemödanden att komma upp.

Mr Blackford och Gunilla skyndade till hans bistånd och lyckades genom förenade bemödanden snart få karlen upp på det torra. Han var lungvåt af flodvattnet och måste ofördröjligen draga sig undan bakom en buske för att ömsa kläder.

Under tiden fullbordades landstigningen. Nybyggarnes saker fördes upp på stranden, och medan detta uträttades, företogo Mr Blackford och Kit Ruxton en promenad uppåt den öppna platsen för att utse en lämplig plats till läger under den tid, som åtgick, innan de blifvande husen kunde hinna uppföras.

Snart bestämde de sig för sjelfva spetsen af kullen, hvilken bildade en platå af omkring ett par tunnlands vidd. Hit fördes nu alla nybyggarnes saker.

Som man hade varit tillräckligt omtänksam att i Saint-Louis inköpa och medföra två rymliga tält, kunde man snart nog anskaffa tak öfver hufvudet åt menniskorna och skydd mot solen åt sakerna.

En liflig verksamhet utvecklades på denna lilla punkt af vildmarken, hvarest förut säkerligen var öde och tyst. Några tillyxade pinnar för att fästa tältduken. Andra voro ifrigt sysselsatta med iordningställandet af stänger för tälten. Råmaterialet till så väl pinnarne som stängerna hemtades i den närliggande skogen.

Efter en half timmes förlopp voro de båda tälten uppresta. Deras bländhvita duk, som bjert afstack mot den omgifvande skogens dunkla grönska, företedde en ganska vacker anblick. Dessa tält voro de första boningar, våra vänner hade i vildmarken.

Bland de saker, som sergeant Blad hade inköpt dels i Chicago och dels i Saint-Louis, voro verktyg af alla tänkbara slag. Der såg man en väldig lår med

skarpslipade yxor och der en annan, fyld med borrverktyg af alla dimensioner, från den store "nafvaren", ända till den spensliga sylen. I en annan kista funnos hyflar, huggjern, knifvar, sågar och åtskilliga andra välkända redskap, som användas vid gröfre eller finare träarbeten. Ett väldigt städ och några släggor af olika storlekar samt en knippa tänger vittnade derom, att sergeanten ämnade äfven införa smidesindustrien i sin koloni. Några lådor med fönsterglas och ett ansenligt förråd af smidesjern erfordrade mycket arbete och frampressade mer än en svettdroppe, då de skulle transporteras uppför kullens sluttning.

Middagstiden var redan inne, förrän allt var vederbörligen instufvadt i tälten. De tyngre sakernas transport var nu förenad med mycket större svårighet, än då samma saker för några dagar sedan transporterades uppför höjden till lägret i "den fridfulla dalen". Då hade man lastat dem på hästarne, som utan möda buro dem, men nu måste man med egna krafter uträtta samma arbete.

Sedan man förtärt en tarflig måltid och en stund stärkt sina krafter genom hvila i skuggan af tältet, föreslog Mr Blackford att man icke skulle försumma tiden utan genast gripa sig an med de för koloniens grundläggning nödvändiga förarbetena.

"Dertill äro vi alla villiga", sade Esbjörn Persson. "Säg oss blott hvad vi hafva att göra."

"Vi måste fälla träd till de hus, vi skola bygga", svarade landtmätaren.

"Godt! då begifva vi oss genast till skogs", yrkade Lundbergsson. "Ju mera vi arbeta och ju tidigare vi börja, desto förr komma vi till ro och ju förr vi komma till ro, desto bättre är det."

"Nå", utropade Gunilla, "det är väl icke meningen att äfven vi qvinnor skola blifva skogsarbetare?"

"Åhnej", genmälde hennes far, "det arbetet skulle edra svaga krafter icke uthärda med och derför vilja vi af gunst och nåd förskona er derifrån."

"Nå, det var fägnesamt", svarade Gunilla skämtsamt.

"För hvem? För er, qvinnor?"

"Nej, för er, män, ty om I haden tvingat oss till

så strängt arbete, så kunde det hafva händt, att vi helt enkelt öfvergifvit er och byggt en koloni för oss sjelfva."

"Det skulle hafva varit förfärligt", sade Jäger. "Qvinnan är den bättre hälften af menniskoslägtet och jag skulle vilja påstå, att en koloni i vildmarken vore omöjlig utan qvinnan."

"Alldeles min åsigt", skämtade Gunilla, "och till belöning för edra goda tankar om qvinnan, vilja vi tillåta er af gunst och nåd att flytta till oss, ifall vi skulle blifva nödsakade att realisera vår idé om en koloni af blott qvinnor."

"Derför skall jag visligen veta att akta mig", sade Jäger, "ty med er kända afsky för skogsarbete är det troligt, att jag ensam finge fälla skog och bygga hus till hela den qvinliga kolonien, hvilket uppenbarligen skulle öfverstiga mina krafter."

Detta Jägers infall framkallade en allmän munterhet, i hvilken till och med skolmästaren deltog. Per Eriksson deremot var så upptagen af sina dystra tankar, att han säkert icke uppfattade innehållet af den skämtsamma ordstriden. Hela hans synkrets var sedan några dagar uppfyld af sedelböcker och stora ögon, hvilka skymde all annan utsigt för den af sin dotter kujonerade mannen.

"Men allvarsamt!" sade Gunilla, sedan skrattet hade någorlunda lagt sig. "Har icke Mr Blackford något nyttigt arbete, till hvilket han kan använda oss qvinnor?"

Landtmätaren eftersinnade en stund.

"Jo", sade han derefter, "I kunnen samla mossa. Vi komma att behöfva ofantliga massor deraf för att göra våra boningar täta och dragfria. Det är ett lätt arbete, som icke öfverstiger edra krafter."

"Alltså följa vi med till skogen!" utropade Gunilla jublande.

Den muntra skaran steg nu nedför kullen och närmade sig en skog af höga, raka granar. Här skulle arbetet börja. Hvarje karl var försedd med såg och yxa, med undantag af skolmästaren, i hvilkens hand man icke vågade sätta en yxa, emedan hans olyckliga närsynthet lätt kunde hafva förorsakat en olycka. Karlen var urståndsatt att på en fots afstånd skilja en menniska från

ett träd. Han fick derför vara qvinnorna behjelplig vid insamlingen af mossa.

Vid lägerplatsen qvarstannade endast de qvinnor, som hade små barn att sköta och hvilka således hade giltigt förfall, när det gälde arbete. De större barnen fingo åtfölja qvinnorna till skogen.

Då hela den omgifvande trakten var afsedd för odling, beslöt man att börja i skogens utkant och fälla träd efter träd, utan att gå förbi något. För att desto fortare hinna afverka ett tillräckligt antal träd, hade man äfven beslutat att icke upptaga träden med rötterna, utan afsåga eller athugga dem i närheten af marken. Sedermera, när husen blifvit bygda, ärnade man kringgräfva hvarje träd och fälla det med roten, dels för att lättare få upp dessa rötter, som voro hinderliga för jordens bruk, och dels för att använda dessa rotknölar vid byggandet af den med pallisader försedda vall, som enligt sergeant Blads plan borde omgifva hela koloniens alla byggnader.

Mr Blackford uppsökte och utvisade för qvinnorna den mossart, som allmännast brukas och bäst lämpar sig för det dermed afsedda ändamålet. Med Gunilla och Anna i spetsen började de sin insamling, hvilket tillgick så, att mossan sammanbars och upplades i stora högar, från hvilka man i mån af behof sedermera kunde hemta. Skolmästaren, som skulle hjelpa qvinnorna, försjönk snart i så djupt begrundande af några orchideer, att han helt och hållet glömde sitt egentliga ärende.

Det dröjde nu icke länge, förrän yxornas hugg började genljuda i skogen. Det ena trädet efter det andra föll med ett doft brak till jorden. Det var civilisationens första inträde på detta område, der förut djur af alla slag, däggdjur, insekter, ödlor och foglar varit allena herskande. Nu flydde dessa fordna herskare hit och dit. En gemensam fiende hade uppträdt — menniskan — för hvars större intelligens och rikare hjelpmedel de frivilligt drogo sig tillbaka.

Innan aftonen kom hade man fällt ett ansenligt antal af skogens jättar och samlat ganska betydliga högar af mossa. Åtskilliga af våra nybyggare voro redan i

hemlandet vanda vid strängare kroppsarbete, men andra, såsom t. ex. Lundbergsson och Lidén, hade aldrig förut varit med om något skogsarbete. Lyckligtvis voro de ganska starka till kroppen, så att de utan öfveransträngning kunde hålla jemna steg i arbetet med de öfriga. När de om aftonen sutto vid sin måltid, sade Lundbergsson:

"Det förefaller i början ganska svårt att verkställa dylika arbeten. Mina armar och min rygg opponera sig mot sådan sysselsättning och jämra sig ganska förnimbart. Vanan är likväl en god läromästare, och jag hoppas, att jag efter några dagar skall bättre härda ut dermed."

"Utan tvifvel!" svarade Mr Blackford. "Jag känner till den saken af egen erfarenhet. När det någon gång händer, att jag tillbringar ett par månader under sysslolös hvila antingen hos min familj i Saint-Louis eller hos mina vänner i Chicago, så blir min kropp ganska upprorisk, då jag åter begifver mig ut i vildmarken. Efter ett par dagars strapatser är jag dock åter densamme som förr och skulle kunna uthärda nära nog hvad som helst."

"Ja", sade Lidén, "derför att ni af ungdomen är vand vid strängt arbete, går det nog lätt för sig att komma in i arbetstakten, och detsamma kan jag säga om mig och vännen Lundbergsson, emedan hvarken han eller jag någonsin hafva legat på latsidan, men jag betviflar, att det skulle gå lika lätt för en af våra dagdrifvare derhemma i Sverige, som aldrig i hela sitt lif hafva lagt hand vid något egentligt arbete."

"Omöjligt!" sade Kit Ruxton med sin kärfva ton. "Han skulle snart blifva förstörd till kroppen."

"Tror ni det? Skulle han således icke kunna bättra sig?"

"Bättra sig?" inföll Mr Blackford. "Jo, i moraliskt afseende skulle jag vilja tro, att bättring icke är omöjlig för någon, huru djupt han än sjunkit, men i afseende på förmågan att uthärda kroppsliga ansträngningar tror jag icke, att en dagdrifvare kan göra stora framsteg på bättringens väg. Jag anser verkligen, att Kit har rätt i sitt påstående."

"Jag kan till och med", återtog Kit Ruxton, "bevisa min sats genom exempel. Jag hade en god vän i Saint-Louis, hvilken bad mig taga en af sina slägtingar med mig under mina jagttåg för att utbilda honom till jägare. Det var en sådan odugling, som nyss kommit öfver till Amerika från sitt hemland, Tyskland, der hans far blifvit uttråkad af unge Fritz's dagdrifvarelif, så att han icke längre ville se honom för sina ögon, utan skickade honom till Nordamerika med rekommendationsbref till min vän. Till en början försökte denne att sätta Fritz till något handtverk, men hvarken kropp eller själ stodo ut dermed. Alldeles utledsen bad han slutligen mig taga gossen om hand, hvartill jag för vänskapens skull gaf mitt bifall. Nå, jag tog honom med mig till Klippbergen. Första dagen gick det skapligt nog, ehuru Fritz var mycket andtruten af den stränga marschen. Andra dagen ville han oupphörligt sätta sig ned och hvila. Hvarje stenblock frestade honom dertill och hvarje kullfallen trädstam tycktes vinka honom med för mig osynliga händer. Tredje dagen var han så andfådd, att jag verkligen började frukta för, att gossen hade fått lunginflammation, och mot middagstiden måste jag lemna honom qvar i en skogsdunge, medan jag ströfvade omkring för att skaffa oss något vildt till föda. Då jag mot qvällen återkom, låg han qvar der jag hade lemnat honom och deltog med utomordentlig matlust i min måltid, men då jag talade om att bryta upp, förklarade han det vara omöjligt, såvida jag icke ville vända om till Saint-Louis, ty då skulle han försöka följa mig. För att nu blifva qvitt karlen, vände jag verkligen om, men vid ankomsten till Saint-Louis var han så utmattad, att han under flera veckor sväfvade emellan lif och död. Det är min tro, att om jag tagit honom med mig ännu en dagsresa närmare Rocky-Mountains, så skulle han hafva satt lifvet till."

När Kit Ruxton hade slutat, sade Mr Blackford:

"Nå, min käre Kit, jag känner ditt sätt att färdas genom vildmarken. Det är knappt för den starkaste och vid strapatser mest vande jägare möjligt att följa dig."

"Kan väl vara", svarade Kit, en smula smickrad,

"men det oaktadt var karlen oduglig till alla ansträngningar, och jag fasthåller vid min åsigt, att en i sysslolöshet tillbringad ungdom förslappar kroppen och gör det omöjligt att vid mognare år vänja sig vid mera ansträngande göromål."

"Likväl", yttrade Lundbergsson, "är jag nästan öfvertygad derom, att åtminstone tjugofem procent af dem, som emigrera från Sverige till Amerika, äro just sådana, som icke i sitt hemland hafva kunnat vänja sig vid arbete. Huru går det med dessa här i landet, ifall ert påstående är rigtigt?"

Mr Blackford svarade icke, men gjorde en afvärjande rörelse med handen, hvaraf Lundbergsson föranleddes att framställa denna fråga:

"Hvad menar ni?"

"Jo, jag menar, att en och annan af dessa möjligen kan finna en anställning, der de icke behöfva arbeta mera än de förmå, såsom t. ex. på ett handelskontor, men att den ojemförligt största delen blifver hänvisad till de tyngsta arbeten, som knappast lemna dem den uslaste näring. Ytterligare försvagad af brist på sund föda, dukar kroppen snart under för mödorna och de stackars menniskorna falla offer för sin ungdoms dårskap att icke vänja sig vid arbete och mödor."

Under detta samtal hade det redan blifvit sent. Qvinnorna hade redan ingått uti det för dem afsedda tältet. Sedan vakter blifvit utsatta drogo sig äfven männen tillbaka i det andra tältet. Snart rådde den djupaste tystnad på denna lilla punkt af den stora verlden.

XV.

En oväntad gäst.

Följande dagen voro våra vänner tidigt uppe och i arbete. Dock var antalet arbetande yxor icke så stort, som under föregående dag.

Det var nämligen nödvändigt att genom jagt och fiske söka att förstärka proviantförrådet, på det att man så litet som möjligt skulle behöfva anlita de från Saint-Louis medförda lifsmedlen. Derföre blef det beslutadt, att Lundbergsson och Lidén skulle använda denna dag till att försöka afvinna floden en tribut till kolonien, och under tiden skulle Mr Blackford, Jäger och Kit Ruxton försöka sin jagtlycka.

Detta beslut fattades, då den gemensamma frukosten intogs i skuggan af en på kullen växande ek. Gud vet hvad det var, som i detta ögonblick kom öfver vår gamle vän nämndemannen och föranlät honom att blåsa upp sig nära nog till samma volym som paddan i fabeln. Allt det förflutna tycktes han hafva glömt — den kära plånboken, de mindre kära stora ögonen — allt! Blott det kom han ihåg, att han fordom varit en af stödjepelarne för ett helt härad, och blott det hade han i denna stund klart för sig, att en *sådan* man visserligen äfven borde kunna vara ett stöd för en eländig koloni långt borta i en vildmark. Följaktligen fingo de öfrige nybyggarne till sin förvåning höra honom utlåta sig på följande sätt, som nogsamt vittnar om karlens egenkärlek, ehuru vi icke förmå återgifva den oefterhärmliga ton, hvaraf han begagnade sig:

"Godt! Under tiden vill jag taga befälet öfver kolonien och kommendera arbetarne."

Den som först kom sig före med ett svar var landtmätaren.

"Min gode man", sade han med orubbligt lugn, "det vore ett alltför stort ingrepp i edra nöjen och vi kunna derför icke våga besvära er dermed."

"Hm, mina nöjen!... Jag..."

"Åh", utropade någon, "det är säkert för att få sköta sina nöjen så mycket mera ostördt, som han vill blifva kommendant öfver oss. Han tror nog, att han då skall slippa arbeta och således få tid att... ja, vi veta numera alla, hvad Per Eriksson gör, då han är sysslolös!" Det var Lundbergsson, som yttrade sig på detta sätt.

Den munterhet, som detta infall väckte, hade den helsosamma verkan på nämndemannen, att han åter försjönk i tystnad. Den stackars karlen hade uppenbarligen ingen "tur" i Amerika. Tvärtom hade han otur i allt och till och med på köpet plågan af att se — de stora ögonen, hvilka ständigt följde honom med samma trohet som en samvetsförebråelse.

"Nej", återtog den som senast talat, "om någon skall hafva befäl öfver oss, medan landtmätaren och Kit Ruxton äro borta, så skall det vara Esbjörn Persson och ingen annan."

Detta förslag vann allmänt bifall och den utsedde anföraren erhöll många skämtsamma uppmaningar att tillse, att Per Eriksson icke skulle erhålla för stor ledighet att sysselsätta sig med sitt lumpna favoritnöje.

Man begaf sig till sitt arbete och under tiden kunna vi medhinna att i förtroende yttra några ord till våra läsare angående Per Eriksson.

Utan tvifvel har läsaren redan långt före detta kunnat iakttaga, att Per Eriksson var föga älskad af de öfrige nybyggarne. Egentligen gjorde han ingen något förfång, men hans sätt att skicka sig, hans egenkärlek, hans bjert framstickande girighet, voro egenskaper, som icke kunde tillvinna honom några sympatier. Det var icke blott Lundbergsson, som begagnade hvarje tillfälle att tillrättavisa honom, utan vi kunna i sanning säga, att de aldra fleste karlarne sällan skonade honom, då han allt för mycket blottade någon af sina svaga sidor. Han kunde icke

undgå att märka detta förhållande. Hans lynne, redan nedstämdt genom den storögda Karins något tyranniska förmynderskap, förvärrades härigenom ännu mera och så småningom utbildade sig i hans själ en viss mennisko-fiendtlighet, som i likhet med den vanliga indelningen af den gudomliga försynens olika grader, kunde fördelas i en "allmän", en "särskild" och en "synnerlig" mennisko-fiendtlighet. I enlighet med samma analys af den öfverjordiska makt, som vakar öfver verlden, kunna vi beskrifva Per Erikssons misantropi såsom omfattande allt skapadt (den allmänna) och särskildt alla de svenska nybyggarne, men synnerligen de män, som utgjorde dessas ledare. Att de senare fingo det största måttet, berodde derpå, att han tyckte sig åtminstone af dem hafva kunnat vänta så mycket förstånd, att de uppfattat hans höga förträfflighet, och så mycken rättvisa, att de gifvit honom en mot förträffligheten svarande heder. I samma mån som det dystra elementet i Per Erikssons karakter tilltog, i lika hög grad tillväxte äfven den stackars karlens hat. Det skulle också icke dröja särdeles länge, innan detta hat skaffade sig luft genom ett utbrott, som, i sig sjelf förfärligt, skulle hafva blifvit ödesdigert för nybyggarne, om icke deras ledande män varit så kloka, beslutsamma, djerfva och modiga.

Äfven denna dag fortsatte Gunilla, Anna och de öfriga af qvinnorna, som icke hade laga förfall, att samla mossa.

Vid ett tillfälle under dagens lopp blefvo Gunilla och Anna ensamma i skogen, emedan de öfriga qvinnorna och skolmästaren hade aflägsnat sig för att söka rikare förråder af mossa på något annat ställe. Detta tillfälle till ett ostördt och förtroligt samtal var för båda de unga flickorna ganska angenämt och så mycket mera välkommet, som de under en längre tid hade genom omständigheternas tvång saknat ett sådant tillfälle.

Knappt varseblef nu Gunilla, att de voro lemnade åt sig sjelfva och att ljudet af timmerhuggarnes yxor och sågar var det enda ljud, som förkunnade menniskors närhet, förr än hon tog sin väninnas arm, sägande:

"Låtom oss nu lemna arbetet för en stund, medan vi utbyta våra tankar och samtala på det gamla, för-

troliga sättet. Har du glömt den gamla vänskapen för mig, kära Anna?"

"O, nej!" utropade denna. "Men du vet sjelf, att allt sedan vi lemnade "den fridfulla dalen", hafva vi aldrig varit ensamma med hvarandra. Nu gynnar oss lyckan."

"Låt oss då icke förspilla hvad lyckan erbjuder oss! Kom, så slå vi oss ned på denna sten. Den lemnar tillräckligt rum åt oss båda. Slå din arm kring mitt lif, liksom jag min kring ditt. Så der ja, nu är jag färdig att höra din bikt, min Anna."

"Fråga mig, så skall jag svara!"

"Godt! Efter du gifver mig rättighet dertill, så vill jag ikläda mig en biktfaders stränga min, medan jag frågar dig: hvad är orsaken till den bedröfvelse och sorg, som ständigt nedtrycker dig?"

Rodnande ända upp till hårfästet, svarade Anna:

"Du stygga flicka! Det kan jag icke säga dig."

"Och hvarför kan du icke det, mitt kära biktbarn? Kom ihåg, att du icke kan vänta någon absolution, förr än du aflagt en fullständig berättelse om dina svagheter."

"Nej, nej! Allt annat vill jag omtala för dig, men icke detta! Det är omöjligt. Jag kan icke."

"Nå, du enfaldiga lilla barn, tror du icke, att jag genom gissningar redan är din hemlighet på spåren?"

"Huru? Du skulle...?"

"... hafva för länge sedan insett, att ditt lidande härflyter af den kärlek, som uppvaknat i ditt unga hjerta."

Då Anna hörde dessa sin väninnas ord, brast hon i tårar och gömde sitt ansigte vid Gunillas barm. Denna smekte den gråtande flickan och kallade henne vid de ljufvaste namn.

"Hvarför gråter du?"

Tårarne gjorde det omöjligt för Anna att se den innerliga tillgifvenhet, som afspeglade sig i Gunillas ögon, men hon kunde af tonfallet märka, huru älskad hon var. Dock var hon allt för upprörd att kunna svara med annat än genom att trycka sig ännu fastare intill sin systerliga väninna. Denna, som visste huru välgörande det är för qvinnan att få lätta sitt hjerta genom tårar, hviskade:

"Gråt, kära barn! Gråt ut vid mitt hjerta! Det skall lätta ditt betungade bröst. Sedan talar du nog om för mig alltsammans."

När Anna hade i någon mån lugnat sig, sade Gunilla till den ännu vid hennes bröst hvilande flickan:

"Min kära, Anna! Sörjer du derför, att du tror din kärlek icke vara besvarad?"

Anna reste hastigt upp sitt tårdränkta ansigte och utropade:

"Ack nej! Jag märker nog, att han älskar mig. Icke sant? Du har äfven märkt det?"

"Ja, jag kan icke neka dertill. Derom är jag öfvertygad, att Jäger älskar dig upprigtigt. Nå, hvarför sörjer du då? Vore jag i ditt ställe, skulle jag vara glad som en sjungande lärka."

"Skulle du verkligen det?" frågade Anna leende genom tårar.

"Ja, min lilla vän! Hvad kan en flicka mera begära, än att hafva en god och öm fader, en broder, hvilken söker förekomma de minsta önskningar och att vara älskad af en hederlig man?"

"Min Gud, ja! Du har rätt, men ändå..."

"Ändå? Nå, säg ut, hvad det är, min älskling?"

"Skulle du verkligen sjelf kunna vara glad, om du älskade en man, hvilken icke tror på Gud, utan skrattar åt den gudsfruktan, som din ömma moder, medan hon lefde, inplantade i din själ?"

"Ah!" utropade Gunilla, som här igenkände sin egen sinnesstämning vis à vis en annan ung man. "Detta är således orsaken till din bedröfvelse?"

"Ja, är det icke tillräckligt att kunna förbittra lifvet? Ser du, jag tänker härvid på framtiden. Om jag en gång blifver förenad med honom genom de heligaste af alla jordens band, hvad borgen skulle jag väl kunna hafva för vår lycka? Tror han icke på Gud, så lärer han icke mycket fråga efter de gudomliga befallningarna om trohet i äktenskapet, om kärlek i nöd och lust. Jag har alltid varit vand att anse gudsfruktan såsom den enda kraft, hvilken förmår i längden återhålla menniskan från lasten och ondskan. Hans djerfva gudsförnekelse,

hans hånande ironi, då jag talar om Guds kärlek och allmagt, hans förgudande af den eländiga, usla materien — allt detta måste ovilkorligen draga öfver honom något förfärligt straff från den förolämpade Guden. Denna tanke förorsakar mig en beständig ängslan och jag lefver i oupphörlig oro för hans skull."

"Kan du icke slå honom ur hågen?"

"Nej, nej, jag har försökt, men utan framgång."

"Det borde du dock kunna. En man, som kan se dig och lära känna dig och ändå tviflar på Guds tillvaro, är icke förtjent att af dig älskas. Då han i dig, som är så ädel, god och skön, endast ser en bit materie, så visar han dermed, att han icke är i stånd att förstå dig eller fatta allt det goda, Gud har i dig nedlagt. Min kära Anna, du bör glömma honom. Han är dig icke värd."

"Huru skulle jag kunna glömma honom, då hvarje fiber i mitt hjerta, likt en harposträng, framklingar hans namn, då hvarje tanke i mitt hufvud har honom till föremål och hvarje längtan i min själ är en åtrå efter honom?"

"Försök!" sade Gunilla.

"Ack, hvartill tjenar det att försöka, då jag vet, att det aldrig i evighet skall lyckas mig?"

"Det är svårt, men nödvändigt, och jag försäkrar dig, att det är enda sättet att återvinna din själs lugn."

"Du tror då, att . . .?"

"Hvad är din mening, min älskling?"

"Jo", sade Anna blygt, "tror du icke, att han kan . . . bättra sig? Tror du icke, att omständigheter kunna inträffa, hvilka drifva honom att ödmjukt vända åter till Gud?"

Ack, du rena kärlek! Hvaraf hemtar du denna osvikliga kraft, som aldrig misströstar om det älskade föremålet? Huru mången qvinna bevisar ej sanningen af de orden: "kärleken hoppas allting", huru ofta ser man icke den qvinliga kärleken blomstra så mycket skönare och oförgängligare, ju mera dess föremål visar sig vara i behof af öfverseende? Den sanna kärleken är icke en praktvext, som blott trifves, så länge den omhuldas i lyckans

och glädjens solbelysta drifhus. Plantera om den på nödens, bekymrens, eländets torftiga sand och den skall blomstra lika härligt, den skall dofta lika ljuft och den skall just derigenom bevisa sin äkthet, sitt himmelska ursprung.

Rörd af Annas ord, tryckte Gunilla henne till sitt hjerta.

"Nå, hoppas då, min älskling! Kanske skall Gud vara nådig. För din skull, du goda, älskande flicka, skall säkert Allfadern deruppe göra allt, för att bringa honom till besinning. Hoppas, men försök att strida emot din sorg och öfvervinna den. Den, som hoppas på Gud, behöfver icke gå med en ständig ängslan i sin själ."

"Jag skall försöka att lyda dig. O, hvad jag skulle blifva glad, om han och jag en gång kunde med förtroende och kärlek blicka upp till samme Gud och gemensamt fröjda oss i hans godhet!"

"En annan sak", yttrade den förståndiga och praktiska Gunilla, "en annan sak, som du icke heller bör lemna ur sigte, är den, att din helsa lider af dessa oupphörliga bekymmer. Du skall ådraga dig en sjukdom, om du fortsätter med detta sätt att sörja. — Ah, nu ser jag, att vår skolmästare och qvinnorna åter närma sig hit. Så tråkigt! Vårt förtroliga samtal måste nu sluta. Lofva mig emellertid att alltid hafva förtroende för mig! Gör du det?"

"Ja, Gunilla, det vill jag. Du är den förståndigaste och bästa bland vänner. Lycklig den som har en sådan!"

De båda flickorna måste nu återgå till sitt göromål, för att icke väcka de öfrige nybyggarnes nyfikenhet.

Senare på dagen hände det sig, att Anna skulle gå att hemta vatten i en källa, som nybyggarne hade funnit inne i skogen. Gångstigen, som blifvit rödjad till detta ställe, ledde nära förbi den plats, hvarest karlarne voro sysselsatta med skogshygget. Landtmätaren och de båda andre jägarne hade hemkommit efter en ganska lycklig jagt och genast derefter fattat sina yxor och begifvit sig till skogen, hvarest således äfven Jäger befann sig, när Anna passerade ensam förbi, för att gå till källan.

Den unge mannen, som såg sin älskling gå förbi, lade yxan ifrån sig och gick efter henne. Snart hade han upphunnit den rodnande ungmön och fråntog henne med mildt våld det tunga ämbaret under försäkran, att denna börda öfversteg hennes krafter.

Derefter gick han en stund tyst vid hennes sida. Denna tystnad föreföll den unga flickan ganska besynnerlig, enär Jäger eljest brukade hafva ett rikligt förråd af ord. Hon mindes det väl, ty hon hade ofta med förtjusning lyssnat till honom, då han talade om ting, som icke vidrörde de religiösa åskådningarna. Oroad af den ovanliga tystlåtenheten hos Jäger, blickade Anna hastigt upp på hans ansigte och hvad hon der såg var icke egnadt att lugna henne. Den unge mannens ansigte bar spår af en häftig inre strid, och icke utan skäl började Anna misstänka, att den afgörande stunden var inne, då Jäger skulle förklara henne sin kärlek. Hennes lilla hjerta klappade häftigt af den ängslan, som hade bemägtigat sig henne. Medgifva måste man äfven, att det för en ung, älskande qvinna icke finnes någon svårare ställning, än denna, då hon hör kärlekens ord från läppar, som hon gerna, ack så gerna skulle vilja möta i en innerlig kyss, under det att andra omständigheter tvinga henne att försaka denna glädje. Vi veta, att Anna skulle befinna sig just i denna ställning, så snart Jäger ville för henne öppna sitt hjerta.

Slutligen hade Jäger lyckats besegra de betänkligheter, som han hade hyst rörande det steg, han ville taga.

"Min Anna", sade han med ett ömt och smekande tonfall i rösten. "Jag har länge väntat på och längtat efter detta tillfälle att få ett ostördt samtal med er."

Det lilla hjertat klappade så häftigt, att Anna omöjligen skulle hafva kunnat svara på sin följeslagares ord. En mörk rodnad betäckte de förut bleka, små kinderna och vittnade om, att hon förstod hvilken afhandling, som skulle följa på denna inledning.

"Jag har nämligen", fortfor Jäger, "längtat efter att få omtala för er, min Anna, hvad som sedan en lång tid ligger mig på hjertat.

Då den unga flickan hörde sig kallas "*min* Anna"

af den hon mest älskade på jorden, fyldes hennes själ och genomströmmades hennes hjerta af ett flöde af namnlös, obegriplig sällhet, men ett ögonblick derefter förbyttes denna rusgifvande sällhet i en qväfvande smärta och en bäfvande rysning af fasa, då hon betänkte, att hon måste åtminstone för närvarande afstå från allt hopp om att blifva egarinna af den vinkande sällheten.

"Ah", framstammade hon, "hvad är det som ni ... som ni har att säga mig, herr Jäger?"

"Hvad jag har att säga er?" utropade den unge mannen. "Vet ni det verkligen icke? Är ni okunnig derom? Har ni icke kunnat märka, huru min själ fästat sig vid er själ till ett förbund för hela lifvet? Har ni varit nog blind att icke förstå, huru högt jag älskar er, huru ni har blifvit det käraste för mig af allt hvad verlden eger? Har ni kunnat sväfva i okunnighet derom, att jag endast hos er kan finna lyckan och sällheten, att ni är för mig allt, att jag gerna skulle afstå från allt annat, om jag blott finge ega er? Har ni icke sett min gränslösa kärlek? Har ni icke förstått, att jag älskar er öfver allting, högre än mig sjelf, innerligare än fader och moder, varmare än jag älskar den i naturen framträdande gudomen?"

De olikartade känslor — glädje och sorg, hänryckning och förtviflan — hvilka under början af denna nära nog vansinniga utgjutelse tumlade om hvarandra i den unga flickans själ, efterföljdes af ett iskallt lugn i det yttre, så snart hon genom Jägers senaste ord påmindes om sitt samtal med Gunilla. Med ett lugn, i hvilket icke kunde skönjas det allra minsta spår af det uppror, hvari hennes själ nyss var stadd, yttrade hon:

"Hvad är er mening, min herre?"

"Min mening", stammade han, "är tydlig nog, synes det mig. Jag älskar er och jag vill fråga er, om ni kan besvara min kärlek."

"Omöjligt!" sade hon.

"Ack nej!" utropade han. "Säg icke så, Anna!"

"Ni vill naturligtvis veta sanningen och den är, att jag icke kan tillhöra er. När ni nu vet detta, så låtom oss icke mera tala derom. Låtom oss skynda till källan!"

För att dölja sin rörelse och för att påskynda sin befrielse ur den obehagliga ställning, hvari hon råkat, började hon med snabba steg ila mot källan och stannade icke förr, än hon stod vid dess rand. Förvånad öfver den unga flickans beteende, kom Jäger sakta gående fram till henne, men innan han upphemtade vattnet ur källan, ville han ännu en gång försöka sin lycka.

"Ni undflyr mig, Anna", sade han, "men hvarför gör ni det? Har jag sårat er? Har jag förolämpat er?"

"Ack nej!" svarade Anna, suckande. Hon visste nogsamt, att det aldrig kunde förolämpa henne, när han talade om kärlek.

"Hvarför då fly mig? Älskar ni mig icke, Anna?"

Mera vältaliga än den unge mannens ord voro hans blickar, hvilka förvirrade den unga flickan och bringade hennes själ i nytt uppror. Med den största ansträngning fick hon tillräcklig kraft att svara:

"Nej, herr Jäger, jag kan aldrig blifva er maka."

"Förlåt, att jag beder er svara direkt på min fråga: älskar ni mig eller älskar ni mig icke?"

"Det vill ... det kan ... det får ... Må det vara er nog, att jag icke kan tillhöra er. Var god och tag upp litet vatten åt mig eller lemna mig ämbaret, herr Jäger!"

"Är det ert sista ord?" frågade han i sorgsen ton.

"Ja!" sade hon, nästan som en andehviskning.

Länge stodo de nu midt för hvarandra, flickan med nedslagen blick och Jäger betraktande henne med ett ömt och bedröfvadt uttryck i sina ärliga ögon. Slutligen sade han:

"Ert beteende, Anna, förvånar mig mera än jag kan säga. Jag vet, att ni älskar mig. Ingenting i verlden kan betaga mig denna öfvertygelse och likväl ... vägrar ni att mottaga det offer, jag hembjuder er, offret af mitt lif, hvilket jag skulle med glädje egna åt er, min Anna, om ni ...

"Icke ett ord vidare om denna sak", sade Anna med köld. "Var god och hemta upp vattnet och låt mig gå tillbaka till lägret."

Utan att svara lutade sig Jäger ned öfver källan,

för att fullgöra den gifna befallningen. Så förunderlig är emellertid qvinnonaturen, att Anna knappt såg sin älsklings undergifvenhet, förr än hon kände sig svagare i sina föresatser, och hon kunde icke hindra, att en stråle af den i hjertat inneboende kärleken banade sig väg till ögat. Det var blott ett ögonblick, ty hennes blick återtog snabbt sin förra tillkonstlade köld, men huru kort detta ögats kärleksfulla uttryck än räckte, uppfattades det dock af Jäger, som såg hennes bild nere i källan, hvars klara vatten var den förträffligaste spegel. Likväl var han tillräckligt grannlaga för att icke omtala hvad han såg eller ytterligare plåga den unga flickan med bekännelsen om sin kärlek.

Tysta vandrade de vid hvarandras sida tillbaka till lägret. Anna tänkte derunder på, hvilken sällhet hon nu hade försakat, ända till dess en varm tår smög sig fram i hennes ögonvrå. Jäger deremot grubblade öfver de möjliga orsakerna till Annas besynnerliga uppförande, utan att likväl lyckas komma till rätta med den saken. Såsom höfligheten fordrade bar han vattenämbaret ända till tältet. Der gjorde han en stum helsning och återvände till skogen till sitt arbete. På vägen dit kunde en lyssnare, som varit dold någonstädes i grannskapet, hafva hört honom frammumla dessa ord:

"Hon älskar mig ändå, derom är jag viss! Men huru och hvar skall jag finna förklaringen till hennes förunderliga beteende? Kanhända är hon bunden vid någon annan!"

Denna senare tanke frampressades öfver hans läppar i samma ögonblick, som han ånyo fattade yxan. Måhända var det intet annat, än det plågsamma intrycket af denna tanke, som gaf sådan fart och kraft åt hans yxa, att spånorna yrde omkring, såsom när man blåser i en askhög.

Emellertid förflöt dagen utan något afbrott i enformigheten. Mot aftonen återkommo Lundbergsson och Lidén, försedda med en ganska god fångst, hvilken qvinnorna genast togo om hand, för att tillreda aftonmåltiden. Härtill åtgick dock icke hela den rika fångsten. Det

öfriga rensades och upphängdes på långa stänger för att torkas i solen och användas framdeles.

Följande dagen framemot klockan tio lät Fido höra ett kort skall, vädrade i rigtning mot skogen och ilade derefter bort. Det präktiga djuret, som icke hade fått åtfölja sin herre och husbonde, sergeanten, på dennes resa genom vildmarken, hade under tiden sällat sig till de båda unga flickorna och särskildt hade Gunilla förstått att vinna hans tillgifvenhet.

Gunilla och Anna samt största delen af de öfriga qvinnorna befunno sig i skogsbrynet, sysselsatta med mossplockningen. Fido hade tagit sin plats i närheten af Gunilla, då han plötsligt började bete sig på nyss beskrifna underliga sätt. Förvånad utropade Gunilla upphörande med sitt arbete:

"Hvad tog vid hunden? Fido!... Fido!... Nej, han hvarken hör eller ser. Hvart rusar han hän?"

Öfver stock och sten, öfver mosshögar och vindfällen trängde den store hunden in i skogen och tycktes alldeles icke höra, huru Gunilla ropade honom tillbaka.

"Månne han vädrat någon fiende, något vilddjur till exempel", yttrade Anna, förskräckt genom sin egen tanke.

"Ah, du lilla toka!" sade Gunilla. "Blif icke rädd! Han skulle icke hafva betett sig på det sättet, om någon fara hade varit på färde."

"Är du förvissad derom?"

"Ja!... Ah, nu vet jag hvad det var!"

"Nå?" sporde Anna, nyfiken.

"Är det icke i dag, sergeant Blad och hans följesmän skola komma hit, enligt landtmätarens och Kits förutsägelse?"

"Visserligen och du tror...?"

"Att det var för deras skull, som Fido fick så brådtom, ja, det tror jag. Han märkte dem på afstånd. Han har ett förunderligt fint väderkorn, den hunden. Ah... se der äro de redan!"

Verkligen syntes mellan träden en skara ryttare, framför hvilka Fido hoppade uti vild förtjusning. I spetsen för ryttarne redo sergeant Blad och Tom Collins.

Äfven den andra afdelningen af nybyggarne hade således lyckligt och väl anländt till kolonien.

Det är lätt att förstå, att allt arbete inom nybygget upphörde, så snart det blef bekant, att de väntade vännerna hade anländt. Från alla håll strömmade nybyggarne tillsammans för att helsa dem välkomna. Joachim var isynnerhet mycket smickrad af den vänlighet, med hvilken han blef mottagen. Förnöjd stoppade han sin "tomahankpipa", så snart han hade hoppat af hästen, och öfverlemnade åt de andra att sörja för sin gångare, under det att han sjelf, utblåsande väldiga rökmoln, utbytte handslag med alla sina bekanta.

Emellertid afsadlades hästarne och leddes ned mot flodstranden, der de försågos med tjuder och fingo tillfredsställa sin lystnad efter det saftiga gräset. Derefter samlades alla nybyggarne på ett ställe i skogsbrynet, hvarest skuggan af träden gjorde vistelsen angenämare, än den skulle hafva varit på den nästan trädlösa "Vargkullen".

Bland dem, som med synbar glädje helsade sergeant Blad välkommen, var äfven Gunilla. Den långa skilsmessan hade icke varit utan verkan på hennes sinne. Hon hade hunnit reflektera öfver sitt förhållande gentemot Edvin Blad och, ehuru hon i likhet med Anna var fast besluten att aldrig förena sitt öde med en gudsförnekares, hade hon likväl kommit till den sunda öfvertygelsen, att det vore mycket orätt af henne att på något sätt visa sig kall eller förolämpande mot Edvin, förr än hon erhållit visshet derom, att denne verkligen delade sin vän Jägers irreligiösa åsigter. Till följd häraf var det med det vänligaste leende och ögon, strålande af oförställd glädje, som hon gick sergeant Blad till mötes, men huru förvånad blef hon icke öfver hans sätt att mottaga hennes välkomsthelsning?

Visserligen höfligt, men dock ganska kallt, besvarade han den unga flickans vänliga ord. Hos honom hade nämligen skilsmessan frambringat en verkan, som var motsatt den, hvilken den medfört hos Gunilla. Edvin Blad hade både natt och dag grubblat öfver orsaken till den unga flickans beteende och ju mera han förirrade

sig i dessa ofruktbara tankar, desto mera stadfästades han i sin redan förut fattade öfvertygelse, att den unga flickan var en helt vanlig qvinna, hvilken i stället för att ega de utmärkta egenskaper, som han förut tillskrifvit henne, under en skön yta dolde ganska bedröfliga fel, af hvilka han trodde sig hafva upptäckt åtminstone ett — nyckfullheten. Han hade derför fattat det mogna beslutet att undvika allt närmande till henne, förr än han blifvit öfvertygad om att hafva tagit fel om den unga flickans karakter, då han nu bedömde henne mindre väl.

Naturligtvis kände Gunilla en viss smärta öfver Edvins knapphändiga och kalla helsning, hvilken hon hade väntat sig helt annorlunda, men vi måste göra henne den rättvisan att omtala, att hon inför sig sjelf erkände sig icke hafva förtjenat att blifva hjertligare bemött. Hade hon icke sjelf förut betett sig på alldeles samma sätt emot honom och borde det väl förvåna eller uppreta henne, att han nu gäldade lika med lika? Nej, hon hade förtjenat hans missnöje och derför ville hon med tålamod fördraga det. Med tiden skulle Gud säkert föra allt till en god utgång. Åtminstone ville hon i stillhet bedja derom.

Sedan man slagit sig ned i gräset, blef det ett ömsesidigt frågande och svarande mellan de nyss anlände och dem som först hade ankommit till platsen. Hvardera sällskapet berättade hvad de upplefvat under sin färd. Joachim blygdes en smula, då sergeant Edvin omtalade, hurusom han hade låtit sömnen öfverraska sig, då han var på post den der natten i det mystiska, drömalstrande månskenet, och hurusom indianen hade afskjutit sin pil tätt intill hans hufvud. För att dölja sin förlägenhet, utblåste han väldiga, hvirflande rökmoln ur sin "tomahankpipa", så att icke ens de närmaste kunde se hans ansigte.

Man hade dock icke tid att tillbringa lång tid i sysslolöshet, huru angenämt det än var att samtala med hvarandra. Tusende ting måste uträttas och alla öfverensstämde i den meningen, att ju fortare man blefve i ordning i kolonien, desto bättre skulle det vara. Plats

måste utstakas för de många husen i nybygget, hvilket redan från början skulle komma att likna en by, då hvar och en som deltagit i inköpet af jorden, skulle hafva sin egen bostad och sin egen ladugård. Äfven åtgingo många dagar, innan ett tillräckligt antal träd blifvit huggna och tillyxade, så att man kunde börja med husens uppbyggande. Näfver af björkträden måste insamlas för att tjena till takens täckning; den lämpligaste tiden för näfverskörden var visserligen förliden, men man hoppades likväl kunna insamla tillräckligt deraf och Mr Blackford, som kände vildarnes sed att skjuta eld på taken i de nybyggen de belägrade, tillrådde på det ifrigaste det taktäckningsmedel, som ensamt kunde absolut skydda mot eld — nämligen näfver och derofvanpå grästorfvor. Icke nog härmed! Landtmätaren borde äfven börja sin uppmätning af jordarealen och förnyandet af de råmärken, som han för många år tillbaka hade utstakat.

Den betydligt förstärkta personalen fälde under eftermiddagen ett stort antal träd, medan andra började kanthugga dessa till byggnadstimmer. Några beskattade de här och der växande björkarna på deras hvita näfverdrägt. Qvinnorna fortforo med sin insamling af mossa.

Mr Blackford kallades afsides af sergeant Blad.

"Min vän", yttrade den senare, "vill ni vara mig behjelplig att utstaka lämpligaste planen för våra husbyggnader. Hvar böra vi efter er mening anlägga vår by?"

"Hvad säger ni om "Vargkullen"? Tycker ni icke, att er by blefve väl belägen deruppe på höjden?"

"Nej, i sanning, min gamle vän, det är icke min mening, ehuru jag visserligen äfven skulle vilja använda kullen och indraga den inom palissaderna."

"Huru många boningshus skola byggas?"

"Tjugofem, när vi nämligen antaga, att äfven Per Eriksson vill hafva ett sådant."

"Ah! Mannen som älskar sedlarna mera än sitt lif!" inföll landtmätaren leende. Derefter fortfor han allvarsamt: "Då skulle mitt första förslag i alla händelser vara odugligt, ty tjugofem boningshus och lika många ladugårdar få icke rum på kullens platå. Kunde man icke lägga dem i en krets nedanför Vargkullen?"

"Det vore just min afsigt, ifall det vinner ert bifall, min gamle vän. Ser ni, jag skulle vilja förlägga gårdarne så, att sju komma att ligga vid den sida af kullen, som är vänd mot floden, och sex på hvardera af de öfriga tre sidorna. Det hela ville jag sedan omgifva med en vall och en djup graf. I vallen vill jag plantera höga och starka palissader."

"Ypperligt!" utropade Mr Blackford.

"Ni gillar då min plan?"

"Obetingadt!"

"Låtom oss då skrida till de förberedande arbetena! Vi vilja att börja med utstaka platserna för hvarje hus, på det att vi sedan ofördröjligen må kunna börja att lägga grunden. Det är visserligen, såsom jag låtit mig berättas, icke det vanliga, att nybyggare bygga sitt första hus på stenfot, men jag har för afsigt att icke slarfva med något, utan göra hvarje hus sådant, att vi icke efter ett år behöfva bygga om det."

"Nå, jag kan icke annat än gilla denna afsigt, men . . ."

"Hvad behagas?"

"Jo, jag undrar hvad ni vill göra med sjelfva kullen, sedan byn är färdigbygd."

"Deraf vill jag icke göra någon hemlighet. Der skall byns nya kyrka ligga, så snart vi medhinna att bygga den."

"Det är rätt, unge man!" sade landtmätaren. "Fastän ni befinner er i vildmarken, bör ni icke glömma Gud, hvars skydd och beskärm är det enda, som här kan uppehålla oss midt ibland dessa tusenden af både kända och okända faror. Deruppe på höjden skall ett tempel få en härlig plats."

De båda männen började nu utstakandet af platserna för husen. Genom mindre stänger, som nedstuckos i marken, underrättades de karlar, som skulle börja gräfningen till grundvalarna, om dessas plats. På samma sätt utstakades de linier, som den blifvande vallen skulle följa.

Under de följande dagarne nådde verksamhetsifvern sin höjd. Ingen enda manlig arm fick vara sysslolös. Somliga fälde träd, andra tillyxade dessa, en del

sprängde sten, andra åter framforslade med hästarnes tillhjelp de söndersprängda stenarna till byggnadsplatserna, der de mottogos af andra, som infogade dem på deras platser. Landtmätaren och hans båda medhjelpare hade tillsvidare uppskjutit sina arbeten med jordens uppmätning och kartläggning och deltogo i stället uti det ifriga arbetet. Mer än en af de starkare qvinnorna deltog äfven efter bästa förmåga uti vedermödorna. Ehuru hvar och en arbetade så mycket han förmådde, hördes dock icke någon klagan deröfver. Det kunde nogsamt förmärkas, att alla längtade efter att få sina boningar färdiga.

Naturligtvis kunde Gunilla under denna rastlösa verksamhetsifver icke finna något tillfälle att få samtala med den, som ständigt var i hennes tankar. Till råga på den unga flickans bekymmer tycktes Edvin Blad snarare undvika, än söka hennes sällskap — ett förhållande, som gaf henne anledning till många oroliga tankar och, hvarföre icke erkänna det? — samvetsförebråelser.

Sergeant Blad hade redan andra dagen efter sin ankomst med tillhjelp af några i skogen hemtade stockar upprest ett litet skjul, hvarest han inrättade en smedja. Från Saint-Louis hade han medfört en blåsbälg samt städ, släggor och öfriga verktyg. Den sålunda anlagda smedjan skulle hafva väckt åtlöje i en svensk bondby, men här i vildmarken hade den hederlige sergeanten både heder och glädje af sin verkstad, utan hvilken arbetet icke skulle hafva kunnat gå så raskt undan. Borrstålen, med hvilka stensprängarne arbetade, behöfde ständigt repareras och äfven yxorna blefvo genom det trägna användandet odugliga. Då kom sergeantens kunskap i smedyrket väl till pass och med berömvärd skicklighet iståndsatte han på några minuter de nyttiga redskapen.

På femte dagen efter sergeant Blads ankomst voro grundvalarne lagda till tio boningshus och man kunde börja att uppresa timmerväggarna. Några karlar, som redan i sitt hemland hade verkstält dylika timmerarbeten, utsågos till att bygga husen. Bland dem var äfven

Esbjörn Persson, åt hvilken ledningen af detta arbete anförtroddes.

Följande dagen var en söndag. Man beslöt att tillbringa denna dag i stillhet. Hvarken hördes då några hugg af yxor eller de dånande sprängskott, hvilka under de föregående dagarne hade genljudit vida vägar. Äfven sergeantens släggor fingo sig en hvilodag. Ur en medförd postilla föreläste Edvin Blad en kärnfull predikan, hvarefter hela folkmängden instämde i en af de härliga svenska psalmerna. Det var säkerligen den första psalmsång, som någonsin hörts i dessa af menniskofot sällan beträdda trakter.

Då det var sergeant Blad, som både väckte tanken på och förrättade denna enkla gudstjenst, kunde Gunilla naturligtvis här uppenbart finna, att Edvin Blad icke delade Jägers irreligiositet, utan fastmera var genomträngd af den största fromhet, ehuru det hos honom icke fans någonting af den pietistiska qvalmigheten. Hans gudsfruktan uppenbarade sig lika flärdfri, okonstlad och oskrymtad, som han sjelf var till sitt hela väsende. Troligen var det detta, som kom den sköna flickans ögon att stråla, då hon hörde honom föreläsa ur postillan och då han uppstämde de första tonerna af den härliga psalmen, i hvilken sedan hela mängden, med undantag af en eller två personer, med lust och gamman deltog.

Om måndagsmorgonen började man åter sitt arbete med friska krafter. Åter föllo yxornas hugg, åter framkallade sprängskotten ekot ur dess gömslen i skogen och de aflägsna höjderna. Åter svingade Edvin sin slägga i rask takt, under det eldgnistorna irrade omkring honom och soten svärtade hans anlete och händer. Kit Ruxton och Tom Collins gingo denna dag på jagt och Lundbergsson och Lidén rodde ut på floden för att försöka sig med fiske.

Sedan sergeant Blad hade fullbordat de arbeten, som voro nödvändiga för dagen i smedjan, företog han sig att från deras plats i den varma smedjan framdraga en mängd plankor och bräder, som han redan vid smedjans inrättande hade uppstaplat ofvanpå härden. Några dagar hade varit tillräckliga att åt dessa af björk och

ek sågade trävaror meddela en ganska ansenlig torrhet. Hvad värmen i smedjan hade börjat, skulle nu solhettan fullborda. Derför utbredde han dem i närheten af smedjan; der solen kunde hela dagen verka på dem.

Då fur icke växte i denna trakt och gran ansågs vara allt för lös och obrukbar, hade sergeanten beslutat använda ek till dörrar och björk till fönsterlufter i de nya husen. Det var detta arbete, som han nu ärnade företaga sig. Till medhjelpare hade han utsett två yngre karlar, hvilka hade varit någon tid i snickarelära derhemma i sin fosterbygd.

Han kallade nu dessa till sig.

Deras första göromål var att improvisera åt sig s. k. hyfvelbänkar — om hvilkas oumbärlighet vid alla arbeten af detta slag den minste snickarelärling skulle kunna lemna läsaren mera öfvertygande bevis, än vi här medhinna. Det var i sanning ett icke ringa arbete, hvilket, huru raskt det än måtte bedrifvas, likväl borde medtaga flera dagar. Likväl grepo de hurtigt till hyfveln och huggjernet och missströstade icke derom, att de skulle medhinna detta göromål, till dess fönster- och dörr-virket erhållit tillräcklig torka. Äfven hoppades de att, i den mån husen blefvo uppbygda, också hafva fönster och dörrar färdiga till insättning.

Men hvad gjorde Joachim och hvad uträttade nämndemannen och skolmästaren under tiden?

Joachim hade till en början blifvit använd i skogen, der han högg mera än fyra andra och väckte utomordentlig förvåning genom den styrka, som han lade i dagen. Sedermera, när det blef fråga om att börja uppresa väggarne, förklarade Joachim tryggt, att det var ett arbete, som mera öfverensstämde med hans smak. Han visste mycket väl, huru en husknut skulle sammanfogas enligt konstens regler för att blifva riktigt stark och dragfri. Han kände hela hemligheten af dessa "kindstolpar" m. m., som timmermanskonsten frambringar. Naturligtvis ville man icke neka den hederlige gossen det nöjet att visa sin skicklighet, och man fick skäl att vara belåten med hans sätt att uppfylla de löften, han gifvit. Han hade äfven den egenheten att vilja vara ensam om

det hus, på hvilket han skulle bygga. Någon medhjelpare hvarken tålde eller behöfde han. De gröfsta timmerstockar upplyftade han ensam och lade dem på deras plats med en lätthet, som var förvånande. Bördor af samma tyngd måste vid de öfriga husen handteras af minst fyra karlar. Följaktligen gick byggandet mycket fortare för Joachim, ehuru han var ensam, än för de öfriga, som voro flera om hvarje hus, och då hans arbete var oklanderligt, hade man orsak att vara nöjd med Joachim. Dagen i ända rökade han ur sin "tomahankpipa" bland spånor och stickor och man fruktade allvarsamt för eldfaran, men Joachim bad dem vara lugna och sörja för sig sjelfva. Han svarade för, att om eldsvåda skulle uppstå, så skulle det åtminstone icke blifva i det hus, der han var byggmästare.

Vår vän nämndemannen vilja vi nu uppsöka, emedan vi verkligen känna god lust att se, huru han har det och hvad han uträttar i den lilla republiken, som genom sin flit kunde liknas vid ett bisamhälle. Månne Per Eriksson hade samma sysslolösa rol att spela, som "drönare" i bikupan? Visst icke! Läsaren skall snart blifva öfvertygad derom.

Först och främst hade han mycket att göra med stensprängningen. Han borrade åtskilliga alnar om dagen, ehuru det skulle hafva varit omöjligt att förmå honom till att ladda eller afskjuta ett enda skott. Detta farliga göromål öfverlemnade han åt andra, som voro mindre rädda. Sjelf sprang han bort och gömde sig under hela den tid skotten smälde och stenskärfvorna yrde omkring. Detta var nu visserligen en berömvärd försigtighet, men saken hade äfven en annan sida, liksom hvarje kropp har sin skugga och liksom hvarje medalj har sin frånsida, hvilken är mindre prydlig. Om man nämligen lyssnade till hvad han under tiden hviskade till de yngre karlar, som voro sysselsatta med timmerfällningen — ty det var oftast hos dessa, som han gömde sig undan de farliga sprängskotten — så skulle man hafva fattat ännu sämre tankar om Per Eriksson, än man hittills hade haft skäl att hysa. Det var nämligen ingenting mindre än ett myteri, som han

arbetade på, och han vände sig dervid, illistigt nog, icke till de nybyggare, som hade del i jorden och således kunde anses bofasta, utan till de yngre, till drängarne, hvilkas högsta önskningar hittills hade rört sig kring en plats såsom tjenare hos någon af de bofasta nybyggarne. Hos dessa insmög han nu småningom sitt gift, i det han intalade dem, att om de blott ville, så skulle de kunna tvinga sig till både del i jorden och en egen bostad. Visligen aktade han sig för att nämna ett enda ord härom till Joachim, ty han insåg, att denne skulle ögonblickligen hafva röjt hans nedriga planer. Det var dock icke hans mening att försöka narra de unga karlarne till att gripa till vapen, ty det visste han på förhand, att ett sådant försök skulle aflöpa illa. Nej, han intalade dem, att de blott behöfde hota nybyggarne med att begifva sig ifrån kolonien, för att desse skulle vara nödsakade att villfara hvarje deras begäran. Det var derför, som Per Eriksson begagnade hvarje tillfälle, då ett sprängskott skulle aflossas, till att ila öfver till skogshuggarne, der han sällade sig än till den ene och än till den andre af de yngre.

Alltså var vår vän nämndemannen icke utan sysselsättning och, i stället för att likna honom vid en "drönare", anse vi oss böra jemföra honom med ett af de flitigaste arbetsbien.

Nå skolmästaren då? Samlade han ännu mossa tillsammans med qvinnorna? Ingalunda! Han hade af sergeant Blad blifvit anvisad ett göromål, till hvilket han var fullt kompetent. Den hederlige sergeanten hade en förunderlig förmåga att ställa hvar och en på hans rätta plats, och derför hade han stält honom vid slipstenen, der han fick hvässa yxor och andra eggjern efterhand som de genom användandet förslöades och behöfde undergå denna operation. En tioårig gosse drog slipstenen medelst en vef och skolmästaren behöfde blott föra eggjernet på ett sådant sätt, att det vederbörligen afslipades. Der stod nu Peter Florin dagen i ända och tycktes vara ganska nöjd med sin lott i lifvet, ehuru han nödgades oupphörligt kröka sin rygg för att hafva ögonen tillräckligt nära slipstenen.

På detta sätt fortgick arbetet med utomordentlig snabbhet. Det var ett välordnadt maskineri, som sattes i gång af en enda mans vilja och arbetade med matematisk noggrannhet.

Det var torsdags morgon. Solen hade nyss uppstigit öfver horisonten och förgylde den hvita tältduken på toppen af Vargkullen. Nedanför lågo de påbörjade byggnaderna — stumma, men dock vältaliga, vittnen om de på denna plats samlade menniskornas idoghet.

Nybyggarne hade ännu icke lemnat sina tält, men den rörelse, som rådde derinne, vittnade om att de vaknat upp ur sömnens armar och beredde sig att börja sitt dagsarbete.

Då öppnades plötsligt det tält, i hvilket karlarne hade sin sofplats, och Mr Blackford jemte sergeant Blad utträdde, båda beväpnade med sina bössor. Jagtväskorna hängde öfver deras axlar. Tydligen ärnade de sig ut på jagt i den tidiga morgonstunden. Straxt derefter utkommo äfven Tom Collins och Kit Ruxton och äfven de voro beväpnade.

De fyra männen ärnade just nedstiga utför kullens sluttning, då Tom Collins hejdade dem med detta utrop:

"Hvad är det jag ser? En indian i en kanot!"

"Hvar?" utropade de andre med tydlig öfverraskning.

"På floden!"

Alla vände sig åt det anvisade hållet och varseblefvo verkligen en indian, som med raska årtag styrde sin kanot rakt mot stranden. Afståndet var ännu så stort, att det var våra vänner omöjligt att urskilja indianens anletsdrag.

Naturligtvis ville våra vänner icke aflägsna sig från platsen, förrän de sett hvad indianen ärnade företaga sig. De uppsköto således sitt jagttåg till lägligare tillfälle och sysselsatte sig i stället med att iakttaga indianens rörelser.

Så ljust, som det nu var, kunde indianen icke undgå att märka de fyra jägarne. De voro sjelfva öfvertygade derom, att han såg dem, och derför föreföll det

dem så mycket mera underligt, att han nalkades dem så öppet.

"Säkerligen kommer han i vänliga afsigter", menade Blad.

"Säkert är det icke, ty det kan hända, att hans frimodiga annalkande blott är ämnadt att dölja något listigt anslag."

"Kanske är det en apach, som kommer med budskap från Väldiga Buffeln, vår gamle fiende!"

"Åhnej", genmälde Tom Collins, "en apach är det icke. Apacherne fästa icke sin hårprydnad på det sättet och dessutom synes det mig, som om denne indian hade en annan drägt, än indianerne i allmänhet bruka."

"Ja, i sanning", sade Blad, "han tyckes bära fullkomligt civiliserad klädedrägt."

I detta ögonblick lade kanoten till vid stranden. Indianen hoppade i land och uppdrog äfven sin farkost. Derefter styrde han sin kosa i rak linie mot Vargkullen, der de fyra männen stodo, lifligt intresserade af hvad de sågo.

"Det var mig en underlig figur, den der!" utbrast Kit Ruxton. "Han synes alldeles icke vara rädd. Kanske litar han på den jättelika karbin, som hvilar mot hans axel. Om jag skulle skicka honom en kula, för att lära honom att nalkas blekansigtena med mera respekt."

"Gör icke det, min vän Kit!" förmanade landtmätaren. "Ju närmare han kommer, desto mera säker finner jag mig angående hvem han är."

"Huru? Du skulle känna honom!" utropade Tom Collins och Kit Ruxton på samma gång.

"Ja, jag känner honom", svarade Mr Blackford lugnt.

"Hvem är han då? Hvad heter han?"

"Örnöga."

Sällan har väl ett så lakoniskt svar framkallat en sådan verkan, som landtmätarens nu gjorde. Sergeant Blad, som aldrig hade hört omtalas den gamle indianen, visade visserligen inga tecken till större förvåning, än om han hade hört hvilket annat namn som helst nämnas.

De båda bäfverjägarne deremot röjde nogsamt, att de visste, hvem Örnöga var.

Gamle Örnöga var en man, som var känd bland alla både jägare och indianer, för sina lysande bedrifter. Hans träffsäkerhet med den långa karbinen hade blifvit ett ordspråk och hans okufliga mod en trosartikel. Hans äfventyr omtalades ofta vid lägereldarne och ingen jägare fans, som icke hyste en stor beundran för den gamle indianen.

Att de båda bäfverjägarne kände Örnöga och icke hörde hans namn för första gången, det bevisade de genom de beundrande utrop, med hvilka de mottogo landtmätarens underrättelse, att det var den berömde Örnöga, som besökte deras nybygge.

Det var verkligen den gamle indianen, som vi senast sågo i det ögonblick då han lemnade Mr Steffens' hus i Madison. Han hade gifvit sitt löfte att uppsöka nybyggarne på Vargkullen och innan nästa nymåne vara tillbaka. Den gamle indianen hade nu hållit första delen af sitt löfte.

Då Örnöga kommit upp på höjden, helsade han med sin stams gravitetiska allvar de fyra jägarne. Mr Blackford räckte honom handen och sade med oskrymtad hjertlighet:

"Välkommen, min vän Örnöga, till blekansigtenas läger! Jag vet, att du är den hvita rasens vän och jag har derom underrättat mina bröder, så att alla glädja sig öfver att se dig. De känna Örnöga till namnet och fröjdas att nu få trycka hans hand."

De öfrige jägarne dröjde icke att göra landtmätarens ord till sanning. Under ifriga vänskapsbetygelser trängde de sig omkring den gamle indianen, hvilken med det mest stoiska lugn besvarade det vänskapliga mottagande, som han rönte i svenskarnes ännu namnlösa nybygge.

"Jag visste icke", sade Örnöga, "att jag skulle träffa min broder jordmätaren här, men jag gläder mig deröfver, emedan utförandet af mitt uppdrag derigenom underlättas. Hvem vet, om dessa ärliga blekansigten skulle hafva trott det gamla rödskinnets ord, om icke min

broder vore här, som kan försäkra dem, att Örnöga är den hvita rasens vän och att den gamle indianske krigaren aldrig talar något, som icke är fullkomlig sanning."

"Du har således ett uppdrag till oss, min vän Örnöga?" sporde Mr Blackford, hvilken oaktadt sin allvarliga karakter icke kunde värja sig mot en känsla af nyfikenhet.

"Jag kommer från blekansigtenas sköna syster borta i östern. Hon behöfver sina bröders hjelp."

"Hvad kan han mena? Om hvem talar han?" frågade sergeant Blad sin vän landtmätaren.

Denne, som till en början icke förstod saken bättre än någon af de öfriga, framkastade emellertid åtskilliga frågor till indianen, genom hvilka det lyckades honom att vinna klarhet i saken.

"Han talar om den unga flickan, som blef qvar i Sandusky. Det tyckes, som om hon hade råkat i någon olycka."

"Ah! Är det Elin, som skickat honom hit."

Denna fråga var visserligen icke direkt ställd till indianen, men denne besvarade den likväl:

"Ja, ja, jag kommer från Elin."

I detta ögonblick strömmade de öfrige nybyggarne ut ur sina tält och blefvo naturligtvis icke litet förvånade öfver att finna ett rödskinn på Vargkullen. Per Eriksson, som var en af de sista, märkte icke den röda gestalten, förrän han var nära att törna emot honom. Då greps han i själen af en lika plötslig som djup fasa och störtade med ett vildt anskri tillbaka in i tältet, hvarifrån sedermera ingen mensklig magt förmådde locka honom, förrän indianen var färdig att anträda återvägen.

Emellertid lät sergeant Blad manskapet gå till sina arbeten och samlade omkring sig några af de mera ansedde till ett råd, inför hvilket Örnöga skulle få aflägga sin berättelse. Bland dessa saknades icke hvarken Mr Blackford eller de båda bäfverjägarne.

Man satte sig i en krets framför tälten.

Mr Blackford, som kände indianernes vanor, stoppade sin pipa, tände den och öfverräckte den till Örnöga,

som derur drog några rökmoln. Detta var, efter indianernes sätt att se, en stor höflighet, hvilken med rätta tillkom en så berömd krigare, som Örnöga. Snart återlemnade han pipan till Mr Blackford och iakttog en kall och likgiltig tystnad. Landtmätaren visste dock, att detta var blott en konstlad köld, under hvilken han dolde sitt begär att få omtala, hvad han hade på hjertat.

"Nu, min broder Örnöga, vänta vi att af din mun få höra budskapet från blekansigtenas syster! Tala! Vi äro idel öra."

"Godt!" svarade indianen. "Eder önskan skall blifva tillfredsställd."

Derefter började han en omständlig berättelse om Elins och hennes faders öden, om den fara, i hvilken den senare sväfvade, och om Elins och domarens förhoppning, att någon af nybyggarne skulle kunna igenkänna den omtvistade väskan såsom Elins tillhörighet, af henne medförd från det långt aflägsna hemlandet. Örnöga glömde icke heller att förtälja, huru han haft den lyckan att rädda den unga flickan från att blifva brutalt behandlad af de två bofvarne, hvarefter han omförmälde det vänliga mottagande, som Elin hade rönt i den menniskovänlige Mr Steffens' hus.

Att indianens berättelse åhördes med spändt intresse, det är lätt att förstå. När Örnöga hade slutat, uppstod en lång öfverläggning om, hvad man borde företaga. Ingen af de i rådplägningen deltagande svenskarne kunde med bestämdhet erinra sig hafva sett den stackars unga flickans väska. Följaktligen råkade man i en icke ringa förlägenhet. Å ena sidan ville man gerna hjelpa Elin och hennes fader, men å den andra såg man icke någon utväg dertill. Då kom den äldre Lidén dem till hjelp genom att utlåta sig om saken på detta sätt:

"Bland alla svenskarne vet jag ingen, hvilken ombord på emigrantångaren var så mycket tillsammans med Elin, som min son Richard. Jag misstänker till och med, att de båda unga menniskorna fattade ett visst tycke för hvarandra. Derför tror jag, att min son möjligen skulle kunna aflägga det begärda vittnesmålet.

Åtminstone är jag förvissad derom, att om icke Richard kan det, så finnes ingen ibland oss, som förmår vara Elin till gagn i denna sak."

Som Richard i detta ögonblick befann sig bland timmerarbetarne, blef han tillkallad. Med hurtiga steg kom den raske ynglingen uppför höjden och stannade vid sin fars sida.

Denne redogjorde i korthet för det öde, som hade drabbat Elin och hennes far, och tillsporde honom derefter, om han trodde sig kunna igenkänna den skinnväska, som Elin hade medfört på resan öfver Atlanten.

Rodnande en smula svarade ynglingen:

"Ja, derom är jag viss. Jag såg den så ofta och hade den till och med i mina händer så många gånger, att jag skulle igenkänna den ibland tusende andra och detta så mycket mera, som . . ."

Liksom tvekande afbröt Richard sitt tal, under det en ännu högre rodnad betäckte hans kinder.

"Nå, säg ut, min son", uppmanade Lidén. "Kom ihåg, att det gäller två menniskors välfärd och lycka!"

"Det är då", återtog ynglingen raskt, "i alla händelser intet att dölja, att jag med en nålsudd inristade mitt och Elins namn med bokstäfver så små, att blotta ögat har svårt att läsa eller ens märka dem. Är det Elins väska, så måste dessa bokstäfver ännu stå att läsa på beslaget."

Alla de närvarande blefvo förtjusta öfver Richards ord. Vid andra tillfällen skulle ynglingens bekännelse gifvit nybyggarne anledning till månget skämtsamt infall, men nu hade man icke tid dertill. Man var endast angelägen att så snart som möjligt göra något för Elins fader. Landtmätaren tillsporde Örnöga:

"När anträder du återfärden?"

"Genast!" svarade indianen torrt. "Örnöga har ingen tid att förlora, om han vill hinna tillbaka till Madison på utsatt tid."

"Nå, jag känner din envishet i det du föresätter dig och vill således icke försöka öfvertala dig att stanna hos oss någon tid. Far då, i Guds namn! Den här unge mannen följer med dig."

"Godt!" sade indianen, i det han reste sig upp, liksom ville han på ögonblicket begifva sig åstad.

Landtmätaren hejdade honom dock.

"Vänta!" utropade han. "Du måste unna den unge mannen någon tid att ställa sig i ordning för den långa färden. Skynda dig, unge man, du har en halftimme på dig till dina förberedelser!"

Richard försvann i det inre af tältet.

Under det man väntade på ynglingen, blef indianen anmodad att stärka sig genom en måltid, ett erbjudande, som han begagnade sig af utan invändningar.

Händelsevis kom Mr Blackford att fråga Örnöga, huru de båda personer sågo ut, hvilka på detta nedriga sätt hade bringat Josef Nilsson i olycka. Som man vet, finnes intet folk, hvilket är begåfvadt med en så skarp iakttagelseförmåga, som de nordamerikanske vildarne. På grund deraf kunde Örnöga lemna en så noggrann och karakteristisk beskrifning öfver de båda skurkarnes yttre, att sergeant Blad fann sig föranlåten att utropa:

"Så visst, som jag lefver, är det Davidsohn, densamme, som försökte locka Esbjörn Persson i snaran vid landstigningen i New-York. Den andre deremot känner jag icke."

"Men honom tror jag mig känna", sade Lundbergsson. "Det är densamme, som jag på hamnpieren i New-York såg draga åstad med nämndemannen Per Eriksson."

Knappt hade Lundbergsson yttrat dessa ord, förrän en karl kom utrusande ur tältet med ett förstördt utseende. Håret reste sig på ända, anletsdragen voro förvridna, händerna knutna. Det var med svårighet, som våra vänner kunde igenkänna Per Eriksson.

"Ha!" röt han nästan i vansinne. "Jag vill följa med, jag vill följa med! Det är den karlen, som stal ifrån mig fyrahundra riksdaler. Jag skall vittna emot honom, jag. och det så, att han skall komma i galgen. Låt mig följa med!"

All förskräckelse för rödskinnet var med ens bortblåst ur Per Erikssons själ. Han hade numera blott en enda tanke, nämligen den att återvinna sina penningar och hämnas. Från sitt gömställe inne i tältet

hade han hört nybyggarnes samtal med indianen, hvilket fördes på svenska, då, såsom vi veta, Örnöga var mägtig detta språk. Redan då han hörde indianens beskrifning hade han trott sig igenkänna runnaren. Lundbergssons ord hade bringat hans misstanke till visshet och föranledt hans häftiga uppträdande på scenen.

Naturligtvis ville ingen hindra nämndemannen ifrån att följa med. Man var till och med ganska glad att under någon tid slippa se honom ibland sig.

Knappt hade emellertid Per Eriksson erhållit den begärda tillåtelsen att medfölja, förrän han skyndade att uppsöka sin dotter, troligen för att hos sin storögda förmyndarinna ödmjukligen anhålla om några kontanter till de under resan förefallande utgifterna. Huruvida detta försök hade någon framgång, det veta vi icke, men säkert är, att Per Eriksson en half timme senare befann sig i Örnögas kanot tillsammans med indianen och Richard.

Sergeant Blad hade gifvit Richard åtskilliga uppdrag angående inköp, som han på återresan borde göra i Saint-Louis.

När båten redan hade lagt från land, ropade Edvin Blad:

"Säg åt Josef Nilsson, att vi behöfva en handelsbod här i vår koloni och att jag tror en sådan skulle gifva ganska god afkastning."

"Jag skall framföra edra ord", svarade ynglingen.

Förd af indianens raska årtag gled kanoten allt närmare det smala, tunnellika sundet. Här sände Richard genom viftningar med näsduken en sista helsning till de på stranden qvarstående vännerna. När kanoten ett ögonblick derefter var ur sigte, återvände desse till sina arbeten och allt återtog sin vanliga gång i den lilla kolonien.

XVI.

Stor uppståndelse inom kolonien.

En månad efter de händelser, som vi i föregående kapitel hafva skildrat, uppsöka vi åter våra vänner i deras nybygge på Vargkullen. Detta ställe bär nu ett helt annat namn. Nybyggarne hafva nämligen öfverenskommit att kalla kolonien "Fridhem" i enlighet med det förslag, som vi redan förut hafva hört Gunilla Lundbergsson framställa. Äfven i många andra afseenden hafva förändringar timat i det lilla framåtskridande samhället.

Boningshusen voro nu redan färdiga och deras mängd gaf åt Fridhem utseendet af en liten stad. Sergeant Blad hade till och med hunnit uppbygga en ny och mera varaktig smedja bredvid sitt boningshus. Dessutom hade han upprest en större byggnad, som blifvit inredd till snickeriverkstad. Denna byggnad, som var belägen i ett hörn af den fyrkantiga byn, ansågs tills vidare såsom gemensam egendom, hvarför äfven hvilken som helst af nybyggarne hade tillträde till lokalen och frihet att begagna de der förvarade verktygen. Det var af ganska stort intresse att besöka denna verkstad, hvarför vi taga oss friheten dit ledsaga våra läsare.

Hela byggnaden var inredd till ett enda rum, som upplystes af fönster på alla fyra sidorna. Vid hvarje fönster stod en hyfvelbänk med dertill hörande verktyg och man kunde räkna fyra sådana vid hvarje gafvel och sex på hvarje af husets långsidor. Rikliga förråder af hvarjehanda träslag voro upplagda under taket. Der såg man plankor af bok, björk, ask, ek, mahogny och till och med några alnsbreda cederplankor. Af dessa olika träslag skulle möbler och husgeråd förfärdigas. Hvar och

en, som sjelf ville och kunde förfärdiga hvad han behöfde, egde frihet att, då han icke nödvändigt behöfdes i och för Fridhems allmänna arbeten, tillbringa sin tid i verkstaden. De öfrige, som hvarken ville eller kunde tillverka en möbel, fingo mot billig ersättning hjelp af de båda yngre karlarne, som i sin hemort hade varit i lära hos möbelsnickare. Peter och Frans voro ett par hyggliga gossar, som visserligen aldrig hade i grund fått inhemta sitt yrke, men nu steg deras skicklighet med hvarje dag på grund af den trägenhet, med hvilken de egnade sig deråt. De af dem förfärdigade stolarne, borden, skåpen och sängarne voro ganska brukbara och det var att förutse, att de inom ett eller annat år skulle kunna leverera lika goda arbeten, som de stora snickarefirmorna i Chicago.

Troligen intresserar det äfven våra läsare att besöka det inre af boningshusen. Som dessa voro bygda alla efter ett och samma mönster och voro af samma storlek, behöfva vi blott ledsaga läsaren in uti ett, för att gifva honom en föreställning om alla. Vi välja då till exempel det hus, som beboddes af sergeant Blad sjelf.

Låtom oss till en början betrakta dess yttre!

Huset hvilar på en stenfot af ungefärligen tre fots höjd. Ett litet fönster, som är inflickadt bland granitblocken, underrättar oss om, att huset är försedt med källare. En hög trappa af trä leder upp till en platform framför förstugudörren, som intager midten af det omkring tretio fot långa huset. På båda sidor om förstugudörren äro fönsterlufter med infattadt glas och om vi vilja gå rundtomkring huset, skola vi kunna räkna två fönster på framsidan, två på hvarje gafvel och tre på den mot kullen vända långsidan. Vi öppna nu den med ett starkt lås försedda förstugudörren och inträda i en liten förstuga, som upplyses af ett öfver dörren befintligt litet fönster. Genom en ännu icke målad dörr inträda vi i det inre af huset, som är afdeladt i tre delar, af hvilka den ena är ämnad att i framtiden utgöra kök och de båda öfriga boningsrum. Golfven voro omsorgsfullt lagda af hyflade granplankor och taket inne

i rummen var äfven af omsorgsfullt arbetade bräder. I det ena rummet funnos ett par stolar, ett bord och en säng — allt af den enklaste konstruktion.

Sedan boningshusen blifvit så nära färdiga, att man kunde inflytta uti dem, hade man till framtiden uppskjutit deras vidare inredning och i stället börjat att uppföra ladugårdarne. Dessa förlades bakom boningshusen och närmare kullen samt på det sätt, att en liten gårdsplats lemnades mellan de båda husen. Medan några af nybyggarne voro sysselsatta dermed, användes de öfriga till att omgifva hela byn med en graf och en vall. Man hade redan hunnit ett godt stycke väg med denna befästning. Efterhand som den omkring tio fot breda grafven öppnades uppkastades jorden till en vall, i hvars botten man hopade de uppbrutna rotknölarna och stubbarne efter den sköflade skogen. Ofvanpå vallen planterade man starka och höga pallisader.

På detta sätt kom Fridhem snart att likna en fästning och tycktes skola blifva ointaglig med de resurser, hvaröfver en skara rödskinn kunde förfoga. För att icke göra platsen svårare att försvara, än nödvändigt var, ville sergeanten icke för närvarande utvidga kretsen af vallen till den storlek, som han eljest hade önskat. Han insåg, att, ju vidare omkretsen var, desto mera manskap skulle dess försvar erfordra, och derför drog han fram vallen på blott några få alnars afstånd från byggnaderna. I hvart och ett af vallens fyra hörn lät han af grofva timmerstockar uppföra ett litet skjul, hvilket skulle kunna begagnas till uppehållsort för de vaktposter, som man möjligen kunde under oroliga tider finna sig föranlåten att utställa. Ännu hade man dock icke sett ens något spår af en fiendtlig indian, och man började lefva i den förhoppningen, att det skulle dröja en rundlig tid, innan rödskinnen kunde upptäcka deras vistelseort. Man kände sig ganska trygg i det medvetandet, att den af Väldiga Buffeln utsände spionen hade blifvit af sergeant Blad och Tom Collins öfverrumplad och dödad.

Richard Lidén och Per Eriksson hade ännu icke återkommit från sin färd till Madison, men man tyckte

sig nu kunna hafva skäl att dagligen vänta deras ankomst i sällskap med Josef Nilsson och den fagra Elin.

Förhållandet emellan Gunilla och Edvin Blad hade icke undergått någon förändring under denna tid. De hade visserligen ganska ofta sammanträffat, men då alltid i andras sällskap. Sergeanten behandlade alltjemt den unga flickan med en viss kall tillbakadragenhet och blott en eller annan gång, när han trodde sig vara obemärkt, framlyste den fordna kärleken i hans ärliga ögon. Gunilla var emellertid en af dessa kraftiga naturer, som icke så lätt låta sitt mod nedslås, och derför hoppades hon alltjemt, att framtiden skulle medföra någon lycklig förändring.

Jäger hade icke förnyat sin kärleksförklaring för Anna. Dessa båda personer hade förändrat sig på ett äfven för andra menniskor icke omärkbart sätt. Annas förra sorgsenhet hade efterträdts af ett allvarligt lugn. Visserligen log hon sällan, men så såg man också sällan hennes ögon bära spår af utgjutna tårar. Hon hade genom Gunillas kloka råd och vänliga handledning lärt sig att bära sitt kors med större resignation och hennes lilla hjerta vårdade såsom en dyrbar ädelsten det hopp hon egde om sin älsklings förändring. Jäger åter, som förut alltid hade varit glad och visat sig munter, hade numera ganska ofta sina melankoliska ögonblick. Man fick stundom se honom vandra med stora steg från den ena ändan af kullens topp till den andra, fram och tillbaka, med händerna på ryggen och synbarligen ett rof för någon sinnesrörelse. Hvad det var, som då sysselsatte honom, anförtrodde han åt ingen, men med författares vanliga privilegium att hafva kunskap om allting, kunna vi upplysa våra läsare, att den unge mannen under dessa ensliga promenader förgäfves försökte att lösa det gåtfulla problemet, hvarför Anna, som tydligen älskade honom, likväl vägrade att blifva hans maka.

Ofta plägade de båda unga flickorna i sällskap företaga små utflykter till närbelägna ställen. I början hade man med ganska stor oro sett dessa ensliga färder, emedan man icke var fullkomligt öfvertygad om traktens säker-

het, men då Gunilla och Anna ständigt återvände friska och oskadade, hade man småningom upphört att fästa något afseende dervid.

Särskildt var det en plats, åt hvilken de båda gifvit namnet Fogelsång, som lockade dem till flitiga besök. Det var en liten, täck, undangömd kitteldal, der de ofta kunde tillbringa flera timmar med förtroliga samtal, blomsterplockning och njutningen af foglarnes harmoniska musik. Det var just en liten förtjusande plats för ett par unga flickor, som ville utbyta ömsesidiga förtroenden i sina kärleksangelägenheter.

Bittida om morgonen på den dag, då vi efter en månads frånvaro åter uppsöka våra vänner i deras koloni vid Kansasfloden, hade Gunilla och Anna begifvit sig åstad på sin numera ganska vanliga utflykt. Till sin fader hade Gunilla sagt, att hon ville besöka deras älsklingsställe, Fogelsång.

Morgontimmarne förgingo som vanligt under utförandet af de arbeten, vi nyss hafva beskrifvit, och nybyggarne oroade sig icke öfver de båda unga flickornas frånvaro, men när middagstiden kom, utan att de hade återvändt, började en och annan att hysa ganska underliga tankar, men aktade sig att uttala dem inför Lundbergsson och Lidén, för att icke ännu mera öka deras oro.

Lundbergsson gick orolig af och an på Vargkullen och blickade med längtande ögon åt den rigtning, hvarifrån flickorna skulle återkomma. Då nalkades sergeant Blad, hvilken kanske var den ende i hela kolonien, som icke hade märkt Gunillas och Annas frånvaro.

"Hvarför ser ni så bekymrad ut? Och hvarför blickar ni med så stor uppmärksamhet åt skogen? Fruktar ni, att indianerne ligga gömde der och förbereda sig till anfall?"

"Gud allena vet hvad det är!" utropade Lundbergsson. Besynnerligt förefaller det mig i alla fall."

"Hvilket? Hvad är det, som är besynnerligt?"

"Huru? Vet ni det icke?"

"Nej, på min ära!"

"Det var ändå besynnerligare!"

"Ni talar i gåtor. Förklara er litet närmare!"

"Vet ni icke hvad som har händt?"

"Min Gud, nej!" utropade Blad, en smula förtretad. "Jag har tillbringat hela förmiddagen i snickareverkstaden och vet om ingenting, som har passerat. Säg mig, hvad som har händt!"

"Min dotter... nej, jag saknar kraft att uttala det."

"Er dotter?" utropade sergeanten, under det dödens blekhet betäckte hans ansigte. "Hvad har händt er dotter? Säg fort!"

"Hvad som har händt henne, det vet jag i sanning lika litet som ni, men att hon och Anna Lidén gingo bort i morse tidigt och ännu icke hafva återkommit, det vet jag tyvärr med alltför sorglig visshet."

På sergeant Blads öppna och ärliga ansigte afspeglade sig den djupa oro, af hvilken äfven han öfvervältigades vid denna underrättelse. Om han förut hade trott sig kunna glömma den sköna Gunilla, så märkte han nu i sanning, huru dyrbar hon i verkligheten var för hans hjerta. Men vår vän Blad var icke den, som kunde tillbringa sin tid med onyttig klagan. Han var en handlingens man och det dröjde derför icke lång stund, innan han hade fattat sitt beslut.

"Vi måste söka efter dem!" utropade han. "Gå efter er bössa och kom med mig. Under tiden vill jag ropa på Tom Collins och Kit Ruxton och bedja dem följa oss. Äfven Jäger vill jag kalla."

Raskt ilade sergeanten till sitt hus, der han hemtade sin bössa och tillräcklig ammunition. Några födoämnen stack han ned i jagtväskan, för att vara beredd, i den händelse han skulle nödgas blifva länge borta från hemmet.

Snart samlades det lilla sällskapet och tågade inåt skogen. Äfven Lundbergsson och Lidén följde med. Joachim och en annan karl blefvo anmodade att vara med, för att i händelse af behof öfverföra budskap till kolonien. Alla hade varit kloka nog att i likhet med sergeanten förse sina jagtväskor med något munförråd, ty ingen visste, huru länge det kunde dröja, innan de åter skulle intåga i Fridhem.

"Skada, att Mr Blackford icke skulle vara här!"

yttrade sergeanten, sedan de hade vandrat en stund. "Vi kunde hafva dragit nytta af hans rika erfarenhet."

Mr Blackford och hans medhjelpare hade nämligen sedan några dagar varit borta från kolonien, emedan de hade börjat sina landtmäteriförrättningar.

Alla erkände villigt sanningen af sergeantens ord. Den gamle landtmätarens tystlåtna, bottenärliga karakter och hans rika insigter uti vildmarkens alla hemligheter hade förvärfvat honom de svenske nybyggarnes odelade tillgifvenhet.

"Nåja", sade Lidén, "vi måste vara nöjda som vi hafva det. Jag menar, att Tom och Kit icke heller äro barn uti detta slags göromål. Med deras och sergeantens tillhjelp hoppas jag att vi skola snart lyckas i vårt företag. Ännu gifver jag icke allt hopp förloradt. Måhända hafva flickorna blifvit lockade af en vacker fjäril eller en skön utsigt till att begifva sig längre från hemmet i dag, än de eljest vanligen bruka."

"Äfven jag vill i det längsta hoppas, att så är förhållandet", yttrade Lundbergsson, under det hans ansigtsuttryck jäfvade hvad han sade om sina förhoppningar.

I detta ögonblick anlände de till skogskanten. Innan de fördjupade sig i urskogens dunkla irrgångar, yttrade Blad:

"Vet någon, hvarthän de ärnade begifva sig, när de i dag på morgonen lemnade hemmet?"

"Till Fogelsång!" svarade Gunillas far.

"Godt! Då begifva vi oss dit."

Följande den lilla gångstig, som de båda flickorna brukade vandra, när de besökte detta ställe, lemnade de inom kort Fridhem ur sigte och voro på alla sidor omgifne af vildmarken.

Som de marscherade raskt, anlände de redan efter omkring en qvart till Fogelsångsdalen. Allting var här tyst och stilla — endast den ljufva musik, som föranledt flickorna att gifva dalen detta namn, hördes.

Man ropade de båda flickornas namn och lyssnade länge, för att få höra dem svara. Men det var förgäfves som man ansträngde sina lungor och hörselorganer. Nästan förtviflad ropade Lundbergsson Gunillas namn ännu

länge, sedan han sjelf blifvit öfvertygad om, att de icke funnos på denna plats.

Sergeant Blad var blek, men till det yttre åtminstone var han lugn. Hos Jäger deremot var oron mycket mera synlig, men vi tro likväl, att sergeanten kände smärtan lika djupt, som den senare.

"Vi måste göra något för att återfinna dem", sade sergeanten med lugn och kall ton. "Låtom oss skingra oss här i dalen och genomsöka hvarenda vrå och upprifva hvarje buske, om det behöfves, till dess vi finna lösningen af denna sorgliga gåta!"

"Det är verkligen det bästa, som vi i närvarande stund kunna göra", menade Tom Collins.

"Raskt då till verket!" uppmanade Lidén, som brann af en lätt förklarlig otålighet att komma till någon visshet angående sin dotters öde, detta måtte nu innebära hvad som helst.

"Hvar och en må gå sin egen väg", sade Blad. "Den som först finner något spår, må ofördröjligen genom rop tillkalla de andra."

Nu började ett letande, hvartill maken väl aldrig egt rum åtminstone på denna plats. Icke en enda tum af dalen förbigicks utan att underkastas den noggrannaste granskning. Hvarje grässtrå rådfrågades. Hvarje buske skärskådades med sorgfällighet. Hvarje träd synades ända från roten upp i toppen.

Detta ifriga sökande kunde naturligtvis icke försiggå utan ett buller, genom hvilket foglarne skrämdes, och i sin förskräckelse upphörde de med sin ljufva konsert.

Redan hade en halftimme förflutit, utan att något rop hade sammankallat männen. Sökandet tycktes verkligen vara helt och hållet fåfängt. Åtminstone sade den bedröfvade Lundbergsson sig detta tusende gånger, under det han trängde allt längre och längre fram, utan att finna det minsta spår af dem han med sådan ångest sökte. Då höjdes plötsligt från andra sidan af dalgången ett högt och ihållande rop af en röst, hvilken Lundbergsson utan svårighet igenkände såsom sergeant Blads. Att sergeanten hade upptäckt någonting af vigt, det var tydligt, och derför skyndade såväl Lundbergsson, som de

öfriga männen att uppsöka honom. Vägledde af de upprepade ropen, upphunno de från skilda håll den plats, der Edvin Blad befann sig.

Sergeanten hade följt midten af dalgången. Hans kosa ledde honom öfver talrika spår af menniskofötter. Dessa spår förekommo i alltför stor mängd för att kunna vara förorsakade af endast de båda qvinnorna. Helt naturligt uppstod hos honom den tanken, att spåren hade blifvit gjorda af en större eller mindre skara rödskinn, och det föreföll honom så mycket mera sannolikt, att Gunilla och Anna hade råkat falla i vildarnes händer, som han tyckte sig igenkänna ett och annat spår såsom ovilkorligen förorsakadt af en vildes moccasin. Likväl beslöt han att ännu icke ropa. Han ville först se, om icke ännu tydligare bevis skulle träda honom under ögonen. Då han nu framträngde vidare och blickade in i ett busksnår, varseblef han lemningarne af en eld, från hvilken ännu rök syntes uppstiga. Rundtomkring elden låg o kringströdda benknotor och andra lemningar efter en måltid. Nu kunde sergeant Blad icke längre tvifla, nu hade han ernått en visshet, hvilken han måste skynda att meddela de öfriga. Ett ögonblick derefter skallade hans rop och kallade nybyggarna tillsammans.

Det dröjde icke lång stund, innan alla voro samlade omkring honom. Kringgående snåret, hade han kommit till en sida deraf, som var öppen och tillät honom inträda. Här funno de öfrige männen honom, i den mån som de anlände.

"Hvem har upptändt denna eld? Hvem har afgnagat dessa ben? Hvem har trampat dessa spår?"

Den ton, med hvilken sergeanten uttalade dessa frågor, förrådde det uppror, hvari hans själ var stadd. Så länge han ännu icke hade erhållit visshet om det öde, som drabbat hans älskling, hade hoppet bidragit att uppehålla hans sinnesstyrka, men nu, då intet tvifvel mera var möjligt, då han framför sina ögon såg ojäfviga vittnesbörd derom, att rödskinn besökt och nyligen lemnat denna trakt, nu egde han icke längre kraft att för andras ögon dölja de qval, han led, den oro, som förtärde honom.

"Hvem?" yttrade Tom Collins till svar på sergeantens frågor. "Det är tydligen apachspår. Derom är intet tvifvel."

"Vänta!" sade Kit Ruxton, "låt mig närmare undersöka denna plats. Kanske skall det lyckas mig att någorlunda beräkna, till huru stort antal rödskinnen varit här. Det är en fråga, som kan för oss vara af stor vigt, då det nu gäller att förfölja dem och frånrycka dem deras rof."

Sägande detta, steg Kit Ruxton med ett vigt språng midt in i kretsen, så att hans fötter fattade fäste alldeles bredvid den slocknade elden. Dervid gaf han de öfriga tecken att blifva stående utanför snåret.

"Kommen icke hit!" sade han. "Jag måste hafva spåren här i deras oförändrade och naturliga skick, om jag skall kunna rätt bedöma saken. Hafven blott tålamod!"

Sakta vände han sig omkring, under det att hans ögon voro stadigt fästade på marken. Genom den rörelse, som hela hans kropp företog, kommo ögonen att passera hvarje punkt af snåret. Slutligen utropade han:

"Tio!"

De i dylika undersökningar ännu temligen oerfarne svenskarne, hvilka med en viss nyfikenhet hade betraktat Kit under hans förehafvande, blefvo mycket förvånade, då de hörde honom med bestämd ton uttala sig rörande rödskinnens antal.

"Jag vill blifva både bränd och stekt", utbrast Jäger, "om jag kan begripa, huru ni kunnat draga denna slutsats af dessa slocknade bränder och kringkastade ben. Vet ni med visshet, att de varit blott tio?"

"Ja", sade Kit lugnt, "jag vet det lika säkert, som om jag sjelf varit närvarande vid deras rådseld och sett deras galgfogelsfysionomier belysta af brasan."

Sedan Kit yttrat detta, tog han ett raskt språng ut ur snåret och bad derefter sin vän Tom intaga sin plats och göra sina beräkningar.

"Åh", hvartill skulle det tjena? Jag litar fullkomligt på ditt skarpsinne, vän Kit."

"Ja väl, men för att öfvertyga våra tviflande vänner här kan du ändock göra det."

"Nå ja, låt gå då!"

Snart stod Tom på samma plats, der Kit nyss förut hade befunnit sig, och förnyade dennes rörelser.

"Alldeles rätt! De hafva varit tio."

"Om ni ville visa oss", yttrade Blad, "huru ni gjort denna upptäckt, skulle vi för framtiden kunna hafva god nytta af denna kunskap. Ni är väl icke afundsjuk om konsten?"

"Visst icke! Kom blott hit!"

Sergeant Blad förflyttade sig genom ett raskt hopp till Tom Collins' sida. Denne yttrade:

"Ser ni, hurusom gräset är mera nedtrampadt på somliga ställen, än på andra?"

"Ja!"

"Nåväl, dessa punkter, der gräset är mera nedtryckt, äro hvardera ett ställe, der en indian suttit eller legat. Räkna nu dessa punkter!"

Sergeant Blad lydde.

"Tio!" utropade han efter fullbordad räkning.

"Alltså hafva tio personer befunnit sig kring denna eld."

"Jag medgifver, att denna beräkning har allt utseende att vara sannolik", yttrade Blad, sedan både han och Tom utträdt ur snåret. "Men hvad vilja vi nu företaga oss?"

"Vi skola oförtöfvadt förfölja dem", utropade Lundbergsson.

"Det är klart, men huru skola vi finna deras spår?"

"Det är en ringa sak", sade Tom Collins. "Följen blott med mig!"

Sägande detta, började Tom beskrifva en cirkel kring snåret, viss derom, att han skulle på detta sätt påträffa de spår, som ledde från vildarnes läger.

"Här", sade han, "hafva de dragit in i snåret. Moccasinerna hafva varit vända åt det hållet. Nå, nå! Vi skola väl snart påträffa de spår, som leda derifrån, ty detta snår liknar säkert icke vilddjurets kula i fabeln, hvarest alla spåren ledde till, men intet ifrån hålan. Nå,

sade jag icke det? Här hafva vi dem. Moccasinerna hafva här varit vända ifrån kulan. Nu vilja vi följa dem, för att se, hvarthän de i första hand leda."

Tom Collins och Kit Ruxton gingo förut. De öfrige följde efter de båda bäfverjägarne, hvilka troget följde de af indianerne trampade spåren. Dessa ledde uppåt den ända af kitteldalen, hvilken ännu icke hade blifvit undersökt af nybyggarne.

Slutligen, när de tillryggalagt ett betydligt stycke af höjden, samlade sig spåren till en oredig hop, hvaraf våra vänner kunde sluta, att någonting här månde hafva förefallit, som tvingat eller eljest föranledt vildarne att stanna.

"Här", utropade Tom Collins, "är utan tvifvel den plats, hvarest de båda unga qvinnorna blifvit öfverfallna. Här har den korta striden stått, i hvilken tio vildar lätt öfvervunnit två värnlösa, om än modiga qvinnor."

"Ja, vid Gud", hördes Lundbergsson utbrista. "Se! ... Se der!"

Det föremål, som han utpekade, befanns vara en tygtrasa, som hängde fast vid en taggig buske.

Sergeant Blad sprang ifrigt fram och ryckte den till sig. Knappt hade han ett ögonblick tagit den i skärskådande, förrän han lemnade den ifrån sig till Lundbergsson, sägande:

"Intet tvifvel mer! De olyckliga äro i vildarnes händer. Denna tygbit har tillhört Gunillas klädning. Icke sannt?"

"Jo", svarade Lundbergsson med en tår i ögat. "Jo, detta tyg är ett stycke af den drägt, min dotter bar i morse."

"Nå, intet dröjsmål då! Låtom oss börja förföljandet genast! Ju förr vi upphinna dem, desto bättre är det."

"Men vi borde sända bud till Fridhem", menade Kit.

"Det är rätt! Du, August, må skynda tillbaka till kolonien och underrätta dem derom, att vi dragit bort, för att förfölja indianerna. Skynda sedan att uppsöka landtmätaren, Mr Blackford, och omtala allt för honom, samt bed honom begifva sig till nybygget och hafva uppsigt deröfver under min frånvaro. Säg honom, att om

vi icke komma igen om tre dagar, så må han på den fjerde draga ut med en del af kolonisterna och uppsöka oss, emedan vi då troligen äro fångna. Du, Joachim, följer med oss!"

August, en ung och rask dräng, ilade bort att utföra Edvin Blads befallning.

"Nu i Guds namn äro vi färdiga!" utropade Blad.

Den lilla truppen satte sig i rörelse uppför den återstående delen af höjden och sedan allt djupare in i den ändlösa vildmarken.

XVII.

I rödskinnens spår.

När våra vänner började sin förföljelse, i ändamål att frälsa Gunilla och Anna ur vildarnes händer, var klockan redan omkring två på eftermiddagen och solen hade redan för två timmar tillbaka passerat zenith. Emellertid var det sommar och man kunde således vänta, att ännu sju eller åtta timmar skulle förflyta, innan qvällens skuggor lägrade sig öfver de dalar och berg, de skogar och moras, som lågo i deras väg. Ännu kunde man således hoppas att hinna ett ganska godt stycke väg, förrän man skulle vara nödsakad att stanna och slå läger under nattens timmar. Det skulle nämligen hafva varit omöjligt att under den tid mörkret räckte följa apachernes spår.

Det var ganska förunderligt, att rödskinnen alldeles icke tycktes hafva bemödat sig att dölja den väg, de hade tagit. Spåren af den framtågande hopen voro så tydliga, att våra vänner under den första timmen icke behöfde stanna ett enda ögonblick för att forska derefter.

De kunde oafbrutet tåga framåt, och då de alla voro raska karlar, vande vid strapatser, så marscherade de ganska snabbt och kunde således vänta att innan aftonen hafva vunnit ganska betydligt på de bortdragande rödskinnen.

Under början af deras färd talades föga eller intet, enär alla voro för mycket sysselsatte med sina egna tankar, för att kunna föra ett ordentligt samtal. Joachim var den ende, som understundom yttrade sig, och då det skedde, var det blott en eller annan anmärkning rörande de för hans ögon ovanliga föremål, som de passerade förbi. Då ingen svarade till hans naiva ord eller då svaren till det högsta bestodo i enstafviga fraser, blef han ledsen vid att i längden ensam föra ordet och lemnade följaktligen de öfriga att, bäst de sjelfve kunde, taga reda på naturens underbara nycker, behållande sina iakttagelser för sig sjelf. Troligen gömde han dem djupt i sitt ärliga hjerta, för att framdeles, om han möjligen finge återse sitt hemland, kunna traktera sina mindre beresta vänner dermed.

En författare har sagt, att "menniskan är ett sällskapligt djur" och, som man vet, har hvarje författare rätt. Denne vise mans påstående visade sig också vara en sanning beträffande våra vänner, de svenska nybyggarne. Småningom inställde sig nämligen behofvet att meddela sig med hvarandra, och knappt hade detta medfödda behof vunnit tillräcklig stadga och styrka, för att kunna vinna "gehör", förr än ett samtal sattes i gång, hvilket icke utmärkte sig genom allt för stor tröghet. Det är blott i den bildade och s. k. stora verldens salonger, som man har svårt att finna ord för sina tankar och detta derför, att man derstädes är en slaf under en "konvenans", som tyranniskt beherskar menniskorna och beröfvar dem deras individuela frihet att välja de uttryck, som öfverensstämma med deras verkliga tankar. "Konvenansen" bjuder, att man måste tala med berömmande och prisande ord, äfven när hjertat är fullt af tadel o. s. v. I vildmarken deremot är "konvenansens" magt föga eller alldeles icke erkänd. Der talar man hvad man tänker och ingenting annat, och om man äfven måste erkänna,

att vildmarkens språk stundom icke är fritt från en viss naturlig råhet, så bör man dock icke glömma, att denna s. k. råhet blott är en form för den gedigna sanningen och såsom sådan värd odelad aktning.

I vildmarken, der man mera än eljest känner sig såsom en individ, såsom ett afslutadt helt, såsom en för sig sjelf bestående varelse, i denna vildmark fogar man sig lättare efter omständigheterna, än bland den s. k. bildningens dam och qvafhet. Den medfödda eller förvärfvade bildningen känner i vildmarken en ny, frisk och gudomlig lifsåder uppspringa i sjelfva medelpunkten af den andliga tillvarelsen. Hvarje sak får ett annat utseende, hvarje ting ses med andra ögon, hvarje lycka eller olycka, som drabbar, införlifvar sig snabbare med själens medvetande, hvaraf följer, att vildmarkens invånare med mera lugn kunna njuta af en glädje, som skulle göra det ordnade samhällets medlemmar rusiga och yra af sällhet, och å den andra sidan fogar sig vildmarkens son lättare uti ett oblidt ödes slag, huru hårda dessa än må vara. Robinson skulle aldrig hafva kunnat bära sin enslighets tunga öde med sådan lätthet, om han plötsligen blifvit midt i den civiliserade verlden afstängd från allt umgänge med och all hjelp af medmenniskor, men på sin vilda, obebodda ö var hans själ ganska snar att foga sig med resignation i det tunga ödet. I förra fallet skulle han hafva "sörjt sig till döds" af längtan efter det lif, som pulserade på kort afstånd ifrån honom, men i senare fallet, i verkligheten, i den verkliga ödemarken utvecklade sig hans uppfinningsförmåga genom en rad af oupphörliga triumfer öfver mötande svårigheter.

Våra vänner voro äfven underkastade denna allmänna lag. Det dröjde derför icke länge, förr än deras domnade själskrafter började åter vakna till lif och deras sinnen att återtaga sin spänstighet. Tanken på den fara, hvari de båda unga flickorna sväfvade, hade blifvit införlifvad med deras föreställningskrets och den första döfvande känslan af det våldsamma slaget hade snart upphört, för att lemna rum åt närmare reflexioner öfver orsakerna till olyckan och medlen till dess afhjelpande.

"Jag undrar", utropade Blad, "i hvilket ärende desse apacher egentligen hafva kommit till dessa trakter."

Dessa ord blefvo signalen till ett allmännare samtal.

"Hvem kan utgrunda det?" yttrade Lundbergsson. "En sak synes mig likväl ganska trolig, nämligen att dessa rödskinn äro utsända af den der höfdingen, som vi tillfogade ett så kännbart nederlag i "den fridfulla dalen", der vi första gången hade det nöjet att sammanträffa med våra vänner Kit och Tom."

"Och der vi hade det nöjet att se vårt lif räddadt genom eder ädelmodiga hjelp", inföll Kit Ruxton. "Det är verkligen ganska möjligt, att Väldiga Buffeln har sin hand med i spelet."

"Jag inser likväl icke", invände Lidén, "hvad indianhöfdingen kunde tro sig förmå uträtta med en så liten skara, då han ju likväl känner, att vårt antal är betydligt större. Han lärer icke vara så enfaldig, att han tror sig kunna intaga vår koloni med tio karlar."

Härom utspann sig ett ganska lifligt meningsutbyte. Somliga funno det ganska troligt och andra förnekade möjligheten deraf, att Väldiga Buffeln var med i den lilla indianhopen. Slutligen yttrade Tom Collins:

"Jag tror mig hafva funnit rätta lösningen af denna gåta."

"Nå, låt oss höra!"

"Ni minnes nog, sergeant Blad, den der vilden, som vi skickade att jaga med fäderna i den andra verlden, då han så oförsigtigt smög sig efter oss genom prairien?"

"Ja, nog minnes jag både honom och det mästerliga skott, genom hvilket ni fälde honom."

"Nå, derom är väl intet tvifvel, att denne var en spion, som Väldiga Buffeln hade sändt oss i hälarna, för att utspionera platsen för vår koloni."

"Det synes mig vara otvifvelaktigt."

"Alltså kunna vi antaga såsom säkert, att Väldiga Buffeln i sin by väntade sin spions återkomst med underrättelser. Då emellertid veckorna förgingo och ingen budbärare anlände, så hade Väldiga Buffeln giltiga anledningar att föreställa sig, att denne fallit i blekansigtenas händer och blifvit dödad."

"Nå, hvarthän vill ni komma med detta resonnemang? Det är grundadt på sanningen, men jag förstår icke, huru det kan hafva något sammanhang med . . ."

" . . . med denna af tio krigare bildade trupp, menar ni? Det vill jag genast förklara. Då Väldiga Buffeln icke såg sin spion återvända, har han säkert utsändt dessa tio krigare för att uppsöka vår vistelseort och bringa den vredgade höfdingen tillförlitliga underrättelser om platsen, der han skulle kunna träffa blekansigtena och utkräfva den blodiga hämnd, på hvilken han rufvar."

"Men", invände Lundbergsson, "hvarför hafva då dessa tio krigare nu vändt om?"

"Emedan de hafva uträttat sitt uppdrag."

"Hvad? Ni vill väl icke påstå, att de hafva varit så nära oss, att de hafva sett vår koloni?"

"Hvem vet, min herre!" svarade Tom med en axelryckning, som skulle betyda, att af rödskinnens förslagenhet och list kunde man vänta allt, till och med det mest otroliga.

"Men för —, då skulle vi väl hafva sett dem?"

"Det är alldeles icke så gifvet. Tvärtom, det skulle hafva varit indianerne mycket olikt, om de burit sig så oskickligt och klumpigt åt, att vi kunnat upptäcka dem."

"Likväl synes det mig, som om vi skulle hafva upptäckt deras spår i närheten af kolonien."

"Ni glömmer, att den gångstig, hvilken leder från Fridhem till Fogelsångsdalen, är så ofta vandrad både af oss karlar på våra jagtfärder och af qvinnorna för nöjes skull, att intet menskligt öga der skulle kunna urskilja ett apachspår ifrån spåren af våra skodon. Dessutom vill jag icke bestämdt påstå, att apachhopen verkligen varit ända framme vid kolonien. De hafva ju kunnat af de båda unga flickornas närvaro i Fogelsångsdalen sluta till, att vår koloni måste befinna sig i närheten af den sköna dalen med de många blommorna och den härliga naturen i öfrigt. De hafva måhända låtit sig nöja dermed, så mycket hellre som de hade ett skönt byte att hemföra till sin höfding."

"Menar ni min dotter och Anna?" sporde Lundbergsson.

"Ja!"

"Ni tror således, att de icke göra flickorna någon skada, utan föra dem till sin by."

"Derom ber jag er vara öfvertygad."

"Och hvad skola de företaga sig med dem, sedan de hafva uppnått sin stams hyddor!"

"Väldiga Buffeln skall sätta den ena såsom sin hustru i sin egen wigwam och den andra skall han skänka åt den tappraste af sina krigare i samma ändamål."

"Ah!" utropade Lundbergsson med en röst, i hvilken den faderliga kärlekens hela vanmägtiga raseri afspeglade sig.

"Ni kan således vara lugn", fortfor Tom Collins, "ty..."

"Lugn?" sade den olycklige fadern. "Lugn? Menar ni verkligen hvad ni säger? Kanske tycker ni, att jag skulle prisa mig lycklig, om jag finge helsa Väldiga Buffeln såsom min svärson och på gamla dagar finge en hel skara små bufflar till dottersöner att gunga på mitt knä. I sanning... om jag hade den der Väldiga Buffeln här, så skulle jag..."

"Åh nej", genmälde Tom på sitt lugna och trygga sätt. "Sådan var icke min mening. Jag bad er vara lugn, emedan jag är öfvertygad derom, att er dotter icke sväfvar i någon omedelbart öfverhängande fara och emedan jag kan lofva er, att vi skola befria både henne och den andra flickan ur deras klor, innan rödskinnen hafva återsett någon af sin stams hyddor."

"Ni skulle förvärfva er min själs hela tacksamhet och göra mig förbunden er för hela lifvet, om ni kunde hålla det löftet och skaffa mig min dotter oskadad tillbaka."

"Tacksamhet? Hm! det blir väl i alla händelser på min sida tacksamhetsskulden kommer att vara", sade Tom enkelt. "I hafven räddat mitt och Kits lif. Om vi rädda flickorna, så är det icke deras lif, vi frälsa, utan..."

"... det som är ännu mera värdt än lifvet."

"Nå ja, det må nu vara! Emellertid hoppas jag och vännen Kit också, att vi snart skola rycka de unga

flickorna ur vilddjurens klor. Men, det var då sjelfva —, här upphöra alla spår efter de hundarna. Hvart hafva de tagit vägen?"

Toms utrop hade sin orsak deri, att nybyggarne, som en lång stund hade vandrat längs efter en temligen bred bäck, der spåren lupo parallelt med vattenkanten, plötsligt funno, att hvarje spår upphörde.

"De hafva gått ned i bäcken och vandrat i vattnet, för att vilseleda oss eller åtminstone uppehålla oss med letandet efter den väg, de hafva tagit."

"Hvad är att göra?"

"Vi måste vada öfver bäcken, det vill säga ett par af oss måste göra det och de öfriga blifva qvar på denna sida. Derefter följa vi bäckens lopp, till dess vi finna det ställe, der de åter hafva stigit upp på det torra."

Sergeant Blad och Joachim iladè utan betänkande genom vattnet och befunno sig på andra sidan stranden, innan Tom ännu hade hunnit tala ut. Utan att invänta vidare anvisningar, började de följa bäcken i samma rigtning, som de hittills hade följt under sin vandring, men Tom Collins ropade dem an:

"Halloh! Hvart gån I? Tror ni, att indianerna hafva varit nog enfaldiga att i vattnet vandra i samma rigtning, som de förut följt på det torra. Hade det varit en trupp blekansigten, som vi förföljt, så skulle vi hafva sökt deras spår i den riktningen, men när det är indianer, så söka vi dem först i den rigtning, som är rakt motsatt den förra."

"Men då vända vi ju om?"

"Ja, just derigenom hafva indianerne trott sig bäst vilseleda oss. Alltså, framåt!... eller rättare, tillbaka!"

Våra vänner marscherade nu så raskt, som terrängen tillät, på ömse sidor om floden i en rigtning, som förde dem tillbaka till ställen, hvilka de nyss hade passerat. Edvin Blad och Joachim undersökte den ena stranden, de öfrige den andra. De förre hade ett jemförelsevis svårare arbete än de senare, emedan den strand, som de hade att undersöka, icke hade förut blifvit af nybyggarne tillryggalagd, medan deremot Tom Collins och de som åtföljde honom gingo tillbaka samma väg, som

de nyss hade vandrat längs efter bäcken. Båda partierna gingo emellertid lika fort och höllo sig i jemnbredd med hvarandra och voro således i tilfälle att meddela hvarandra sina iakttagelser och utbyta tankar.

Båda stränderna voro jemna och höjde sig föga öfver bäckens vattenyta samt voro bevuxna med en jemn gräsmatta. Här och der hindrades framträngandet af några buskvexter — ett hinder, som dock icke erbjöd många svårigheter för så raska karlar.

Detta sökande hade redan fortgått en half timma. Mer än en gång hade Joachim trott sig upptäcka spår af indianerne, men det visade sig alltid vid närmare undersökning, att det förmodade apachspåret icke var någonting annat än de märken, som ett eller annat af skogens djur lemnat efter sig, då de i ändamål att stilla sin törst hade besökt detta rinnande vatten.

Redan för en stund sedan hade de lagt bakom sig den punkt af stranden, der indianernes spår nyss hade ledt dem från skogens vilda djup ned till bäcken, för att sedan löpa parallelt med denna. Om indianerne verkligen hade utefter bäckens lopp gått tillbaka samma väg, de tågat fram, så hade de varit nog sluga att gå så långt tillbaka, att, om de möjligen skulle blifva förföljda, deras förföljare svårligen skulle kunna föreställa sig det, utan uppgifva allt sökande i denna rigtning och således helt och hållet förlora deras spår. Det indianska snillet är ganska fruktsamt beträffande listiga förslag af denna art och derför bruka de hvite jägarne säga, att det är lättare följa en örn i hans flygt, än ett rödskinns spår, då denne har någon orsak att dölja den väg, som han dragit fram.

Slutligen utbrast Lundbergsson med tydlig otålighet:

"Min käre Tom, ni har uppenbarligen tagit miste. Indianerne hafva icke färdats denna vägen fram."

"Så synes mig ock", inföll Lidén. "Vi borde i stället hafva vandrat utefter bäcken i den andra rigtningen. Indianerne hafva tydligen icke varit så sluga denna gång, som vännen Tom har trott. Det lärer förmodligen finnas dumhufvuden äfven bland rödskinnen, liksom bland de hvita."

"Dock icke i så stort antal", genmälde Tom lugnt. "Låtom oss vända om!"

Det var den af otålighet brinnande Jäger, som väckte detta förslag, hvilket icke rönte någon motsägelse af de öfrige svenskarne. Tom och Kit deremot voro obevekliga.

"Nej", sade Kit, "jag åtminstone vänder icke om."

"Icke jag heller", försäkrade Tom. "Jag är öfvertygad, att vi snart skola i denna rigtning återfinna apachernes spår."

"Men huru länge . . .?"

"Blott fem minuter ännu", svarade Tom. "Finna vi icke, innan dessa fem minuter äro förlidna, vildarnes spår, så vill jag vara med om att vi vända tillbaka och verkställa lika noggranna efterforskningar i motsatt rigtning."

Man måste naturligtvis rätta sig efter de båda bäfverjägarne, som hade större erfarenhet och insigt i allt hvad som rörde vildarnes vanor, tänkesätt och list, än någon af de öfrige. Sergeant Blad understödde också Toms och Kits åsigt genom sin röst och alltså fortsatte man sökandet med, om möjligt, ännu större noggranhet än förut.

Af de fem minuterna hade redan fyra minuter och tretioåtta sekunder förlidit, enligt hvad sergeant Blad var i tillfälle att på sin fickkronometer konstatera, då han i samma ögonblick lät höra ett utrop, som ådrog honom allas blickar. Hans utrop hade denna form och detta innehåll:

"Vännen Tom hade ändå rätt! Här hafva vi deras spår."

På detta utrop dröjde det icke länge, innan äfven de, som hittills framskridit på andra stranden, befunno sig vid sergeantens sida och på samma strand, der denne och Joachim hittills hade ensamme verkstält efterspaningarne.

"Nå, Gud vare lofvad!" utbrast Lundbergsson, så snart han hade öfvertygat sig derom, att det denna gång icke var något misstag på färde, såsom förut varit händelsen, så ofta Joachim hade trott sig vara på rätta spåret.

Det ställe af stranden, hvarest sergeant Blad hade stannat, bar också så tydliga märken af indianernes moccasiner, att icke något misstag var möjligt. Sjelfva kanten af stranden, hvilken under årtusendens lopp hade blifvit undergräfd af det ständigt framrinnande vattnet, hade blifvit söndertrampad af indianernes fötter och stora bitar deraf lågo i vattnet. Rödskinnen hade, då marken vid landstigningen gaf vika under deras fötter, sett sig nödsakade att så mycket fastare intrycka den andra foten i den fasta delen af stranden, för att icke förlora jemnvigten. Marken der var blott sparsamt gräsbevuxen, i det att endast ett och annat grässtrå sköt upp derur, och då den dessutom var uppmjukad af det vatten, som den uppsugit från bäcken, hade indianernes moccasiner tryckt sig ganska djupt in i densamma. Denna omständighet gaf Tom Collins anledning till en vigtig iakttagelse.

"Se här", sade han, "här synas spåren af tio moccasiner bredvid hvarandra i rak linie, som främsta ledet af en trupp soldater. Vi hafva här ytterligare ett bevis, att rödskinnen äro tio. Hade de varit elfva eller flera, skulle också ett lika antal fötter ovilkorligen hafva intryckt sina spår i denna mjuka, deglika botten."

"Godt!" yttrade derefter Blad. "Vi äro sex och skola utan svårighet besegra tio af de der djuren, förmodar jag."

"Derom är intet tvifvel, men jag börjar tvifla om, att denna indianhop verkligen förer med sig min dotter och Anna Lidén."

Att dessa Lundbergssons ord skulle väcka förvåning, var ganska naturligt. Också höjdes omkring honom många ifriga frågor angående de skäl, på hvilka han grundade denna mening.

"Jo", sade han, "det synes mig, som om vi här bland de i den mjuka marken intryckta indianspåren äfven skulle finna några spår af de båda flickornas skodon, om de verkligen medföljt apachhopen."

"De hafva naturligtvis icke kunnat flyga", menade Joachim.

Sergeant Blad yttrade ingenting, men han lät sina

ögon med ett frågande uttryck hvila på Toms krutstänkta och solbrända ansigte, liksom önskade han veta, hvad denne tänkte om saken, innan han sjelf yttrade sin mening. Tom fattade hans blick såsom en uppmaning att utlåta sig öfver frågan.

"Den skyndsamhet", sade han, "med hvilken indianerne hafva sett sig nödsakade att aflägsna sig från vårt nybygge, gör det ganska troligt, att de hafva ansett de båda qvinnornas sätt att färdas vara allt för långsamt och medföra för stort hinder. De hafva derför utan tvifvel tillgripit den utvägen att bära dem. Till detta beslut torde äfven den tanken hafva medverkat, att, om de blefve eftersatte, skulle förföljarne låta draga sig vid näsan och vända om igen, när de icke såge flickornas spår bland rödskinnens."

Man kunde icke förneka, att denna Tom Collins' förklaring tycktes vara ganska sannolik, och man kom enhälligt öfverens att icke upphöra med förföljelsen, förr än man upphunnit de flyende rödskinnen, om man också skulle nödgas tåga ända fram till Väldiga Buffelns by.

"Hvarför", sade Blad, "hvarför skulle de fly, om de icke hade bedrifvit något ofog och väntade att blifva eftersatte? Och hvarför skulle de genom så mycken list försöka dölja den väg, de tagit, om de icke fruktade hämnd och straff. Nej ... framåt går vår väg, om den än skulle föra oss in bland legioner af dessa afgrundsandar!"

Den lilla truppen började på nytt sitt framträngande. Den af indianerne trampade stigen ledde ånyo rakt in i urskogen, hvilken här utgjordes af högväxta träd, hvilkas kronor började högt uppe på de resliga stammarna och lemnade vandrarne lika fritt genomtåg, som om de hade vandrat på det bonade golfvet i en ofantlig sal eller under de höga hvalfven i en helgedom. Emellertid var den skugga, som löfverket kastade öfver marken, ganska djup och blef allt mera intensiv, ju längre våra vänner framträngde. Trädens kronor voro liksom sammanväxta med hvarandra och utestängde största delen af den frikostiga solens strålar. Deraf hade äfven blif-

vit en naturlig följd, att gräsväxten här var särdeles sparsam, ty, som man vet, trifvas växterna endast der, hvarest de kunna hafva tillräckligt ljus och värme. På grund af detta förhållande voro spåren efter de indianske krigarne ganska obetydliga och om icke marken genom den rådande skuggan hade varit temligen fuktig och uppmjukad, skulle det hafva varit omöjligt att se, hvilken väg de flyende apacherne hade dragit fram. En vid vildmarken ovand och i dess mysterier icke invigd person skulle äfven nu icke hafva förmått följa qvinnoröfvarnes spår. Lyckligtvis voro Tom Collins och Kit Ruxton gamla jägare och väl erfarne i dylika ting, och sergeant Blad hade genom Mr Blackfords och de båda bäfverjägarnes undervisning äfven uppnått en ganska hög grad af erfarenhet om och uti mycket af det, som rörer indianernes seder samt lifvet och företeelserna uti urskogen eller på savannen. Der Joachim eller Lundbergsson icke skulle hafva kunnat varsna ett enda litet märke efter en menniskofot, der sågo Tom och Kit tydliga spår och der kunde sergeanten med lätthet varseblifva moccasinernes intryck i den mjuka mullen. Följaktligen kunde den lilla skaran obehindradt rycka framåt, utan att behöfva leta efter den väg, som de borde följa. Inga lianer, inga slingerväxter, inga parasiter hindrade dem eller afstängde passagen. Inga busksnår behöfde genombrytas. De höga pelarraderna af jättelika stammar lemnade fritt genomtåg och skuggan af deras grönskande kronor, hvilken utestängde solhettan, gjorde en snabbare marsch möjlig, än om de skulle vandrat utan skydd för solens brännande strålar.

Ganska sällan mötte eller påträffade de något djur under denna färd. Urskogens invånare dölja sig oftast under dagens lopp i de tätaste snåren och framträda först vid nattens inbrytande för att söka rof och släcka sin törst. Derför är det vanligen tyst i urskogen från morgon till afton, men när aftonstjernan börjar stråla på firmamentet, då lifvas vildmarken af tusende olikartade ljud, då ryter eller klagar det i hvarje vrå, då jemrar det sig eller hviskar i hvarje buske och hvarje

tufva är skådeplatsen för segrares frosseri eller besegrades dödsqval och pina.

Här och der sköt en jätteorm med pilens snabbhet under behagsjuka krumbugter och slingringar öfver den plats, som de efter få ögonblick skulle beträda, eller ock flög en skrämd fogel upp ur sitt bo, men för öfrigt var skogen tyst och ödslig.

Småningom blef emellertid naturen annorlunda. De raske nybyggarne hade redan, ledsagade af de båda bäfverjägarne, tillryggalagt en timmas väg genom den högstammiga, fria skogen, då ett och annat tätbevuxet snår började visa sig. Indianerne hade icke genombrutit något af dessa snår, utan valt den beqvämare utvägen att kringgå dem, gående utefter dess sidor.

Två eller tre sådana snår hade våra vänner redan kringgått, följande apachernes spår, och de befunno sig redan vid sidan af det fjerde, utefter hvars sida indianerne hade vandrat, då Tom Collins och sergeant Blad på en och samma gång utropade:

"Se! ett pappersblad!"

Ett pappersblad midt i urskogen! Denna lilla, skenbart obetydliga, men likväl så mägtiga häfstång för civilisation och ljus utkastad midt i vildmarken! Man måste medgifva, att det var en syn, som var egnad att väcka förvåning och som visserligen kunde framkalla hvarjehanda underliga tankar.

En fyrkantig papperslapp af ungefär tre eller fyra tums diameter låg till utseende vårdslöst kastad på marken, liksom om någon hade tappat den der. Naturligtvis kunde man icke misstänka någon af indianerne för att hafva varit egare till detta papper. Hvar skulle en vilde hafva öfverkommit detta föremål, hvars bruk han knappast förstod, ännu mindre förmådde tillgodogöra sig? Dessa tankar ilade snabbt genom våra vänners tankeorganer och, innan ännu någon hade yttrat ett enda ord derom, hade den öfvertygelsen rotfästat sig hos alla, att papperslappen icke kunde hafva blifvit tappad af någon bland apacherne, utan att dess närvaro på denna plats måste vara att betrakta såsom ett budskap från de båda sköna fångarna.

Sergeant Blad upptog papperet från marken och beskådade det från båda sidor. Troligen ville han öfvertyga sig, huruvida icke någon skriftlig underrättelse vore att der finna. De öfrige trängde sig omkring honom för att inhemta upplysningar om den sak, som i så hög grad intresserade dem alla.

Verkligen funnos på den ena sidan några ord, skrifna af en qvinnas hand, tydligen under stor brådska eller också under intrycket af någon öfverhängande fara. Det var uppenbarligen en ganska öfvad hand, som nedkastat dessa rader, men skrifttecknens former voro så vidt skilda från den skönhet, hvaraf denna hand tycktes vara mägtig, att man icke hade svårt för att gissa sig till brefskrifvarinnans upprörda själstillstånd.

Det var verkligen ett bref, men utan öfver- eller underskrift. Orden vore dessa, som vi här återgifva:

"Vi äro fångna, men befinna oss för öfrigt väl. Indianerne bära oss, för att skyndsammare kunna färdas. De föra oss till sina byar. Jag ärnar kasta detta papper på ett ställe, der..."

Här upphörde skriften. Troligen hade brefskrifvarinnan blifvit nödsakad att afbryta sin sysselsättning. Möjligen hade indianerne upptäckt hennes göromål och hindrat henne från dess fullbordande, men i okunnighet om betydelsen och ändamålet med skrifningen låtit henne behålla papperet.

"Hvem har skrifvit detta? Kunna vi icke erhålla visshet om, hvem denna handstil tillhörer?"

Det var Tom Collins, som framstälde dessa frågor.

"Troligen", svarade sergeant Blad, "känner Lundbergsson eller Lidén igen denna stil."

Lidén, som först fick papperet i sin hand, förklarade utan betänkande, att han aldrig förr skådat denna stil. Hans dotter brukade skrifva mycket större bokstäfver och äfven gifva dem en annan form. Han var derför förvissad derom, att Anna icke var brefvets författarinna.

"Nå, än ni då, Lundbergsson? Känner ni igen handstilen?" frågade sergeant Blad.

Knappt hade Lundbergsson fått papperet i sin hand, förr än han med glad öfverraskning utropade:

"Det är min dotters stil. Gunilla har skrifvit detta."

"Nå", sade Tom Collins, "således äro vi på rätt spår. Det är alltid en fördel för oss att veta detta."

"Ja, det måste man medgifva; låtom oss således nu fortsätta vår väg! Vi hafva redan förlorat tillräckligt lång tid genom dessa öfverläggningar."

"Vänta!" utropade Tom Collins, i det han ref sig bakom örat. "Det torde icke vara så alldeles afgjordt, om vi böra gå framåt eller icke. Ja, ja! Sen icke så förvånade ut! Jag menar verkligen hvad jag säger. Saken är tvifvelaktig."

"Huru?" utropade Lundbergsson otåligt.

"Ni vill väl icke vända om igen med oförrättadt ärende?" brummade Lidén, som brann af ifver att åter få sluta sin dotter i sina armar.

"Nej", svarade Tom, "det är icke min mening, men möjligen böra vi vika af åt sidan just här, hvarest papperslappen blef funnen. Läs ännu en gång upp skrifvelsen, min vän Blad!"

Denne var genast beredvillig att efterkomma den till honom ställda uppmaningen, och allt efter som han läste, uppklarnade Toms ansigte synbart. Hans öfvertygelse tycktes stadga sig.

"Nå, saken synes mig tydlig. Jag tänker mig nämligen, att den raska flickan velat säga ungefär så här: 'jag ärnar kasta detta papper på ett ställe, der det kan tjena er till ledning', eller också 'jag ärnar kasta detta papper på ett ställe, der rödskinnen förehafva någon list, som jag vill fästa er uppmärksamhet på'. Om jag icke får på detta sätt fullborda hennes påbörjade mening, vet jag sannerligen alls icke, huru man skall kunna göra den fullständig eller hvad man skall tänka sig att den modiga flickan velat uttrycka. Derför tror jag, att indianerne just här hafva förehaft någon list i ändamål att vilseleda oss."

Kit Ruxton förklarade sig dela Toms åsigt.

"Men", frågade Blad, "hvilken skulle denna list kunna vara?"

Tom svarade icke, men började på det noggrannaste undersöka snäret, utmed hvilket indianspåren lupo så

nära, att mer än en moccasin hade nedtrampat bladen af de frodiga slingerväxterna. Toms skarpa öga granskade med snabbhet den täta och brokiga väfnaden af växter.

"Hvad är det för upptåg?" utropade Lidén. "Ni tror väl icke, att rödskinnen hafva dolt sig bakom denna häck af parasiter?"

"Nej, men möjligen hafva de banat sig väg derigenom", svarade Tom Collins orubbligt lugn.

"Banat sig väg derigenom? Prat! Här går ju vägen utefter snåret", invände Lidén, hvars otålighet ökades med hvarje sekund.

"Ja, det ser åtminstone så ut, men om jag icke bedrar mig, så går den rätta vägen härigenom."

Sägande detta, bröt Tom tvärtigenom snåret. Det var blott några sekunders arbete. Då han väl kommit på andra sidan, ropade han till sina kamrater, att de borde följa honom. Desse lydde också uppmaningen. En efter annan trängde sig igenom den af Tom Collins bildade öppningen.

"Se här!" voro de ord, med hvilka Tom tog emot dem. "Se, här äro färska spår af rödskinn. De hundarne hafva först vandrat utefter snåret kanske en eller annan mil, derefter vändt om och begifvit sig igenom snåret samt fortsatt sin väg i denna rigtning, troende sig derigenom hafva helt och hållet vilseledt oss. Hade icke den raska flickan kastat papperslappen ifrån sig just här, så skulle deras list hafva haft fullständig framgång. Vi skulle då hafva fortsatt att följa vägen längs efter spåret, till dess alla spår hade upphört på den punkt, der de vändt om. Vi skulle sedermera hafva fått tillbringa flera dagar eller åtskilliga timmar med efterspaningar, innan vi hittat detta väl undangömda spår, och derigenom skulle rödskinnen hafva vunnit ett betydligt försprång.

Alla voro förstummade af förvåning öfver den gjorda upptäckten och ingen kunde invända något mot Toms bevisning, hvars sanning tycktes vara påtaglig och icke kunna bestridas.

Emellertid fortfor Tom:

"Tackad vare den modiga och kloka flickan! Ge-

nom hennes breflapp har det nu lyckats oss att undgå det dröjsmål och den villfarelse, som rödskinnen åsyftat. Låtom oss nu skyndsamt ila åstad! Kanske upphinna vi apacherne innan aftonen!"

Tom Collins ord lifvade nybyggarne till nya ansträngningar. Den gamle bäfverjägaren gick förut, följande rödskinnens för hans skarpa öga ganska tydliga spår.

Innan de ånyo började sin marsch, vidtog Tom det försigtighetsmåttet, att han ännu mera utvidgade öppningen i snåret.

"I den händelse vår färd skulle blifva långvarig och landtmätaren med en skara af nybyggarne begifver sig ut att uppsöka oss, är det godt, att han genast varseblifver detta sidospår."

Till yttermera visso afbröto Kit Ruxton och sergeanten några grenar af de omgifvande träden, för att ännu mera fästa Mr Blackfords uppmärksamhet på denna plats, för den händelse det verkligen skulle blifva nödvändigt för honom att, i enlighet med den befallning, han erhållit, begifva sig efter dem.

Ännu återstodo mellan tre och fyra timmar till mörkrets inbrott. Likväl kunde nybyggarne i afseende på nattens inträde icke fullkomligt lita på sina ur, emedan det täta löfhvalfvet i urskogen förorsakade, att skymning och natt der inträdde tidigare, än eljest.

Det var Kit, som gjorde denna anmärkning, och han föranleddes dertill af de öfriges samtal om denna sak. De bedömde nämligen återstoden af dagen efter sina ur och liksom de kunde hafva gjort det, om de hade vistats under det fria himlahvalfvet. De betänkte icke tillräckligt, att det i djupa skogen måste förhålla sig liksom i en kyrka med små fönster. Der råder nämligen halfdager, när middagssolen strålar på fästet, och der är absolut mörkt, när menniskorna utanför murarne ännu hafva tillräckligt solljus, för att kunna sköta sina sysslor under ett par timmar.

"Nåja", sade Blad, "det må nu vara. Vi kunna likväl trösta oss dermed, att samma ögonblick, som gör

det omöjligt för oss att framtränga vidare, äfven måste hejda apachernes färd."

"Långt försprång kunna de icke hafva", menade Lidén.

"Det menar jag ock", yttrade Tom. "Vi hafva vunnit minst två timmar på dem derigenom, att vi icke läto lura oss af deras senaste list. Hafva de icke påhittat flera dylika knep, så skola vi visserligen snart upphinna dem."

Emellertid möttes våra vänner icke af flera hinder. Antingen hade indianerne uttömt hela sitt förråd af listiga förslag, hvilket dock icke är troligt, eller också hade de ansett de redan gjorda konstgreppen vara tillräckliga att vilseleda dem, som möjligen komme att förfölja dem — nog af, deras spår ledde numera rakt fram i sydvestlig rigtning och de tycktes icke längre hafva varit angelägna om att dölja sin kosa.

Härigenom underlättades naturligtvis våra nybyggares färd. Ledde af Tom Collins och Kit Ruxtons säkra ögon, kunde de oafbrutet ila framåt, utan att någonsin behöfva stanna i och för öfverläggningar och rådslag. Detta var en stor fördel för våra vänner och gjörde det möjligt för dem att forcera sin marsch så, att den snarare liknade en "språngmarsch", än jägares framträngande i skogen under förföljandet af ett flyende vildbråd.

Oupphörligligt ilade de framåt, aldrig hvilande, aldrig ett enda ögonblick stannande eller ens hejdande sin snabba fart. Om de hade flytt för en hop af rasande vildar med infernaliska och hämndgiriga anleten, skulle deras vandring icke hafva kunnat fortgå med större skyndsamhet eller med mera ifver.

Tom Collins hade sagt:

"Efter detta är det bäst att vi samtala så litet som möjligt. Om någon har något att säga, så må han hviska det. Vi kunna när som helst befinna oss i rödskinnens närhet."

Och nybyggarne hade lagt detta råd på hjertat. Intet enda ord yttrades, icke en enda stafvelse uttalades

så högt, att den hade kunnat höras på två fots afstånd från den talandes läppar.

Efter att hafva fortsatt den skyndsamma färden ännu en stund, hviskade Kit Ruxton till sin granne:

"Det torde också vara nödvändigt att så mycket som möjligt göra våra steg ohörbara. Låtom oss smyga fram med tigerns eller leopardens ljudlöshet! Våra steg kunde förråda oss."

Och Kit Ruxtons granne hviskade Kit Ruxtons ord till sin granne och denne förde det goda rådet vidare. Snart hade alla erhållit del deraf och efter detta ögonblick framgingo alla så tyst och smygande, att ekorren på grenen icke kunde hafva hört den framtågande truppen, så ljudlöst, att den lilla fogeln i sitt näste icke ens upplyftade sitt lilla hufvud, då våra vänner drogo förbi det träd, i hvilket han hade funnit en fristad och byggt ett hem åt sin trogna, qvittrande maka och åt de små värnlösa ungarne.

Emellertid förflöto timmarne, utan att någonting ovanligt inträffade och utan att våra vänner fingo vildarne i sigte. Skymningen började att alltmera sänka sitt dok ned öfver föremålen och man väntade snart den stund, då det icke längre skulle vara möjligt att urskilja apachernes spår. Man måste således börja att tänka på utväljandet af en lämplig plats för nattlägret, från hvilket man i den första dagningen ville bryta upp, för att fortsätta förföljandet.

Edvin Blad nalkades till Tom Collins och hviskade i hans öra, under det de båda ilade framåt med oförminskad snabbhet:

"Vore det icke nu tid att tänka på en lägerplats?"

"Jo", svarade Tom, likaledes i hviskande ton. "Jag ser en liten höjd derborta. Troligen finna vi der hvad vi önska för natten. Det var då — —, hvad mörkret kommer fort öfver oss! Snart är det mig omöjligt att skönja rödskinnens spår."

Den af Tom utpekade höjden uppnåddes.

Den gamle bäfverjägaren gjorde halt vid dess fot och samlade sina vänner omkring sig till en hviskande rådplägning rörande deras ställning och förhoppningar.

"Vi kunna icke tåga längre i afton, ty det är mig omöjligt att längre urskilja den af apacherne trampade stigen från den öfriga marken."

"Nå, då stanna vi väl här i Guds namn!" hviskade Lidén, som insåg nödvändigheten af att till morgondagen uppskjuta med förföljelsen.

Denna åsigt biträddes äfven af de öfrige, ehuru de kände en viss otålighet med anledning af dröjsmålet.

Man slog sig ned på den sluttande marken och efter att hafva hopsamlat en mängd torra vindfällen, för att i händelse af behof kunna hastigt upptända en eld, började man sysselsätta sig med stillandet af magens kraf, dervid man icke tillräckligt tyckte sig kunna prisa sergeant Blads försigtighet att föreskrifva hvar och en, att han skulle i sin jagtväska medföra litet proviant.

Ehuru man hade samlat materialier till en lägereld, ansåg man likväl klokast att icke upptända denna, emedan man icke visste, huru nära rödskinnen kunde befinna sig. Om man genom eldskenet hade gifvit apacherna kunskap om sin närvaro, skulle det utan tvifvel hafva föranledt dessa att antingen anfalla dem i deras läger och genom försåt bringa dem om lifvet eller också fly under nattens timmar och vinna ett större försprång, än kolonisterne ansågo nyttigt. Derför tillbringade de sin tid i fullkomligt mörker, ty natten inbröt oförtöfvadt, sedan våra vänner kommit sig i ordning.

Som nybyggarne icke vågade föra samtal annorlunda än med hviskande röster, kunde naturligtvis icke något lifligt samspråk uppstå. Joachim råkade dock att yttra ett ord, hvilket föranledde en stunds lifligt meningsutbyte, dock alltjemt genom hviskningar.

"Jag undrar just", yttrade han, "huru det står till i Fridhem vid det här laget. Gud ske lof, att Per Eriksson icke finnes der!"

Joachims sätt att framställa nämndemannen i sammanhang med tillståndet i kolonien väckte en viss förvåning bland de öfrige, ehuru de voro vande vid den unge mannens egendomliga sätt att uppfatta tingen och

vid hans ännu mera besynnerliga metod att yttra sig om dem.

"Hvad menar du med detta?" hviskade Blad. "Hvad har Per Eriksson att göra med förhållandena i kolonien och i hvilket afseende skulle han kunna inverka på dem?"

Joachim teg en stund, liksom om han hade känt sig en smula förlägen öfver hvad han sagt.

"Nå?"

Joachim fann, att han måste förklara sig.

"Jo", sade han, "det är nu så, att... hm!... att Per Eriksson pratat några dumheter, bara snack, för mina vänner."

"Sååå! Hvad har det varit för dumheter?"

"Hm!... jag vet inte så noga, men jag tror, att han velat inbilla dem, att de skulle göra uppror och tvinga sig till del i koloniens jord."

"Nå", hviskade Edvin Blad, "hvad skulle de företaga sig, för att uppnå detta önskningsmål?"

"Jag vet icke mycket derom, men jag tror, att de till en början skulle hota med att öfvergifva Fridhem. Hvad de sedan skulle göra, om icke detta lyckades dem, det vet jag icke."

Joachim tände derefter sin "tomahankpipa" och tycktes vara fast i sin föresats att icke säga något mera. Troligtvis hade detta beslut sin grund deruti, att han icke visste mera, än han redan hade omtalat, ty bland den hederlige karlens fel fans ingalunda något, som hade det mest aflägsna sammanhang med förbehållsamhet.

Så mycket mera hade de öfrige att tala om det förhållande, som Joachim hade uppenbarat. Ganska många och kraftiga till såväl form, som innehåll, voro de kommentarier, hvilka med anledning af Joachims ord gjordes, och att Per Eriksson icke erhöll något lofprisande vitsord, det kan man nogsamt förstå. Allra skarpast i såväl omdöme, som uttryckssätt var likväl Lundbergsson, hvilken, som man vet, aldrig hade kunnat rätt tåla den baksluge och obehaglige mannen.

Slutligen beslöt man sig för att gå till hvila. Tom Collins åtog sig att bevaka lägret under första hälften af

natten och Kit Ruxton förklarade, att han icke ville tillåta någon annan att i hans ställe vara den vakande under återstoden af den mörka delen af dygnet.

Innan de gingo till hvila, ville Tom Collins likväl bestiga höjden för att se, om icke man möjligen skulle kunna derifrån upptäcka något eldsken, som kunde röja indianernes uppehållsort.

I sällskap med sergeanten steg han uppför sluttningen och gaf de på lägerplatsen qvardröjande tillkänna, att han skulle genom härmandet af nattugglans skri kalla dem, för så vidt man från höjden kunde varseblifva någonting, som var af vigt.

Då de båda männen hade kommit uppför sluttningen och befunno sig på höjden, märkte de, att denna var en långsträckt kulle, hvarför de försigtigt smögo sig framåt längsefter densamma, för att komma till dess andra ända.

De hade knappt vandrat tretio eller fyratio steg, förrän de tyckte sig märka återskenet af en eld — ett återsken, som i tusende våglika, dallrande rörelser öfvergöt de aflägsnaste träden och med ett mystiskt skimmer insvepte de längst bort belägna trädstammarna. Sedd på afstånd, hade den af eldskenet belysta platsen ett fantastiskt utseende, hvilket för de båda jägarne ytterligare förhöjdes genom det mörker, som omgaf dem sjelfva och som rådde äfven på den sträcka af åtminstone trehundra fot, hvilken ännu skilde dem ifrån den af eldskenet belysta platsen. Eldskenet tycktes vara förorsakadt af en eld, hvilken var upptänd nedanför höjden, vid den ända, som var rakt motsatt den, der våra vänner hade valt sitt nattqvarter.

"Derborta hafva vi rödskinnen", hviskade Tom. "Jag vill gifva kamraterne tecken att komma hitåt."

"Tror ni det är apacherne?" hviskade Edvin Blad, hvars hjerta klappade hårdare än vanligt, då han nu trodde sig vara sin älskling så nära och då han kände med sig, att stunden för hennes befrielse icke var långt borta.

"Ja, min vän", svarade Tom, "det är apacherne. Vi äro nu vid vår resas mål. Det var en lycklig idé

att undersöka höjden, innan vi lade oss till hvila för natten."

Då Tom Collins hade yttrat dessa ord, förde han ett eller två fingrar till sin mun och lät höra ett ljud, som på det mest förvillande sätt härmade nattugglans hemska skri.

"Nå", hviskade han sedan, "nu veta våra vänner, att något är på färde. Kom, så vilja vi begifva oss närmare!"

Efter tio minuters smygande vandring befunno de båda männen sig vid yttersta ändan af höjden, der de, dolde af ett kolossalt träd, kunde i allsköns lugn och beqvämlighet iakttaga hvad som tilldrog sig nedanför sluttningen.

Det var verkligen apachernes läger, och våra vänner sågo de tio rödskinnen på så nära håll, att de kunde urskilja den af elden belysta tatueringen på deras kroppar. Äfven Gunilla och Anna blefvo de varse.

Några minuter derefter anlände Kit Ruxton och de öfrige nybyggarne till deras sida och skådade med intresse ned på den scen, som tedde sig vid kullens fot med apachernes lägereld till medelpunkt!

"Nu skrida vi genast till verket!" hyiskade Lundbergsson med en bestämdhet i tonen, som bådade föga godt för rödskinnens lif och helsa.

XVIII.

Otroliga syner.

Medan nybyggarne på kullen ofvanför de tio indianernes läger rådslå om bästa sättet att befria de båda fångna flickorna ur deras farliga belägenhet, vilja vi med läsarens gunstiga tillåtelse göra en liten utflygt om några hundra mil till den framåtsträfvande lilla staden Madison. Äfven der hafva vi ju vänner, hvilka vi icke böra lemna alldeles ur sigte.

Den gamle Örnöga hade hållit sitt till Mr Steffens och Elin gifna löfte att före nästa nymåne vara tillbaka i Madison med de till Josef Nilssons befrielse nödvändiga vittnena. Åtföljd af Richard Lidén och Per Eriksson, inträdde Örnöga en dag i domarens hvardagsrum, dit de infördes af den prydliga huspigan.

Mr Steffens var icke sjelf närvarande. Embetsförrättningar hade kallat honom ut i staden, men man väntade hans återkomst hvarje stund och under tiden hade domarens älskvärda familj och deras skyddsling, Elin, tid och tillfälle att ådagalägga sin glädje öfver de tre männens ankomst på alla de sätt, som ett godt hjerta och verkligt intresse förestafvade.

Den förtjusning, med hvilken Mr Steffens' damer samlades omkring den inträdande indianen — den yra Stefanies glada utrop och den mera allvarliga Kates mindre stormande, men lika hjertliga välkomsthelsning — allt detta kom den fagra Elin "väl tillpass", ty hon behöfde i sanning några minuter för att lugna det upprörda tillstånd, hvari de tre männens inträde hade försatt hennes själ. Men hvaraf detta upprörda sinnestillstånd? Den unga flickan hade ju under flera dagar

väntat och dagligen längtat efter Örnögas återkomst. Hon var således förberedd derpå. Hvadan kom då denna älskliga rodnad, som så plötsligt betäckte hennes ansigte, från den välbildade lilla hakan ända till hårfästet öfver den ädla pannan? Skulle möjligen gamle Lidén hafva haft rätt, då han, såsom vi för icke länge sedan hörde, uttalade sin misstanke rörande ett förtroligare förhållande mellan hans son och skön Elin, än det som betecknas med namnet vänskap eller det som inskränker sig till en flygtig bekantskap? Hade verkligen Elin fattat tycke för Richard Lidén? Vi veta det icke ännu med visshet, men hoppas, att händelsernas utveckling skall sprida ljus öfver denna sak. För vår egen del bekänna vi, att vi rätt gerna skulle se två så goda, så ädla menniskor förenade med hvarandra till ett förbund för lifstiden eller — om man så vill — för evigheten, ty vi räkna oss till dem, som tro, att saligheten i det andra lifvet skulle blott vara en half salighet, om vi icke finge njuta den i förening med de menniskor, som vi på jorden hafva lärt att älska. Hvad den ortodoxa eller den pietistiska teologien skulle säga om denna vår tanke, detta vårt hopp, det bekymrar oss föga.

"Nej, se Örnöga!" utropade Stefanie, då den indianske krigarens ståtliga gestalt visade sig i dörröppningen. Dervid rusade den unga damen upp från sitt handarbete och föga fattades, att hon tryckt en kyss på hans allvarliga, nästan stränga anlete.

"Din plan har lyckats, icke sant?" utropade fru Steffens, sedan de första helsningarne voro förbi. "Dessa båda män, som du har i ditt sällskap, äro förmodligen vår kära flickas vänner, hvilka kunna vittna till hennes fars fördel? Är det så, Örnöga?"

"Jo, det är så", svarade den tilltalade kort och utrycksfullt.

"Ack, hvad min far skall blifva glad!" jublade Stefanie. "Och Elin sedan! Nå... Elin! Hvarför kommer du icke hit och helsar dina vänner välkomna?"

Elin hade emellertid hunnit lugna sig och kunde nu lyda den till henne ställda uppmaningen, utan att

några tecken till hennes upprörda själstillstånd visade sig i hennes yttre.

De tre främlingarne inbjödos att taga plats i rummet och den, som icke kände dem, kunde, om han varit en menniskokännare, hafva dragit en vigtig slutsats angående deras karakterer redan genom att lägga märke till den plats, de valde, och det sätt, på hvilket de togo sin plats i besittning.

Örnöga slog sig ned på sjelfva golfvet icke långt från den dörr, genom hvilken han hade inträdt. Hans rörelser voro afmätta, hans anlete allvarligt. Han var en värdig representant för den indianska sjelfbeherskningen, på samma gång som han ådagalade, att han kände, huru föga han passade för det civiliserade lifvets finare vanor.

Richard Lidén intog sin plats hvarken på ett sätt, som vittnade om underskattande af det egna värdet, eller på ett sätt, som röjde den öfvermodige mannens "påflugenhet". Med den bildade menniskans lediga sätt valde han en af sittplatserna kring det stora, i rummets midt stående runda bordet, hvarest äfven husets damer satte sig.

Per Eriksson deremot, hvilken gerna uppskattade sina personliga förtjenster efter egenkärlekens missvisande måttstock och alltid hade en viss löjlig benägenhet att anse hvarje honom bevisad höflighet såsom ett erkännande af inbördes jemlikhet, Per Eriksson klef under ändlösa och "tafatta" bugningar samt under utgjutande af en svada af föga allvarligt menade ursäkter allra längst fram i rummet och tog plats i den beqväma soffan, emedan han ansåg denna vara afsedd för hedersgäster, — en benämning, med hvilken han smickrade sig att vara hedrad af husets älskvärda damer — i deras hjerta.

Naturligtvis var man i Mr Steffens' hus icke vand att fästa sig vid dylika obetydliga omständigheter, ja, vi äro öfvertygade derom, att den fördomsfria familjen aldrig ens hade tänkt sig någon skilnad mellan hedersplatser och icke-hedersplatser. Den gäst, som välkomnades i deras hus, var af dem lika ansedd, om han tog plats här eller der i rummet. Vi hafva också fästat oss der-

vid, endast för att ännu tydligare för våra läsares ögon måla de väsendtliga felen i Per Erikssons karakter.

Snart kom Mr Steffens hem och blef glad att återse sin vän Örnöga och förnimma, att han hade haft framgång i sitt ganska farliga och mödosamma företag. För Elins skull gladde han sig öfver utsigten till Josef Nilssons snara befrielse. Det goda intryck, som den unga flickan redan från första stunden hade gjort på domaren och hans familj, hade ingalunda minskats under de veckor, hvilka hon nu hade tillbringat i det gästfria huset. Isynnerhet hade Stefanie och Kate knutit med Elin ett fast vänskapsband, som ännu efter många års förlopp visade sig lika oslitligt.

Under den tid, Örnöga hade varit borta i och för sin expedition till Fridhem, hade Mr Steffens erhållit underrättelser från sin svåger, Mr Andrew Colfax i Sandusky.

Den hedervärde gentlemannen skref:

"Käre svåger John!

Ditt bref af den .... bekommet. Mr Josef Nilsson är en hederlig karl, det svär jag, och du bör ögonblickligen släppa honom lös. Jag innesluter en förteckning öfver de banknoter, som han af mig bekommit, jemte många helsningar till din familj. Sandusky den .... 18... din tillgifne

Andrew Colfax."

Vi anse det icke vara af nöden att redogöra för den rådplägning, som Mr Steffens höll med Örnöga och hans båda följesmän, utan åtnöja oss med att omtala hvad som blef resultatet af detta samtal. Domaren fann sig öfvertygad om Josef Nilssons oskuld rörande den anklagelse, som blifvit rigtad mot honom, och förklarade, att de bevis, hvilka man nu hade i sina händer, voro tillräckliga att inför hvilken domstol som helst frikänna den förorättade mannen.

Redan följande dagen höll Mr Steffens förnyad ransakning i detta besynnerliga mål. Richard fick aflägga sitt vittnesmål, brefvet och förteckningen öfver bank-

noterna företeddes och Mr Steffens fälde ett utslag, genom hvilket Josef Nilsson fullkomligt frikändes och hans anklagare ålades att till honom utbetala en stor summa i skadestånd. Denna senare del af domen, ehuru rättvis den var, medförde naturligtvis ingen ekonomisk fördel för Josef Nilsson, enär den s. k. Josua Lundgren (f. d. Grin-Ola) förklarade sig sakna alla tillgångar. Elins fader måste således åtnöja sig med ådagaläggandet af sin oskuld. Domaren förklarade likväl, att han ämnade hos regeringen i Washington omförmäla hela händelsen och anhålla om ersättning af Unionens medel åt den orättvist häktade.

Sedan kom ordningen till Grin-Ola och Late-Mats, kända af domaren under namnen Josua Lundgren och Mr Stiman. Den förre anklagades för brottet mot Josef och den senare för att hafva genom falskt vittnesmål varit den förre behjelplig vid utförandet af hans nedriga plan. Till yttermera visso blef Per Eriksson, nämndemannen, hörd och omtalade, på hvad sätt Grin-Ola hade behandlat honom i New-York, huru han hade lockat honom till en röfvarehåla, der man höll värdshus, och huru han hade blifvit aftvingad fyra hundra riksdaler samt derefter jemte sin dotter hållits instängd och fängslad i en trång kammare. Slutligen omtalade han äfven, att han endast hade sin dotters slughet att tacka för det, att han icke hade blifvit beröfvad äfven återstoden af sin förmögenhet. Af lätt förklarlig blygsamhet underlät han dock att omtala, på hvilket sätt Karin hade lyckats dölja penningarna och af samma skäl förbigick han äfven den skildring af hennes fina smalben och välformade vad, som hade varit nödvändig, om han hade velat yppa hela sanningen.

Under djup och betydelsefull tystnad afhördes Per Erikssons berättelse af den i ransakningssalen samlade mängden. Gamle Örnöga, som kände både svenska och engelska tungomålet, öfversatte nämndemannens ord på det senare språket, hvarigenom det blef begripligt både för domaren och för mängden.

Knapt hade emellertid Per Eriksson slutat sitt anförande och Örnöga öfversatt dess sista ord, förr än det

var slut med menighetens lugn. En förbittring utan like hade bemägtigat sig folket, som bullrade och i alla möjliga tonarter fordrade det hårdaste straff öfver de båda runnarne. Föga fattades, att man gjort processen kort med uslingarne och besparat domaren besväret att döma dem.

Med all sin frihet är det amerikanska folket mycket känsligt för rättvisan, och ett obestraffadt eller för lindrigt vedergäldt brott väcker deras vrede. Derför händer det också en eller annan gång, att amerikanarne sjelfve på det mest exemplariska sätt bestraffa menniskor, hvilkas illgerningar af en eller annan anledning icke kunna af domaren beläggas med ett straff, som tillfredsställer folkets rättsmedvetande. Ve den, som råkat ut för en efter hämnd törstande folkhop, som beslutat tillämpa lynchlagen! Det händer dock ytterst sällan, att folkraseriet vänder sig mot en person, som icke har förtjenat hvarje upptänkligt straff.

Den här närvarande folkmassan skulle af ingenting hafva låtit hindra sig från att taga saken om hand och hänga de båda brottslingarne i närmaste träd, om den icke hade känt Mr John Steffens såsom en i högsta grad rättvis och opartisk domare. Lyckligtvis erinrade sig några af de mera sansade denna egenskap hos Mr Steffens i tillräckligt god tid, för att kunna hinna hejda den framträngande hopen genom att ropa:

"Tyst! Tyst, godt folk! Mr Steffens är rättvis och skall icke låta bofvarne blifva onäpsta."

I samma ögonblick reste sig Mr Steffens och gjorde en majestätisk rörelse med handen, liksom om han trott sig ensam hafva tillräcklig kraft att tillbakahålla den ursinniga hopen.

Domarens imponerande gestalt och den lugna sans, som låg utbredd öfver hela hans väsende, förfelade icke att verka på mängden, och när dertill kom, att de mindre uppretade ibland sjelfva hopen uppmanade till stillhet och påminde om Mr Steffens' kända rättvisa, så blef det snart tyst i den stora, luftiga salen och man afvaktade med spändt intresse, hvad domaren skulle yttra och hvad dom han skulle fälla.

Då domen öfver de båda brottslingarna icke har något specielt intresse för våra läsare, så inskränka vi oss till att omtala, att det af Mr Steffens fälda utslaget i allo tillfredsställde menigheten, hvilken också efter sessionens slut aflägsnade sig med fullkomlig belåtenhet och orubbadt förtroende till sin domares omutliga rättvisa.

Alldenstund Josef Nilssons mål var ett af de första, som denna dag förehades, och åtskilliga andra rättsfrågor kommo att sysselsätta Mr Steffens till inemot middagen, kunde denne icke, såsom han önskat, sjelf ledsaga Josef Nilsson till sitt hem och till mötet med Elin. Josef visste ännu icke, att hans dotter var till finnandes i Madison. Han trodde henne redan hafva upphunnit det svenska nybygget vid Kansasfloden.

Sedan de båda runnarne hade fått sin dom och blifvit bortförda under djup tystnad i salen, vinkade domaren Örnöga till sig och sade till honom halfhögt:

"Min broder Örnöga nekar säkert icke sin broder domaren en tjenst?"

Indianens öga förrådde en blixt af glädje, under det han besvarade Mr Steffens' fråga på följande sätt:

"Allt hvad min broder domaren begär af den stackars indianen vill denne med fröjd göra, till och med om det gälde att ännu en gång genomströfva vildmarken från Madison till San Fransisco."

"Åh nej, derom är icke fråga", genmälde Mr John leende.

"Jag väntar att få höra, hvaruti jag kan tjena min broder."

"Ledsaga denne man till mitt hus, på det att han må träffa sin dotter."

Indianen nickade med ett utseende af belåtenhet öfver det undfångna uppdraget. Derefter vände han sig till Josef Nilsson, liksom om han ärnat anmoda denne att följa sig. Den så djupt pröfvade mannen hade, efter återvunnen frihet och ännu liksom döfvad af de genomgångna vidrigheterna, qvarstannat i ransaknings-salen. Han kände visserligen en icke ringa glädje öfver att åter vara fri och åter vara i besittning af den skatt, som man hade velat röfva ifrån honom. Det var likväl

icke detta, som sysselsatte hans tankar, utan det var de yttranden, hvilka domaren vid första rättegångstillfället hade behagat fälla angående en vän, som arbetade på hans befrielse. På hans läppar hade länge sväfvat en fråga till Mr Steffens rörande detta hans yttrande, men han hade icke hittills funnit domaren så ledig från göromål, att han ville besvära honom med sina efterforskningar. Men då Örnöga hade slutat sitt hviskande samtal med Mr John och stod i begrepp att lemna denne, fann Josef tillfället vara lägligt att träda fram till domarens bord.

"Är det", sporde han, "mig nu tillåtet att få veta, hvem den menniska är, som intresserat sig för min befrielse?"

"Ja visst", sade domaren vänligt, "följ blott med denne man, så kommer ni till och med att få sammanträffa med den person, som så lifligt deltager i ert öde."

Dervid utpekade Mr Steffens för Josef den gamle indianen såsom den, hvilken skulle ledsaga honom.

Richard Lidén och Per Eriksson aflägsnade sig samtidigt med Josef och Örnöga. Utanför det ståtliga huset tog Josef afsked af de båda svenskarne, sedan de hade öfverenskommit att senare på dagen åter träffa hvarandra på det boardinghouse, hvarest Richard och Örnöga hade tagit in.

Många underliga tankar och många fantastiska gissningar hvälfde Josef Nilsson i sitt hufvud, under det att han vid Örnögas sida tillryggalade de gator, som skilde ransakningshuset och fängelset från Mr Steffens prydliga villa. Allra minst kunde han tänka sig möjligheten af att här få återse sin dotter.

Så mycket större blef hans öfverraskning, hans glädje, hans fröjd, när han, efter att hafva blifvit införd i domarens hvardagsrum, plötsligt kände sig omfattad af mjuka, qvinliga armar och förnam Elins välkända röst, nu upprörd af en blandning af sorg öfver de lidanden, fadern genomgått, och glädje öfver hans återvunna frihet. — Vi uppgifva alla försök att skildra denna scen.

Hela dagen tillbringade Josef Nilsson bland de älskvärda medlemmarna af domarens familj. Allt var glömdt

— till och med minnet af de utståndna vedermödorna var liksom bortblåst af den närvarande sällheten. Lyckliga äro de spänstiga sinnen, som kunna genomgå hvad som helst och likväl le, så snart molnen skingra sig och den vänliga solen framtittar en smula.

Det blef under eftermiddagens lopp beramadt, att Josef Nilsson följande morgon skulle afhemta sin dotter, i ändamål att med henne fortsätta resan, denna gång i sällskap med Richard Lidén och Per Eriksson samt — Örnöga. Den gamle indianen öfverraskade nämligen alla genom att yttra sig på detta sätt:

"Vildmarken är full af faror. Jag har sett talrika apachspår under min förra färd och det skulle göra mitt gamla hjerta ondt, om min sköna ros skulle råka ut för någon olycka. Om det skedde och man sedan berättade det för Örnöga, skulle hjertat brista i Örnögas bröst af förebråelser för det jag icke ledsagat henne genom vildmarken till hennes vänner vid Vargkullen. Derför följer Örnöga med."

Ingen tänkte på att göra några invändningar. Tvärtom voro alla glada öfver indianens anbud och tacksamma för den uppoffring af tid och krafter, som han ville göra. Alla förstodo värdet af att hafva en sådan ledsagare. Hans erfarenhet, hans skarpblick, hans klokhet och förslagenhet skulle utan tvifvel blifva af oväderligt gagn för de oerfarne svenskarne, som antingen blott några veckor hade vistats i Amerika eller också, såsom Josef Nilsson, aldrig hade framträngt så långt i vester, som till Chicago.

Så kom det sig, att ett sällskap af fem personer följande morgon togo plats i en af Pittsburg Fort Wayne Chicago Rail Roads waggoner och att dessa fem personer voro Josef Nilsson och hans dotter, Richard Lidén, Per Eriksson och Örnöga.

Josef Nilssons och Elins afsked från den hederliga domarefamiljen hade varit utmärkt af ömsesidig sorg öfver skilsmessan och den hjertligaste tacksamhet å de båda svenskarnes sida. Elin hade för Mr John Steffens, hans hustru och båda döttrar blifvit så kär, att de icke utan den djupaste rörelse kunde skiljas från henne, och

vi äro förvissade derom, att det dröjde ganska många dagar, innan domarens hus åter blef sig likt och man med mindre saknad kunde erinra sig den älskliga flickan från Sverige.

Med en hastighet af tjugofyra engelska mil i timman fördes det lilla sällskapet närmare Chicago, dit de också välbehållne anlände. I Chicago dröjde de några dagar, emedan Richard hade många uppköp att göra för sergeant Blads räkning.

En vecka senare finna vi de fem vännerna i Saint Louis, der Richard skulle göra sina sista inköp. Här skulle äfven Josef Nilsson, till hvilken Richard framfört sergeantens helsningar, inköpa några förråd af sådana handelsvaror, som han visste skulle kunna afyttras bland nybyggarne i Fridhem.

Richard inköpte bland annat fyra hästar och en ganska ansenlig mängd jern-, stål- och messingsartiklar, hvilkas ändamål de öfrige nybyggarne icke kunde inse. Richard log, då han blef tillspord derom, och svarade endast:

"Sergeant Blad behöfver dessa ting. Troligen blifva de nyttiga till något."

Förvåningen nådde likväl sin höjd, då Richard äfven inköpte en "tingest", hvilken på ett hår liknade en efter alla konstens regler arbetad ångpanna. Per Eriksson rigtigt brann af nyfikenhet, men alla hans försök att sönderrifva den mystiska slöja, hvari Richard inhöljde dessa inköp, strandade emot den unge mannens förbehållsamhet. Om han yppade hvad han visste för någon, så var det säkert endast för Elin.

Richard och Elin tycktes verkligen blifva allt mer och mer förtroliga med hvarandra, och Per Eriksson, som led af total brist på grannlagenhet, lät de unga menniskorna uppbära många speglosor, hvilka de likväl fördrogo med tålamod. En dag hölls en långvarig öfverläggning mellan Josef Nilsson, Richard och Elin, vid hvilken Per Eriksson till sin stora grämelse icke fick

vara närvarande. Hvad som då afhandlades uppenbarades icke för någon, men vi anse oss hafva skäl att draga vissa slutsatser ur det förhållandet, att de båda unga menniskorna strax derefter följdes åt ut i staden, der de besökte en guldsmedsbutik — ett besök, hvilket Per Eriksson så mycket mera var i tillfälle att konstatera, som han hade den oblygheten att följa dem på afstånd och spionera på deras förehafvanden.

För att frakta allt det inköpta från Saint Louis till Fridhem behöfde man två stora båtar. Äfven dessa blefvo funna och sedan var det ingenting, som hindrade deras affärd.

Bittida en morgon lemnade de fem vännerna den för sin pelsverkshandel beryktade staden, och deras farkoster gledo med rask fart fram på Missouris vattenspegel. I anseende till roddarnes fåtalighet, då de blott voro två i hvarje båt, kunde man likväl icke med de stora farkosterna uppnå samma hastighet, som om man haft tillräckligt manskap. Färden gick derför temligen sakta, tyckte Richard, när han jemförde den med den fart, som båtarne hade, då han första gången färdades denna väg i sällskap med hela nybyggareskaran.

Josef Nilsson och Richard rodde den ena båten, i hvilken äfven Elin hade sin plats. Örnöga och Per Eriksson framdrefvo den andra. Den senare var tydligen icke mycket förtjust öfver den ansträngande sysselsättningen och han gjorde emellanåt små "bondförsök" att spara sina krafter, liksom man understundom får se en lat häst, då han är sammanparad med en mera ifrig och eldig, låta denne draga hela lasset. Det enda, som kan lära en dylik slyngelaktig häst att något ansträngа sig, är körsvennens piska. Tyvärr hade Örnöga icke något sådant redskap till hands, men han lyckades ändå tvinga Per Eriksson att icke hvila på årorna. Vi känna redan, att den gamle indianens utseende var ganska strängt och allvarligt till och med i hvardagslag, om vi så få uttrycka oss. Per Eriksson fick nu erfara, att den allvarliga minen kunde antaga en ännu större skärpa och att den gamle indianens ögon kunde utsända mera hotfulla blixtar, än till och med de stora ögon, som Per

Eriksson hittills hade fruktat mest af allt på jorden. När derför vår nämndeman visade benägenhet att hvila sig och låta Örnöga draga hela den tunga bördan, behöfdes det blott en hotfull blick och en bister min från indianen, för att genast återföra Per Eriksson till fullt medvetande af hans pligter.

Färden hade redan fortgått i elfva dagar, då man en afton lade till i "den fridfulla dalen", hvilken är välbekant för våra läsare genom de blodiga uppträden, som vi här bevittnat.

Ännu var det icke alldeles mörkt, men som man behöfde någon tid för att göra allting redo till nattlägret, beslöt man att gå i land på detta ställe, så mycket heldre, som Richard kände den väl skyddade platsen uppe på afsatsen i berget, hvarest nybyggarne för någon tid sedan hade uthärdat rödskinnens anfall.

Alla de i båtarne varande sakerna fördes i land och lastades på hästarna, hvilka skulle bära dem uppför höjden. Man vågade icke låta någonting, som var af värde, qvarblifva i båtarna, enär det kunde inträffa, att någon fiende under natten bemägtigade sig farkosterna eller förstörde dem. I vildmarken måste man tänka sig hvarje möjlighet och vara beredd på allt. Intet försigtighetsmått kan der anses öfverflödigt.

Innan man besteg höjden, der man ärnade tillbringa natten, rodde Örnöga de båda båtarna ett stycke längre bort och dolde dem så godt sig göra lät bland den täta vassen.

Under det de öfriga stodo väntande på den gamle indianens återkomst, uppgaf Elin plötsligt ett rop af förskräckelse, och då Richard och hennes fader hastigt vände sig om, för att efterforska orsakerna till det besynnerliga utropet, sågo de henne med af fasa förlamad blick oafvändt "stirra" på den gröna löfmassan i ett icke långt aflägset snår.

"Hvad är det, mitt barn?" frågade Josef oroligt.

Samtidigt yttrade Richard:

"Hvad är det, som så fäster din uppmärksamhet, Elin?"

Om icke Per Erikssons långa öron hade funnits i närheten, så hade troligen den unge mannen icke till-

talat den sköna flickan blott med hennes namn. Säkerligen skulle han då hafva tillagt ett epitet, som både hade klingat väl i hennes öra och varit för hans tunga ljuft att uttala.

Ungmön lugnade sig något, så att hon kunde hviska:

"Jag tyckte mig se ... men det var säkert blott inbillning. Hvad man lätt kan skrämma sig sjelf. Han sitter ju fängslad i Madison och kan icke vara här!"

Josef och Richard utbytte en blick af utomordentlig förvåning.

"Mitt kära barn", sade den förre, "om hvem talar du? Hvilken syn tyckte du dig skåda? Hvem är det, som sitter fängslad i Madison?"

"Jag tyckte mig se ett bredt ansigte med en vidrigt skrattande mun och tydliga spår af dryckenskap ... men ..."

"Du menar således den der karlen, som ville bestjäla mig och göra mig till tjuf till på köpet? Ah, mitt barn, då är din fruktan säkerligen onödig, ty Mr Steffens lärer för visso icke hafva uraktlåtit någonting, för att hafva både den skurken och hans kamrat i godt förvar."

"Ja, min far, det var troligtvis blott inbillning. Han *kan* ju icke vara här, då han är i Madison? Förlåt att jag oroade dig!"

"Med mig har det ingen fara, mitt barn, om du blott icke sjelf tog någon skada af din plötsliga rädsla."

"Åh nej, nu är det öfverståndet, men ... det var i alla händelser ganska ... ganska besynnerligt."

I detta ögonblick framträdde Örnöga ur buskaget på motsatta sidan af dalen mot den, der Elin hade tyckt sig ett ögonblick skåda Grin-Olas afskyväckande ansigte. Sedan indianen hade fört de båda båtarna till en plats, der han ansett dem vara någorlunda dolda, hade han varit nödsakad att återvända längs efter stranden gående på torra landet och banande sig väg genom de stundom ganska täta snåren. För en man med hans erfarenhet och kroppsstyrka var detta dock ett ganska lätt arbete.

Då såväl Josef Nilsson som Richard voro öfvertygade derom, att Elins syn blott hade varit ett foster af hennes inbillning, blef tilldragelsen icke nu omtalad

för Örnöga. Denne hade måhända, om man underrättat honom om saken, icke med samma lättrogenhet som de öfrige gått in på den förklaringen, att det blott varit ett inbillningsfoster af en upprörd fantasi. Han hade troligen icke lemnat platsen, förr än han undersökt förhållandet närmare. Möjligen hade han då också funnit en annan förklaringsgrund.

Okunnig som han nu var om den mystiska händelsen, påyrkade han, att man med den största skyndsamhet skulle begifva sig till lägerplatsen.

Efter ett ganska besvärligt uppstigande nådde man slutligen platån, hvilken man fann vara tom och öde. Hästarne befriades från sina bördor och försågos med foder.

Snart hade natten fullkomligt inbrutit och djup tystnad rådde i det lilla lägret. Örnöga ensam vakade. Han gick med karbinen på axeln fram och tillbaka på platån, men hans steg voro genom gammal vana så fullkomligt ljudlösa, att till och med en varelse, som befunnit sig i hans omedelbara närhet, icke skulle hafva kunnat förnimma dem.

Natten var stjernklar, en omständighet, hvilken gjorde det rådande mörkret mindre intensivt. Det var till och med möjligt för Örnöga att ganska tydligt urskilja flodens vattenspegel.

Lika tyst som det var i våra vänners läger, lika tyst var det i den omgifvande naturen. "Den fridfulla dalen" tycktes verkligen denna gång göra skäl för det namn, som Gunillas poetiska fantasi hade tilldelat den.

Ett par timmar af natten förflöto lugnt. Örnöga stannade understundom och blickade ut öfver floden, liksom om en instinkt eller aning hade sagt honom, att icke allting var som det borde vara åt den sidan. Men då han ingenting hade kunnat varseblifva, som var af den beskaffenhet, att det kunde oroa honom, hade han hvarje gång efter ett par minuters ansträngning af synorganet återtagit sin tysta gång längs efter den rad af buskväxter, hvilken, såsom vi veta, kantade en del af platån och utgjorde ett af naturen sjelf bildadt skrank, liksom till förekommande af den olyckshändelsen, att

någon störtade ned och krossades bland de skrofliga bergsrefvorna och klippkanterna.

Återigen stannade Örnöga för att observera floden. Denna gång tycktes han i något afseende finna sina misstankar bekräftade, ty en nästan omärklig rörelse skakade hans kropp, hvarefter han med sina lugna och tysta steg gick bort till den plats, hvarest Richard låg och slumrade.

Örnöga lade sin hand varsamt på den sofvande ynglingens arm och hviskade i hans öra:

"Upp, unge man! Jag har någonting att visa er."

Richard vaknade upp ur sin lätta sömn och stod snart vid rödskinnets sida på det ställe, från hvilket man genom att vända hufvudet åt höger hade utsigt öfver floden.

"Ser ni något?" hviskade Örnöga.

"Nej! Jag ser intet annat, än ett par buskar, som växa på stranden och hvilkas mörka kontuer afteckna sig likt ett skuggspel på flodens något ljusare vattenyta."

"Det är icke några buskar!"

"Min Gud! Hvad är det då?"

"Två menniskor!" var indianens lakoniska svar.

"Menniskor?... Är det ert allvar?"

"Ja, indianens öga är skarpare än den hvite mannens. Örnöga förmår skilja en buske från en menniska, men det förstår icke det unga blekansigtet."

"Är det indianer eller hvita?"

"För mörkt, alldeles för mörkt att se och afgöra det."

"Min Gud, ja!" hviskade Richard. "Se, huru de röra sig."

"Blekansigtet ser nu, att röd man hade rätt", sade Örnöga, utan något tecken till öfvermod eller stolthet öfver att hafva öfverträffat Richard i fråga om synens skärpa.

"Hvad skola vi göra?" sporde Richard sin mera erfarne vän.

"Vänta!"

"Huru länge?"

"Till dess vi få se, hvad de företaga sig."

De båda gestalterna, hvilka nyss rörde sig, hade

åter stannat. Tydligen rådslogo de om någonting och voro tveksamme om hvad de skulle företaga sig. Richard tyckte, att den ene utsträckte sin arm och gjorde en rörelse just mot den plats, hvarest han och Örnöga befunno sig, men han var icke rigtigt öfvertygad om att hafva sett rätt.

"Skall jag skjuta?" hviskade han med tydlig otålighet.

"Nej!"

"Men hvarför icke?"

"För långt, unge man! Vi skulle icke träffa. Kulorna skulle falla ned oskadliga midt emellan dem och oss. Dessutom skulle ett skott underrätta dem om, hvarest vi befinna oss. Det är osäkert, om de nu hafva kännedom derom."

I detta ögonblick genomskars luften af ett besynnerligt ljud. Det hade visserligen ganska stor likhet med ett skratt, men på samma gång hade det ett så demoniskt uttryck, att Richard verkligen tvekade, om det skulle betyda ett hån eller om det var en förtviflad menniskas vansinniga utbrott af en skrattlust, som är, lindrigast sagdt, omotiverad.

"Den rösten tyckte jag mig igenkänna", yttrade Richard, medan hans rygg skakades af den rysning, som stundom inställer sig, när man blifver vittne till någonting rigtigt ohyggligt.

"Blekansigtet har skarpare öra än öga. Äfven jag igenkände rösten, ehuru jag blott hört den en enda gång, nämligen ..."

"... i ransakningssalen i Madison, icke sant?"

"Blekansigtet talar sanning."

"Alldeles så skrattade den ene af de båda förbrytarne, som så grymt förorättade Josef Nilsson. Samma infernaliska skratt upphäfde han, då han hörde Mr Steffens afkunna den stränga domen öfver honom och hans kamrat. Elin måtte ändå haft rätt, då hon för några timmar sedan tyckte sig se just samma persons ansigte bland buskarne der nere i dalen."

Indianen, som ännu icke hört berättelsen om denna tilldragelse, uppfordrade Richard att förtälja derom — en önskan, som denne med hviskande röst tillfredsställde.

"Men", slutade han, "de båda skurkarne sitta ju fängslade i Madison. Huru kunna de då vara här?"

"De hafva brutit sig ut ur fängelset och rymt. Vi kunna verkligen numera knappt tvifla derpå."

Ännu en gång hördes samma skärande, demoniska skratt, mot hvilket kattugglans hemska skri kunde räknas såsom den ljufvaste musik. Derefter försvunno de båda gestalterna ibland träden på dalgångens andra sida och allt blef tyst.

"Blif här", hviskade Örnöga till Richard, "blif här och håll noggrann vakt. Jag vill begifva mig ned i dalen."

Tyst som en andeuppenbarelse gled indianen nedför sluttningen och var snart försvunnen för Richards blickar. Ynglingen fortfor emellertid att hålla noggrann utkik i synnerhet nedåt floden.

Efter en timma återkom indianen. Så tyst och ljudlös var hans gång, att Richard icke märkte hans annalkande, förr än han kände hans varma andedrägt på sin kind och hörde honom hviska:

"Hvita män kunna också vara skurkar. Jag har i nattens mörker besökt den plats, der jag lade båtarna bland vassen. Nu finnas der inga båtar mera."

"Hvad säger ni? Hvart hafva de tagit vägen?" utropade Richard Lidén, på samma gång förvånad och förskräckt öfver indianens budskap.

"Har det unga blekansigtet redan glömt de båda skrattande skuggorna der neré?" sporde Örnöga, pekande med handen nedåt floden.

"Skulle de . . .?"

"Antingen hafva de borrat dem i sank eller också hafva de rott dem bort till någon plats, der vi icke kunna återfinna dem."

"Ah! de eländige!"

Den korta sommarnatten led nu mot sitt slut. Redan visade sig den ljusa rand vid horisonten, som bebådar morgonens snara inbrytande. Det var derför naturligt, att Örnöga och Richard icke mera lade sig till hvila, utan tillbringade den återstående korta tiden till morgonens inbrott med att under ömsesidig tystnad aktgifva på de

allt mera tydligt framträdande föremålen i dalen. Likväl kunde de, oaktadt all sin vaksamhet, icke mera varsna något tecken, som utvisade, att de båda nattliga skuggorna ännu voro qvar i dalen.

Så snart det blef så ljust, att Örnöga trodde sig kunna tydligt urskilja fotspåren i dalens botten, lemnade han ännu en gång lägret och begaf sig ned i dalen. Det var hans mening att undersöka, huruvida de nattliga gästerna voro rödskinn eller blekansigten. En stund efter hans bortgång såg Richard från sin höga plats, hurusom den gamle indianske jägaren noggrant undersökte hvarje punkt af stranden. Fem minuter derefter försvann Örnöga bland träden på, såsom Richard tyckte, ungefär samma plats, hvarest de båda gestalterna under natten hade dragit sig tillbaka.

Då Örnöga en halftimma derefter åter uppträdde i lägret, voro äfven de öfrige vakne och hade lemnat sina hviloläger. Richard hade just slutat berättelsen om nattens äfventyr, då Örnöga stod midt ibland dem, utan att de hade märkt, när han anlände.

"Nå?" utropade Richard, så snart han blef varse indianen.

"Blekansigten", svarade denne på sitt korta, uttrycksfulla sätt.

"Har ni funnit spår af hvita män?" frågade Josef, hvilken i det längsta betviflade möjligheten af detta förhållande.

"Ja!" bekräftade indianen. "Domarens fångar hafva säkert rymt ur fängelset, ty det är desse, som svärma omkring oss."

Man samtalade en stund rörande denna sak. Det syntes otroligt, att Grin-Ola och Late-Mats skulle hafva kunnat rymma ur det starka och väl bevakade fängelset, men då man närmare betänkte både den syn, som Elin hade trott sig skåda aftonen förut, och den syn, som under natten varseblifvits af Örnöga och Richard, samt den omständigheten, att både Örnöga och Richard hade trott sig igenkänna den skrattande rösten — så började man småningom finna det otroliga mindre otroligt och man slutade med att anse saken ganska sannolik.

"Ja, nu stå vi här vackert", utropade Per Eriksson. "Nu hafva vi inga båtar. Huru skola vi nu fortskaffa oss? Jag sade ju förut, att det skulle aflöpa på det sättet."

"Sade ni verkligen det?" sporde Josef i gäckande ton. "Jag kan icke erinra mig, att ni någonsin förut har yttrat någonting om denna sak."

Per Eriksson påminde sig verkligen, att han icke hade yttrat någonting i frågan såsom en profetisk aning och han teg derför visligen, för att icke ännu mera nedsätta värdet af sina alltjemt sjunkande aktier.

"Med vår färd har det för öfrigt ingen fara", sade Richard. "Vi hafva ju våra fyra hästar."

"För d—n", utbrast Per Eriksson, "huru vill ni dela fyra hästar mellan fem personer, så att hvar och en får en häst? Lös mig den gåtan, om ni kan, unge herre! Ha, ha, ha!"

"Bah!" genmälde Richard. "Jag bryr mig icke om edra gåtor. Hvem har för öfrigt sagt, att ni skall rida? Såvida jag förmår bedöma saken rätt, så blir Elin den enda af oss, som kan få rida. De öfriga tre hästarne behöfva vi till lastdragare."

Richards förslag blef, oaktadt all nämndemannens energiska opposition, antaget, och man rustade sig så skyndsamt som möjligt till affärd.

Den lilla truppen skulle nu färdas samma väg, som sergeant Blad och de öfrige ryttarne för icke länge sedan hade tillryggalagt.

XXI.

Gunilla och Anna befrias ur rödskinnens våld.

Vi lemnade Edvin Blad och hans fem följesmän i det ögonblick, då de framkommo till kanten af höjden och skådade nedanför sig det af elden belysta indianlägret.

"Nu skrida vi genast till verket", yttrade Lundbergsson med hviskande röst till sina vänner.

Tom hejdade honom i samma ögonblick, som han ämnade besinningslöst kasta sig ned ibland indianerna.

"Vänta!" yttrade den erfarne jägaren. "Låtom oss först uppgöra en bestämd plan för vårt handlingssätt, innan vi angripa."

Dessa Tom Collins ord efterföljdes af några minuters tystnad, under hvilken icke ens den ringaste hviskning utbyttes mellan de sex männen. Hvar och en var sysselsatt med att taga scenen i betraktande och öfverlägga med sig sjelf, huru man borde gå till väga. Dessa minuter vilja äfven vi begagna till att för våra läsare beskrifva den grupp, som var lägrad kring elden.

Tio fjäderprydde indianer sutto eller lågo i en krets med elden till medelpunkt. Deras fjäderprydda hufvuden sågo vilda och ohyggliga ut, då de nu belystes af skenet från det flammande bålet. Deras drägt och utrustning visade, att de voro stadde på krigsstråt. Med indianernes vanliga stoiska lugn rökte de sina pipor och samtalade derunder troligen om förfädernes bedrifter eller om sina egna segrar. De fleste tycktes vara bålde krigare, åtminstone att döma efter den mängd af dödade fienders skalper, som hängde ned från deras gördlar. En indiansk krigares mod mätes efter det antal fiender han

dödat i strid. Ju flera hufvudsvålar han kan pryda sig med, desto större är hans anseende och desto mera gäller hans ord vid stammens rådplägningar.

Med undantag af ett par unga indianer, som nu troligen för första gången beträdde krigarens stråt och hoppades under detta tåg eröfra sina första blodiga troféer, voro alla bepröfvade krigare, som kunde skryta med minst ett halft dussin skalper.

Gunilla och Anna befunno sig utanför kretsen. Bundna till händer och fötter, sutto de vid stammen af ett platanträd, på ett afstånd af omkring åtta fot från det närmaste rödskinnet. De båda flickornas anleten talade visserligen om den ångest, som bodde inom dem, men voro likväl lugnare, än deras vänner hade vågat hoppas. Emellanåt yttrade de några ord till hvarandra. Troligen försökte de, när det skedde, intala hvarandra mod och hopp. Kanske talade de till och med om samme män, som nu befunno sig i deras närhet, utan att de derom hade en aning. Måhända beräknade de, huru lång tid det ännu kunde dröja, innan deras vänner kunde upphinna dem och göra något för deras befrielse. Sorgen och fasan tycktes dock utgöra de öfvervägande ingredienserna i deras nuvarande sinnestillstånd, och isynnerhet tycktes Anna vara ett offer för fruktans demoner. Gunilla deremot visade sig ganska lugn och endast den utomordentliga blekhet, som betäckte hennes ansigte, vittnade om, att hennes inre var upprördt. Denna olikhet hos de båda qvinnorna berodde på deras olika skaplynne. Gunilla var en af dessa qvinliga karakterer, hvilka besitta mycken kraft, utan att derigenom förlora något af den äkta qvinlighetens rena och ljufva doft. Anna åter var vek och böjlig som ett vax, så snart det icke var fråga om de principer, hvilka hon af barndomen hade insupit, ty då kunde äfven hon ådagalägga en fasthet, som föreföll oväntad hos denna fint bygda, nästan etheriska varelse.

Sedan de sex nybyggarne hade tillbringat några minuter med tysta reflexioner öfver ställningen, slöto de sig tillsammans i en trång krets kring Tom Collins.

"Vi hafva sex goda karbiner", hviskade han nästan

ohörbart, "men tyvärr kunna vi icke bruka dem under de förhållanden, hvilka nu äro rådande."

"Och hvarför icke?" hviskade Lundbergsson.

"Jo, emedan de båda flickorna befinna sig just i skottlinien och en förflugen kula skulle kunna göra dem skada eller till och med döda någon af dem."

"O!...."

"Vi kunna icke heller rusa ned ibland dem och taga dem oförberedda. Det vore lika vådligt."

Nu var det Lidén, som med tydlig otålighet hviskade:

"Och hvarför icke?"

"Emedan vi endast äro sex och om vi nu angripa sex af rödskinnen, så återstå alltid fyra, hvilka under tiden kunna ganska väl medhinna..."

"Hvad?"

"Att i sitt raseri tillfoga de unga flickorna någon skada, ty indianen dödar hellre sitt byte, än han ser det undkomma, eller också att föra fångarne in i skogen, der vi i mörkret icke skola kunna upptäcka dem."

"Nå, hvad skola vi då taga oss till?"

"Jag anser klokast, att två af oss, t. ex. sergeant Blad och Joachim, så tyst som möjligt smyga sig nedför sidan af åsen, hvarest det råder ogenomträngligt mörker. Genom att göra en omväg kunna de säkerligen bakifrån afskära deras band och tillhviska dem att plötsligt fly in i skogen. Det skall blifva vår sak att hindra vildarne från att förfölja dem. Gillen I min plan?"

Från alla sidor hviskades bifall till den af Tom Collins uttänkta krigslisten.

"Nå, så begifven eder då i väg i Guds namn!"

Edvin Blad och Joachim aflägsnade sig.

De skulle nedstiga utför den skogbevuxna åsen, men icke vid dess ända, hvarest deras företag skulle hafva blifvit belyst af rödskinnens eld, utan på sidan af åsen, dit lägereldens sken icke nådde. Denna omständighet var egnad att på samma gång underlätta och försvåra deras företag. Det rådande mörkret skyddade dem visserligen mot upptäckt, men gjorde det derjemte svårt att vandra utan att göra något buller. Vid hvarje

steg stötte de emot något hinder. Än var det en på marken liggande gren, hvilken skulle hafva förrådt dem, om de trampat på den. Än törnade de med näsan mot en trädstam och en stund derefter råkade de in i ett snår af lianer, som slingrade sig omkring smidiga eucalypter och hindrade deras färd. På grund af dessa omständigheter kunde nedstigandet blott ske helt sakta och det kräfde en rundlig tid, innan de befunno sig vid den höga åsens fot och kände en jemn, icke sluttande mark under sina fötter. Sedermera gick framträngandet något fortare. Ehuru de voro på långt afstånd från rödskinnens eld, trängde dock ett svagt skimmer af dess sken ända fram till dem och gjorde det lättare för dem att vägleda sig.

Svårare blef företaget, när det slutligen gälde att obemärkt nalkas platanträdet, vid hvars fot de båda sköna fångarne sutto. De måste nu framträda inom det område, som var rikligt upplyst af eldskenet. Hade det redan förut varit nödvändigt att vandra framåt utan buller, så blef det nu ännu mera magtpåliggande att icke förorsaka ett enda ljud. Det obetydligaste prasslande af ett torrt löf skulle hafva varit tillräckligt att förråda dem för deras fiender.

Men huru stora svårigheterna än voro, så utförde likväl Edvin Blad och Joachim sitt uppdrag på det mest tillfredsställande sätt. Visserligen gick det blott sakta framåt — de måste ju känna sig för vid hvarje steg — men det gick likväl och småningom nalkades de djerfve männen målet för sin färd. Från trädstam till trädstam smögo de sig, alltjemt försökande att bibehålla ett träd emellan sig och fienderna. Slutligen, när de befunno sig på blott några famnars afstånd från platanens stam, måste de lägga sig ned och krypande tillryggalägga återstoden af vägen. Det var ett farligt ögonblick — eller rättare, det var en hel serie af farliga ögonblick, ty dessa få famnar kräfde omkring en fjerdedels timme för att tillryggaläggas.

Slutligen belönades deras mödor genom den tillfredsställelse, som framgången skänker. De befunno sig invid platanstammens fot, blott ett par fot från dem, för

hvilkas befrielse de underkastat sig alla dessa mödor och faror. De kunde vidröra de båda flickorna genom att blott utsträcka handen och — likväl dröjde de.

Hvad var orsaken till detta dröjsmål?

Just i det ögonblick, då Edvin Blad blickade in i indianlägret genom den öppning, som förefans emellan Gunillas högra arm och hennes lif, fästade ett af rödskinnen sin grymma blick på de unga flickorna, och Blad kände sig ett ögonblick öfvertygad derom, att han och hans kamrat, Joachim, voro upptäckte. Denna öfvertygelse föranledde en sinnesstämning, hvilken ingalunda kunde räknas bland de behagligare. Hans hand grep redan efter den bredvid honom på marken liggande karbinen, för att vara redo till det sjelfförsvar, som han i denna stund ansåg oundvikligt. Sedermera försäkrade sergeant Blad, att hela hans lefnad icke kunde framvisa ett så fasansfullt ögonblick, som detta. Likväl var han icke rädd. Han var aldrig rädd, den hederlige sergeanten, och om i detta ögonblick någon liten smula af fruktan förefans i hans hjerta, så var den alstrad icke af den fara, som han kände sig sjelf löpa, utan af en helt naturlig omtanke om flickornas och särskildt Gunillas säkerhet.

Emellertid vände rödskinnet sin mordiska blick snart åt ett annat håll och sergeanten kunde åter andas fritt. Indianen hade icke upptäckt honom. De båda männens hjertan genombäfvades af en elektrisk glädjeström.

Nu återstod likväl ännu en betänklighet, som måste öfvervinnas, innan man kunde skrida till sjelfva befrielsen.

Man måste på ett lämpligt sätt underrätta de båda fångarna om befriarnes närvaro, på det att icke dessa måtte genom någon visad rädsla röja för apacherna, att ovanliga ting voro på färde. Detta var i sanning ingen lätt sak. Huru lätt skulle man icke kunna uppskrämma, i stället för att lugna dem, och derigenom förderfva hela spelet!

Sergeant Blad beslöt att först meddela sig med Gunilla, såsom den modigaste och starkaste naturen. Sedan kunde hon underrätta den mera lättskrämda Anna om,

huru sakerna stodo och hvem det var, som befann sig bakom dem.

Just då Blad hade fattat detta kloka beslut, hörde han Gunilla säga till Anna:

"Var nu icke ledsen längre! Det kan icke dröja länge, förrän våra vänner äro här. Jag känner Edvin Blad tillräckligt för att veta, att han icke skall lemna något medel till vår befrielse obegagnadt. Jag har en aning om, att han i detta ögonblick icke är långt borta. Gråt derför icke mera, snälla Anna!"

Då Gunilla slutade dessa ord, var vår vän Blad visserligen icke alldeles lugn till sinnet, ty hvem kan väl med lugn höra sig berömmas af den menniskas läppar, som man älskar, och hvem kan med kallt blod höra, att man är en älskad qvinnas enda, men dock säkra tröst? Likväl blef sergeant Blad icke mera upprörd, än att han insåg, huru lämpligt detta tillfälle var till att gifva sin närvaro tillkänna. Hon skulle icke blifva skrämd af hans plötsliga uppträdande i det ögonblick, då hon sjelf hade talat om, att hon anade hans närvaro.

Således lutade han nu sitt hufvud så mycket framåt, att hans läppar befunno sig i närheten af Gunillas öra, utan att han derigenom blottställde sig för rödskinnens blickar. Saktare hviska icke andarne under Riddarholmskyrkans hvalf i midnattstimman, än Edvin Blad nu hviskade i Gunillas öra:

"Blif icke rädd, Gunilla! Det är jag, Edvin Blad. Underrätta Anna derom och visen ingen fruktan, hvad helst må hända!"

Då Gunilla förnam denna hviskning, gick en sprittande rörelse genom hela hennes kropp, men hon hade tillräcklig sjelfbeherskning, för att icke på något sätt inför rödskinnen förråda, att något ovanligt tilldrog sig bakom hennes rygg. Hon satt i en begrundande ställning och vände icke ens hufvudet det allra minsta åt sidan, när hon förnam Edvins röst, och knappt hade sergeanten upphört att hviska, förrän hon med det största lugn vände sig till Anna, för att delgifva henne den goda nyheten. Hennes utseende skilde sig dervid icke

det allra minsta från det, som hon visat, då hon åtskilliga gånger förut under aftonens lopp hade samtalat med Anna.

Sergeant Blad hörde henne säga:

"För all del, min snälla Anna, visa dig lugn och gör ingen rörelse af öfverraskning, då du förnimmer den nyhet, som jag har att förkunna dig. Sergeant Blad är här alldeles invid oss och ber dig för Guds skull icke blifva rädd, hvad som än måtte hända. Vår befrielse är nära, Gud vare evigt lofvad!"

Till sin glädje förnam Blad, att icke heller Anna hade genom någon oförsigtig rörelse förrådt hemligheten af befriarnes närvaro.

Den gudfruktiga flickan svarade enkelt och okonstladt:

"Ske Guds vilje!"

Efter dessa förberedelser, under hvilka Joachim hade förhållit sig helt och hållet neutral, kunde man skrida till utförandet af sin plan. Lutande sig öfver Joachim hviskade sergeant Blad i demes öra det enstafviga ordet:

"Nu!"

De båda männen hade redan i förväg öfverenskommit om betydelsen af denna signal.

En amerikansk kolonist är alltid försedd med en hvass knif, hviiken i urskogen är honom till mångfaldigt gagn. De båda männen framtogo nu dessa nyttiga redskap, och innan ytterligare en minut hade förrunnit, hade Joachim afskurit de band, hvarmed Annas händer voro bundna på hennes rygg, och samtidigt hade Edvin Blad bevisat Gunilla samma tjenst.

Nu återstodo de band, med hvilka rödskinnen hade bundit sina fångars fötter. Lutande sig intill Gunillas öra, hviskade sergeant Blad så tyst, att det omöjligen kunde höras af någon annan än den, för hvilken det var ämnadt:

"Rören icke armarne ännu, så att indianerne märka, att I ären fria, men försöken att flytta edra fötter så, att de blifva åtkomliga för oss. Tagen eder dock till vara, så att rödskinnen icke märka någonting."

Gunilla hade knappt hört dessa ord, förrän hon

med det naturligaste utseende i verlden upprepade dem för Anna.

De båda flickorna sutto så, att deras fötter voro utsträckta i rigtning från trädet. Derför var det icke heller någon lätt sak för dem att förflytta sina fötter så, att Edvin Blad och Joachim kunde blifva i tillfälle att sönderskära de band, med hvilka de grymma apacherna hade hårdt sammansnörat dem. Likväl utförde flickorna detta vågspel med sådan försigtighet, att indianerne ingenting märkte.

Först drogo de fötterna tillbaka, så att knäna höjde sig ifrån marken. Nu vågade de icke genast fortsätta med de återstående rörelserna, emedan rödskinnen deraf kunde hafva dragit misstankar. Efter att en stund hafva befunnit sig i nyssnämnda obeqväma ställning, trodde de sig kunna våga försöket. Gunilla framtog ur sin klädningsficka något föremål, hvilket hon låtsade vilja visa Anna, och denna måste, för att kunna bättre se det, ändra sin ställning. Gunilla måste naturligtvis äfven intaga en annan kroppsställning för att kunna bättre utpeka för Anna märkvärdigheterna hos det förevisade tinget och följden af denna de båda damernas samtidiga rörelse blef den, att de närmade sig hvarandra med de öfre delarne af sina kroppshyddor, medan de nedre utsträcktes åt sidan.

Ännu var det likväl omöjligt för de båda männen att kunna nå och afskära banden, men då först Gunilla och sedan Anna en liten stund derefter böjde knäna och drogo fötterna tillbaka, kommo dessa så nära befriarne, att desse inom ett ögonblick hade med sina hvassa knifvar afskurit banden.

Under hela den tid, som dessa rörelser upptogo, förde Gunilla och Anna det lifligaste samspråk med hvarandra. Här om någonsin var den list, som säges vara qvinnan medfödd, en berättigad, till och med en dygderik handling.

Indianerne hade låtit fullkomligt bedraga sig af de båda flickornas oskyldiga och naturliga utseende och ingen vid lägerelden anade, att fångarne redan voro så nära sin befrielse.

Sergeant Blad, hvilken förutsåg, att det skulle dröja en god stund, innan blodomloppet hade återtagit sin naturliga gång i de sköna fångarnes små fötter, tillhviskade Gunilla, att de ännu en stund borde qvarblifva i samma ställning och att, när de kände sig i stånd att stödja sig på fötterna och obehindradt begagna dem, skulle de plötsligt springa upp och skynda in i skogen bakom honom och Joachim samt dölja sig bakom någon trädstam i närheten, medan han och Joachim utkämpade den förestående striden med apacherna. Hon skulle blott vara lugn. Räddningen vore säker och han för sin del skulle hellre offra sitt lif, än tillåta vildarne att kröka ett hår på hennes hufvud.

Detta var hufvudinnehållet af hvad Edvin hviskade till sitt hjertas herskarinna och denna öfverförde ordagrant hans yttrande till Anna. Det fordrades i sanning icke liten sjelfbeherskning hos Gunilla och Anna, för att endast ett enda ögonblick qvarblifva i rödskinnens närhet, sedan deras händer och fötter blifvit befriade från banden. Endast den öfvertygelsen, att sergeant Blad icke skulle hafva uppmanat dem att dröja ännu en stund, om det icke hade varit nyttigt och nödvändigt — endast detta afhöll dem från att obetänksamt genast springa upp och fly. Deras genom det långvariga tillhopasnörandet domnade fötter skulle icke hafva kunnat bära dem. De skulle hafva fallit och möjligen blifvit af vildarne tillfogade någon skada, innan det varit Blad och Joachim möjligt att träda emellan.

Fem minuter förgingo — långa minuter för de stackars fångarna. Huru långsamt de än förflöto — dessa minuter — så kom dock slutligen den stund, då Gunilla och hennes väninna funno sig hafva samlat tillräckliga krafter, för att drista sig till att företaga den djerfva flykten.

Emellertid hade Blad, så snart han befriat Gunilla från de band, som tryckte hennes fötter, åter stuckit knifven i dess skida, och Joachim, som mekaniskt efterhärmade sin förman, gjorde på samma sätt. Båda fattade derpå sina bössor och reste sig upp från sin knäböjande ställning samt stodo upprätta bakom trädets

väldiga stam, som var tillräckligt vid, för att kunna undanskymma dem båda för rödskinnen. Nu voro de beredde att med sina karbiner möta och hejda hvar och en, som gjorde försök att förfölja fångarne, när de skulle fly. Säkerligen skulle de båda männen icke hafva varit så lugna, om de icke hade vetat, att deruppe på höjden funnos bundsförvandter, som icke skulle svika, utan tappert bistå dem i striden.

Edvin hörde Gunilla sakta säga:

"I Guds namn, Anna!"

Ögonblicket derefter sväfvade en luftig gestalt förbi honom med en snabbhet, som skulle gjort ett rödskinn heder. Han kunde icke medhinna att igenkänna Gunilla, men han visste ju, att det icke kunde vara någon annan.

Samtidigt ilade en annan qvinlig skepnad förbi Joachim på andra sidan af trädstammen och föranledde denne, som var oförberedd på den plötsligt framträdande uppenbarelsen, att framstöta ett ganska hörbart:

"Oh!"

Troligen skulle Joachim hafva i sin häpnad yttrat ännu mera, om icke sergeant Blad hade lagt sin hand på hans arm och derigenom påmint honom om nödvändigheten af att icke i förtid röja deras närvaro.

Det skall förmodligen alltid förblifva en oafgjord sak, om det var Joachims utrop, som först föranledde rödskinnen att kasta sina blickar åt den rigtning, der platanträdet stod, eller om de ögonblickligen märkte flickornas flykt. I alla händelser kunna vi konstatera, att det icke dröjde många sekunder, innan apacherne upptäckte hvad som hade händt.

Deras förvåning och raseri, när de sågo fångarnes plats vara tom, gaf sig luft uti ett tjutande, så hemskt, som om det hade blifvit uppstämdt af tio afgrundsandar och icke af ett lika antal menniskor. Det är förfärande att höra en enda vansinnig menniska tjuta, ja, det är hemskt att med sina hörselorganer uppfånga blott en enda gatpojkes skri, när han lyckats utföra ett odygdigt spratt — men tusenfaldigt hemskare och förfärligare var denna indianhords tjut. Det kunde förliknas endast vid det ljud,

som skulle uppstå, om en skara af vilddjur af olika slag sammanfördes och på en gång upphäfde sina rytande, gnisslande eller jemrande ljud.

Hvad sergeant Blad hade förutsett, det inträffade. Knappt hade nämligen apacherna varseblifvit fångarnes plötsliga försvinnande, förrän de rusade upp under nyss beskrifna hemska tjutande, för att förfölja dem.

Deras första tanke var naturligtvis att skynda in i skogen i samma rigtning, dit Gunilla och Anna hade tagit sin tillflykt. Just i det ögonblick, då de voro i beredskap att börja sitt förföljande, blefvo de emellertid på det mest öfverraskande sätt derifrån hindrade.

Joachim och sergeant Blad aflossade nämligen sina karbiner nästan på samma gång och innan knallen af dessa båda skott hade hunnit ljuda till slut, aflossades en salva från höjden af den skogbevuxna ås, vid hvilkens ena ändpunkt vildarne hade slagit sig ned. Tryggade, som de trodde sig vara mot hvarje upptäckt och öfverfall genom de konstgrepp, hvarmed de hade sökt att dölja sin kosa för dem, som komme att förfölja dem, hade de så invaggat sig i säkerhet, att detta anfall från två olika sidor måste ingifva dem en utomordentlig förskräckelse.

Det var likväl blott ett ringa antal, som blef i tillfälle att göra några reflexioner öfver det oförmodade anfallet. Två af de tio föllo nämligen för de kulor, som Blads och Joachims karbiner utsände, och ytterligare tre stupade för de skott, hvilka aflossades uppifrån åsen.

Hittills åtminstone hade den af Tom Collins uppgjorda och af sergeant Blad och Joachim med så stor skicklighet utförda planen fullkomligt lyckats. Skulle den nu äfven sedermera hafva framgång ända till slutet? Ännu återstodo fem apacher, men desse hade ringa utsigt att kunna vinna någon fördel öfver de hvite männen, som voro bättre beväpnade och öfverlägsna till antalet.

Efter sina kamraters fall stodo de fem vildarne ett ögonblick villrådige i afseende på hvad de borde företaga. De tjöto nu icke längre, men deras flammande

ögon och mordiska uppsyn talade om både mod och stridslust. Det vore orättvist, om man ville frånkänna rödskinnen den mycket värderade och mycket beprisade egenskap, som kallas mod. Få nationer äro så krigiska och ega en sådan tapperhet, som de nordamerikanska vildarne, när dessa någon gång se sig nödsakade att uppträda i öppen strid och icke kunna använda det stridssätt, som de med förkärlek använda — listen.

Vi känna ju Joachim ganska noga och veta, att han var ganska klen i fråga om reflexion, men i så mycket högre grad en handlingens man, en man, som går raskt till ett förelagdt arbete, en man, som icke "sätter handen till plogen och ser tillbaka".

Sådan var Joachim och det var derför icke underligt, om han fann det odrägligt att vänta, tilldess de öfverrumplade indianerne behagade företaga någonting. Dessutom hade han också en viss passion, hvilken vuxit upp i hans ärliga själ, sedan han börjat att lefva i vildmarken — en passion, hvilken i detta ögonblick högt ropade efter att blifva tillfredsställd. Hans passion var af det oskyldigaste slag. Den gälde, såsom vi veta, blott de indianska stridsyxorna.

Medan Edvin Blad laddade sin bössa på nytt, drefs Joachim framåt af sin okufliga åtrå. Han ställde bössan ordentligt mot trädet, som under så lång stund hade tjenat honom till skydd, och trädde djerft fram i ljusskenet från lägerelden.

Lugn som om han gått till en dans med sin käresta eller som om han till det högsta hade haft att befara ett möte med den luftiga elfdrottningen, marscherade han rakt fram till de fem indianerna. Han till och med log ganska välmenande emot dem, den hederlige karlen, och det är möjligt, att om de hade godvilligt offrat åt honom sina "tomahankar", skulle han icke hafva tänkt på att göra dem någon skada. Han var alls icke blodtörstig, den beskedlige Joachim.

Men om Joachim icke kände någon blodtörst, så voro deremot de fem rödskinnen så mycket mera behäftade med denna, den förskräckligaste af all törst, som plågar menniskorna.

Knappt sågo de Joachim framträda, förrän de med lyftade stridsyxor rusade emot honom, naturligtvis troende, att de lätt skulle kunna göra sig qvitt en ensam och obeväpnad fiende. Troligen var det denna glada förhoppning, som gaf sådan kraft åt deras lungor och sådan obeskrifligt falsk ton åt deras strupar, då de samtidigt upphäfde ett nytt tjut af det gamla slaget, som vi redan så väl känna. Då gjorde Joachim den första reflexionen under då innevarande dygn. Han yttrade nämligen så högt, att sergeanten hörde det:

"Jag begriper inte, att fem menniskor här i Amerika kunna skrika värre än ett helt tjog af de bästa klockare hemma i Sverige. Det är verkligen besynnerligt."

Joachim hade just slutat den sista stafvelsen af detta både för rödskinnen och för de svenska kyrkosångarne hedrande yttrande, då apacherne voro honom inpå lifvet. Fem yxor svingades under de gräsligaste åtbörder öfver hans hufvud. Den unge mannens hufvudsvål och hår sväfvade nu i sanning i stor fara att förvandlas till ett indianskt segertecken — en skalp.

Sergeant Blad, som åsåg detta uppträde och först nu slutade laddningen af sin Kentucky-karbin, bäfvade för den fara, som hotade hans stridskamrat. Hade han blott icke fruktat för att af misstag träffa Joachim, skulle han ögonblickligen hafva afskjutit sitt skott och sålunda befriat Joachim från åtminstone en af de fem rasande fienderne. Sådan som ställningen nu var, hade han ingen annan utväg än att skynda fram och blanda sig i handgemänget.

Detta var just hvad han ämnade göra, då han till sin öfverraskning och glädje fann, att hvad Joachim än kunde behöfva, icke behöfde han någon hjelp mot fem apacher.

Se här, huru Joachim redde sig ur den trassliga härfvan!

Då han såg sig omgifven af vildarne och märkte den fara, hvari hans hufvudprydnad sväfvade, fann han, att rödskinnen icke godvilligt skulle tillfredsställa hans passion för deras "tomahankar". Derför såg han sig

tvungen att gripa den ene af de fem, hvilket han också gjorde med en sådan kraft, att det tjutande vidundret tappade tomahawken och kände sig såsom ett viljelöst redskap i den jättestarke ynglingens hand.

Ett ögonblick betraktade Joachim sin fånge, liksom om han hade velat undersöka, hvartill ett dylikt rödskinn väl kunde duga. Antingen hittade han genast svaret på denna fråga eller också tvingade de fyra andra rödskinnens påträngande och deras hotande åtbörder honom till att handla utan reflexion — nog af, han lyftade upp apachen med en lätthet, som om det varit den smidigaste käpp, som växte i skogen, dervid fasthållande honom med ett grepp i den ena sidans skuldra och ett annat i den andra sidans veka lif. Med denna lefvande stridsklubba började han nu gå anfallsvis tillväga. Till höger och venster utdelade han väldiga slag, dervid icke skonande hvarken de delar af den fångne indianens kropp, hvilka tvingades att utdela slagen, ej heller sina motståndares skinande kroppar. Under det att de fyra frie indianerne togo leken på fullt allvar, tycktes Joachim behandla saken såsom ett nöje, en oskyldig och ofarlig förlustelse, af hvilken han endast hade glädje och gamman. Hans bröst skulle hafva varit lifvadt af alldeles samma känslor, om han hade haft en slaga i sin hand och stått hemma på sin f. d. stränge husbondes loge bland rågkärfvarne, i stället för att han nu svingade en grinande indian med sina händer och piskade upp några af den röda rasen.

De förvånade fienderne sökte visserligen till en början att genom sin vighet besegra sin fiendes öfverlägsna styrka. De lutade sig ned för att undgå de väldiga slagen och smyga sig på honom nedifrån. De försökte komma bakom honom, för att genom ett angrepp på hans rygg blifva honom öfvermägtiga. De utförde höga luftsprång, för att anfalla honom ofvanifrån, under det de utstötte det ena hemska tjutet efter det andra. Men allt var förgäfves.

Joachims köld och styrka voro lika beundransvärda. Sergeant Blad, som trädt fram och var en intresserad, fastän sysslolös åskådare af striden, tyckte sig till

och med höra Joachim på sitt vanliga, lugna och godmodiga sätt yttra:

"Ni kunde hafva besparat mig det lilla besväret att göra en ända på edra usla lif. Nå, jag tvår mina händer!"

Fortfarande begagnande den nu nästan liflöse indianens kropp såsom anfallsvapen, tvingade Joachim sina fiender att alltjemt retirera. Härvid gjorde sig den raske ynglingens ordningssinne obevekligt gällande. Han tillät ingen oordentlighet i deras reträtt. Ingen fick vika ur linien eller draga sig åt sidan, ty så snart han märkte ett dylikt uppsåt, svingade han sin kastkropp så, att den på det förskräckligaste sätt drabbade den skyldige, hvilken genast återtog sin plats, för att retirera... ideligen retirera, visserligen blott tum för tum, men dock utan att få stanna ett ögonblick. En korporal, som exercerar konglig svensk beväring kan icke vara mera noggrann, än Joachim var vid denna besynnerliga exercis.

Emellertid hade de fem männen, som befunno sig uppe på höjden, nu nedstigit och stodo på blott några famnars afstånd från platsen, der Joachim kämpade med apacherna.

Sergeant Blad märkte detta, förrän indianerne blefvo varse Tom och hans kamrater, och då han insåg, att han icke längre behöfdes på denna plats, beslöt han att uppsöka de båda flickorna. I detta ändamål aflägsnade han sig och begaf sig in i skogen, dit Gunilla och Anna hade tagit sin tillflykt.

Hvilken var väl Joachims mening med den reträtt, hvartill han tvingade sina motståndare? Huru skulle denna kostliga strid sluta? Dessa och andra frågor af samma slag gjorde sig de fem åskådarne af striden. Med obeveklig kraft dref Joachim apacherna tillbaka i rigtning mot elden, hvilken under hela uppträdet fortfor att brinna. Det var icke en eld af det blygsamma och fredliga slag, som upptändes i en köksspisel i de länder, der civilisationen nära nog utrotat veden. Här förefans icke någon brist på brännbar ved och derför hade indianerne upptändt ett bål af ett par famnars diameter vid dess botten. Det var ett bål, som, om det hade funnits till

på den tiden, då man brukade bränna kättare, skulle hafva varit tillräckligt att förpassa till evigheten ett halft dussin af dessa olyckliga varelser, hvilka fanatism och religiöst vanvett dömde till ett så rysligt dödssätt.

Vi veta icke med visshet, om Joachim någonsin hade läst någon kyrkohistoria, ja, vi äro böjde för att tro, att han icke alls hade någon aning om, att de kristne i fordna dagar hafva bränt upp hvarandra till Guds ära. Under förutsättning, att Joachim icke kände till denna bedröfliga fläck på verldshistoriens duk, vittnar det godt om den unge mannens egen uppfinningsrikhet, att han hade åt de fyra rödskinnen bestämt kättares död. Det var tydligen hans afsigt att drifva dem in i elden och der qvarhålla dem, till dess de funnit sin död i den brasa, som de sjelfve hade upptändt för ett helt annat ändamål.

Ända hittills hade apacherne icke varseblifvit de fem män, hvilka bevittnade denna sällsamma strid. Då förnummo de, att någon talade icke långt ifrån dem, och blefvo derigenom underrättade om, att de icke längre voro ensamme med sin motståndare. Det var Lundbergsson, som yttrade:

"Jag tror verkligen, att han ämnar steka dem."

Indianernes skarpa öron uppfångade detta ljud och då de nu blickade åt sidan, varseblefvo de Joachims vänner. Naturligtvis var denna syn icke glädjande för rödskinnen, icke heller kände de sig deraf uppmuntrade att fortsätta den dessutom fruktlösa striden. Med ett högt och fasaväckande tjut vände de Joachim ryggen, hoppade med otrolig vighet öfver brasan, dervid de säkerligen icke undgingo brännskador, och voro inom få ögonblick försvunna bland träden. Deras tjut upphörde och allt var tyst kring den af våra vänner eröfrade lägerplatsen i skogen.

Emellertid hade sergeant Blad uppsökt det ställe, hvarest de båda flickorna hade dolt sig, i enlighet med det råd, som han sjelf hade gifvit dem. Han fann dem på ett afstånd af omkring tretio fot från den plats, hvarest han och Joachim hade befriat dem från deras band.

Då Anna hörde ljudet af sergeant Blads steg, som

nalkades deras gömställe, darrade hon af förskräckelse och hviskade till sin mera modiga väninna:

"Min Gud! Nu komma de förfärliga vildarne. Låtom oss fly!"

Gunilla lutade fram sitt sköna hufvud, för att se efter, hvem det var som nalkades deras fristad, och igenkände utan svårighet sergeanten, hvars höga och kraftiga gestalt aftecknade sig mot det från lägerelden kommande eldskenet.

"Var lugn, Anna!" yttrade hon. "Det är vänner, som komma."

Sägande detta, drog hon Anna med sig fram från skuggan af det träd, bakom hvars stam de hade dolt sig.

I de hjertligaste ord lyckönskade Edvin Blad de unga flickorna till deras befrielse och mottog af dem lika hjertliga uttryck af deras tacksamhet. Derefter yttrade Gunilla:

"Är striden nu slutad?"

"Åhnej, Joachim slås ännu med vildarne."

"Hvad? Han ensam? Och ni?..."

Gunilla tystnade, förlägen öfver sin egen tanke.

"... hjelper honom icke, menade ni? Jag försäkrar er, att den raska karlen ensam reder sig mot de fem rödskinn, som icke stupade för våra kulor."

"Ah! det är ju en mot fem!"

"Ja, visserligen, men om det skulle behöfvas, har Joachim fem orädda bundsförvandter i sin närhet."

"Såå? Hvilka, min herre?"

Der äro Tom och Kit, Jäger samt herrarne Lidén och Lundbergsson."

Då Gunilla och Anna hörde detta, utropade de båda på en gång:

"Min far!"

"Ja, och för att öfvertyga eder derom, att ingen fara är på färde, så låtom oss nalkas stridsplatsen!"

Utan att göra några invändningar, följde de unga flickorna Edvin Blad tillbaka till den af indianerne öfvergifna lägerplatsen.

Under det de gingo, hviskade sergeanten till Gunilla:

"Ni är särdeles benägen att hysa ofördelaktiga tankar om mig."

Hade det varit mindre mörkt i skogen, skulle sergeant Blad hafva sett Gunillas kinder öfvergjutas af en högröd rodnad, under det hon stammande svarade:

"Jag?... Huru?... Jag tror mig icke hafva gifvit er anledning till en sådan tanke om mig."

Gunilla var verkligen medveten om, att det hon nu sade icke var öfverensstämmande med sanningen, men icke ginge det an att erkänna sin svaghet inför *honom!*

"Medgif", yttrade Blad, "att ni nyss trodde mig hafva varit tillräckligt feg att öfvergifva Joachim i en verklig fara!"

"Nej, nej... nej!"

De unga menniskorna hade icke tid att yttra mera om denna sak, ty just nu framkommo de till skådeplatsen för striden mellan Joachim och rödskinnen. Deras ankomst skedde just i det ögonblick, då indianerne företogo sin plötsliga och snabba flykt.

Der stod nu Joachim med indianen i sina händer och måste med förtret åse, att rödskinnen undflydde det grymma öde, som han hade ämnat dem. Den eljest lugne och godmodige ynglingen kände sig nu verkligen en smula harmsen — en känsla, hvilken, som man vet, älskar att på något våldsamt sätt utbryta. Joachim slungade den fångne apachen med en förfärlig styrka till jorden. Detta var hans sätt att gifva vreden luft och sålunda fick rödskinnet, oaktadt de goda tjenster hans kropp hade bevisat Joachim under striden, umgälla de fyra öfriges förargliga tilltag att rädda lifvet genom flykten.

Utan att bekymra sig vidare om det på marken liggande rödskinnet, gick Joachim bort och upptog tomahawken, som af samme indian hade blifvit tappad redan vid stridens början. Efter att några ögonblick hafva betraktat vapnet, utropade han:

"Detta är den sjunde!"

Derefter stack han med en belåten min stridsyxan ned i sin vida ficka. Hans ljufva belåtenhet tycktes

dock vara blandad med några bittra känslor, ty han mumlade:

"Det var i alla fall skada, att de andre skulle fly. Hade jag fått dem i mitt våld, så hade jag nu haft elfva tomahankar."

Sedan blickade han under djupt begrundande in i elden och utropade, liksom om han plötsligt hade funnit en god idé:

"Nå, bättre lycka nästa gång, sa' Jacob Ärlig!"

Ingen af de öfrige bekymrade sig i denna stund om hvad Joachim företog sig eller hvad han yttrade.

Gunilla och Anna hade, så snart de varseblefvo Lundbergsson och Lidén, skyndat till dem och egnat dem den barnsliga kärlekens ömma smekningar. De båda männen kände varma tårar framträngå i ögonvrårna och besvarade sina döttrars ömhet med en värme, som stod i direkt proportion till den ångest, som under den föregående dagens lopp hade betungat dem.

De öfrige voro stumma åskådare till denna rörande scen.

"Nej", utbrast slutligen Tom Collins, "det går icke an, att vi qvardröja här längre, mina vänner!"

"Och hvarför icke?"

"Emedan de fyra rödskinnen kanske befinna sig i vår närhet."

"Nå, och om så skulle vara?"

"De kunna då när som helst skicka oss en kula eller en pil från buskarne, och det vore föga angenämt för den, som de utsåge till skott-tafla. Låtom oss derför icke dröja här längre!"

"Hvad skola vi göra med rödskinnet der?"

Denne fråga gälde den af Joachim till vapen begagnade vilden, hvilkens redan sönderbråkade kropp blifvit ännu mera skadad genom den våldsamhet, hvarmed Joachim kastade honom ifrån sig.

Tom trädde närmare, lutade sig ned öfver honom, liksom om han ville undersöka hans skador. Då Tom Collins få ögonblick derefter reste sig upp, yttrade han sakta:

"Död!"

Det arma rödskinnet hade verkligen uppgifvit andan eller också var hans skicklighet i förställningskonsten så högt uppdrifven, att han förmådde bedraga Tom Collins genom att gifva sig utseendet af att vara död. Dermed må nu hafva förhållit sig huru som helst, så voro nybyggarne och deras vänner, bäfverjägarne, alltför mycket sysselsatte med andra tankar, för att egna någon uppmärksamhet åt apachen.

Utan svårighet insågo nybyggarne klokheten af det råd, som Tom Collins hade gifvit dem, att aflägsna sig från platsen, för att undvika ett möjligen inträffande anfall af de i skogen dolda indianerna. Desse voro visserligen underlägsna till antalet, men skulle likväl kunna tillfoga skada, om de, dolda af trädstammar och talrikt förekommande buskar, ville använda sina bågar eller bössor, ifall de voro beväpnade med vapen af det senare slaget, hvilket våra vänner icke med säkerhet visste. I alla händelser var en vildes pil icke att förakta.

"Nå, låtom oss då i Guds namn uppsöka vår egen lägerplats!" ropade sergeant Blad. "Der skola vi väl vara frie från dem, åtminstone så länge mörkret räcker."

Just då sällskapet bröt upp, hördes ett egendomligt, svagt hvinande ljud, hvilket föranledde Tom Collins att vända sig om. Ljudet förorsakades af några af rödskinnen afskjutna pilar, hvilket tillräckligt bevisade, att Toms misstanke varit grundad.

"Se upp!" ropade bäfverjägaren.

En pil borrade sig med ett egendomligt surrande, förorsakadt af skaftets vibrationer, in i Joachims hufvudbonad, utan att dock tillfoga den raske ynglingen någon skada. Lika oskadlig var den pil, som flög förbi, högt öfver våra vänners hufvuden, och den, som träffade sergeant Blads jagtväska. Den fjerde pilen uppfångade Tom Collins med handen, hvilket vi anse så mycket mera värdt att omtala, som detta vapen skulle hafva träffat Gunilla i hjertat, om icke bäfverjägarens skarpa och snabba blick samt hans säkra hand hade afvändt olyckan från henne.

Tom Collins vände sig till Kit och yttrade dessa ord:

"Skjut på den der albusken, som står till höger om eken!"

I samma ögonblick lade han sjelf karbinen till kinden och vidrörde trycket. Kits skott kom blott en hundradels sekund senare, så att det för nybyggarnes öron var omöjligt att särskilja den ena knallen från den andra.

Ett gräsligt tjut, som höjdes från den af Tom utvisade punkten, vittnade derom, att de båda skotten hade icke varit utan verkan.

"Nu fort härifrån!" befalde Tom Collins och ilade i förväg för sina vänner, som skyndsamt följde efter.

Då Tom Collins ansåg det vara allt för besvärligt för qvinnorna att stiga uppför den branta åsen, ledsagade han nybyggarne utefter foten af bergshöjden och efter en halftimmes vandring befunno alla sig i säkerhet på den plats, som redan före mörkrets inbrott hade blifvit utsedd till lägerplats för natten.

Här slog man sig ned på gräsmattan, men för att icke locka rödskinnen till stället och blifva af dem uppvaktade med lömska pilskott, upptände man icke någon eld, utan föredrog att i mörkret invänta dagens inbrytande, hvilket icke kunde låta vänta på sig särdeles länge.

Ingen tänkte numera på att sofva.

"Berätta oss, min flicka", yttrade Lundbergsson till Gunilla, "huru ert äfventyr aflupit ifrån början."

Den unga flickan var genast villig att efterkomma sin fars önskan och man kan väl förstå, att äfven de öfriga nybyggarne och de båda bäfverjägarne lyssnade med uppmärksamhet och intresse till hennes ord.

"Det behöfves i sanning icke mycket lång tid, för att berätta hvad som händt oss, emedan vårt äfventyr i sjelfva grunden är fattigt på händelser. Som I veten, gingo jag och Anna tidigt om morgonen till Fogelsångsdalen för att plocka blommor och lyssna till sångfoglarnes tjusande melodier. På vägen till Fogelsångsdalen upptäckte vi ingenting, som var egnadt att ingifva oss några farhågor eller afskräcka oss från vårt företag. Under muntert skämt och förtroligt samtal skyndade vi framåt på den välkända gångstigen och uppnådde dalen i den gladaste sinnesstämning. Ack, innan lång tid

förflutit, skulle vår glädje förbytas i förskräckelse och fasa!

Vi hade just satt oss ned, sida vid sida, under skuggan af ett lummigt bokträd, då jag såg ett eldrödt ansigte blicka fram mellan löfverket i ett snår några alnar ifrån oss. I det röda, vilda och grymma ansigtet lyste ett par hemska ögon, glödande som kol. Att denna plötsliga och oväntade syn ingaf mig den lifligaste fruktan, det behöfver jag väl knappt nämna. Min bäfvan meddelade sig åt Anna, som, utan att veta hvarom fråga var, ty hon hade ännu icke sett vilden, tryckte sig närmare till mig och oroligt frågade efter orsaken till mitt upprörda tillstånd. Jag ville svara på denna fråga, men hindrades i utförandet af denna min afsigt genom de händelser, som nu snabbt följde på hvarandra. Det röda ansigtet efterföljdes snart af en lika röd kropp, prydd på det förfärligaste sätt. En indiansk krigare stod framför oss ... en, sade jag, men det var icke en, det var ett halft tjog, alla lika grymma till sin uppsyn, lika glödande till sina blickar och lika pråligt och förfärligt utstyrda. Emellertid behöll jag tillräcklig sans, för att uppmana Anna till att fly med mig. Vi skyndade upp från våra platser och ilade från tufva till tufva i den barnsliga förhoppningen, att våra fiender icke skulle vårda sig om att förfölja oss. "Hvad skola de väl företaga sig med ett par qvinnor?" menade jag och sökte äfven att ingifva Anna samma förhoppning, som jag trodde mig sjelf hafva rätt att hysa.

Mina förhoppningar blefvo emellertid snart gäckade. Alla de tio indianerne började förfölja oss och hvad var naturligare, än att de snart skulle upphinna oss? Just i det ögonblick, då jag märkte, att Annas krafter voro uttömda, fattades jag kring lifvet af ett rödskinn, hvars fläsande andedrägt strömmade öfver min kind och ingaf mig en obeskriflig fasa. Anna hade i samma ögonblick blifvit gripen af en annan.

Anna låg afsvimmad och sanslös i en indians armar, och det som i denna stund förorsakade mig det största bekymret, var min oförmåga att bispringa Anna, som så väl hade behöft min hjelp. Indianerne buro oss

till sin lägerplats, ett otillgängligt snår, i hvilket man endast från en enda sida kunde inkomma. Här nedlade de oss i närheten af en eld, vid hvars värme de rostade några bitar kött.

Det lifligaste samtal började mellan rödskinnen. Jag darrade, ty jag visste, att deras öfverläggning gälde mig och min väninna, och jag förstod, att i denna stund afgjordes öfver vårt lif eller död, utan att jag var i stånd att få hafva ett ord med i laget. Denna rådplägning räckte ganska länge och då de grymme krigarne icke genast efter dess slut dödade oss, trodde jag mig kunna sluta dertill, att man ärnade föra oss hem till stammens byar. I denna tanke styrktes jag ännu mera, då vildarne räckte oss hvardera ett stycke rostadt kött, som vi likväl vägrade att mottaga. Det var tydligt, att de icke skulle räckt oss föda, om det icke hade varit deras önskan att uppehålla våra lifskrafter.

Slutligen skulle vi bryta upp. Till en början var det indianernes mening att låta öss gående åtfölja truppen, men som Annas svaghet hindrade henne att marschera så fort, som vildarne önskade, sågo desse sig tvungne att bära oss, på det att vi icke måtte fördröja deras tåg, angelägne som de voro att snarast möjligt hinna långt bort från den plats, der de gripit oss. Ehuru rödskinnen voro starka karlar, blefvo vi dock i längden för tung börda, att en indian skulle kunnat hela tiden bära en af oss. De måste derför ständigt göra ombyte, så att vi vandrade från den ene till den andre. Jag har icke skäl att klaga öfver den behandling, de läto oss vederfaras, om jag undantager, att de, när de slogo läger om aftonen, hårdt sammansnörade våra händer och fötter. Detta var förmodligen, från deras sida sedt, ett nödvändigt försigtighetsmått, öfver hvilket jag således icke bör klaga.

På ett ställe stego rödskinnen ned i en bäck och vandrade i vattnet ett långt stycke tillbaka, innan de åter stego upp på det torra, hvilket då skedde på andra stranden. Ehuru jag förstod, att detta var en list, genom hvilken de ville vilseleda er, ifall I skulle förfölja dem, saknade jag likväl medel att fästa er uppmärksamhet

derpå och underrätta er om den väg, I borden taga. Men när vi vid middagstiden gjorde halt midt i skogen, beslöt jag att så förbereda mig, att jag, i den händelse de skulle förnya sin list, skulle kunna gifva er något tecken. I min klädningsficka hittade jag ett litet pappersblad, Anna var lyckligtvis försedd med blyerts och jag sammanrafsade några rader, medan vi voro obemärkta. Detta mitt arbete blef emellertid afbrutet derigenom, att ett af rödskinnen slog sig ned i vår omedelbara närhet, tydligen i ändamål att noggrannare bevaka oss. Jag gömde hastigt mitt papper och blyertsen i klädningsfickan.

Efter en timmas hvila bröto indianerne åter upp. Vi hade tillryggalagt en lång vägsträcka, då rödskinnen plötsligt vände om och vandrade samma väg tillbaka. Detta återtåg i de redan trampade spåren räckte dock icke längre än omkring en fjerdedels timma. Indianerne stannade vid ett tjockt och till utseendet ogenomträngligt snår. Det var tydligen deras mening att genombryta detta, för att ännu en gång leda er vilse. Lyckan gynnade utförandet af min föresats att på denna plats kasta det påbörjade brefvet till underrättelse för er. Jag hade det redan i handen och väntade blott på lägligt tillfälle att släppa det ned på gångstigen. Lyckligtvis skulle den indian, som bar mig, vara den sista i ordningen att genomtränga den i snåret bildade öppningen. Jag öppnade handen och släppte det lilla papperet, som ljudlöst föll till marken. Ett ögonblick senare befann jag mig på andra sidan om snåret. I hittaden väl min skrifvelse?“

“Ja, min raska flicka!“ utropade Lundbergsson. “Och tack vare detta lilla bref af din hand blef det oss möjligt att så skyndsamt upphinna rödskinnen och befria er.“

“Nå, det gläder mig“, fortfor Gunilla. “Rörande återstoden af vår färd är föga att säga. Vi slogo läger vid foten af höjden, blefvo bundna till händer och fötter och hade i detta föga afundsvärda tillstånd tillbringat flera timmar, då sergeant Blads hviskning underrättade mig om vännernas närhet och den annalkande befrielsetimmen. Det öfriga veten I.“

"Vi?" utropade Jäger. "Nej, i sanning, vi veta ingenting af det som tilldrog sig, sedan Joachim och Blad aflägsnade sig från den position, som vi hade intagit på höjden. Huru gick du till väga, min käre Blad, vid sjelfva befrielseverket? Vi veta endast, att vi tillbringade ett par högst oroliga timmar deruppe, innan Annas och Gunillas plötsliga uppspringande och försvinnande i skogen underrättade oss om framgången af ditt företag."

Sergeant Blad måste nu i sin tur förtälja, huru han utfört uppdraget att befria de sköna fångarna.

Dessa berättelser upptogo så rundlig tid, att morgonen redan hade inbrutit, innan sergeant Blad hade slutat. Det var nu så ljust, att man utan svårighet kunde vägleda sig till och med i den djupa och dunkla urskogen. Då man icke hade mera att uträtta på denna plats, enär ändamålet med nybyggarnes tåg hade blifvit vunnet, så begaf man sig ofördröjligen på hemvägen. Denna gick fortare nu, än då man föregående dag tågade samma väg i motsatt rigtning, ty man kände nu bättre den kosa, som man borde taga.

Klockan var omkring elfva, då den lilla skaran passerade genom Fogelsångsdalen, och vid middagstiden drogo befriarne och de befriade under befolkningens jubel in i kolonien Fridhem.

XX.

Prairien brinner!

Vi känna oss nu manade att, innan vi fortsätta beskrifningen af de händelser, som timade i Fridhem, uppsöka den afdelning af nybyggarne, bland hvilka Josef Nilsson och hans fagra dotter Elin befunno sig.

Då vi senast voro i deras sällskap, sågo vi dem redo att färdas genom vildmarken, för att, sedan de förlorat sina båtar, på denna mera besvärliga och mödosamma väg upphinna kolonien. Alla deras tillhörigheter fördelades lika på tre af hästarna och på den återstående skulle Elin färdas. De fyra männen deremot skulle tåga till fots genom vildmarken.

Ett par dagar låta vi dem på egen hand utföra denna färd och uppsöka deras läger på prairien en morgon, innan solen har uppstigit öfver horisonten. En grupp af vilda plommon- och körsbärsträd har utgjort deras skydd under natten, taket öfver deras hufvuden. Denna trädgrupp befann sig på sjelfva slätten. Ingen upphöjning i marken, ingen kulle, från hvilken man lättare hade kunnat öfverskåda prairien, hade erbjudit sig åt de trötta resenärerna, då de föregående afton öfverraskades af mörkret.

Gamle Örnöga, outtröttlig som alltid och föga aktande någon möda, hade vakat hela natten öfver lägrets säkerhet. Så snart morgonrodnaden visade sig vid den östra himlaranden, hade han väckt de slumrande och uppmanat dem att göra sig redo till affärden. Sjelf ledde han hästarne under tiden till en närbelägen vattenpöl, hvilken sommarsolen ännu icke hunnit uttorka.

Nu stodo Elin och Richard försjunkna i betraktan-

det af soluppgångens storartade skådespel. Äfven i sin beundran för det sköna i naturen voro de unga menniskorna förenade genom sympatiens ljufva band. Den syn, som mötte deras ögon, var också i sanning beundransvärd.

I de östra trakterna af det majestätiska himlahvalfvet lyste en skär rodnad. Liksom vid ett norrsken långt uppe i norden sköto rosenfärgade ljusstrålar från himlaranden upp mot zenith. Med hvarje sekund tilltog morgonrodnaden i klarhet, ljushafvet blef allt mera strålande och på hvarje stråle simmade sprittande, etheriska skatter af guldskimrande ljus. Under detta lysande färgspel var den plats, der Anna och Richard stodo, försänkt i en mystisk halfdager — en omständighet, hvilken förlänade ett förökadt behag åt skådespelet vid himlaranden.

Då visade sig den första atomen af solens guldglänsande skifva öfver horisonten. Himlahvalfvets rosenfärg öfverdrogs af ett guldgult, genomskinligt dok och de yra dansande ljusvågorna banade sig en väg till de båda betagna åskådarnes ögon. Omärkligt höjde sig solskifvan allt mer och mer öfver horisonten, allt starkare blef dess sken, allt ljusare blef det omkring Richard och Elin. Det föreföll dem, som om det också på samma gång blifvit ljusare inom dem, som om de först nu hade fått en rätt föreställning om det gudomliga väsendets outtömliga rikedom af skönhet, storhet och magt. De kände inom sig den beundran för naturens prakt, hvilken leder det fromma sinnet närmare till Gud, men understundom, såsom hos vännen Jäger, bringar menniskan till att dyrka naturen sjelf i Guds ställe.

Morgonluften var frisk och sval. Den föregående dagens qvalm och hetta hade under natten bortdunstat, förflygtigats. Ingenting uppväger intrycket af en sådan sommarmorgon, ingenting är så välgörande för kropp och själ, som de friska morgontimmarne. Hvilken stor förlust göra icke de allra flesta af den civiliserade verldens förfinade menniskor, då de i sin bädd tillbringa dygnets skönaste timmar, i stället för att vara uppe med solen och dricka helsa i fulla drag ur den friska, damfria, rena morgonluften!

Richard och Elin kunde icke nog för hvarandra prisa hvad de sågo, hvad de erforo, hvad de njöto. Icke nog med soluppgångens prakt! Prairien hade oändligt mycket annat, som förtjenade och tilldrog sig deras uppmärksamhet.

En frisk vind strök fram öfver den oändliga slätten, hvars manshöga gräs, sakta susande, böjde sig och reste sig åter, liksom om hvarje grässtrå hade velat hembära åt dagens strålande drott sin ödmjuka hyllning. Prairien, hvilken under nattens timmar varit nästan fullkomligt tyst och liflös, började småningom uppfyllas af lif. Djur af oändligt många slag, lynnen och gestalter vaknade upp ur sin slumrande dvala. Här hördes de vilda kalkonerna "kackla" — ja, Elin såg till och med en skymt af de stolta djurens praktfullt glänsande fjäderdrägt under närmaste träd, hon såg, huru de framsträckte sin hals ur den nattliga fristaden och efter en hastig, men omsorgsfull toilett gingo till utförande af sitt dagsarbete, som gälde tillfredsställandet af behofvet af dagligt bröd. Den fega, men blodtörstiga cuyoten skyndade att gömma sig undan för solen, hvars ljus var besvärande för hans onda samvete. Samtidigt sågs en svartraggig björn med klumpiga språng ila öfver prairien bort i rigtning mot närmaste skog, der han ärnade dölja sig, till dess nästa natt kallade honom till förnyade blodsdåd bland de svagare djuren. På afstånd hördes bufflarnes råmande. En hjord af hjortar ilade förbi på ganska kort afstånd, med tillbakalutade hufvuden, liksom om de ville öppna ett ännu friare tillträde för den friska luften att inträngа i deras lungor. Vilda hästar, antiloper, vargar, panthrar och många andra djurslag, som vi icke här kunna hinna uppräkna, visade sig för de förtjuste åskådarne af det lifliga panorama, som på prairien förevisades i den tidiga morgonstunden.

Det finnes en talrik familj af små lifliga varelser, som, ehuru de tillhöra de mera obemärkta stånden inom djurverlden, likväl vilja njuta af lifvet i lika mått, som de större. Jag tror verkligen, att öfver hufvud finnes det ingen varelse i hela skapelsen, hvilken till den höga grad njuter af lifvet, som den lilla, obetydliga insekten. Hans

lif är kort, hans område trångt, men han begagnar väl både det ena och det andra, ja, jag måste bekänna, att den njutningslystna lilla varelsen eger en kraft och en uthållighet, som man aldrig skulle i proportionelt lika grad kunna finna hos till och med de efter njutning allra mest fikande ibland de större djuren. Jag har sett en liten fluga följa ett snälltåg hela vägen från Malmö till Eslöf — öfver tre mil — utan att blifva en enda tum efter. Oupphörligt surrade hon utanför fönstret och jag kände mig frestad att tillropa henne ett "bravissimo!" — då jag kom att tänka på, att hon troligen icke förstod mitt tungomål, och derför inskränkte jag mig till att undra, hvad den lifskraftiga lilla varelsen väl månde vänta sig för en njutning uti denna ohyggliga, tråkiga jernvägsvagn, och jag slutade med att antaga såsom afgjordt, att flugans käraste, oåtkomlig för mina blickar, begagnade sig af jernvägen, utan att hafva löst passagerarebiljett, och att det var derför som den outtröttliga lilla varelsen följde med trainen så troget.

Richard och Elin blefvo snart vittne till det egendomliga fenomenet af insektverldens uppvaknande. Det var i samma ögonblick, som solens strålar började utsända sina glänsande ljusströmmar öfver den redan af däggdjuren och foglarne lifvade slätten. Liksom framkallade genom ett slag af en fés trollspö, började de lustiga små djurens otaliga skaror flyga, hoppa, gå, krypa och surra omkring bland blommor och gräs, i träden och på marken, uppe och nere, till höger och venster — öfverallt! Medan myran traskade omkring i mullen, höjde den brokiga fjärilen sig upp i luften, beskattande blomma efter blomma, emellanåt tagande sig ett välgörande luft- och solbad. Under det gräshopporna sutto gömda bland gräset och trakterade grannskapet med sin föga melodiska sång, samlade bien honung ur de för morgonljuset och solvärmen öppnade blomkalkarna — de förra voro, sade Elin, genom sina ihärdiga men förfelade försök i sång och musik en bild af menniskor, som genom eget eller andras fel råkat in på en lefnadsbana, der de icke passa och hvarest de ingenting kunna uträtta — de senare deremot, bien, tycktes henne afbilda

den menskliga fliten, hvilken sällan saknar sin ljufva belöning, liksom biet sällan besöker en blomkalk utan att finna honung.

Nattens stillhet var icke mer — på prairien hade det högljudda, rörliga lifvet tagit sin början.

Örnöga återvände med de vattnade hästarne. Under hans bortovaro hade Josef Nilsson upptändt en liten eld för att tillreda frukosten — en enkel måltid, vid hvilken Elins skicklighet i matlagningskonsten alldeles icke behöfde ställas på prof. Ett stycke maisbröd och litet kaffe, se der alltsammans!

Det är blott gourmanden, som älskar att draga ut på tiden med sina måltider, det är blott vid det välförsedda, under utsökta rätter dignande bordet, som man glömmer sig qvar. Våra vänner deremot kände sig alldeles icke frestade att förlänga sin måltid utöfver hvad som var nödvändigt. Snart voro kokkärlet och de enkla porslinssakerna åter inpackade tillika med alla de öfriga föremål, som fast och säkert fastsnörades på hästryggarna. Elin besteg sin gångare och det lilla sällskapet tog afsked af plommon- och körsbärsträden, hvilka efter en halftimmes färd icke längre voro synliga.

I spetsen gick Örnöga vid Josef Nilssons sida, derefter Per Eriksson helt ensam och eftertruppen utgjordes af Elin och Richard, den förra till häst och den senare gående vid hennes sida. Man följde en af de otaliga buffelvägarna, som på prairien korsa hvarandra i alla rigtningar. Om våra vänner hade haft tillräcklig tillgång på hästar, så skulle de kunnat färdas betydligt fortare, än nu var händelsen, ty huru raskt de fyra fotgängarne än marscherade och huru outtröttliga de än voro, skulle likväl en häst, som icke burit annat än sin ryttare, hafva kunnat skynda framåt med tio gånger så stor hastighet.

Vägen ledde dem ofta förbi ställen, hvarest ett gulbrunt däggdjur satt på sina bakfötter och solade sig framför öppningen till en jordhåla. Då nybyggarne nalkades dessa djur, uppgåfvo de ett gällt tjut och tycktes vara hågade att sätta sig till motvärn, om någon ville

försöka att tillfoga dem någon skada, men vid närmare eftersinnande togo de snabbt sin tillflykt in i hålan.

"Hvilket underligt litet djur!" utropade Elin, hvilken intresserade sig för allt det nya, som naturen i dessa trakter hade att visa henne. "Detta djurs utseende är ingalunda egnadt att väcka förtroende, men säkerligen har det likväl sin mission att uppfylla i skapelsens stora samhälle. Jag har alltid tyckt det vara synd om de djur, hvilka äro vanlottade i afseende på det yttre."

"Ja", svarade Richard, i det hans ärliga öga med ett uttryck af beundran och varm tillgifvenhet upplyftades till den unga flickans anlete. "Ja, det synes äfven mig vara orättvist att hata och afsky eller till och med förfölja, misshandla och döda ett djur blott derför att det har ett fult och i våra ögon afskräckande utseende."

"Hvem vet för öfrigt, om icke detsamma, som synes oss vara fult, skulle blifva till och med vackert, om vi kunde se det med friare blick, med mindre partiska och mera fördomsfria ögon?"

"Måhända!" svarade ynglingen tankfullt.

"Vet du, hvad det der lilla gulbruna djuret med de korta öronen och de besynnerliga framtassarne heter?"

"Nej, men Örnöga vet det säkert."

Richard ropade an den gamle indianen och omtalade för honom Elins önskan att få veta djurets namn.

"Det är prairiehunden", svarade Örnöga.

"Bor han inne i dessa hålor?" ropade Elin.

"Ja, min sköna ros!"

"Har han sjelf gräft ut dem?"

"Ja, och hans framtassar, som äro egendomligt formade, hafva dervid varit hans enda verktyg."

"Det är i sanning underbart!" utropade Elin.

Så fortföro Elin och Richard att samtala med hvarandra, under det tåget färdades framåt. Äfven Örnöga och Josef Nilsson utbytte understundom några tankar. Per Eriksson deremot sade ingenting, troligen af den orsaken, att ingen brydde sig om att tilltala honom. Här, såsom öfverallt eljest, var nämndemannen icke gerna sedd. Särskildt kände Elin en instinktlik fasa för karlen — en känsla, för hvilken hon icke sjelf förmådde angifva

någon orsak. Ehuru hon tusende gånger hvarje dag förebrådde sig sjelf den antipati, som hon kände, skulle det varit henne omöjligt att tilltala Per Eriksson. Denne å sin sida tycktes deremot vara lifvad af helt andra känslor mot Elin, åtminstone om man finge döma af de kärliga blickar, med hvilka han emellanåt hedrade och förskräckte henne. Stundom tilltalade han henne äfven och då alltid under åtbörder, som icke otydligt lade i dagen, att han önskade ställa sig in hos den sköna flickan. Det var säkerligen endast Richards oupphörliga närvaro vid Elins sida, som hindrade nämndemannen att städse uppvakta henne.

I det ögonblick, då det lilla sällskapet bestigit en kulle, på hvilken några teakträd växte, stannade Örnöga, hvilket föranledde äfven de öfriga att hejda sin färd. Man trodde, att indianen ville hvila några minuter under teakträdens svalkande skugga.

"Här var skönt och behagligt!" utropade Elin, under det hon torkade några svettdroppar från sin panna.

"Ja, min sköna", sade Per Eriksson med en kärlig blick, "hvem skulle icke vilja för hela lifvet omgifva er med det som är skönt och behagligt!"

Elin vände sig bort ifrån nämndemannen och vårdade sig icke om att besvara hans ord. Troligen var det Per Erikssons blick, som gjorde det så svårt för henne att tilltala honom. Hon hade en obestämd aning om, att karlen dolde något för henne obehagligt syfte bakom sina smäktande blickar samt hala åtbörder och ord.

Hon vände sig derför till Richard, då hon sade:

"Solhettan börjar redan att blifva besvärlig."

"Ja, i san..." ville denne svara, men han afbröt sitt tal af den anledning, att han såg Elins fader och Örnöga föra ett hviskande samtal med hvarandra, under det att de tycktes med mycken uppmärksamhet betrakta den framför dem liggande horisonten. I stället för att fullborda sitt tal, yttrade han:

"Någonting ovanligt månde vara på färde. Låtom oss nalkas din far och indianen!"

"Hvarom är frågan?" sporde Richard, sedan Elin och han förflyttat sig fram till Josef Nilsson och Örnöga.

Den senare utsträckte med en rörelse, full af värdighet, sin hand och utpekade en punkt vid himlaranden, sägande:

"Prairien är icke menniskotom!"

"Ah!"

Richard beskuggade sina ögon med handen för att bättre kunna urskilja hvad som fans på det utpekade stället.

"I sanning!" utropade han, efter att en stund hafva ansträngt sina ögon. "Jag ser två menniskor. De peka hitåt, liksom om äfven de hade varseblifvit oss."

"Är det indianer?" frågade Per Eriksson, under det att en askgrå blekhet öfvertäckte hans ansigte — ett tydligt tecken till fruktan.

"Nej!" svarade Örnöga allvarligt. "Det är icke röde män."

"Alltså hvita?" utropade Elin. "Då är ju ingen fara."

Örnöga svarade blott:

"Det finnes blekansigten, som äro vildare och mera farliga, än det grymmaste rödskinn, hvars moccasin trampar vildmarken."

Josef Nilsson och Richard utbytte ett betydelsefullt ögonkast, hvarefter de nästan samtidigt utropade:

"Stiman och Lundgren!"

Var det väl troligt, att det kunde vara Grin-Ola och Late-Mats? Var der ens en möjlighet, att desse kunde hafva undsluppit det fängelsestraff, hvartill de hade blifvit dömde af domaren i Madison? Afståndet var för långt att kunna afgöra denna fråga med visshet, ty man kunde icke urskilja de båda menniskornas anletsdrag. Emellertid syntes det vara säkert, att de båda gestalter, som man nu såg vid horisonten, voro desamme, hvilka man hade sett om natten i den "fridfulla dalen", och den omständigheten, att den ena gestalten var lång och smärt, men den andre kortare och tjockare, gjorde det icke otroligt, att man verkligen här såg framför sig Grin-Ola och Late-Mats.

Dessa båda menniskors närvaro på prairien gaf våra vänner ganska mycket att tänka på och föranledde ett

lifligt samspråk, under det att man nu fortsatte den för ett ögonblick afbrutna färden.

"Hvad ärende kunde de väl hafva här?"

Denna fråga, framkastad af Josef Nilsson, sökte man förgäfves besvara på ett nöjaktigt sätt. En sak tycktes emellertid vara tydlig och klar, nämligen att de båda runnarne förehade planer till att skada Josef Nilsson och hans sällskap. Hvad de ärnade företaga och huru de skulle sätta sina planer i verket, det var emellertid tillsvidare en oupplöst och oupplöslig gåta. Dock skulle det icke dröja alltför länge, innan de fingo visshet i denna sak.

De hade nämligen icke fortsatt sin resa under ytterligare en fjerdedels timme, innan Örnögas skarpa hörsel uppfångade ett aflägset buller, som han dittills under deras färd icke hade hört på prairien. Ännu var bullret dock så aflägset, att de öfrige, mindre erfarne och mindre vande som de voro, ännu icke uppfångade det.

Genast stannade Örnöga och lutade sig ned samt lade örat till jorden. Richard, som insåg att något var på färde, lade sig äfven ned för att lyssna.

Marken fortplantade ljudet bättre än luften, så att Richard utan svårighet hörde liksom ett aflägset brusande.

"Ett vattenfall!" utropade han.

Örnöga reste sig upp.

"Nej, unge man, det är icke något vattenfall."

"Min Gud! Hvad är det då?"

"Prairien brinner!"

Förstodo väl de öfrige hela den förfärande betydelsen af dessa den gamle indianens med allvarlig röst uttalade ord? Visste de väl, att en prairiebrand är detsamma som en viss och säker död för icke blott de tusentals djur, hvilka lefva på prairien, utan äfven för de menniskor, som tillfälligtvis uppehålla sig der eller tåga derigenom? En ryttare på den snabbaste häst skulle icke kunna undgå de med rasande fart framstormande lågorna. Skapelsens herre faller ett lätt rof för det rasande elementet, som af ingenting låter sig hejda eller ens fördröjas.

En prairiebrand uppstår af olika orsaker. En vårdslöst upptänd lägereld är ofta anledningen dertill. Stundom glömmer man att vid aftågandet släcka den eld, kring hvilken man tillbringat en kylig natt eller vid hvilken man tillredt sin mat. Ett luftdrag eller en storm uppstår, som kringsprider gnistor eller bränder, och då dröjer det sällan länge, innan hela det vidsträckta gräsfältet står i låga. Understundom händer det äfven, att indianerne med uppsåt förorsaka en prairiebrand. Detta kan då hafva olika anledningar. Än vilja de om våren afbränna det fjorgamla gräset, för att skaffa sina hästar nytt bete. Än vilja de bana sig en beqvämare väg, än de som blifvit trampade af bufflar. En annan gång tända de eld på prairiegräset, för att uppbränna en fiende, hvilken de finna sig icke kunna på annat sätt öfvervinna.

Det var alltför sannolikt, att den prairieeld, hvilken Örnöga sade sig märka, hade blifvit till nybyggarnes förderf föranledd af Grin-Ola och Late-Mats, ifall det verkligen var desse uslingar, som våra vänner nyss hade sett på prairien.

Småningom blef det ovanliga ljudet förnimbart för öronen utan att man behöfde luta sig ned till jorden. Det hördes såsom susandet af en orkan. Efter korta mellantider förnummo de ett doft brakande, liksom när ett af elden förstördt hus störtar tillsammans i ruiner. Slutligen upptäcktes äfven vid horisonten en vidt utbredd rök, hvilken blott alltför tydligt bevisade, att Örnögas mening om saken var öfverensstämmande med verkliga förhållandet. Efter hand antog röken formen af höga pelare, hvilkas öfre delar förlorade sig i rymden, medan de nedre delarne slickades af flammande lågor.

Naturligtvis fortplantar sig en sådan brand i samma rigtning, som vinden för tillfället har.

"Hvad är att göra?" utropade Richard. "Vinden drifver branden rakt hitåt. Inom mindre än en fjerdedels timme skall den hafva uppnått oss."

Richard hade rätt.

Vindens rigtning var sådan, att branden ovilkorligen komme att härja just öfver den punkt, der de nu befunno sig.

"Låtom oss fly!" skrek Per Eriksson med ett af fasa vanställdt ansigte. "Skyndom oss! Rädde sig den som kan!"

Sägande detta, ville Per Eriksson rusa bort, och han skulle utan tvifvel hafva bringat denna afsigt till utförande, om icke Örnöga hade gripit honom i armen och sålunda hejdat honom.

"Narr!" sade den gamle indianen. "Vill ni rusa till er egen undergång? Den tjocka rökpelare, som vältrar sig framför lågorna, skulle snart hinna er. Ni skulle qväfvas, innan elden fattat uti edra kläder."

Derefter framtog indianen sitt elddon — en bundt af Jönköpings äkta fosfortändstickor, ett fabrikat, som finnes snart sagdt på hela jorden. Under vanliga förhållanden skulle denna artikel i en indians hand hafva framkallat våra svenska vänners lifliga intresse, men nu — undrade man blott öfver hvad indianen ärnade företaga sig. Man anade, att Örnöga här i sin hand inneslöt medlet till allas räddning, men huru man dervid skulle gå till väga, det förstod man icke.

Den gamle indianen lät dem emellertid icke länge sväfva i okunnighet derom. Han yttrade:

"Det enda medlet till vår räddning är, att vi sjelfve antända prairien på detta ställe. Skyndom oss!"

Alla började med ifver bringa denna plan till utförande. De, som icke sjelfve hade tändstickor, erhöllo sådana af Josef Nilsson, hvilken medförde ett stort lager deraf för koloniens behof. Sjelfva Elin hoppade ned af sin häst och deltog i arbetet med en ifver, en snabbhet och en uthållighet, hvilken förtjenade de största loford.

Snart var prairien antänd på en sträcka af två eller tre hundra alnar. En tät rök uppsteg från det torra gräset. Vinden kom våra vänner till hjelp och underblåste elden. Höga, blixtrande flammor började synas bland röken. Ett ögonblick stod allt stilla — röken liksom hvilade sig till kommande ansträngningar och elden tycktes vara nära att qväfvas af det tunga och tjocka rökmolnet. Men detta stillastående räckte blott några sekunder. Derefter rullade rökmolnet bort och elden följde snabbt efter, förtärande hvartenda gräs-

strå, som växte i dess väg, förhärjande allt och drifvande framför sig en skara djur, som under ångest sökte att undfly döden. Hvarhelst elden strök fram lemnade den efter sig ett tunnt lager af aska, hvilket genast blef så afkyldt, att nybyggarne och deras hästar kunde beträda det förhärjade området.

Under tiden hade den andra elden närmat sig med obeveklig snabbhet. Tjädrar flögo förbi i talrika skaror. I ursinnig brådska störtade bufflar och vilda hästar fram och äfven de förskrämda hjortarna och antiloperna ilade öfver prairien så fort deras krafter tillåto. Bufflarnes ängsliga råmande och de ursinniga vargarnes tjut gjorde ett hemskt intryck på våra vid så uppskakande scener ovanda vänner. Redan kunde de varseblifva de ohyggliga eldvågorna, hvilka, utvecklande en ogenomtränglig rök, flöto fram öfver prairien, som liknade ett eldhaf, på hvilket den genom hettan utvecklade stormen framvältrade tjugo fots höga lågor.

Emellertid hade nu våra vänner genom den brand, som de sjelfve upptändt, beredt åt sig en säker tillflyktsort, dit elden icke kunde nå. De dröjde derför icke att beträda den af elden förhärjade landsträckan. Visserligen var marken ännu varm af den eld, som hade gått deröfver, men den var likväl icke varmare, än att de kunde vidröra den med sina af skodonen skyddade fötter.

Raskt ilade de nu tillbaka i en rigtning, motsatt den, i hvilken de nyss hade färdats framåt. På afstånd varseblefvo de ett jättestort platanträd, som de för omkring en timma sedan hade passerat och som den lössläpta elden icke hade kunnat blifva öfvermägtig. Dit styrde de sina steg, ty Örnöga sade:

"Vi behöfva ett skydd mot de framstormande buffelskarorna, hvilka, under det de fly för elden, eljest skola nedtrampa oss under sina klöfvar. Platanträdet kan gifva oss skydd!"

Snart hade de uppnått denna växtrikets jätte, hvars stam var minst tjugofem fot i diameter och under hvilkens vidt utbredda grenar ett helt regimente skulle hafva kunnat slå läger.

Nyss hade den af våra vänner upptända prairie-

branden dragit förbi. Platanträdets stam var visserligen svedd, elden hade förbränt ett och annat af de väldiga bladen i dess krona, men huru förtärande än de lågor hade varit, som i yrande dans hade svept omkring dess stam och slickat dess grenar, var dock jätten icke besegrad. Ännu kunde han trotsa många hundra års stormar och mången prairiebrand.

Bakom den väldiga stammen togo våra vänner plats. Det var i sanning hög tid, ty "i hack och häl" efter dem framstormade en oöfverskådlig skara af bufflar, bland hvilka också här och der syntes en af de vilda hästar, som förekomma på de amerikanska slätterna. Den mörka sammanträngda massan rusade rakt fram mot platanträdet, delade sig der i två linier, en på hvardera sidan om den väldiga stammen. Längre bort förenades de båda afdelningarne åter till en enda.

Våra vänner voro fullständigt inneslutna af denna lefvande och rörliga mur. Det rum, inom hvilket de kunde fritt röra sig, var en triangel, hvars bas utgjordes af platanträdets stam och hvars sidor bildades af de båda buffelströmmarne. Emellertid prisade de sig lyckliga att hafva undgått den dubbla faran att blifva uppbrända af elden och nedtrampade af de förskräckta djuren. Per Eriksson hade skrattat, då Örnöga nyss talade om att söka ett skydd mot bufflarnes framstormande skara. Naturligtvis tänkte den välvise nämndemannen, att en skara bufflar skulle vika ur vägen för honom, liksom de beskedliga oxarne i hans hemland, men Per Eriksson kände icke bisonoxens natur. När en skara af dessa väldiga djur har börjat draga framåt i en rigtning, finnes ingenting, som kan förmå dem att vika ur densamma. "Det är", säger Jules Verne på sitt bildrika och träffande språk, "en brusande ebb af lefvande kött, som intet damverk förmår hejda". Till och med mindre träd kullvältas och trampas i smulor.

Prairiebranden hade emellertid uppnått den punkt, hvarest den af våra vänner antända elden hade börjat. Då den här icke längre kunde finna någon näring, hade den slocknat, men på sidorna af den öppna plats, som Örnögas list åstadkommit, fortsatte den sin härjande

framfart under ett dån, som liknade åskans och som öfverröstade bufflarnes råmande, de vilda hästarnes fnysande och frustande och vargarnes tjut. Branden spridde omkring sig en förfärlig hetta. De ofantliga rökpelarne hvirflade högt upp i luften och spredo verkliga moln i de högre luftlagren. Inom några minuter hade elden rasat förbi våra för dess härjande verkningar skyddade kolonister. Den aflägsnade sig allt mer och mer och snart hördes det dofva brakandet af de fallande träden och det åsklika dundret af lågorna långt borta i fjerran. Äfven buffelskarorna hade passerat platanträdet och försvunnit vid horisonten. Våra vänner voro räddade.

Med gladt mod lemnade de den tusenåriga platanen, som troligen icke för första gången varit vittne till så uppskakande scener. Om detta träd hade kunnat tala, hvad skulle det icke hafva haft att berätta nybyggarne? Hvad har den icke upplefvat? Hvilka scener hafva icke blifvit utspelade vid foten af dess stam eller inom synkretsen af dess höga krona? Dock — vi förstå icke naturens stumma språk. Vi kunna icke tyda vindens susning bland platanens blad, icke åskans dofva brakande, icke vågornas brus eller sorl, icke sångfoglarnes ljufva toner. Skall väl menniskan någonsin komma derhän, att hon kan uttyda allt detta?

Förfärliga voro de verkningar af eldens raseri, som nybyggarne öfverallt skådade. Det förtärande elementet hade icke skonat någonting. Så långt deras ögon kunde nå, fans intet annat på rot stående träd, än den jättestora platanen. De andra lågo kullvräkta, svarta och kolade — en bild af all härlighets förgängelse. Nyss stodo de så sköna, klädda på det präktigaste i grönt, somliga öfvertäckta med ett dok af hvita blommor. Nu var det förbi med all deras sommarfägring och aldrig mera skulle vinden vagga deras kronor fram och tillbaka, aldrig mera skulle vindfläktarnes entoniga sång bland de späda löfven vagga foglarne till ro i nattens stillhet.

Här och der låg liket af ett förbrändt djur, som hade stupat under det fåfänga försöket att undkomma den hotande förödelsen. Här hade det med fasa sett

lågorna nalkas, här hade det, halfqväfdt af rök, utkämpat sin dödskamp under de vildaste smärtor. Med fasa vände nybyggarne sina blickar bort från de af elden till hälften förtärda kropparne.

Med en viss lättnad beträdde de efter ett par timmars färd den del af prairien, som elden icke hade öfvergått. Samtalet, som hittills icke kunnat komma i gång, återtogs nu. Man hade tusende ting att säga och lika mycket att fråga hvarandra.

Mot aftonen framkommo de till en enstaka höjd, på hvilken några förkrympta askar förde ett tynande lif. Alldenstund man icke hade långt igen till mörkrets inbrytande, beslöt man att qvarstanna på denna plats under natten. Örnöga, som föreslog detta, yttrade dessutom:

"På hela slätten framför oss kunna vi icke upptäcka någon lämplig plats till ett nattläger. Derför anser jag klokast att stanna här. Innan en halftimme förflutit, utbreda sig nattens skuggor öfver prairien."

Man samlade hastigt en hög af torra grenar, hvilka sammanfördes på kullens midt. Detta var ett nödvändigt försigtighetsmått, emedan det på prairien ofta inträffar, att de kringströfvande vargarne, ledda af sina fina luktorganer, i stora hopar samla sig der, hvarest menniskor finnas, och utan barmhertighet kasta sig öfver de olyckliga, om icke desse hafva ved till hands, så att de kunna upptända en eld i samma ögonblick, då de höra vargarne tjuta på afstånd. Vargarnes snabbhet är så stor, att man omöjligen skulle kunna hinna både att samla veden och antända den, om man måste gå omkring och söka efter grenar och brännbara ämnen, när man hör vargtjutet i fjerran vid horisonten. De hungriga djuren sky icke för någonting annat än elden.

Hästarne afsadlades och släpptes lösa, emedan man var förvissad derom, att de icke skulle aflägsna sig långt bort från lägerplatsen, utan vid första rop af sina herrar infinna sig.

Filtar framtogos för att tjena till skydd mot nattkylan, hvilken plägar vara ganska skarp, sedan den sol-

värme, som marken under dagens lopp druckit till sig, hunnit bortdunsta under de första timmarne af natten.

Richard samlade en liten hög af vissnade löf, genom hvilka han åt Elin beredde en ganska beqväm bädd. De öfriga måste åtnöja sig med att hvila på blotta marken.

Vi hafva glömt att omnämna, att då våra vänner stodo bakom platanträdets stam, väntande att elden och bufflarne skulle draga förbi, hade Örnöga varseblifvit en antilop, hvilken med ansträngande af alla sina krafter sökte följa med bufflarne på deras flykt. Örnöga hade då hastigt lagt bössan till kinden och fällt det behagliga djuret.

Vid en mindre eld stekte nu den allvarlige indianen de godbitar, som han afskurit af det fälda vildbrådet — en sysselsättning, hvilken tycktes gifva indianen anledningar till många filosofiska betraktelser, ty han såg lika tankfull ut som en professor, när han försöker sätta sig in uti det mest obegripliga af alla filosofiska systemer.

Hvilka tankar Örnöga än sysselsatte sig med, så blefvo de afbrutna af Richard, som framträdde till indianen och slog sig ned gentemot honom på andra sidan af den lilla elden.

"I natt är det min tur att vaka", yttrade han. "Ni har nu tillbringat två sömnlösa nätter, Örnöga, och jag förstår icke, huru er kropp det oaktadt kan vara så frisk och kraftfull."

Indianen vände lugnt köttstycket, så att elden kom åt det på en annan sida. Derefter sade han:

"Unge man, ni behöfver hvilan och sömnen bättre, än den gamle indianen, som är vand vid umbäranden och försakelser af alla slag. Jag kan vaka ännu några nätter, utan att mina ögon blifva förtyngda och utan att mina själskrafter domna."

Den unge mannen betraktade rödskinnet med en beundran, hvilken tydligt stod att läsa i hans ögon.

"Nå", utropade han, "om ni än skulle kunna uthärda sådant, så behöfver ni det ju dock icke. Eller misstror ni min vaksamhet?"

"Nej, unge man, jag vet, att ditt hjerta är modigt, ditt öga säkert och din arm stadig. Jag misstror dig icke."

"Då måste ni låta mig öfvertaga denna nattens vaktgöring."

"Efter du så vill hafva det, måste jag väl gifva med mig. Kom blott ihåg, att på din vaksamhet beror kanske den sköna rosens lif och säkerhet. Nå, jag vet, att du älskar henne och icke skall försumma någonting, som kan bidraga till hennes säkerhet."

Det blef således afgjordt, att Richard skulle under natten öfvervaka lägrets säkerhet. Mörkret föll på och snart derefter sofvo alla, med undantag af Richard, så som man sofver efter en mödosam dag, omgifven af fullkomlig stillhet och tystnad.

På långt afstånd kunde Richard under början af natten se återskenet af den ännu härjande prairiebranden, men detta sken aftog i styrka i den mån, som elden aflägsnade sig och vid midnattstiden hade det helt och hållet upphört.

Rundtomkring honom låg hela naturen i slummer. De enda varelser, som voro vakna, voro rofdjuren af skilda slag, från däggdjuren ända till de ganska rofgiriga insektarter, som "arbeta" under nattens tysta timmar. Richard lyssnade med uppmärksamhet, om han skulle förnimma tjutet af vargar, men allt var tyst och ingenting tillkännagaf annalkandet af en fara.

Plötsligt tyckte han sig förnimma ett prasslande bland löfven i ett af träden. En qvist, som sönderbröts, underrättade honom, att en större varelse måste befinna sig deruppe, ehuru han ingenting kunde se. Richard grep fastare kring sin karbin, väntande hvarje ögonblick att få se en indian hoppa ned till marken. Han tänkte sig också möjligheten af att han och hans vänner genom en besynnerlig tillfällighet kunde hafva råkat att slå sitt läger under ett träd, i hvilket de båda runnarne hade gömt sig. Han skulle dock snart erfara, att det icke var hvarken en indian eller ett blekansigte.

Under det han med uppmärksamhet betraktade den punkt af trädet, från hvilken det besynnerliga prass-

landet hade låtit höra sig, blef han plötsligt varse ett par glödande punkter, hvilka lyste med nära nog samma intensiva, ehuru något blekare, sken som ändan af en nytänd cigarr. De båda glödande punkterna innehade ungefär samma afstånd från hvarandra, som mellan ett större djurs ögon, och Richard fick ögonblickligen den ingifvelsen, att det måste vara ett stort djur af kattslägtet, emedan han visste sig hafva läst någonstädes, att dessa djurs ögon mera än andra hafva förmågan att lysa i mörkret.

Sedan den käcke ynglingen väl hade kommit till denna öfvertygelse, lade han med en snabb rörelse sin karbin till kinden, sigtade omsorgsfullt midt emellan de båda glödande punkterna och vidrörde trycket. Knallen af skottet hade icke blott den verkan, att de sofvandé väcktes ur sin sömn och rusade upp från sina hviloläger, utan äfven den, att ett vildt rytande lät höra sig ifrån trädet, hvarifrån en tung kropp nedföll till marken. Icke heller här blef den fallande kroppen liggande stilla. Djuret, hvilket det nu än var, piskade marken med sin svans under utstötande af ännu ett tjut. Richard hörde, huru dess tassar gräfde i marken, troligen på grund af dödsarbetets smärtor. Derefter tystnade såväl tjutet, som bullret af djurets rörelser, och det blef liggande stilla.

Nu kunde man våga nalkas, ty efter all sannolikhet var djuret nu dödt. Naturligtvis hade hvar och en intresse af att få veta, hvilket slägte den objudne gästen tillhörde. Derför samlades de omkring den på marken liggande döda kroppen med en lätt förklarlig nyfikenhet. Mörkret var emellertid så djupt, att till och med den gamle indianens skarpa öga icke förmådde igenkänna djuret eller bestämma, hvilken djurklass det tillhörde.

Emellertid slog indianen eld, och efter att hafva antändt en liten knippa af torra grenar, närmade han sig åter platsen och nu kunde man vid skenet af denna improviserade fackla utan hinder granska djurets yttre — en granskning, hvilken utan svårighet ledde till det resultat, som den gamle indianen uttryckte genom dessa två ord:

"En panther!"

Det var verkligen ett af dessa blodtörstiga, grymma djur, om hvilkas mordlystnad man så ofta i reseskildringar får läsa så hemska berättelser. "En panther!" hade Örnöga sagt och dessa ord gjorde det med ens klart för nybyggarne, hvilken fara de hade undgått genom Richards vaksamhet och väl riktade skott.

Emellertid lade man sig åter till ro, sedan man hade öfvertygat sig derom, att panthern verkligen var död. Richard återvände till sin tjenstgöring såsom lägrets väktare och de återstående timmarne af sommarnatten förflöto, utan att något inträffade, som kunde störa de sofvandes lugna slummer.

XXI.

Tre frierier på en enda dag.

Då Örnöga och hans fyra reskamrater en varm och solig eftermiddag anlände till Fridhem, befann kolonien sig sedan ett par dagar i ganska stor oro för deras skull.

Anledningarne till denna oro voro följande:

En medelåldrig man hade i båt anländt till nybygget, medförande bref från domaren, Mr Steffens, till Josef Nilsson och från domarens döttrar till Elin.

Budbäraren hade berättat, att han lemnat Madison en hel vecka senare, än Josef Nilsson och hans sällskap. Då han inträffade i Saint-Louis, hade de redan för två dagar sedan lemnat denna plats. De borde således hafva inträffat två dagar före honom. Det var tydligt, att dessa underrättelser skulle gifva anledning

till oroliga tankar och föreställningar. Man frågade sig, om någon olycka kunde hafva träffat dem, ja, de mest fantasirike bland Fridhems invånare voro öfvertygade derom, att orsaken till de väntades uteblifvande icke kunde tillskrifvas någonting annat, än att de blifvit anfallne och dödade antingen af vilda djur eller också at indianer. Var det icke det ena af dessa alternativer, så var det så mycket säkrare det andra. Ingenting kunde betaga dem deras tro. Den var orubblig.

Utan att göra sig några föreställningar af detta slag, kände sig sergeant Blad och de med honom mera förtroliga likväl ganska oroliga, emedan de icke kunde förklara, huru det var möjligt, att Mr Steffens' budbärare hade kunnat färdas förbi dem, då han likväl försäkrade, att Josef Nilsson och hans dotter hade i sällskap med Richard Lidén och Per Eriksson samt en gammal indian, vid namn Örnöga, i båt begifvit sig från Saint-Louis.

Sådana voro anledningarna till den oro, som man i kolonien hyste för de bortovarande, då dessa ofvannämnda vackra eftermiddag, två dagar sedan domarens budbärare anländt, i god ordning tågade in i Fridhem.

Den förste, som mötte dem, var sergeant Blad, hvilken skulle begifva sig från sitt boningshus till snickeriverkstaden och då han tyckte sig höra hästtramp utanför palissaderna· begaf sig ned till de i palissadvallen anbringade portarna, i stället för att gå till sitt arbete. En aning sade honom, att det var de med oro väntade vännerna, som nu anlände.

Med glädje öppnade han portarne, då han såg sin aning besannad. Öfver den bro, som var bygd öfver grafven, intågade nu Josef Nilsson och hans sällskap i kolonien. Efter att omsorgsfullt hafva tillslutit portarne, välkomnade sergeanten sina vänner.

"Gud ske lof", yttrade han bland annat, "att I ären friske och välbehållne här! Vi hafva sväfvat i stor oro för eder."

"Huru? Af hvilken anledning?"

"Derom skola vi tala sedermera. Nu måste jag först·inqvartera er i edra bostäder och se till, att ingen-

ting fattas er. Med Richard och nämndemannen har det ingen fara. De hafva redan sina hem i ordning. Men ni, Josef Nilsson, behagar kanske att med er dotter taga er tillflykt i mitt hus så länge, tilldess vi hinna få ert eget färdigt. Äfven för er vän, indianen, är der en plats hos mig."

Sergeantens anbud blef med tacksamhet mottaget.

Senare på eftermiddagen samlades största delen af Fridhems invånare i snickeriverkstaden, det enda hus, som kunde rymma dem alla på en gång. Josef Nilsson och Richard skulle nu förtälja sina äfventyr. Med anledning af den glada tilldragelsen, att de med sådan oro väntade lyckligt hade anländt, tyckte man sig hafva skäl att taga sig några timmars ledighet från arbetet, ehuru man befann sig midt i arbetsveckan. Eljest brukade man i den idoga kolonien icke ligga på latsidan.

Från skilda hus hade man samlat en mängd stolar, bänkar och andra till sittplatser dugliga föremål, på det att alla de vid sammankomsten närvarande skulle kunna få sitta. Man hade äfven tänkt på Örnöga, men denne inbitne Diogenes föredrog att taga plats på golfvet.

Innan Josef Nilsson började sin berättelse, öppnade han i allas närvaro domarens bref och föreläste det för de intresserade åhörarne, hvilka naturligtvis med begärlighet omfattade hvarje tillfälle att bekomma några underrättelser från den verld, som låg utanför Fridhems gränser. Brefven från Mr Steffens' döttrar till den fagra Elin voro af en mera enskild natur och blefvo icke förelästa.

Den hederlige Mr Steffens skref följande till Josef:

"Högt ärade Mr Nilsson!

Då min budbärare träffar eder med detta bref, har ni säkert kommit till ro derborta i den svenska kolonien vid Vargkullen och ni har mina hjertligaste lyckönskningar till fortfarande glädje och trefnad.

Det lefvande och varma intresse, jag hyser för er och eder dotter, gör det för mig till en pligt att underrätta er om de tilldragelser, hvilka hafva timat här, sedan ni lemnade Madison. Det har lyckats de båda skurkarne att fly ur fängelset — genom hvilka medel

är ännu icke kändt. Då Lundgren och Stiman äro menniskor, hvilka icke skola sky något medel för att skada er, vill jag tillropa er ett välmenadt: gif akt. Jag anser dem till och med vara i stånd att förena sig med en indianhop, för att förstöra ert nybygge. Alla tecken gifva vid handen, att de hafva följt er i spåren.

Var öfvertygad om min fortfarande aktning och tillgifvenhet.

Madison den ...

John Steffens."

Då Josef Nilsson hade slutat uppläsandet af domarens skrifvelse, utropade Richard:

"Vi bedrogo oss således icke. Det var verkligen de båda förbrytarne, som förstörde våra båtar och föranstaltade prairiens brand. Mr Steffens har rätt. Vi måste vara på vår vakt."

Josef Nilsson och Richard Lidén bestormades nu från alla sidor med böner, att de måtte låta dem höra berättelsen om sina äfventyr, huru det förhöll sig med båtarnes förstörande, hvad som hade förefallit vid prairiebranden o. s. v.

"Jag öfverlemnar åt er, Josef, att berätta allt," yttrade Richard.

"Nå, så hören då!"

Och derefter började Josef Nilsson att förtälja sina öden från den stunden, då fängelsets portar slötos till bakom honom och han var en fånge. Med lifliga drag skildrade han både den sorgliga vistelsen i fängelset och domstolsscenerna ända till den stund, då han blef fri och de båda skurkarne måste underkasta sig den hårda, men rättvisa domen. Derefter öfvergick han till skildringen af deras lif i vildmarken med dess faror och omvexlande äfventyr. Då han förtäljde om skurkarnes elakhet att tända eld på prairien, yttrade nybyggarne högt sin ovilja. En och annan yttrade till och med en önskan, att firman Lundgren & Stiman måtte utsträcka sin affärsverksamhet ända till Fridhem, på det att de måtte blifva i tillfälle att exemplariskt afstraffa dem.

När dessa och andra yttringar af nybyggarnes harm mot Grin-Ola och Late-Mats hade tystnat, fortfor Josef Nilsson med sin skildring af fortsättningen af deras resa, ända tilldess de ryckte in i Fridhem och befunno sig bland vänner.

Ännu en stund fortfor man att göra sina anmärkningar och reflexioner med afseende på Josefs berättelse. Slutligen afbröt Richard detta samtalsämne genom att säga:

"Nu, då I hafven kännedom om våra öden, neken I säkerligen icke oss det nöjet att höra er berätta om hvad som tilldragit sig i kolonien. Jag hoppas, att I icke hafven så uppskakande scener och äfventyr att omförmäla, som de, hvilka vi upplefvat."

"Kanske icke," svarade Blad. "Jag vill dock påstå, att äfven vi hafva upplefvat timmar af stor ångest."

"Nå, låt höra!"

Sergeant Blad visade sig genast beredvillig att efterkomma denna uppmaning. Med sin ganska stora berättaretalang skildrade han derefter Gunillas och Annas bortröfvande af indianerne och de händelser, hvilka varit förknippade med deras befrielse.

När han slutat, yttrade Richard:

"Tror ni, att desse rödskinn varit utsände af Väldiga Buffeln?"

"Ja, och denna öfvertygelse delas äfven af våra vänner bäfverjägarne och af Mr Blackford."

"Vi kunna således vänta ett anfall?"

"Visserligen", genmälde Tom, "lärer icke indianhöfdingen hvila sig, förrän han uttömt hvarje möjlighet att få oss i sitt våld. Hans anseende inom stammen står på spel och han skall icke gifva sig någon ro, förrän han återupprättat sin krigsära eller satt lifvet till. Endera dagen hafva vi honom utanför palissaderna, det är min tro."

"Min också", instämde Kit, "men jag anser, att vi under den närmaste månaden icke hafva någonting att frukta."

"Och hvarpå grundar du denna öfvertygelse?"

"Derpå att Väldiga Buffelns by är långt aflägsen

och om jag än antager, att de krigare, som öfverlefde blodbadet vid de unga skönheternas befrielse ur deras händer, så skyndsamt som möjligt begifvit sig till Väldiga Buffelns wigwam och att höfdingen genast derefter brutit upp, så måste likväl lång tid förflyta, innan han kan vara här med sina krigare."

"Hvar är Mr Blackford?" utropade Richard, som nu först saknade den gamle landtmätaren.

"Han är sysselsatt med sina landtmäterigöromål vid gränserna af vårt jordområde", svarade Edvin Blad.

"Borde vi icke underrätta honom om ställningen och uppmana honom att vara på sin vakt?"

"Det vilja vi göra redan i morgon. Att vara försigtig är ju en dygd och det skulle sannerligen gå mig djupt till sinnes, om någon olycka träffade den redlige Mr Blackford."

Efter en stund, under hvilken man pratade om de försvarsanstalter, som borde företagas, gick samtalet småningom tillbaka till utgångspunkten, som var domarens bref och den underrättelse, hvilken i denna skrifvelse blifvit meddelad.

Man undrade mycket öfver det sätt, på hvilket de båda skurkarne hade lyckats rymma ur fängelset. Örnöga, hvilken under hela aftonen icke yttrat något, blandade sig nu i samtalet.

"Mr Wood är hemma i Madison", yttrade han. "Måhända kan han lemna någon upplysning."

Den af indianen omnämnde Mr Wood var öfverbringaren af domarens bref.

"Nej", yttrade denne, "jag vet ingenting med visshet. Jag hörde likväl framställas såsom en gissning, att någon af fångknektarne mot kontant ersättning underlättat deras flykt, men någon säker upplysning derom hade ännu icke vunnits, då jag lemnade staden."

En liten stund senare, då ett ögonblicks tystnad uppstod i salen, återtog Mr Wood:

"Är Örnöga färdig att anträda återvägen till Madison i morgon? Det skulle glädja mig att hafva en så tapper och erfaren krigare i mitt sällskap."

Indianen utsände ett väldigt rökmoln ur sin pipa, innan han svarade på denna fråga.

"Det är icke", sade han då, "Örnögas sed att öfvergifva sina vänner, när han kan vara dem till nytta. Mina öron hafva uppfångat, att de hvite männen här vänta att blifva anfallne af apacherne. Ännu är icke Örnöga så svag, att han icke kan svinga en stridsyxa och afskjuta en karbin. Derför blir jag qvar här, tilldess faran är öfverstånden."

"Ah", utropade Wood, "är det på det sättet! Nå, då blifver äfven jag qvar, ifall man tillåter mig att stanna."

Naturligtvis väckte Örnögas och Woods beslut allmän glädje bland nybyggarne. Sjelfva Joachim kände sig elektriserad af det allmänna glädjeutbrottet, så att han svingade sin "tomahankpipa" i luften och ropade:

"Nu kunna vildarne gerna för mig komma, när helst de vilja."

Det var ganska sent, innan nybyggarne denna afton åtskildes och gingo hvar en till sitt eget hem.

Innan vi gå vidare i vår berättelse, anse vi oss böra redogöra för de arbeten, som blifvit företagna i kolonien under de senast förflutna veckorna.

Inhägnaden kring nybygget hade blifvit fullbordad, så att alla de till Fridhem hörande bygnaderna nu befunno sig inom en dubbel gördel af försvarsanstalter. Den inre af dessa var en hög och fast vall, försedd med palissader. Den yttre ringen var en djup och bred graf, öfver hvilken man slagit en bro, som med tillhjelp af en enkel mekanism kunde vid förefallande behof, t. ex. vid ett fiendtligt anfall, dragas in och döljas bakom de höga och starka portar af ek, hvilka just der voro inpassade i vallen. När bryggan var indragen och portarne voro stängda, var Fridhem i sjelfva verket en fästning — en af starka försvarsverk omgifven stad. Detta fästningslika utseende minskades ingalunda derigenom att vallen vid hvart och ett af de fyra hörnen utvidgade

sig inåt till en tresidig platå, på hvilken ett rymligt och starkt blockhus var uppfördt. Att dessa fyra bygnader voro afsedda för krigiskt bruk, det kunde äfven den i sergeantens planer icke invigde förstå, om han gaf akt på de många skottgluggar, hvarmed dess väggar voro försedda.

Man hade likväl icke inskränkt sig till dessa arbeten. Då man ämnade producera spanmål, så var det naturligtvis nödvändigt att bruka jorden. Sergeant Blad hade inköpt ett förråd af potatis och hvete — de enda jordprodukter, som man till en början ville försöka med. Potatisen hade man redan straxt efter den första ankomsten till kolonien utplanterat i närheten af kolonien på en jordbit med sandblandad mylla, enär man var angelägen om att erhålla en skörd till utsäde för nästa år. Hvetet deremot är, som man vet, mindre förnöjsamt än den mera plebejiska potatisen, som blott behöfver kastas ned i en upphackad fåra och höljas med en handfull jord för att trifvas och bära frukt. Till hvetesåningen är mycket mera arbete af nöden. Jorden måste upprepade gånger plöjas, harfvas och rensas från ogräs. Hvarje liten torfva måste krossas och vändas ett halft dussin gånger, innan jorden är tjenlig att mottaga det aristokratiskt nogräknade utsädet. Lyckligtvis bestod koloniens jord till blott en högst ringa del af sandblandad mylla, hvilken skulle hafva varit mindre fördelaktig till hvetet. Största delen af jordområdet var mergelblandad, "styf" jord, i hvilken hvetet bäst trifves. Under århundradenas lopp hade genom förruttnadt affall af urskogen bildat sig ett af växtnärande beståndsdelar mättadt lager af svartmylla, hvilket, då det genom plog och harf sammanblandades med det mergelblandade underlaget, tillförsäkrade nybyggarne många rikliga skördar utan användande af gödningsämnen.

Hittills hade allt arbete blifvit förrättadt för gemensam räkning och man hade bestridt alla utgifterna ur en af samtlige jorddelegarne sammanskjuten kassa, hvilken befann sig i sergeant Blads vård. Ingen af koloniens redlige invånare hyste något tvifvel rörande Blads ärlighet uti den åt honom anförtrodda förvaltningen.

Endast en enda hade hyst eller låtsat sig hysa hvarjehanda för sergeantens heder kränkande misstankar, hvilka han hade gjort sig ett nöje af att utkolportera, när lägligt tillfälle gafs. Att denne bakdantare icke kunde vara någon annan än Per Eriksson, det behöfva vi väl icke omtala. Emellertid hade sergeant Blad förnummit något af de lömska yttranden, som blifvit af nämndemannen fälda för att undergräfva den förres anseende inom Fridhem. Sergeant Blad hade då sammankallat alla delegarne i kassan till en sammankomst, hvilken hölls i snickeriverkstaden, och der hade han så noggrant och nöjaktigt redogjort för användandet af hvarenda skilling, att Per Eriksson efter den dagen fann det omöjligt att fortsätta med sina lömska insinuationer. Sergeanten hade tillika erbjudit sig att en gång i månaden lemna en liknande redogörelse. Derefter hade man gått hvar till sitt, om icke med ökadt förtroende till Edvin Blad (ty detta var från början så oinskränkt, att det icke kunde tillväxa), så åtminstone med förökadt misstroende till och afsky för Per Eriksson. Detta var allt hvad nämndemannen vann på denna affär, men såsom alltid händer, då en elak menniskas anslag misslyckas, att han vänder sin vrede mot den som tillintetgjort hans planer, så skedde det äfven nu. Per Eriksson kände "efter den betan" ett ännu vildare hat mot nybyggarne i allmänhet och särskildt mot den man, som innehade det af nämndemannen afundade och efterfikade uppdraget att leda koloniens alla angelägenheter.

Det var emellertid ingalunda Edvin Blads mening att i Fridhem införa egendomsgemensamhet eller att göra nybygget till ett mönstersamhälle i socialistisk eller kommunistisk anda. Tvärtom kunna vi försäkra, att huru fria hans åsigter angående styrelseformen än måtte hafva varit, så hyste han dock en djup och för hans förstånd och hjerta hedrande afsmak för de idéer, som proletariatet under detta århundrade framalstrat. Men så länge nybyggets grundläggande förehades, var det nödvändigt, att en enda vilja gjorde sig gällande, och deraf var äfven en konseqvens, att man måste till den styrandes fria disposition ställa

tillräckliga penningemedel, på det att hans händer icke i något afseende skulle vara bundna.

Nu började dock förhållandena antaga en annan gestalt. Nu voro bostäder uppbygda, försvarsanstalter vidtagna och man kunde begynna tänka på att låta hvar och en af jordegarne sköta sig sjelf och arbeta för egen räkning. Sergeant Blad insåg äfven, att det kunde vålla både svårigheter och tvister vid skördens fördelande, ifall denna vuxit upp af ett gemensamt utsäde på gemensam mark. Det var alltså nödvändigt att fördela det till hvetesådden afsedda ofantligt stora fältet i lika många delar, som man räknade jorddelegare, hvarvid man naturligtvis äfven måste fästa tillbörligt afseende dervid, att ingen af delarne finge blifva mera värderik eller större än de andra. Denna delning hade Mr Blackford och hans medhjelpare uttört till allmän belåtenhet. Derefter hade man genast skridit till bearbetningen af jorden. Sergeant Blad hade för koloniens räkning och på dess bekostnad förfärdigat ett tillräckligt förråd af plogar och andra åkerbruksredskap. Som kolonien egde ett ganska stort antal hästar, kunde nu hvar och en af jordegarne göra sitt jordstycke tjenligt att mottaga det dyrbara utsädet.

Största delen af de tjenstedrängar och pigor, som hade följt jordegarne till Fridhem, togo nu tjenst i de hus, der man var i behof af tjenare. De öfrige, och bland dem Joachim, föredrogo att mot skälig daglön hjelpa än den ene och än den andre, som var i behof af en handräckning. Största delen af sin tid tillbringade likväl Joachim i sergeant Blads smedja, der hans styrka och outtröttlighet gjorde Blad stora tjenster.

Länge hade sergeanten funderat öfver möjligheten att åstadkomma en lättare och beqvämare förbindelse mellan Fridhem och Saint-Louis. Att begagna roddbåtar eller att färdas genom urskogen och prairien, det tycktes honom vara på en gång alltför osäkert och alltför tidsödande. Han tänkte först på möjligheten af en jernvägs byggande, men han måste genast förkasta denna tanke, emedan den var outförbar med de resurser, öfver hvilka Fridhems samhälle kunde förfoga, och sergeant Blad in-

såg, att hans koloni ännu var för liten och obetydlig för att fresta något af de stora bolagen att dit utsträcka en bibana.

"Finnes det då inga andra snabba kommunikationsmedel än jernvägar?" utropade han en dag, under det han svängde släggan i sin smedja. Hans ord voro visserligen icke ärnade att höras af någon, men händelsen gjorde, att Joachim var närvarande i verkstaden, och samma händelse ingaf den hederlige ynglingen den tanken att gifva ett svar på sergeantens fråga.

"Jo visst, herre!" yttrade han.

Sergeanten, som icke sjelf märkt, att han hade högt uttalat den tanke, på hvilken han sedan någon tid grubblade, såg förvånad upp från sitt arbete och frågade:

"Hvad menar du, Joachim?"

"Det finnes ju ångbåtar, käre herre!"

Blad eftersade med en viss långsamhet:

"Ång-bå-tar!"

Derefter fortfor han med hastigare uttal:

"Du har rätt! Det fins verkligen ångbåtar!"

Under det sergeant Blad yttrade dessa ord, kastade han den tunga släggan ifrån sig och ilade ut ur smedjan. Joachim upphörde ett ögonblick, såg efter honom och skakade hufvudet.

"Hvad nu?" mumlade han. "Blef han förargad för det att jag talade om ångbåtar? Inte kan jag begripa, hvad ondt det kan vara uti att nämna det ordet!"

Verkliga förhållandet var emellertid, att sergeant Blad skyndade in i sin boning, der han, efter att hafva med feberaktig brådska framtagit skrif- och rit-materialier, fördjupade sig i kalkyler och ritningar, genom hvilka han ville lösa det problem, som Joachim omedvetet hade väckt till lif hos honom — problemet rörande möjligheten att bygga en båt med de resurser, hvilka stodo honom till buds.

"Det är möjligt!" utropade han slutligen med oförställd glädje.

Han hade löst den hittills olösliga gåtan rörande anskaffandet af en snabbare och säkrare kommunikation med Saint Louis, än en vanlig roddbåt kunde erbjuda

"Denna ångbåt skall blifva en mägtig häfstång till befordrande af koloniens framåtskridande. Kanske skall en gång . . ."

Vår vän Blad var sannerligen nära att förirra sig in på de oändliga illusionernas område, men hans sunda, praktiska förstånd vann snart åter öfvermagten öfver den för ett ögonblick otyglade fantasien. En reaktion inträdde, hvilken föranledde honom att yttra:

"Det är möjligt, förutsatt att jag åtnöjer mig med en liten ångbåt och en liten ångmaskin om tre eller högst fyra hästars kraft."

Från detta ögonblick var det hans orubbliga beslut att bygga en ångbåt och han egnade sig deråt af alla krafter. Sjelfva skrofvet ville han sjelf förfärdiga med tillhjelp af de båda snickarne och ett dussin vid gröfre timmerarbete vanda karlar. Svårare blef det att anskaffa ångmaskinen. Han kunde visserligen hafva köpt den i Saint-Louis. Den stora anstalten för jerngjuteri och maskinbyggnad skulle med nöje hafva åtagit sig att leverera den fullt färdig och bolaget skulle icke hafva dröjt en enda dag öfver den i leveranskontraktet bestämda tiden. Men här stötte Edvin Blad på ett hinder, som tusende gånger har föranledt de mest snillrika idéers undergång — penningebristen. Huru han än måtte kalkylera, kunde han icke blifva qvitt det evigt återkommande resultatet af dessa beräkningar, nämligen att han icke hade råd att bekosta en så dryg utgift. Sergeanten var emellertid icke den man, som lät sig afskräckas af någonting, då han en gång hade fattat ett beslut, som gillades af hans förstånd och hjerta. Vid närmare eftersinnande trodde han sig kunna sjelf tillverka sin ångmaskin, om han blott förmådde i Saint-Louis inköpa sjelfva ångpannan. Om han valde den af svensken John Eriksson och engelsmannen Samuel Brown uppfunna propellern eller skrufven till framdrifvande af båten, skulle blott ett helt enkelt maskineri behöfvas.

Sergeanten beslöt af åtskilliga anledningar att bygga fartyget innanför inhägnaden. Dels hade han snickeriverkstaden och smedjan närmare till hands, än om man skulle företagit detta arbete nere vid stranden, dels fruk-

tade han, att ett oförutsedt indiananfall kunde förstöra det under byggnad varande fartyget och beröfva honom frukterna af så mycken flit och så stor omtanka.

Vid sidan af snickeriverkstadsbyggnaden anlade man stapeln, på hvilken den tjugotre fot långa "kölen" sträcktes. Den bestod af en enda fyrkantig ekstock, vid hvars båda ändar "för- och akterstäfven" intappades i en något trubbig vinkel. "För- och akterstäfsföljare" anbringades och "resningsknäet" fästades med starka jernskrufvar, förfärdigade af sergeanten sjelf i smedjan. "Spunning" och "resning" verkställes och man började att inrikta "spanten" — från kölen utgående, starkt hoptimrade bågar.

Så långt hade man hunnit den dag, då Örnöga första gången kom till kolonien med budskap från domaren i Madison och den fagra Elin. Vi minnas, att den gamle indianen på sin återfärd medförde Richard och Per Eriksson. Detta var ett tillfälle, som sergeant Blad icke lemnade obegagnadt. Åt Richard uppdrog han att i Saint-Louis inköpa en färdignitad ångpanna jemte de materialier, som man saknade i kolonien, men hvilka voro nödvändiga för att kunna tillverka en ångmaskin. Derjemte skulle Richard inköpa några för samma ändamål behöfliga verktyg.

Under det Blad väntade Richards återkomst, bedref han skeppsbygnaden med ifver. Sedan "spanten" blifvit insatta och "akterspegeln" hoptimrad, insattes på hvardera sidan om förstäfven en "kindbacksbalk" med vederbörligt "manshufvud". "Kölsvinet" inlades och "bordläggningen" var nära afslutad, innan Richard och med honom den länge väntade ångpannan anlände. Den omsorgsfullt gjorda och väl hopnitade ångpannan var hvarken större eller tyngre, än att man hade kunnat lasta den på en af hästarna; dock måste denne befrias från hvarje annan börda. Richard och Elin hade under färden många gånger, då de från något afstånd betraktade hästen och hans skrymmande börda, tyckt, att djuret liknade en kamel, men om det nu också hade liknat en flodhäst eller en elefant, hvad gjorde det till saken, om

blott sergeant Blad komme i besittning af den för hans planer så nödvändiga ångpannan!

Sergeant Blad kunde nu öfverlemna åt sina medhjelpare att fullborda sjelfva båten i enlighet med de anvisningar, som han vid sina dagliga och flitiga besök lemnade. Sjelf var han nu betänkt på att i smedjan börja arbetet med ångmaskinen.

Hans första omsorg var nu att förfärdiga de verktygs- eller hjelp-maskiner, som för detta företag voro nödvändiga, enär en ångmaskin erfordrar ganska mycket arbete, hvartill menniskohanden antingen saknar styrka och ihärdighet eller tillräcklig stadighet och snabbhet. En metallsvarfstol, en hyfvelbänk och en hålstickningsmaskin — se der hvad han behöfde och hvad han efter ihärdiga, åtskilliga gånger misslyckade försök slutligen lyckades åstadkomma.

För att öka pannans förmåga att alstra ånga och derigenom äfven maskinens kraft ökade Blad det redan i pannan befintliga antalet af upphettningsrör, emedan han visste, att ju flera upphettningskanaler, som gå igenom pannan, desto mindre bränsle behöfdes och desto kraftigare blefve ångbildningen. Axlar, vefstänger och kolfvar samt en mängd mindre maskindelar tillverkades efter hand. Det allra svåraste var att få kolfvarne till att lufttätt passa i cylindrarne, men med tillhjelp af metallsvarfstolen utförde sergeant Blad äfven detta konstverk. Omkring tre månader efter det kölen sträcktes till ångbåten, var ångmaskinen färdig att transporteras till snickareverkstaden och sammansättas på den plats, der han skulle fastnaglas, i båtens botten.

Två månader efter den dag, då Josef Nilsson och Elin hade för första gången anländt till Fridhem, uppsöka vi nu våra vänner.

Efter slutade dagsarbeten hade nybyggarne samlats i mindre grupper, somliga utanför sina hyddor, andra på någon af de sittplatser, som man hade uppslagit här och der under träden. Öfverallt hördes de lyckliga menni-

skorna samtala i frid och endrägt om sina närvarande förhållanden. Troligt är också, att mera än en tanke under denna lugna afton sändes öfver Atlantens vågor till det fjerran bort belägna fosterlandet.

Äfven Per Eriksson kände denna qväll ett begär efter att få samtala med någon, men då han hade en instinktlik känsla af den afsky, med hvilken samtlige nybyggarne betraktade honom, hade han ingen annan utväg, än att uppsöka den beskedlige skolmästaren. Peter Florin hade småningom låtit öfvertala sig att öppna en skola för den mängd af barn, som fans i kolonien. Han var till en början motsträfvande och sade ett obevekligt "nej!" så ofta man vid de allmänna sammankomsterna förde saken å bane, men slutligen lyckades det sergeant Blad att beveka honom, och den trollformel, med hvilken Blad utförde detta, vilja vi icke undanhålla våra läsare, emedan en och annan möjligen kan göra sig den till godo. Trollformeln var ett enkelt och med handslag bekräftadt löfte, att intet skolråd skulle inrättas i Fridhem, så länge Peter Florin förestode dess skola.

Skolmästaren satt ensam på den lilla verandan utanför sin förstugudörr. Den beskedlige karlen, som gått ut för att vederqvicka sitt sinne, blef på det obehagligaste berörd genom åsynen af den lilla tjocka, kortbenta figur, som kom gående utför gatan och ställde sina steg rakt fram mot hans boning. Oaktadt sin besvärande närsynthet kunde Florin lätt igenkänna denna figur från alla andra figurer i kolonien, ty ingen hade så korta ben, ingen hade ett så underligt, på samma gång "svassande" och stolt sätt att gå, som Per Eriksson.

"God afton, herr skollärare!" helsade nämndemannen med ett inställsamt leende och under djupa bugningar.

Florin besvarade helsningen på ett icke allt för vänligt sätt, men Per Eriksson var icke en man, som fästade sig vid småsaker. Han satte sig och ordade vidt och bredt om dagens händelser, om Tom Collins jagt, om Kit Ruxtons fiske, om sergeantens ångbåt och mycket annat. Som vanligt var hans tal späckadt med anmärkningar. Per Eriksson hörde, som vi veta, till den olyckliga klass af menniskor, hvilka icke äro nöjda med någon

enda af sin nästas gerningar här i verlden. Den i grund och botten beskedlige skolmästaren svarade föga till sin gästs ord och deri gjorde han klokt, ty om han hade varit nog olycklig att yttra ett enda förebrående ord om de personer, som hans gäst förde på tal, skulle denne icke hafva glömt det, utan vid första tillfälle under tusende tillägg omtalat det för den person, det gälde.

Slutligen tycktes nämndemannen vara beredd att draga fram med sitt egentliga ärende. Dragande en djup suck och vändande ut och in på ögonen, utropade han:

"Ja, ja! Det är icke godt att menniskan är allena!" (Ny suck.)

Peter Florin undrade, hvad denna inledning skulle betyda. Hans första tanke, hvilken han dock aktade sig för att uttala, var denna:

"Hvad vill karlen? Månn' han vill fria till mig?"

Denna löjliga tanke spred öfver Florins sträfva ansigte ett svagt leende, hvilket Per Eriksson uttydde såsom ett godt tecken. Högt yttrade skolmästaren:

"Huru? Allena?... Ni är ju inte allena."

"Jo, Gudnå's så visst!" (Ny suck, ännu djupare, än de förra.)

"Har er dotter då rymt ifrån er?"

"Ack nej!" utropade Per Eriksson, denna gången utan att sucka. Blotta tanken på den möjligheten, att de stora ögonen kunde rymma ifrån honom, var nära att göra honom glad och komma honom att glömma den rol af bedröfvad, som han här föresatt sig att spela.

"Nå, då är ni ju inte ensam. Jag skulle önska, att jag hade en dotter, som kunde förljufva mina dagar."

"Ack, tag henne då, tag henne, min käre herr skollärare!" utropade Per Eriksson. "Jag skänker er min faderliga välsignelse."

Skolmästaren var nära att tappa både snusdosan, tobakspipan, glasögonen och konceptet vid denna vidunderliga misstydning af hans helt oskyldiga yttrande. Slutligen sansade han sig så mycket, att han kunde slita sig ur den omfamning, hvarmed nämndemannen hedrade honom, och svara:

"För Guds skull, nej, min käre nämndeman! Jag

vill icke hafva er dotter i mitt hus för allt det smör, som tillverkas i Småland. Ni missförstod mina ord. Jag yttrade ingalunda, att jag önskade mig *er* dotter, utan *en* dotter. Det är en stor åtskilnad, förstår ni?"

Troligen förstod Per Eriksson denna skilnad, ty han yttrade icke mera om saken, utan började åter att sucka.

"Hvad går då åt er, min käre nämndeman? Hvarför suckar ni så?"

"Emedan jag är... (Ny suck.)

"Hvad är ni?"

"Kär!"

Vi måste verkligen beundra skolmästarens sjelfbeherskning, som kunde qväfva det skratt, hvartill Per Erikssons löjliga bekännelse frestade honom. Endast ett svagt leende bevisade, att Florin uppfattade det komiska i situationen.

"Är ni kär i mig, karl, eller hvarför förtäljer ni mig detta?"

"Nej, jag är förälskad i den härligaste af alla qvinliga varelser i hela verlden."

"Nå, kanske ni vill säga mig hvem det är, som förmått väcka hos eder denna himmelska och smäktande känsla?"

"Det är Elin, Josef Nilssons dotter. Hon måste blifva min och ni, min vän, måste hjelpa mig."

"Hvad behagas?"

"Jo, ser ni, det är så, att den der Richard Lidén också är betagen i flickan och bevakar henne, såsom draken bevakar sin skatt. Om jag ville nalkas henne och erbjuda henne äktenskap med en man af min fasta karakter och mina solida egenskaper, så skulle han, den glopen, genast komma till stället och afbryta min förklaring, tillställa ett uppträde och kanske handgripligen förgå sig på min person. Derför hoppas jag, att ni, herr skollärare, gör mig den väntjensten att å mina vägnar tala till flickan i morgon."

En god stund satt Peter Florin svarslös. Derpå reste han sig upp och gick fram till den kärlekskranke nämndemannen, på hvilkens axel han tungt lade sin hand, under det han sade:

"Nu går skammen på torra landet, när en sådan usling som du vill rivalisera med en ung och ärlig man om en skön flickas hand. Detta är en sak, som du får sköta utan min hjelp, så vida icke din håg faller på någon indianska. Då skall jag med nöje stå dig till tjenst, i den förhoppningen, att den röda skönheten skulle för dig blifva det tuktoris, som du så innerligt väl behöfver."

Sedan skolmästaren yttrat dessa ord, gick han in till sig och stängde dörren i lås, lemnande nämndemannen åt hans egna fria fantasier, hvilka säkerligen i det nu lysande klara månskenet antogo en högre lyftning.

På ett annat ställe i nybygget hade samtidigt förts ett samtal, som vi äfven anse oss böra redogöra för, enär det lade grunden till åtskilliga af den följande dagens tilldragelser.

Sergeant Blad och hans vän Jäger promenerade fram och tillbaka på höjden af Vargkullen, en plats, hvilken Blad särskildt älskade. Deras samspråk tyckes redan hafva räckt en stund, då vi nalkas och lyssna till deras ord.

"Jag måste medgifva, att Annas beteende emot dig förefaller äfven mig besynnerligt", yttrade sergeanten, under det han utblåste den doftande röken från sin cigarr och betraktade de dansande, blåa rökhvirflarna.

"Således kan icke heller du gifva mig nyckeln till gåtan?"

"Nej, det är mig omöjligt."

"Om jag ändå kunde inse, af hvilken orsak hon undflyr mig och tager på sig detta sorgsna och likgiltiga utseende!"

"Qvinnonycker, min bror!"

"Nej, nej! Hon är icke nyckfull. Vore hon det, så skulle hon åtminstone någon gång visa sig annorlunda emot mig, men nu är hon evigt densamma likgiltiga varelsen, hvars köld förgäfves söker dölja, att smärtan bor på botten af hennes hjerta."

"Men, om det icke är nyckfullhet, hvad är det då?"

"Det var just derom, som jag ville fråga dig."

"Då har du vändt dig till orätt person. Jag förstår mig alldeles icke på qvinnor."

"Och likväl älskar du sjelf?"

"Älskar .... ja, min bror, det gör jag, och jag vill säga dig hvad jag i morgon ärnar göra."

"Nå?"

"Jag ämnar fria i morgon."

"Är det ditt allvar?"

"Brukar jag skämta med så allvarliga ting?"

"Nej, det vore dig olikt. Men jag, hvad skall jag då göra?"

"Vill du du lyda mitt råd, om jag gifver dig ett?"

"Ja!"

"Obetingadt och utan invändningar?"

"Det lofvar jag."

"Gör då som jag; fria i morgon till din flicka! Kanske har vinden vridit sig, så att hon har ett annat svar i beredskap åt dig nu, än för ett par tre månader tillbaka."

"Nå, stort gagn lärer jag icke hafva af att förnya försöket, men då jag lofvat dig det, så måste jag väl deran."

De båda männen nedstego utför Vargkullen och inträdde, efter ett hjertligt godnatt och en trofast handtryckning, i sina hus.

Följande morgon hände det sig, att sergeant Blad, då han trädde ut ur sin boning för att börja sitt arbete i smedjan, hvarest ångmaskinen ännu påkallade några mindre arbeten, såg Gunilla i sällskap med den piga, hon antagit i sin tjenst, gå förbi. Man befann sig redan i hösttiden och den kyliga luften hade afsatt millioner små daggperlor på gräsmattan, som i solens sken tycktes vara klädd uti en skrud af äkta perlor.

Sergeant Blad helsade och den unga flickan besvarade hans helsning på det sätt, som en ungmö aldrig begagnar, om det gäller någon annan än den, som vunnit hennes hjerta.

"Morgonen är kall, Gunilla", yttrade han med det smekande och förtroliga tonfall, som han efter hennes

befrielse ur vildarnes händer åter hade börjat antaga mot den sköna flickan och som klädde hans manliga röst så väl. "Morgonen är kall. Är det försigtigt af er att vistas ute, så länge daggen ligger qvar på gräset?"

"Jag tror knappt, att daggen tillfogar mig någon skada. Lika litet fruktar jag för kölden, ty jag är varmt klädd. Dessutom var jag tvungen att begifva mig ut."

"Hvilken omständighet kan vara tillräckligt obarmhertig att tvinga er till något?"

"Jag hörde, att Anders Larssons hustru insjuknat i natt och jag önskade se till henne i hennes nöd."

"Gud välsigne er för det!" yttrade Edvin.

"Nu måste jag skynda vidare. Farv..."

"Ett ord, innan vi skiljas!"

Gunilla stannade.

Edvin Blad öfvertygade sig först derom, att pigan var tillräckligt långt borta, för att icke höra honom. Derefter yttrade han med ovanlig hjertlighet i tonen:

"Jag har länge önskat få ett ostördt samtal med er, Gunilla. Skulle ni vilja skänka mig ett sådant i dag?"

Förvirrad och rodnande stammade den unga flickan: "I dag?... Nu...?"

"Nej, icke nu, då ni har er tjenarinna med er, utan senare i dag, om det är er lägligt."

"Min Gud, jo!" försäkrade den unga flickan, hvars rodnad icke tycktes vilja försvinna från kinden. "Kom i afton en timma före solnedgången till det sydöstra blockhuset på vallen. Farväl!"

Och bort skyndade hon. Hennes hjerta klappade så våldsamt, som om det hade velat spränga hennes bröst. Och likväl var hon så glad, så outsägligt lycklig. Hvarför skulle hon icke vara lycklig *nu?* Kunde någon beröfva henne den sällhet, som väntade henne? Hon förstod så hjertinnerligen väl hvad det samtal skulle afhandla, som Edvin, hennes Edvin, hade utbedt sig.

Sergeant Blad stod och skådade efter den bortskyndande unga flickan, till dess hjertat blef helt vekt i honom. Med en kraftig ansträngning afskakade han

det drömmande tillståndet och gick till sitt arbete. Icke på länge hade han svingat släggan med så lustigt mod, som denna dag. Icke under lång tid hade hans sång ljudit såsom i dag. Kunde det vara Gunillas skära rodnad, som så föryngrade hans sinne?

Emellertid var äfven Per Eriksson i rörelse denna morgon. Lemnande sin bädd tidigt, hade han smugit sig omkring Josef Nilssons nu färdiga och bebodda hus, hvilket blifvit uppbygdt mellan Lundbergssons och sergeant Blads.

I det ögonblick, då sergeanten och Gunilla träffade hvarandra, befann nämndemannen sig bakom Josef Nilssons ladugård — en plats, hvarifrån han kunde se hvad som tilldrog sig på gatan, om vi så få benämna den ännu icke stenlagda gräsmatta, hvilken begagnades af nybyggarne, då de ville gå från det ena stället till det andra inom kolonien. Härifrån åsåg Per Eriksson Blads och Gunillas samtal och som han icke var utan en viss "inmarig" slughet, drog han af flickans synbara rodnad den slutsatsen, att sergeanten månde hafva friat till Gunilla.

Per Erikssons sinne var fullstoppadt med vidskepliga föreställningar, i följd hvaraf han nu trodde sig kunna förutspå lycka och framgång uti sina egna giljareärenden, derför att en annan redan före honom hade friat och synbarligen fått ja. Vi kunna nämligen icke längre hålla våra läsare i okunnighet derom, att det just var i ändamål att fria, som han på detta sätt strök omkring i morgonstunden. Vi undra blott, hvilket uttryck de stora ögonen skulle haft i denna stund, om deras barska egarinna hade vetat något om Per Erikssons förehafvande.

Nämndemannen hade märkt, att Elin hvarje morgon plägade begifva sig ut i den lilla trädgårdstäppa, som hon hade inrättat bakom gården. Då denna plats af uthusbyggnaden var dold för de personer, hvilka möjligen befunno sig i boningshusets fönster, hade Per Eriksson valt denna plats till att förklara för den unga flickan den ömma låga, som brann i hans harhjerta. Han hade redan under nattens lopp uttänkt hvarenda

stafvelse af det tal, med hvilket han ville gå flickan inpå lifvet. För att uppehålla sitt mod vid tillräcklig värmegrad, då det emellanåt ville sjunka ned under fryspunkten, var han nog slug att påhitta hvarjehanda sofismer, bland hvilka vi anse en vara värd att förevigas.

"Herre Gud!" sade han. "Hvarför skall jag misströsta? Ett äktenskap är ett förbund mellan två och när derför den ena vill, så är redan *hälften* vunnet. *Jag* vill, alltså . . ."

Per Eriksson medhann icke att afsluta denna trösterika monolog, enär han hörde ljudet af en öppnad dörr, hvilken knarrade på sina gångjern.

"Det är hon, den himlaskön a . . . den englaförtjuserskan! Nu må jag gömma mig."

Skyndsamt försvann denna poetiska natur bakom en prosaisk björnbärsbuske, från hvilken han obemärkt kunde öfverskåda den ganska inskränkta trädgårdstäppan.

Lyckan gynnade den skälmen. Det var verkligen Elin, som trädde in i den lilla verld, hon här hade skapat genom att med egen hand uppgräfva jorden och utplantera några af de vackraste mindre växter, som hon på sina utflykter hade funnit i skogen.

Icke anande, att flera personer än hon sjelf funnos i hennes lilla helgedom, gick hon från blomma till blomma, från växt till växt. Här upprättade och understödde hon en. Der bortplockade hon de vissnade löfven från en annan. Under detta arbete kom hon att vända ryggen mot den plats, der nämndemannen hade dolt sig.

Man berättar, att den rofgiriga tigern aldrig angriper en menniska framifrån, emedan han känner sig kufvad af hennes ögons magt. Bakifrån smyger han öfver sitt rof.

Säkerligen hade Per Eriksson något af tigerns natur i sig, ty han begagnade sig af tigerns anfallsmetod. Utan att ana ett rofdjurs närvaro, stod Elin lugnt vid en späd rönn, som hon för få dagar sedan ditflyttat, då hon plötsligt kände en arm läggas omkring sitt lif. Utan att vända sig om, utropade hon glad:

"Ah, är det du, min Richard? Hvad du kommer tidigt i dag?"

Det var naturligtvis föga angenämt för Per Eriksson att höra den qvinna, för hvilken hans hjerta stod i ljus låga, utropa den hatade rivalens namn. Huru dum Per Eriksson än var, förstod han, att han hade "kommit en timme för sent". Det var derför icke underligt, att han glömde hela det vackra talet om "himlaskönhet", "englaförtjusning" och en "kärlek, som var starkare än dödens dystra band" och "varmare än en glödande masugn" — med få ord, han glömde allt hvad han under natten hade med så mycken möda uttänkt och inlärt.

Då Elin icke hörde Richards röst svara på sina vänliga ord, vände hon sig om i den tanken, att han blott ville skrämma henne. Man kan lätt föreställa sig hennes fasa, då hon icke varseblef Richard, utan — tigern, nämndemannen, hvilken hon alltid hade afskytt.

"Hvad vill ni mig, karl?" utropade hon med det mod, som förtviflan ingifver.

I detta ögonblick skulle Per Eriksson hafva velat sjunka ned i jorden eller på annat sätt försvinna. Begynnelseorden till det långa tal, hvarmed han ämnat uppvakta henne, runno honom nu i hågen.

"Älskade jungfru, du min lefnads herskarinna, du himlaskköna . . . du englaför . . . englaför . . . engl . . ."

Borta var hon. Detta var nu en sak, som Per Eriksson kunde öfvertyga sig om genom att kasta blicken bort mot hörnet af hennes fars magasinsbyggnad, ty just der försvann i detta ögonblick den sista fållen af hennes klädning.

Hvad som deremot icke försvann så fort, det var en viss brännande känsla i kindens skinn. Han var nästan förvissad derom, att den "himlaskköna englaförtjuserskan" hade i stället för en korg gifvit honom en — örfil, men nej . . . för sin egen heders skull ville han icke tro detta. Nej, det var omöjligt, otroligt, absolut otroligt. Så mycket troligare var det, att hon icke ville honom någonting, att hon föraktade honom, mannen med den "fasta karakteren" och med "de solida egenskaperna". Vid denna tanke glömde han både korgen och örfilen, (om han fått någon af det senare slaget) för att blott fästa

sig vid det skymfliga förkastandet af hans person, hans *älskvärda* person borde vi säga, för att troget återgifva den förnärmade mannens tankegång.

"Detta skall du betala mig, ja m. s. skall du så!" utropade han, knytande handen, under det han vände sig om mot Josef Nilssons hus. Emellertid gaf vreden för ögonblicket vika för en annan känsla, nämligen rädslan.

"Bäst är att aflägsna sig, eljest kunde det hända, att den der indianen komme öfver mig, för att fullborda hvad Elin har påbörjat. Packom oss i väg!"

I stället för att genast träda fram på gatan, der man skulle hafva sett honom från Josef Nilssons fönster, steg han uppför Vargkullen och gick längsefter höjden, tilldess han kom midtför sitt eget hus, då han steg ned och beträdde gatan. Emellertid var han alltför upprörd att nu våga visa sig inför de stora ögonens egarinna. Derför tog han vägen nedåt portarna, öppnade dessa, vandrade öfver bron och begaf sig med mycken bitterhet i sinnet tvärtöfver fältet och in i skogen. Hvilka äfventyr han der upplefde under denna dag, skola vi i ett följande kapitel omförmäla.

Då vi nu hafva varit tillstädes vid Per Erikssons frieri och skaffat sergeanten tillfälle att senare på dagen tala ostördt med Gunilla, anse vi vår pligt fordra, att vi äfven tillse, huru giljarefärden aflöper för Jäger.

Efter mogen öfverläggning beslöt han att uppsöka Anna i hennes hem, och då han på morgonen såg hennes far och bror begifva sig ut på floden för att fiska, stadgades hans beslut ännu mera. Ännu var det dock för tidigt på dagen, så att han måste bekämpa sin längtan att genast skynda till den älskades boning, men när klockan var tio, stod han icke ut längre, utan skyndade "med bevingade steg" till Lidéns hus, som var beläget vid sidan af Lundbergssons. En tjenstflicka med vänligt leende ansigte öppnade för honom och anmälde:

"Mamsell, här är en herre, som önskar tala med er."

I samma ögonblick inträdde Jäger i den snygga, ehuru icke med möbler öfverflödigt försedda stugan. En

enkel träsoffa, en säng, ett bord, några stolar och ett litet skåp, som pryddes af en ganska vacker fotogénlampa och ett par från Sverige medförda ljusstakar — se der allt hvad rummet innehöll.

"Carl Jäger!" utropade Anna, hvilken satt vid bordet, sysselsatt med broderandet af en jagtväska. Den bild, som hennes konstnärliga fingrar insydde på detta föremål, utgjordes af en hund, hvilken apporterar en skjuten fogel. I sin häpnad öfver det ganska ovanliga besöket märkte hon icke, att hon nämnde furirens dopnamn och att hon räckte honom sin hand.

"Ja!" svarade han, i det han med begärlighet fattade den lilla handen och tryckte den. "Ja, Anna, jag kunde icke längre motstå min längtan efter att se er och höra er tala."

Med synbar motvilja lät han Anna draga sin hand tillbaka, hvarefter han hemtade en stol och satte sig gent emot henne så nära, som han dristade sig. Pigan hade gått ut i köket.

Den blick, med hvilken han betraktade den unga flickan, talade tydligare än ord om hvad som föregick inom honom. Anna kände sig på samma gång lycklig och besvärad af denna blick. Hon anade säkert, i hvilket ärende Jäger var stadd, och för att vända hans tankar derifrån eller åtminstone i det längsta uppskjuta ett samtal, som hon både önskade och fruktade, gjorde hon ett fåfängt försök att föra samspråket in på ett annat spår.

"Nå", sade hon, "ännu hafva vi icke hört någonting af indianerne, om hvilkas väntade anfall det talades så mycket för någon tid sedan?"

"Jag önskar, att de måtte komma."

"Huru? Önskar ni, att vildarne skola öfverfalla och mörda oss?"

"Nej, men jag önskar, att de måtte angripa kolonien, på det att jag måtte blifva i tillfälle att kämpa och dö för er, Anna."

Annas rodnad försvann och lemnade rum för en dödlig blekhet.

"Säg icke så!" utropade hon. "Det är syndigt att önska sig döden."

"Det gör jag ju heller icke, men om jag genom min död kunde rädda ert lif, Anna, så skulle jag icke tveka. Kärleken offrar sig gerna för den älskade."

"Icke ett ord vidare om den saken!" sade Anna, nästan hviskande. Dervid stod hon upp, liksom om hon hade velat fly, men han tvingade henne med mildt våld att åter sätta sig.

"Jag kan icke tiga längre", utbrast han med en ifver, som nogsamt vittnade om upprigtigheten af hans ord och känslor. "Jag kan icke uthärda detta pinsamma tillstånd. Jag vet, att ni älskar mig, Anna! All er konstlade likgiltighet har icke kunnat dölja detta för mig. Jag besvär er att säga mig orsaken, hvarför ni plågar mig och er på detta sätt, då ni med ett enda ord kunde bereda både min och er egen sällhet."

"Ert sätt att tala bedröfvar mig", svarade Anna, under det en tår stal sig fram i hennes ögonvrå och bröstet häfdes upp och ned af den häftiga sinnesrörelse, som hon erfor.

"Vill ni icke säga mig hvad det är, som ni har att förebrå mig, ty att det måste vara någonting hos mig, med hvilket ni är missnöjd, det förstår jag, ehuru jag icke kan utgrunda hvad det kan vara. Jag ber er vara öfvertygad derom, att jag skulle sträfva att blifva bättre, renare, fullkomligare, om ni blott ville upplysa mig om de fel, som ni hos mig finner."

"Ville ni det? Skulle ni det verkligen?" utropade Anna, ur hvars upplyftade öga framskymtade en oförställd glädje. "Men är ni också säker om att kunna det?"

"Kärleken skall gifva mig kraft till allt."

"O! huru lycklig ni gör mig, men . . ."

"Det är alltså verkligen sannt, att det finnes fel hos mig, som ni upptäckt, men som äro dolda för mig sjelf, fel af en så svår art, att ni på grund deraf icke vill förena ert öde med mitt. Vill ni säga mig, hvilka dessa fel äro, Anna?"

Med drömmande blick skådade den unga flickan

ut i rymden. Hon kunde icke göra sig sjelf reda för de känslor, hvilka nu bestormade hennes lilla hjerta. Hon kunde icke finna de passande orden till att afslöja sina tankar för den älskade.

"Ja", sade hon slutligen, "ja, jag vill säga er allt .... allt, men icke i dag .... icke i dag! Det skulle vara mig omöjligt."

"Nå", sade Jäger med en af glädje darrande röst. "Jag måste vara nöjd med detta ert löfte. Dröj likväl icke för länge. Lifvet är kort och har föga glädje att erbjuda oss. Man bör derför icke stöta ifrån sig hvad som skänkes."

"Snart, snart skall jag säga er allt och då har ni både mitt och ert öde i edra händer. Men gå nu, lemna mig! Jag behöfver ensamhet och stillhet för att reda mina tankar."

Hvem kan klandra Carl Jäger, om han vid afskedet behöll Annas hand något längre, än han borde, och om han tryckte den feberaktigt i sina?

Åter ute i det fria, kände äfven han behof af att vara i ensamhet. Han ville grundligt ransaka sig sjelf, för att om möjligt utforska, hvilka de brister månde vara, som Anna hade funnit hos honom. Han beslöt derför att begifva sig till skogs. Snart hade han hemtat sin bössa och de öfriga jagtredskapen. Då han gick förbi smedjan, der sergeant Blad stod och sysslade med sin kära ångmaskin, yttrade han i förbigående till denne:

"Jag ärnar besöka Mr Blackford och se, huru långt den gamle hedersmannen hunnit med sina göromål."

Edvin Blad såg efter honom, der han mera lik en drömmande än en vaken försvann genom porten, som ledde utåt fältet.

"Stackars Carl Jäger!" sade han till sig sjelf. "Hans lycka hos den sköna tyckes icke hafva varit bättre nu, än förra gången. Qvinnorna äro i sanning de obegripligaste varelser under solen."

Emellertid förflöto dagens timmar lugnt i kolonien. Hvar och en var sysselsatt med nyttigt arbete och ingen hade tid öfrig att känna någon ledsnad. Solens strå-

lande klot hade längesedan passerat zenith och då sergeant Blad rådfrågade sitt ur, sade det honom, att endast omkring en och en half timma återstod till solnedgången.

Släggan och de öfriga verktygen bortlades och sergeanten ilade in i sin boning för att aflägga den sotiga arbetsdrägten och utbyta den mot en annan. Derefter aflade han ett besök vid snickeriverkstaden, för att tillse arbetena på fartyget. Här fick han emellertid så mycket att göra, att den tidpunkt redan var förliden, då han borde hafva varit på mötesplatsen, innan han kunde slita sig lös.

Vi skynda honom i förväg till det blockhus, som var upprest i sydöstra hörnet af vallen.

På utsatt tid anlände Gunilla till platsen, öppnade den alltid olästa dörren och steg in i huset. Kring väggarne voro fästade säten af bräder, men för öfrigt var rummet tomt. Utom skottgluggarne hade hvarje vägg ett litet fönster, genom hvilket rummet erhöll sin upplysning.

Den nedgående solen kastade ett rödt sken öfver golfvet och en del af ena väggen. Med oroligt klappande hjerta inträdde den unga flickan. Här skulle hennes öde afgöras. Här skulle hon höra det första ordet om kärlek gå öfver den älskades läppar. Hon kände sig så glad och lycklig, att hon skulle hafva velat omfamna den röda solstrålen, men på samma gång så upprörd, att hon önskade den afgörande stunden långt borta.

Hon slog sig ned på det smala sittbrädet och försökte ordna sina tankar samt lugna sitt hjertas slag. Under det att hon satt här, tyckte hon sig höra ett sakta buller på yttersidan af den mot åkern varande väggen. Det förnams i hennes öron liksom en katts "tassande". Förskräckt for hon tillsammans, men repade nästa ögonblick mod tillräckligt, för att våga smyga sig bort till fönstret. Hon var nästan öfvertygad derom, att en lefvande varelse befann sig derute. Derför sökte hon gå så ljudlöst, som möjligt, och hon bemödade sig

att icke göra något buller, då hon lade ansigtet till rutan.

Hvad såg hon väl, eftersom hon for tillbaka med ett så tydligt utseende af öfverraskning, för att icke säga fruktan?

"Min Gud!" hviskade hon sakta. "Det är en indian, ett fullt väpnadt rödskinn! Hvad skall det betyda? Är stunden nu inne, då det så länge väntade öfverfallet skall ske? Hvad skall jag göra? Ack, om Edvin blott vore här!"

Men hennes Edvin stod i detta ögonblick vid sitt fartyg och undervisade sina arbetare, huru "sidokölsvinet" skulle anbringas. Förgäfves lyssnade hon för att få höra hans manliga, raska steg på gräsmattan utanför huset.

"Skall jag fly härifrån och genom höga rop sammankalla nybyggarne och säga dem, att indianerne anfalla blockhuset? Eller skall jag blifva qvar och söka sjelf försvara huset? Edvin kan icke dröja länge. Jag tror det är bäst, att jag stannar qvar. Vildarne skulle kunna hafva bemägtigat sig blockhuset, innan jag sammankallat folket."

I detta ögonblick höjde sig hufvudet af ett rödskinn upp och blickade in genom fönstret. Gunilla undgick hans forskande blick, emedan hon smög sig så nära intill väggen som möjligt. Med en känsla af fasa såg hon skuggan af vildens hufvud afteckna sig på det solbelysta golfvet. Hon såg hans örnfjädrar vaja fram och tillbaka, och den blodröda solbelysning, som omgaf den hemska skuggan, ökade det fasaväckande intrycket af denna scen.

"Ack, om Edvin komme!" suckade hon. "Men det är för besynnerligt, att han icke kommer."

Nu klingade en fönsterruta. Indianen hade krossat den med ett slag af sin hand. Det var alltså tydligen hans afsigt att träda in i blockhuset. Gunilla hade i det längsta hoppats, att han icke skulle göra detta. Genom den krossade rutan sträcktes en röd hand, hvilken skyndsamt aflyftade hakarne och öppnade fönstret. Ett eldrödt ansigte sträcktes in genom fönsterluften. Dess ögon glimmade som en tigers.

Nu voro goda råd dyra.

"Gud, bistå mig!" utropade Gunilla högt i samma ögonblick, som hon ilade fram till fönstret. Hon hade icke klart för sig, hvad hon borde företaga sig, när hon hunnit dit, utan det var en ofrivillig drift, som tvingade henne att springa fram.

Vilden var just på väg att stiga in. Hans fötter hade redan tagit fäste högre upp på väggen, men då Gunilla störtade emot honom, förlorade han i förskräckelsen detta fotfäste, så att blott hufvud och hals syntes ofvan fönsterkarmen.

Med en snabbhet, som var berömvärd, grep Gunilla tag i rödskinnets hår med båda sina små händer och kastade sig derefter ned på golfvet, stadigt fasthållande sitt grepp. Hennes genom faran fördubblade styrka förökades nu ytterligare genom hennes kroppstyngd. Sålunda lyckades det henne att trycka vildens nakna strupe mot den skarpa fönsterkanten, under det att hans kropp fritt nedhängde utanför. Till en början stretade han emot och försökte att upplyfta sina händer, för att lossa de fina fingrarnes tag i hans hår, men allt hårdare pressade Gunilla hans strupe mot fönsterkarmen, hon till och med upplyftade sina knän och fötter från golfvet, för att ännu mera öka sin tyngd. Med ett rosslande ljud, som utgick ur rödskinnets strupe, tycktes all hans motståndskraft vara bruten. Han hade förlorat medvetandet, men likväl vågade Gunilla icke släppa sitt tag."

I denna ställning fann sergeant Blad sin älskade, då han omkring två minuter senare inträdde i blockhuset. Hans skarpa öga sade honom genast, hvad som hade inträffat, och förklarade för honom den egendomliga situationen.

Med några språng förflyttade han sig till Gunillas sida.

Utan större ansträngning af sina krafter halade han rödskinnet in genom fönstret. Sergeanten behöfde icke anställa lång undersökning, för att öfvertyga sig om, att det var en apach.

"Är han död?" hviskade Gunilla, hos hvilken den

tanken, att hon förorsakat en menniskas död, verkade pinsamt och tryckande.

"Nej", svarade Blad. "Han är blott afsvimmad och kommer sig nog, men dessförinnan borde vi binda honom. Om jag blott hade ett snöre till hands!"

"Det har jag", utropade Gunilla och framtog ur sin klädningsficka det begärda.

Sedan vilden blifvit säkert bunden till händer och fötter, skyndade Blad till fönstret, för att öfvertyga sig, huruvida flera apacher funnos derutanför. Men den af solens sista strålar belysta slätten var fullkomligt menniskotom, och huru ifrigt Blad än spejade mot skogsbrynet, kunde han icke upptäcka någon lefvande varelse.

Lugnad i detta hänseende vände han sig nu till Gunilla.

"Ni är blek, Gunilla", sade han. "Denna tilldragelse har upprört er. Kanske bör jag till en annan dag och ett annat tillfälle uppskjuta hvad jag har att säga er?"

"Oh, nej!" utropade hon. "Med mig har det ingen fara."

Hon kom dervid att tänka på, att sergeanten kunde tyda hennes ord såsom ett uttryck af otålighet efter den väntade kärleksförklaringen, och denna tanke jagade blodet upp på hennes förut bleka kinder. Denna rodnad förlänade ett ökadt behag åt hennes anlete.

Med en ton, i hvilken allvaret var det öfvervägande uttrycket, yttrade nu sergeant Blad:

"Efter ni tillåter det, Gunilla, så vill jag tala. Denne indians närvaro här är ett öfvertygande bevis derom, att den stora striden mot apacherna är för handen. Under sådana förhållanden torde ni förlåta, om jag går mera direkt på saken, än som under andra förhållanden skulle vara passande."

"Tala!" hviskade Gunilla nästan andlös.

"Att jag älskar er, Gunilla, det vet ni, det måste ert eget hjerta tusende gånger hafva sagt er. Jag tror mig också veta, att ni icke är mig obenägen, men jag vill fråga er, om ni älskar mig så högt, att ni skulle

vilja förena edra lefnadsöden med mina. Med få ord: vill ni blifva min hustru?"

Hvem var sällare, än Gunilla, i detta ögonblick? Edvins ärliga och enkla bekännelse om hans kärlek, hans allvarliga, men dock ömma blick och hans okonstlade fråga — allt förenade sig att göra den unga flickan lycklig. Utan att med ord besvara Edvins fråga, öppnade hon sina armar och låg nästa ögonblick gråtande vid hans bröst. Menniskans tårar kunna frampressas icke blott af sorg, utan äfven af en omåttlig glädje.

"Du älskar mig då, min Gunilla?"

"Ack, ja!"

"Tag då här mitt löfte att vara dig trogen, så länge jag lefver, och att alltid hafva din lycka för ögonen."

"O, Edvin, detsamma lofvar jag dig."

Ännu en gång tryckte Blad henne till sitt hjerta, ännu en kyss beseglade deras förbund. Derefter måste de åtskiljas. Fiendens närhet tvingade sergeanten, såsom det lilla samhällets högste ledare, att egna sina omsorger åt Fridhems säkerhet och försvar.

Glad som en sjungande lärka, ilade Gunilla till sitt hem, medan Blad bar den ännu afsvimmade vilden bort till snickeriverkstaden. På gatan mötte han åtskilliga af nybyggarne, hvilka han anmodade att sammankalla folket.

Inom en qvart hade ryktet om hvad som tilldragit sig gjort sin rund kring hela kolonien, och innan ännu en fjerdedels timma förlidit, voro nybyggets alla manlige invånare samlade till rådplägning på sedvanligt ställe.

XXII.

Per Erikssons äfventyr och Joachims åttonde tomahawk.

Då vi senast lemnade f. d. nämndemannen ur sigte, skedde det med omförmälande, att han i skogen, dit han efter sitt misslyckade frieri begaf sig, råkade i vissa äfventyr, hvilka vi lofvade att vid tillfälle berätta för våra läsare. Det är detta löfte, som vi nu gå att uppfylla.

Förmodligen var det på grund af sina "solida egenskaper", som Per Eriksson kände sig så bittert förnärmad af det förakt, hvarmed Elin hade bemött hans frieri. Han hade sannerligen trott sig göra flickan en ära dermed — en ära, för hvilken hon borde hafva varit och visat sig tacksam. Alltsedan hans hustru dog, hade han varit vand att betrakta sig sjelf såsom ett förmånligt parti för hvilken qvinna som helst, äfven den skönaste och rikaste. Och nu hade en stackars unge, hvilken var föga bättre än en tjenstepiga, gifvit honom afslag! Sannerligen, när han öfvertänkte denna sak rätt noga, måste han medgifva, att hon förtjenade hans hat och vrede i det mest rundliga mått.

Den ena tanken väckte den andra. Från den förolämpning, hvilken han inbillade sig hafva lidit af Elin, öfvergick han till allt annat, hvari han tyckte sig hafva blifvit tillfogad orätt inom Fridhems vallar. Att ingen enda inom kolonien ville erkänna hans öfverlägsna egenskaper, det gick honom djupt till sinnet. Att hans mening vid rådplägningarne aldrig vann en skymt af bifall, det stod nu lifligt framför hans minne och var ingalunda egnadt att lugna honom. Det föll honom icke ett enda ögonblick in att tänka, att hans

mening plägade falla igenom, derför att den var oförståndig. Han oförståndig! Den, som hade sagt honom det, skulle hafva förvånat honom lika mycket, som om han tilldelat honom en bastant örfil.

Utan att märka det eller hysa någon afsigt dermed, hade Per Eriksson tagit vägen till Fogelsångsdalen, ett ställe, hvilket af gammalt är för våra läsare bekant. Äfven Per Eriksson hade varit der åtskilliga gånger och platsen var honom så väl bekant, att han icke brydde sig om att närmare granska dess utseende, utan satte sig ned på en mossbelupen sten, för att fortsätta sina betraktelser, hvilka hufvudsakligen rörde sig kring alla de oförrätter och orättvisor, som han trodde sig hafva lidit bland Fridhems invånare.

Så förflöt den ena timman efter den andra, utan att Per Eriksson tänkte på att lemna sin plats eller begifva sig hem. Obestämda planer till en eftertrycklig hämnd, som han ville taga, tumlade omkring i hans hufvud, ända tilldess middagstiden redan för längesedan var förliden. Då först vaknade han upp ur sina drömmar och fann det vara tid att vända om.

Med knuten hand och utsträckt arm vände han sig nu om åt det håll, hvarest Fridhem var beläget, under det han samtidigt, gnisslande med tänderna, yttrade:

"Jag skall hämnas."

Men detta skulle Per Eriksson icke hafva gjort, om han hade kunnat beräkna följderna. Den knutna handen träffade nämligen ett föremål, en menniska, hvilken under svordomar och förbannelser ryggade några steg tillbaka.

Nu först blef Per Eriksson fullkomligt vaken och hvem undrar väl derpå, då han plötsligt befann sig ansigte mot ansigte med sin gamle vän och fiende Grin-Ola, hvilken vid sin sida hade Late-Mats.

De båda runnarnes drägt var numera ingalunda så snygg, som då vi sågo dem i New-York eller då de uppträdde inför domaren i Madison. Två månaders lif i vildmarken hade förvandlat dem till trasvargar och utplånat hvarje då ännu qvarvarande spår af hyfsning. Det enda, som var någorlunda oförändradt hos de båda

skurkarne, var deras ansigten. Grin-Ola hade icke glömt sitt vidriga leende och Late-Mats hade icke hunnit bortlägga den förnäma minen.

Per Erikssons knutna hand hade träffat Grin-Olas ansigte och framkallat ett rytande af raseri ur dennes mun. Svärjande drog han upp sin knif och tycktes ärna på ett blodigt sätt hämnas det slag, som nämnedemannen ofrivilligt tilldelat honom. Knappt såg denne det blanka stålet blixtra i skurkens hand, förrän han kastade sig ned på sina knän och ropade:

"Nåd!.... Nåd!"

Grin-Ola lät höra ett illaljudande gapskratt och gömde sin knif. Troligen var han nöjd med den verkan, som hans grymma åtbörder hade åstadkommit.

"Ni har ett egendomligt sätt att bemöta gamla vänner", utropade runnaren, sedan Per Eriksson rest sig upp och med darrande knän stod inför dem. "Hvaba? tycker ni det är hyfsadt att helsa sina bekanta med knutna näfvar?"

"Jag visste icke, att ni var här", stammade Per Eriksson, darrande i hela kroppen af sinnesrörelse.

"Ha, ha, ha!" hånskrattade den andre. "Ni trodde väl, att vi ännu skulle sitta inom lås och bom i den der småstaden derborta i östern, der vi senast träffade hvarandra, men jag skall säga er, att vi för längesedan sluppit ut derifrån. De der småstadsborna äro särdeles enfaldigt folk, ja, så enfaldiga, att de aldrig borde besvära sig med att försöka förvara några fångar."

"Förmodligen har domaren insett sitt misstag och släppt eder fria?" vågade nämndemannen fråga.

"Ha, ha, ha! Nej, min gode man, ni duger inte till att tyda gåtor, det förstår jag. Ha, ha, ha! Domaren skulle hafva släppt oss! I sanning, jag måste skratta åt er."

Per Eriksson blef icke förargad öfver detta skratt eller åtminstone vågade han icke visa det.

"Nå, huru lefver verlden med er nu, gamle gosse?" sporde Grin-Ola, läggande handen förtroligt på Per Erikssons skuldra. "Vistas ni i den der kolonien derborta?"

"Ja!"

"Skönt, ypperligt!"

"Men . . ."

"Ingenting kan vara oss angenämare."

"Men . . ."

"Ni är en hedersman."

"Men . . ."

"En präktig karl."

"Men . . ."

"Inga men, min gosse; det är för oss mycket glädjande att hafva träffat er här, ja rigtigt glädjande är det."

"Såå!"

"Ni förstår icke hvarför, gamle gosse?"

"Nej . . .!"

"Ni hade nog helst undvikit oss, eller huru?"

"Åhnej, visst icke, visst icke!" skyndade Per Eriksson sig att säga.

"Förmodligen önskar ni få veta, af hvilken anledning vi glädja oss öfver att hafva träffat på er?"

"Nå, om det behagar er att säga det, så . . ."

"Rätt så, min gosse! Behagar . . . det är just rätta ordet. Om det behagar mig, så säger jag er det, men om det icke behagar mig att tala, så tiger jag som muren."

"Naturligtvis!"

"Alltså behagar det mig att säga er, att jag har två anledningar till att lyckönska mig för sammanträffandet med er."

Per Eriksson darrade, emedan han tänkte, att bofven ville hämnas på honom för det vittnesmål, han hade aflagt inför Mr Steffens. Detta var dock långt ifrån Grin-Olas mening, såsom vi snart skola finna.

"För det första", fortfor f. d. runnaren, "måste ni gifva mig några närmare underrättelser angående kolonien, dess invånare och dess försvarsanstalter. Hvad kallen I nybygget?"

"Fridhem."

"Ett vackert namn!" sade Grin-Ola hånleende. "Det är likväl troligt, att platsen icke länge kommer att gifva skäl för det namnet. Ha, ha, ha!"

Äfven den andre skurken instämde i skrattet, och de båda karlarne vexlade betydelsefulla blickar med hvarandra.

"Huru många karlar finnas der?"

Per Eriksson tillkännagaf antalet.

"Äro alla beväpnade med bössor?"

"Ja, och många hafva till och med flera sådana."

"Det var då sjelfva — —", utropade Late-Mats.

Nu följde den ena frågan efter den andra angående tillståndet i kolonien, husens läge, befästningen o. s. v. Per Eriksson hade åtminstone den förtjensten att sanningsenligt uppgifva allt hvad han visste angående dessa förhållanden. Han tyckte sig också icke hafva någon anledning att dölja något för dessa kringstrykare.

Sedan Grin-Ola fått veta hvad han önskade, samtalade han en stund med Late-Mats på ett språk, som Per Eriksson alls icke förstod. Hvad de öfverlade om, det var honom derför en hemlighet. Lång tid fick han icke heller till att grubbla deröfver, enär Grin-Ola vände sig till honom med dessa ord:

"Ni minnes säkert, att jag en gång förtjenade på er fyrahundra riksdaler? Hm!... Det var derborta i New-York."

"Hm...! Förtjenade?... Jag menar, att ni snarare..."

"...lånade dem, menar ni? Nåja, det är kanske det rätta uttrycket. Nog af, ni minnes det?"

"Javisst! Men hvarför frågar ni efter det?"

"Jo, jag önskar veta, om ni är sinnad att våga någonting för att vinna dem igen med ränta från lånedagen?"

Per Erikssons små ögon gnistrade af belåtenhet.

"Kanske vill ni gifva mig dem tillbaka?"

Nämndemannen sträckte ut sin hand.

"Ha, ha, ha! Nej, min vän, så hastigt får du dem icke tillbaka. Jag hade ett drygt arbete med dig, när jag lockade dem ur din ficka, derför måste äfven du göra någonting för att återfå dem."

"Nå, hvad vill ni att jag skall göra?"

"Tålamod, min vän! Du skall nog få veta det.

Kanske att du till och med får höra mera, än du önskar. Sitt ner, min gode man, medan vi uppgöra vårt kontrakt med hvarandra. Sitt ned!"

"Men . . ."

"Sitt ned! . . . Inga invändningar! Du vet, att jag icke är att leka med, när det lynnet faller öfver mig."

"Jag har ondt om tid. Jag har ingenting förtärt sedan i går och måste nu skynda mig hem", försäkrade Per Eriksson, som började känna sig hemsk till mods, emedan han ganska väl förstod, att karlen icke af någon verklig välvilja för honom erbjöd honom att återbekomma de förlorade penningarna och var så envis att förlänga samtalet. Han anade någon list bakom den skenbara vänligheten.

"Du lycklige ost, som senast i går fick en ordentlig måltid! Jag och min kamrat här hafva icke under de två senast förflutna månaderna förtärt annat än indianmat. Men jag vill säga dig ett ord, så godt som två, att om du icke ögonblickligen sätter dig ned, så får du tre tum amerikanskt stål i ditt hjerta."

Under det Grin-Ola yttrade detta, blottade han åter sin knif och lät dess blanka klinga beskrifva de mest vidunderliga cirklar inför den nu helt och hållet förskrämde nämndemannens ögon. Utan att förnya sina invändningar, satte Per Eriksson sig ned på den mjuka gräsmattan, der äfven de båda runnarne nu togo plats. Om det skedde med eller utan afsigt, det veta vi icke, men det oaktadt är det säkert, att Grin-Ola under hela det följande samtalet icke gömde sin knif, utan lekte med den på ett sätt, som rigtigt gjorde nämndemannen ondt i ögonen.

Redan från början af samtalet hade runnarens röst och ton burit en prägel af hånfull elakhet, hvilken skulle hafva förefallit hvarje annan menniska särdeles obehaglig. Per Eriksson saknade emellertid förmågan att uppfatta och förstå de förolämpningar, hvilka icke bestodo i tydliga ord eller gerningar. Alltså märkte han icke heller, att Grin-Olas röst under samtalets fortgång ännu tydligare antog nyssnämnda uttryck af förolämpande hån.

"Ser ni, min gode man", yttrade runnaren, "jag behöfver edra tjenster och lofvar att betala er hederligt."

Vid blotta ordet "betala" kände Per Eriksson sig betydligt lugnare, än under den senaste fjerdedelstimman.

"Ah! Hvilka tjenster begär ni af mig?"

"Se, det kallar jag förnuftigt språk! Innan ni går in på mina planer, vill ni veta hvad jag fordrar af er. Jag skall strax säga er det. Vet ni, att omkring trehundra indianer i denna stund befinna sig i närheten af er koloni och skola, innan lång tid förflutit, i grund förstöra den? Vet ni det, hvaba?"

"Min Gud, hvad säger ni? Trehundra in... indianer!"

Förskräckelsen var nära att beröfva Per Eriksson talförmågan.

"Som ni hör, trehundra rödskinn äro lägrade här i trakten och skola en af dagarne anfalla kolonien. Denna underrättelse gläder er förmodligen mycket?"

"Hm...! Och ni säger, att de ämna anfalla oss? Trehundra! Jag måste skynda hem och underrätta dem om saken i kolonien. Kanske äro indianerne redan der!"

"Blif vackert sittande, min vän", hånade Grin-Ola. "Tror ni, att jag är så dum, att jag nu släpper er ifrån mig och tillåter er att varna edra vänner, då jag har slutit förbund med rödskinnen och svurit att hjelpa dem förstöra kolonien?"

Per Eriksson kunde endast genom åsynen af den blanka knifven hindras ifrån att i detta ögonblick springa upp och fly af alla krafter.

"Huru? Ni skulle... hm! Ni skulle vilja hjelpa de vilddjuren emot oss?"

"Ja, hvarför icke, då man kan förtjena något derpå? Förtjensterna hafva under de senare tiderna varit så för..... klena, att vi icke kunna vara så nogräknade som eljest."

Per Eriksson hade en grym erfarenhet af den "pussige" mannens sätt att vara nogräknad vid valet af inkomstkällor. Han kunde derför icke på något sätt gifva

tillkänna något bifall till Grin-Olas med den mest cyniska ton yttrade ord.

"Min gode man", fortfor den senare, "ni förstår väl, att jag icke blott af talträngdhet gjort er till min förtrogne? Ni inser förmodligen utan någon svårighet, att jag dermed har en bestämd afsigt?"

"Herre Gud, kanske ni ämnar börja med att taga lifvet af mig?" utropade nämndemannen, nästan utom sig af fasa.

"Åhnej! För att taga lifvet af er, behöfde jag icke så många ord. Det kunde jag ju hafva gjort utan att säga någonting."

"Nå, det är då sant!"

"Hör på! Om indianerne eröfra kolonien, tror ni att de skola skona ert lif och er egendom mera, än de andres?"

"Nej!"

"Ni är således säker om att blifva bränd eller hängd eller på annat sätt afdagatagen, så snart de trehundra indianerne bryta sig in i nybygget, och det kan icke töfva länge till dess?"

Skurken lade stark tonvigt på ordet "trehundra", för att desto mera imponera på den stackars karlens uppskrämda sinne.

"Jag kan ju fly", försökte Per Eriksson att invända.

"Fly? Och hvarthän ville ni fly, när rödskinnen omgifva kolonien på alla sidor?"

"Jag kan ju fly genast, nu på stunden, direkt härifrån."

"Och lemna all er egendom i sticket! För öfrigt vill jag bevisa er, att redan nu all flykt är omöjlig."

Sedan Grin-Ola yttrat dessa ord, upptog han ur sin ficka en liten signalpipa af samma slag, som brukas vid de flesta jernvägar att för lokomotivföraren tillkännagifva, när han får sätta trainen i gång. Detta instrument förde han till munnen och frambringade en skarp och långt utdragen ton. Derefter stack han åter signalpipan ned i dess trasiga förvaringsrum och vände

sig till Per Eriksson, under det han utsträckte handen mot en af höjderna i Fogelsångsdalen.

"Se ditåt!" sade han.

Per Eriksson åtlydde den gifna uppmaningen. På det af Grin-Ola utpekade stället såg han sex rödskinn framträda ur skogen och ställa sig på en öppen plats, hvarest Per Eriksson tydligt kunde se deras delvis nakna kroppar, deras tatuerade, vilda ansigten, deras buffelhudsmantlar och fjäderbuskar. Vid denna syn gingo följande ord nästan mekaniskt öfver nämndemansläpparne:

"Du milde skapare!"

Tillika visade han så tydliga tecken till öfverraskning, blandad med förskräckelse, att de båda skurkarne kände en viss njutning af att betrakta den stackars karlen.

"Der ser ni sjelf," yttrade Grin-Ola, "huruvida jag öfverdrifvit saken eller icke, när jag sagt, att det är er omöjligt att fly. På hvarje punkt äro indianska vaktposter fördelade och de skola icke släppa er igenom, ty de hafva befallning att tillåta hvem som vill inträda i kolonien, men att utan nåd och barmhertighet döda hvar och en, som vill lemna den."

"Ah! men jag kan fly på floden."

"Försök! eller rättare sagdt, jag råder er att icke försöka det, ty äfven floden är bevakad. Ni skulle icke kunna ro fyra famnar från land, förrän en kula gjorde slut på ert glada lif."

"Undergången är således gifven!"

"För kolonien och dess öfrige invånare, ja, men icke för er, om ni vill lyssna till ett godt råd."

"Hvilket? Skynda er och säg mig, hvad jag skall göra!"

"En helt obetydlig sak, som icke skall kosta er någon möda. Öppna porten för oss i natt, när klockan är tolf, så lofvar jag er icke allenast, att ni skall få behålla lifvet och allt hvad ni eger, utan äfven att ni skall erhålla er del af bytet. Ännu har man i nybygget ingen aning om vår härvaro eller om det tillämnade anfallet, och det skall derför blifva er lätt att öppna in-

gångsporten för oss. Ingen skall tänka på att bevaka hvarken er eller porten."

Nämndemannen var uppenbarligen frestad att antaga detta förslag.

"Jag har en dotter", yttrade han.

"Tror ni, att jag har glömt den storögda flickan? Äfven hon är fri och ingen skada skall ske henne."

"Och sedan så..."

"Nå, säg ut!"

"Jo, sedan så är der en ung qvinna, som..... som...."

"....som ni önskar ega, ni gamle filur! Är det icke så? Nå, jag lofvar att hjelpa er till besittning af henne, utan både lysning och presterlig vigsel. Är ni nu nöjd?"

Ja, visserligen var han nöjd, den "karaktersfaste" mannen med de "solida egenskaperna" — nöjd med de af frestaren erbjudna vilkoren. För att icke framställa honom ännu sämre, än han i verkligheten var, måste vi likväl omnämna, att han ännu tvekade att låna sig till biträde vid utförandet af den af Grin-Ola utvecklade nedriga planen. Olyckligtvis kom han i denna stund att tänka på de många inbillade oförrätter, som han tyckte sig hafva lidit i Fridhem. Han erinrade sig alla de gånger, som han blifvit af nybyggarne afsnäst, han kunde i denna stund hafva på siffran angifvit antalet af de tillfällen, då han tyckt sig hafva blifvit förföljd och försmädad. Tyvärr påminde han sig lika tydligt, att han, oaktadt sina stora förtjenster, sin öfverlägsna klokhet och öfriga lysande egenskaper, blott var en ringa och förbisedd medlem i det uppåtsträfvande unga samhället, medan en annan, hos hvilken *han* icke kunde upptäcka en smula förtjenstfullt, innehade den högsta förtroendeposten, till hvilken endast en man af Per Erikssons lysande gåfvor var värdig. Denna erinring afgjorde saken med ens. Afunden uträttade hvad icke ens girigheten hade förmått verka.

"Nå, anstår mitt förslag er?" frågade frestaren.

"Ja", svarade nämndemannen raskt, "jag skall öppna portarne för er på de vilkor, som vi hafva nämnt."

Och mannen med de "solida egenskaperna" skakade hand med mannen i trasorna till bekräftande af det nedriga förbundet. De voro synbarligen mycket belåtna med hvarandra. Måhända skulle den ömsesidiga belåtenheten hafva varit mindre, ifall det hade kommit till en öppen förklaring mellan dem rörande frågan, hvem den qvinnan var, till hvars egande Grin-Ola skulle förhjelpa de "solida egenskapernas" egare. Den förre hade nämligen vigtiga skäl att icke med blida ögon se Elin i Per Erikssons armar. Åtminstone tro vi oss kunna draga denna slutsats af de ord, hvilka yttrades mellan de båda trasvargarne en liten stund senare, då nämndemannen hade aflägsnat sig.

"Nu", sade Grin-Ola, "skola vi snart vara herrar öfver nybygget derborta."

"Och öfver flickan äfven", svarade Late-Mats.

"Elin, ja! Du har rätt, min bror. Den fagra ungen blir vår bästa belöning."

"Och dernäst det öfriga bytet."

"Ja visst, ja, det öfriga bytet. Du har lyckliga idéer, min bror!".

Per Eriksson var icke den ende, som under denna dag var borta från Fridhem. Vi hafva redan omnämnt, att herrarne Lidén, far och son, hade begifvit sig ut på floden för att fiska och att Jäger gick att uppsöka Mr Blackford. Hittills hafva vi dock icke haft tillfälle att omförmäla, att äfven Joachim under loppet af denna dag befann sig ute i skogen.

Anledningen till den hederlige gossens utfärd var följande:

Under det Joachim den föregående dagen som vanligt biträdde sergeant Blad i smedjan, hade denne tillfälligtvis yttrat:

"Om jag icke vore så angelägen att snart hafva ångmaskinen färdig, skulle jag verkligen begifva mig ut på jagt en dag. Jag ordentligen längtar efter att få se litet vildt på mitt bord."

Alldenstund nu Joachim hyste verklig tillgifvenhet för sin läromästare i smideskonsten och han dessutom icke med nödvändighet behöfdes i smedjan hvarje dag, så kastade han följande morgon karbinen på axeln och begaf sig till skogs, för att om möjligt anskaffa något vildbråd åt sergeanten. Denne var emellertid okunnig om Joachims afsigter och förundrade sig icke litet öfver ynglingens frånvaro.

Solen var knappt uppstigen, då Joachim trädde ut genom porten, hvilken beredvilligt tillästes efter honom af Esbjörn Persson, hvilken var lika tidigt uppe. Det var en regel inom kolonien, att porten aldrig finge lemnas öppen hvarken dag eller natt.

Sysselsättande sig med hvarjehanda oskyldiga tankar, fördjupade Joachim sig i urskogen och i den del deraf, som var belägen i nästan rakt motsatt rigtning mot Fogelsångsdalen. Allt högre steg solen upp på himmelen. Timmarne förgingo, men något vildbråd ville icke denna gång visa sig för den ifrigt spejande jägaren. Den ärlige gossen hade ingen jagtlycka denna dag. Som man emellertid vet äro alla jägare mera eller mindre benägna för "skrock" och Joachim jäfvade icke denna erfarenhet, ehuru han icke var någon Nimrod. Se här, huru han förklarade sin märkvärdiga otur!

"Hvarför", sade han vid sig sjelf, "skulle Esbjörn önska mig lycka till god jagt! Hvem bad honom om det? Det är då visst, att man aldrig har tur på jagten, om någon önskar lycka, då man drager åstad. Jag skall bedja Esbjörn hålla inne med dylika dumheter en annan gång. Här kan jag nu för hans skull få gå hela dagen, utan att se så mycket som en mullvad."

Utan att vilja disputera med Joachim i denna fråga, tro vi oss dock kunna uppgifva en annan förklaring öfver den märkvärdiga otur, som förföljde honom denna dag. Förutsatt att Grin-Olas uppgifter för Per Eriksson om de trehundra vildarne voro sanningsenliga, anse vi det icke vara hvarken otroligt eller omöjligt, att denna skara menniskor hade skrämt bort allt vildbråd från närheten af kolonien. Joachim kunde dock icke veta detta. Han hade ingen aning om de trehundra vildarne,

ja, han misstänkte icke ens, att ett grymt och förfärligt indiansigte just nu betraktade honom med blickar, som vittnade om ett innerligt begär efter den hederlige ynglingens ljuslockiga skalp.

Hela trakten var tydligen öfversvämmad af rödskinnen, då vi finna dessa infernaliska individer på så skilda håll, som här och i Fogelsångsdalen. Grin-Olas uppgifter tycktes icke hafva varit öfverdrifna.

Den apach, som nu med giriga ögon betraktade Joachim, befann sig med de nedre delarne af sin kropp bakom en mindre höjd. Utsträckt på marken, lyftade han sitt hufvud upp öfver kammen af höjden, i samma sekund som Joachim beträdde den öfversta delen af en annan ungefärligen lika stor höjd på vid pass ett bössskotts afstånd från den förra. Ett diaboliskt grin vanställde det röda, med åtskilliga lysande färger tatuerade ansigtet, då vilden förde sitt gevär till ögat och sigtade på den intet ondt anande ynglingen. Tjugo sekunder hade icke förflutit från det Joachim blef synlig för vilden, innan skottet brann af ur den rakt mot Joachims hjerta rigtade bössan. Skulle det verkligen blifva den behjertade ynglingens lott att dö för en indians kula ute i den vilda urskogen?

Nej, det tycktes nu vara slut med hans otur och lyckan började åter le emot honom. Vilden hade nämligen icke med tillräcklig noggranhet beräknat det afstånd, som skilde honom från föremålet för hans mordiska anslag. Hans kula nådde icke fram, utan slog ned åtskilliga famnar ifrån Joachim.

Alldenstund vår vän Joachim var rädd om sin skalp och icke ville lemna sin egen kropp till experimentalfält för utredande af frågan, om en menniska dör af att blifva skalperad, (en fråga, hvilken för öfrigt mera än en gång hade lifligt sysselsatt honom,) dröjde han icke att kasta sig ned till marken, så att han helt och hållet doldes för den mordiske vilden, hvilken han dock icke hade sett, men hvilkens plats han kunde sluta sig till af ljudet från skottet.

På sjelfva kammen växte några buskar, och Joachim var, sedan han dolt sig, icke sen att krypa

bort till en af dessa. Dold genom buskens bladverk, kunde han nu taga trakten i närmare skärskådande. Ingenstädes syntes likväl spår af något rödskinn. Huru noga han än granskade hvarje buske, som växte på den motsatta höjden, och hvarje träd i dess närhet, var det honom omöjligt att varseblifva en enda lefvande varelse, och platsen kunde icke hafva varit mera tyst, tom och ödslig, om den varit belägen uppe på något af månens berg, t. ex. på det lilla *Gay Lussac* eller den strålande *Tycho*.

"Drömmer jag eller är jag vaken?" frågade Joachim sig sjelf. "Hörde jag icke nyss ett skott? Eller var det kanske blott en inbillning, då jag tyckte mig höra en kula, som hvinande for genom luften och slog ned i marken midt framför mig? Nej, vid necken, det var ingen dröm. Det var säkert en indian. Han vill narra mig att träda närmare, men den gubben gick inte, sa' tjufven, som blef gripen på bar gerning. Jag är inte så dum, att jag visar mig, förrän jag sett, med hvem och med huru många jag har att göra. Har du tålamod, min gosse, så har jag ock."

Orörlig qvarlåg Joachim på sin plats en half timma, utan att förnimma någon rörelse på den motsatta höjden.

"Kanske har han gått sin väg, då hans skott misslyckades", tänkte han. "Om jag verkligen skulle närma mig! Men nej, det är någonting, som säger mig, att denna tystnad blott är en list och att det är klokast blifva qvar här. Troligen blir jag snart i tillfälle att vinna min sjunde ... nej, åttonde tomahank."

Det förhöll sig verkligen som Joachim förmodade. På den andra höjden låg indianen utsträckt i alldeles samma ställning, som Joachim på sin. Äfven rödskinnet hade tagit plats bakom en buske och hoppades genom stillhet och tystnad kunna locka fienden fram och inom skotthåll. Slutligen blef dock väntan honom för lång eller också började han tro, att blekansigtet, skrämdt af skottet, hade begifvit sig på flykten. För att nu förskaffa sig visshet härom, aftog han sin buffelhudsmantel och hängde försigtigt upp den på en buske, så att en flik deraf kunde synas från andra höjden.

"Jag kunde väl tro, att der fans ett rödskinn", sade Joachim för sig sjelf, då han varseblef buffelhudsmanteln. "Nå, min gosse, gå på, så som du har börjat. Jag tänkte, att rödskinnen icke voro så dumma. Han vill locka mig att skjuta på det der skinnet, medan han sjelf ligger gömd bakom höjden, oåtkomlig för mina kulor. Han vill säkerligen veta, huruvida jag är här eller icke, och om jag nu förhåller mig stilla, så tror han visst, att jag har flytt. Kanske närmar han sig sedan och då..."

Joachims icke öfverflödigt stora, men fullkomligt sunda och rediga förstånd gjorde honom öfverlägsen sin fiende, oaktadt denne från barndomen var väl bevandrad i hvarje tänkbar list — ett nytt bevis för civilisationens förmåga att höja menniskans intelligens.

Sedan apachen hade låtit sin mantel under en half timma tjena till skottafla, ehuru ingen begagnade sig deraf, tog han ned den och kastade den åter öfver sin nakna kropp. Ännu var det försigtiga rödskinnet dock icke fullkomligt öfvertygadt om fiendens flykt. Ännu ville han pröfva förhållandet.

I detta ändamål trädde han djerft upp på kullen och blef synlig för Joachim i hela sin längd. Det var verkligen frestande för Joachim och påkostande att icke få sända honom en kula.

"Nej, min gosse", sade den jovialiske ynglingen, "nej, äfven detta duger icke för dig. Jag förstår ganska väl, att du med din skarpa blick skulle tvärtigenom busken varseblifva den minsta rörelse, som jag ville göra. Innan jag finge karbinen till kinden, skulle du redan vara borta. Nej, min gubbe, någonting ännu slugare måste du påhitta, om du skall lura Joachim. Detta var då för barnsligt."

Vi måste medgifva, att Joachim härvidlag tänkte och handlade såsom en gammal och öfvad jägare skulle hafva gjort. Sjelfva Tom Collins kunde icke hafva gjort det bättre.

Den fullkomliga stillhet och tystnad, som rådde på den plats, hvarest Joachim låg, började slutligen öfvertyga det försigtiga rödskinnet, att platsen var öde.

Med bössan i hand steg han ned för höjden, men med utomordentlig varsamhet. Joachim kunde se, att han hvarje ögonblick var beredd att ila tillbaka. Då apachen hade steg för steg kommit till midten af höjden, satte han sig ned på en sten och tycktes icke mera bekymra sig om någonting. Joachim kunde icke märka, att han på det minsta sätt egnade hans gömställe någon uppmärksamhet, men han misstänkte med skäl, att rödskinnet icke desto mindre vakade öfver att ingenting undgick honom af det, som der möjligen kunde tilldraga sig.

"Vore jag viss", tänkte Joachim, "att du verkligen vore inom skotthåll för min karbin, du röde skälm, så skulle jag genast skicka dig en kula, men nu är jag icke öfvertygad om den saken och derför vill jag låta dig nalkas ännu mera."

Rödskinnet qvarstannade emellertid envist på sin plats. Flera timmar förgingo, utan att Joachim kunde märka, att han hade rört så mycket som ett finger. Slutligen började Joachim förlora tålamodet, hvilket var så mycket mindre underligt, som han märkte, att det började lida mot qvällen.

"Nå", sade han slutligen, "efter du är så envis, så vill jag försöka att locka dig närmare genom list. Det kan ändå icke aflöpa värre, än att jag går miste om min åttonde tomahank. Den skadan kan jag ju taga igen en annan gång."

Se här, hvaruti Joachims list bestod och huru den lyckades!

Lemnande sin bössa orörd qvar der den låg, kröp han försigtigt tillbaka ett stycke nedför höjden. Här satte han sig, medan han aftog sin ena stöfvel, en högskaftad pjes, som troligen blifvit tillverkad under en tid, då lädret var mindre dyrt än nu för tiden. Med stöfveln i handen begaf han sig krypande åter uppför höjden till sin förra plats. Sedan han öfvertygat sig om, att vilden ännu satt qvar i den ställning, som han förut innehaft, förde han stöfveln åt sidan så, att vilden, om han såg denna rörelse, måste tro, att stöfvelns egare befann sig bakom busken och oförsigtigt blottat den

nedre delen af ett ben, hvars öfre delar bortskymdes af grenarna. Skyndsamt sökte Joachim derefter skydd bakom höjden.

"Nu måste du tro, att du har mig fast!" sade den raske ynglingen, under det han gled nedför sluttningen så långt, att hans kropp och hufvud voro skyddade mot hvarje äfventyr.

Dessa ord voro knappt öfver Joachims läppar, förrän vildens kula söndersplittrade buskens löfverk och kringspridde hela massor af blad. I samma ögonblick ryckte Joachim stöfveln till sig och upphäfde ett skri, så förfärligt som hans starka lungor förmådde åstadkomma.

"Seså, nu måste du tro mig vara död!" hviskade han sedan, under det han skyndsamt och försigtigt återvände till den ställning, som han först hade intagit i skydd af busken.

Apachen var också fullkomligt vilseledd genom Joachims dubbla list. Han satt icke längre tyst och stilla på stenen. Bössan hade han kastat ifrån sig och kom nu springande rakt fram mot Joachim, svingande tomahawken i sin hand. Han var tydligen beredd att hemta den ljuslockiga skalp, som hade frestat honom och för hvars egande han hade utvecklat så stor list och användt så mycket tålamod.

Men ödet och Joachim hade annorlunda beslutat. Joachims karbin låg redan vid hans kind. Hans stadiga finger vidrörde trycket, och innan någon kunde hafva hunnit räkna till fyra, rullade indianen under ett gräsligt tjut omkring på gräsmattan. Efter några konvulsiviska ryckningar blef han liggande stilla. Han hade gått till den store andens hem, dit alla i striden stupade krigare enligt indianernes föreställningssätt få samlas, för att i sällskap med den store anden sjelf jaga på oinskränkta, af vildbråd uppfylda jagtmarker.

Fem minuter senare vandrade Joachim vägen tillbaka till Fridhem, glad och förnöjd öfver "den åttonde tomahanken". Han anlände till kolonien just då, när folket från de skilda boningarne strömmade samman till snickeriverkstaden, der man skulle hålla "meeting"

med anledning af de tilldragelser, som timat i det sydöstra blockhuset. Hvad var naturligare, än att äfven Joachim begaf sig till samlingsplatsen?

XXIII.

I nattens mörker.

Några i taket hängande lampor kastade ett sparsamt ljus öfver den till en början bullersamma scenen vid nybyggarnes sammanträde i snickeriverkstaden. Sergeant Blad satt afsides tillsammans med Tom Collins och Kit Ruxton, förande ett lifligt samtal med bäfverjägarne. Örnöga hade satt sig på golfvet icke långt ifrån dem, men deltog icke i deras öfverläggning. Hans mörka öga hvilade oafbrutet på den fångne apachen, hvilken nu hade kommit till full sans och kastade dystra blickar omkring sig i salen. De nyfikne kolonisterna betraktade med skygga blickar det bundna rödskinnet. En eller annan vågade sig närmare, men återtog snart sin förra plats. Apachens uppsyn var så vild och grym, att han till och med som fånge ingaf de klenmodiga en viss fasa.

Tom Collins hade anstält förhör med honom. Enär Tom kunde tala apachernes tungomål, förstod vilden honom fullkomligt, men det oaktadt lyckades det icke bäfverjägaren att locka ett enda ord öfver hans läppar. Den indianska karakteren är envis och oböjlig. Tom hade velat hafva kännedom om vildarnes antal och planer, men måste afstå från alla försök, sedan det visat sig, att vilden hellre skulle hafva låtit honom jaga en kula genom sitt hjerta, än yppat någonting.

I salen fans en annan man, hvilken hade kunnat

lemna de erforderliga upplysningarne, om han hade velat, nämligen Per Eriksson, men som vi veta, ingick det icke i nämndemannens planer att skaffa sig några förtrogna rörande denna sak.

Numera hade Per Eriksson kastat alla betänkligheter öfver bord och var fast i sitt beslut att förråda kolonien åt vildarna. För sin egen del såg han endast fördelar deraf. Hans hämnd skulle blifva tillfredsställd på samma gång som hans girighet och — hvilket i hans ögon öfvervägde allt annat — Elin skulle blifva hans. Man hade derför icke på länge sett nämndemannen så liflig och munter, som han visade sig denna afton. Under det alla de andra kände sig mera eller mindre betryckta på grund af den annalkande faran, var Per Eriksson deremot full af skämtord och utlåtelser, hvilka i hans egna ögon innehade qvickhetens namn, heder och värdighet. Nybyggarne började redan känna sig besvärade af hans efterhängsna glädjeutbrott, då i detsamma dörren öppnades och lemnade inträde åt Joachim, hvilken steg in med bössan i den ena handen och den eröfrade tomahawken i den andra. Karbinen ställde han ifrån sig nere vid dörren, hvarefter han trädde längre fram i rummet.

Här stannade han och vände sig till de församlade, under det han upplyftade stridsyxan, så att alla kunde se den.

"Veten I hvad detta är?"

Alla tego och beskådade den hederlige gossen med en viss förvåning.

"Det är min åttonde tomahank", yttrade han och gick derefter helt lugnt och tyst bort och satte sig i närheten af sergeant Blad.

En storm af bifall uppstod vid afhörandet af Joachims lakoniska förklaring öfver det förevisade föremålet. Man ropade från alla håll, att Joachim borde afgifva en fullständigare berättelse.

"Nå, Joachim", sade sergeant Blad, "låt oss höra, huru du har kommit i besittning af 'den åttonde'. Berätta oss dina äfventyr, min gosse! Hvar har du varit i dag?"

Ett ord eller en bön af Edvin Blad var för Joachim detsamma som en befallning. Det skulle aldrig hafva kunnat falla honom in att neka sergeanten någonting, till och med om denne hade begärt, att han skulle gå genom eld eller öfver glödande jern med nakna fötter. Följaktligen stod han raskt upp från sin plats och var färdig att tala, så snart de ljudliga bravoropen och handklappningarne hade tystnat.

På sitt enkla, men uttrycksfulla sätt skildrade nu Joachim hvad som hade händt honom i skogen. När han hade afslutat sin berättelse med beskrifningen om rödskinnets död, utbröt bifallsstormen ånyo. Joachim kände sig rigtigt skamflat öfver den heder, som man bevisade honom. Han hade sjelf i hela denna sak icke kunnat se någonting annat än sin egen lycka att hafva kommit i besittning af ännu en indiansk stridsyxa. Detta var hans enda äregirighet. Att tänka, att han genom sitt mod och sin klokhet kunde hafva förtjenat beröm, det skulle aldrig hafva fallit honom in.

"En vacker dag lärer du blifva allas vår mästare i konsten att föra krig mot rödskinnen", sade Tom Collins, under det hans manliga öga med välbehag hvilade på Joachims kraftiga gestalt och ärliga ansigte, men Joachim var alltför blygsam att tro, hvad Tom nu sade.

I detta ögonblick reste sergeanten sig för att tala till de församlade, men han hade ännu icke hunnit uttala det första ordet, då dörren ånyo uppslogs och Mr Blackford, åtföljd af Jäger, inträdde. Åsynen af den gamle, allmänt älskade landtmätaren förorsakade ganska stor uppståndelse, ty man visste, att han icke skulle hafva lemnat den plats, der hans göromål höllo honom qvar, såvida icke ganska vigtiga skäl varit för handen.

Åtskilliga af de mera framstående inom samhället gingo Mr Blackford till mötes och välkomnade honom på det hjertligaste sätt. Man frågade honom, huru han befann sig, huruvida han hade känt någon ledsnad vid det enformiga lif, han nu under en längre tid fört, om arbetena nu voro slutade och mycket annat, som vore för vidlyftigt att här omtala.

Mr Blackford hade emellertid genast vid sitt in-

träde varseblifvit den på golfvet liggande fångne apachen, men hade dervid icke visat den allra minsta förvåning. Han nickade endast sakta med hufvudet, liksom om han hade funnit det alldeles i sin ordning, att man i Fridhem vid sin rådplägning hade en fången apach midt ibland sig.

"Mina vänner", sade han högt och med en röst, som trängde till de mest aflägsna vrår i den stora salen, "edra vänliga frågor skall jag vid ett lägligare tillfälle besvara, men nu synes det mig, som om vi hade allvarligare ting att sysselsätta oss med. Hela trakten häromkring vimlar af indianer. De hafva dödat alla mina medhjelpare. Jäger och jag hafva med knapp nöd kunnat smyga oss hit. Oupphörligt prasslade det i skogen på alla sidor om oss. Vi måste ögonblickligen sätta oss i försvarstillstånd."

Alla häpnade vid åhörandet af landtmätarens korta berättelse. Man skulle visserligen hafva önskat sig några närmare detaljer angående Mr Blackfords medhjelpares olyckliga död, men äfven detta måste nu uppskjutas till ett annat tillfälle.

"Upp då!" ropade sergeant Blad. "Låtom oss skynda till försvaret! I kommen ihåg, hvilket blockhus hvar och en af eder tillhör?"

"Ja, ja!" ropades det från alla håll.

Sergeant Blad hade nämligen för längesedan delat alla nybyggarne i fyra lika stora afdelningar, af hvilka hvar och en hade sig anvisadt ett af blockhusen att försvara. Denna anordning hade skett, på det att hvar och en vid ett plötsligt öfverfall skulle veta sin plats, utan att man då behöfde försumma en kanske dyrbar tid genom att fördela folket.

"Godt!" fortfor Blad. "Den länge väntade stunden är nu inne. Den stora strid, som vi så länge hafva förutsett, är nu för handen. Glömmen icke, att vi kämpa för våra hem, för dem vi älska, för våra hustrur, våra trolofvade, våra barn. Vi strida för allt hvad som är oss kärt på jorden. Må denna tanke gifva er kraft och mod! För kraften och modet är segern viss. En kort, varm bön till härskarornas Gud, till den allsmägtiga och kär-

leksrika försyn, som vakar öfver oss, skall fördubbla vår segervisshet. Gud, du som hvälfver i din starka hand allas våra öden, du som är en herre öfver lif och död, öfver seger och nederlag, i dina händer befalle vi vår rättfärdiga sak. Vi äro svage, gif du oss kraft! Vi äro fåtalige, stå du oss bi! Skydda oss, hjelp oss, milde herre Gud! Amen."

Alla hade blottat sina hufvuden och de allra fleste deltogo med rörda hjertan i sergeant Blads bön. Om en af de närvarande veta vi dock med visshet, att hans hjerta var stumt och tyst. Huru skulle Per Eriksson hafva kunnat deltaga i en bön om Guds beskydd öfver Fridhem och dess invånare i samma stund, då han stod i begrepp att verksamt bidraga till dess undergång.

Folket började nu skingra sig. Snart funnos i den stora salen icke flera än sergeanten och Mr Blackford, de båda bäfverjägarne och Örnöga.

"Det är nödvändigt, att hvarje blockhus erhåller en anförare. Vill ni, Mr Blackford, föra befälet i det nordvestra och Tom Collins i det sydvestra och Kit Ruxton i det nordöstra, så vill jag åtaga mig det, som är beläget i sydost. Örnöga skulle göra oss en stor tjenst genom att hålla ett vaksamt öga på palissaderna rundtomkring, för att, så snart någon fiende tyckes vilja anfalla någon punkt, inberätta det i det närmaste blockhuset. Gillen I denna plan?"

"Ja, obetingadt!" svarades enhälligt.

"Nå, då begifva vi oss i Guds namn till våra poster."

"Men hvad skola vi företaga med den här?" frågade Tom, i det han samtidigt med sin fot utpekade den fångne apachen.

"Ah, det vore kanske bäst att ännu mera försäkra oss om hans person", svarade Blad. "Här är en källare under detta golf. Jag tror, att vi kunde förvara honom der."

Man öppnade en lucka i golfvet och sedan man fört fången ned i källaren, tillslöt man åter luckan och tillriglade den.

Derefter lemnade äfven de fem männen rådplägningssalen.

En timma senare.

Öfverallt, såväl inom vallarne som utanför dessa rådde den mest ostörda stillhet och tystnad. Ingen skulle hafva kunnat ana, att omkring fyratio behjertade män härinne rustade sig till en strid på lif och död, eller att utanför vallarne trehundra vilda och mordiska rödskinn framsmögo för att öfverrumpla det nyss anlagda nybygget och jemna det med jorden. På långt afstånd hörde man tjut af vargar. Säkerligen väntade de glupska djuren att rätt snart få frossa bland blodpölar och kalla lik. Men vargtjutet var också det enda ljud, som hördes i nejden.

Om vi ställa oss i närheten af portarne, skola vi snart få se märkvärdiga ting, för så vidt vi hafva skarpa ögon, som kunna genomtränga mörkret. Himlen är visserligen klar och dess stjernor tindra, men stjernljuset är otillräckligt att fördrifva skuggorna, och ännu dröjer det en timme, innan månens strålande klot rullar upp på firmamentet.

Här trädde med försigtiga steg en man fram ur skuggan af palissaderna in på det område, som upplystes af stjernornas matta skimmer. Vid hvarje steg stannade han och lyssnade, om hans öron skulle uppfånga något buller. Hvad var det, som nu skrämde honom? Hvarför skyndade han så snabbt och tyst tillbaka i den djupare skuggan af palissaderna? Ah!... Se der kom en annan gestalt från motsatt håll, likaledes tyst, ohörbart, men som han höll sig inom det af stjernljuset belysta området, kunde den första gestalten varseblifva honom redan på afstånd.

Den senare gestalten stannade vid porten och tycktes med omsorg granska dess lås och riglar. Det var Örnöga, som gjorde sin rund kring kolonien. Ljudlöst gick han nu vidare och var snart försvunnen ur sigte. Det djupa mörker, hvari den första gestalten gömde sig, gjorde det omöjligt för Örnöga att upptäcka honom.

Knappt hade emellertid Örnögas kraftiga gestalt försvunnit i nattens mörker, förrän den första gestalten åter lemnade sitt gömställe och trädde fram i tydlig afsigt att närma sig porten. Ville äfven han öfvertyga sig om låsets styrka, om riglarnes betryggande tillstånd? Litade han icke på Örnögas omdöme om denna sak? Om vi följa honom, skall händelsernas utveckling besvara dessa frågor.

Lyssnande vid hvarje steg, oupphörligt stannande, oaflåtligt bemödande sig att framskrida fullkomligt ljudlöst — ett bemödande, hvilket betydligt underlättades af gräsmattans mjukhet — uppnådde den mystiska skepnaden slutligen porten. Här stannade han åter och lyssnade. Allt var tyst omkring honom, med undantag af det då och då uppstämda vargtjutet. Detta tycktes hafva närmat sig ganska betydligt under den senast förflutna qvarten.

Nu fattade hans hand vid den stora nyckel, genom hvilken låset kunde öppnas eller slutas. Samma hand kringvred nyckeln ett slag. Det svaga och matt klingande ljud, som fjädern åstadkom, då låskolfven drogs tillbaka, kom gestalten att bäfva. Dock sansade han sig tillräckligt, för att ännu en gång kringvrida nyckeln. Ännu en gång knäppte låset och ännu en gång skakades den mörka gestalten liksom af en frossbrytning. Återstoden af arbetet gick både lättare och tystare. De tunga riglarne skötos tillbaka och porten var öppen.

I detta ögonblick tindra stjernorna så starkt, att vi igenkänna den hemlighetsfulle nattvandraren.

Det var Per Eriksson, och vargtjutet, som nu hade närmat sig ännu mera, var en signal till honom att indianerne nalkades sitt mål.

Efter förrättadt värf smög den nedrige skurken sig lika sakta, lika tyst och ljudlöst tillbaka till palissadernas skugga.

Olycklige nybyggare! I bereden eder att med edra lif försvara hvad som är eder kärt. Hvartill gagnar det eder? En usel förrädares hand har redan öppnat dörren för fienden.

I det nordvestra blockhuset hade man redan länge lyssnat till vargarnes tjut och undrat öfver betydelsen af detta ljud. Visserligen hände det någon gång, att de glupska djuren vågade sig fram i närheten af kolonien och att man under en mörk natt kunde få höra deras hemska tjutande genljuda i den omgifvande skogen. Dock tyckte man sig aldrig hafva hört någonting liknande det tjut, som denna natt lät sig förnimma. De vargar, som denna natt hedrade koloniens omgifningar med sitt besök, tycktes vara ovanligt talrika, åtminstone om man finge döma af det buller, de gjorde med sina röster.

I detta blockhus befunno sig, utom Mr Blackford och några nybyggare, hvilkas namn läsaren icke känner, äfven vår vän Joachim, hvilken utan minsta tecken till fruktan rökte ur sin "tomahankpipa" och tycktes befinna sig vid bästa lynne.

"Vargarne", yttrade Joachim, i det han ett ögonblick tog pipan ur munnen, "tyckas vara hungriga i natt."

"Ja", svarade en annan af nybyggarne, "de tjuta säkert icke på grund af mättnad, stackars djur!"

"Om blott indianerne ville komma, skulle vi snart tillreda det präktigaste kalas åt de hungrande djuren. Jag har hört sägas, att vargarne älska indiankött."

"Menar du det? Jag tänker, att hvite män skulle smaka dem bättre, ehuru jag önskar, att de aldrig måtte få dricka en hvit menniskas blod eller sänka sina glupska käkar i ett blekansigtes kropp. Det månde vara förfärligt att råka ut för en skara af dessa vilda och blodtörstiga djur."

"Ja, det må du väl säga", inföll en annan. "Bland alla dödssätt finnes väl intet, som i förskräcklighet går upp emot det att blifva lefvande uppäten."

Detta samtal fördes med nära nog hviskande röster, under det att nybyggarne stodo vid hvar sin skottglugg, skådande utåt fältet. Blockhusets inre var så mörkt, att det var omöjligt för någon att se sin granne, men öfver fältet kastade det matta stjernljuset ett blekt

skimmer, som gjorde, att ett skarpt öga möjligen kunde upptäcka, om någonting rörde sig derute.

De fleste nybyggarne kände sig något hemska till mods, då plötsligt, utan att de hört, när dörren öppnades, en röst från den främre delen af rummet höjde sig och yttrade några ord, men de lugnade sig genast åter, så snart de på rösten hade igenkänt den talande, hvilken icke var någon annan än Örnöga.

"Gifven akt!" yttrade indianen kort och bestämdt. "Apacherne hafva lånat vilddjurens röster och tjuta i natt som vargarne."

"Tack för varningen, Örnöga!" svarade Mr Blackford. "Jag har en lång stund märkt, att dessa tjut icke förorsakas af verkliga vargar."

"Godt!" sade indianen och ett ögonblick senare var han lika ljudlöst försvunnen ur blockhuset, som han kommit. Indianen fortsatte sin rund kring vallen och passerade, såsom vi nyss hafva berättat, kort derefter porten, hvars tillstånd han undersökte och fann tillfredsställande. Det var på denna rund, som han passerade förbi den i skuggan gömde förrädaren, utan att blifva honom varse.

När Örnöga hade aflägsnat sig, började nybyggarne i blockhuset åter sitt hviskande samtal.

"Skulle det verkligen kunna vara indianerne, som härma vargarnes tjut?" utropade en.

"Nå, det är väl icke så otroligt, tycker jag", genmälde en annan.

"Icke? Tycker du icke, att detta tjut är förvillande likt de verkliga vargarnes?"

"De fyrbenta vargarnes, menar du väl! Jag kan icke finna, att en indian är någonting annat, än en tvåbent varg, en annan art blott af samma slägte. Visserligen är deras tjutande så likt en vargs, som det kan vara."

En stund förgick under tystnad.

"Min pipa har slocknat", yttrade Joachim. "Nu skulle det vara penningar värdt att få en pris snus i stället. Fins det någon ibland er, som är försedd med snus?"

"Icke jag!" svarade åtskilliga röster.

"Per Eriksson plägar hafva snus. Bjud Joachim en pris, fader nämndeman!" utropade någon.

Ingen svarade.

"Hvad? Är du så snål, Per Eriksson, att du icke vill gifva bort ens en pris snus? Fy, det var skam!"

Äfven denna gång förnams intet svar.

"Finnes icke Per Eriksson här? Svara, om du är här!"

Alldenstund mörkret inne i blockhuset var så djupt, att den ene icke kunde se den andre, hade ingen hittills saknat Per Eriksson, hvars plats man visste vara der. Det väckte derför icke liten förvåning och uppståndelse, då man nu fann, att nämndemannen icke var på sin post.

"Hvar kan han vara? Har sergeanten skickat honom till något annat ställe?"

"Nej, det har han icke", svarade Mr Blackford, som nu för första gången blandade sig i nybyggarnes samtal. "Den karlen borde vara här."

"Åh, han är för rädd om sitt skinn, för att våga vara med på ställen, der man samtalar med krut och kulor!"

"Gifve Gud, att det icke måtte vara någonting annat än fegheten, som förorsakar den karlens frånvaro!" yttrade landtmätaren.

"Hvad annat skulle det väl kunna vara?"

"Jag vet inte", genmälde Mr Blackford, "men för den der penningdyrkande karlen har jag aldrig kunnat hysa förtroende."

Det blef nu icke mera taladt om Per Erikssons frånvaro, utan nybyggarne sysselsatte sig uteslutande med att bespeja fältet. Efter ännu en qvart yttrade Joachim:

"Det är då för besynnerligt, att vargtjutet med ens har tystnat!"

"Indianerne äro oss nära, derför tiga de", svarade landtmätaren.

"Ah, jag tycker mig se någonting röra sig i närheten af skogsbrynet. Det ser ut liksom ett ofantligt

stort och mörkt djur, hvilket är stadt i rörelse. Om det vore mindre mörkt, skulle man lättare kunna se, huru det förhåller sig med denna sak."

Verkligen kunde man vid skogsbrynet urskilja en mörk massa, hvilken visserligen tycktes vara i rörelse, men icke en rörelse framåt, utan liksom ett vaggande af och an. Mr Blackford anade, att denna ofantliga massa, som hans öga knappt kunde skönja, var en skara af åtskilliga hundra rödskinn, men mörkret hindrade honom, liksom de öfrige, att med bestämdhet afgöra någonting.

"Hafven er uppmärksamhet fästad på denna punkt!" uppmanade landtmätaren sina kamrater.

Alla ansträngde sina ögon så mycket som möjligt. Slutligen yttrade en:

"Jag tycker, att den mörka massan börjar förminskas."

"Detsamma tycker också jag."

"Och jag äfven."

"Troligen skingra indianerne sig, för att desto mera obemärkt kunna nalkas oss. De hundarne veta, att om de sprida sig en och en öfver hela fältet, skola de lättare undgå vår uppmärksamhet, än om de rusa fram i massa."

Denna af landtmätaren med låg röst afgifna förklaring uttryckte verkliga förhållandet. Indianerne, hvilka hade samlats vid skogens utkant på det upplöjda fält, hvarest nybyggarne ämnade utså sitt hvete, skingrade sig nu. Den tjocka massan upplöste sig liksom i dimma och hvar för sig ryckte rödskinnen an mot Fridhem, öfvertygade derom, att eröfringen skulle blifva lätt och icke kosta mycket. Deras bundsförvandter, Grin-Ola och Late-Mats, hade naturligtvis icke försummat att omtala för dem den öfverenskommelse, de hade träffat med Per Eriksson.

Mr Blackford stod på sin post. Hans skarpa öga genomträngde mörkret och försökte granska hvarje punkt af slätten, åtminstone i koloniens närhet. Efter en stund lät han höra ett undertryckt utrop, hvilket bevisade,

att hans blick hade uppfångat någonting, som var af ovanligare art.

Hvad hade han sett?

En efter ett träd qvarstående rotstubbe hade hela tiden ganska tydligt framträdt för ögat, så att Mr Blackford kände dess konturer mycket noga.

"Är der någon annan", yttrade han, "som i likhet med mig tycker, att den der rotstubben, som står ungefärligen trettio steg från portarne, har förändrat gestalt? Är den icke större, än den var för en halftimma sedan?"

Ingen kunde dock bekräfta landtmätarens iakttagelse.

"Lika godt!" sade han. "Jag vill likväl försöka."

I nästa ögonblick låg karbinen vid hans kind. Ett skott brann af. Eldskenet, som utspyddes ur karbinens gap, belyste för ett ögonblick det framför våra vänner liggande fältet. Detta sken var hvarken starkt eller långvarigt, men det var dock tillräckligt att för nybyggarne i blockhuset framvisa en mängd öfver slätten utströdda mörka punkter, hvilka de med säkerhet visste sig aldrig hafva sett der vid dagsljus.

"Indianer!" utropade Joachim i samma ögonblick, som knallen af skottet rullade fram öfver fältet.

Knappt hade ljudet förstummats, förrän våra vänner hörde ett halfqväfdt skri från den punkt, dit landtmätaren hade rigtat sitt skott. Kulan hade gjort verkan. Stubben hade återtagit sin naturliga form.

"En mindre!" sade Mr Blackford sträft. "Ha! De hundarne låtsa om ingenting. I stället för att allesammans rusa upp och under tjut angripa oss, såsom jag väntat, hålla de sig tysta och fortsätta att på smygvägar nalkas oss. Nå, det betyder ingenting. De veta nu, att vi äro på vår vakt."

Ännu förflöto några minuter, under hvilka ingen af nybyggarne yttrade något.

"Hvad nu?" utropade slutligen Mr Blackford. "De draga sig rakt fram mot porten ... de hoppa ned i grafven ... nu klättrar en upp på andra sidan! Död och förbannelse! Månne portarne äro öppna!"

Mr Blackford ilade till en annan skottglugg, hvilken lemnade utsigt öfver det inre af vallen.

"Vid himmelen!" utbrast han, "de äro innanför porten. Hvilken kan den gudlöse hafva varit, som öppnat för dem? Två af er må blifva qvar här! De öfriga följe mig ögonblickligen!"

Utan att gifva sig tid att tillse, huru hans befallning blef uträttad, ilade den gamle landtmätaren ut genom blockhusets dörr och skyndade bort mot porten. Det dröjde ett par minuter, innan han uppnådde den. Joachim och sex eller sju andra voro honom följaktige.

"Slut till porten, Joachim!" ropade Mr Blackford.

Omkring femtio indianer voro redan innanför porten och ett halft dussin andra voro just färdiga att stiga in, då Joachim mottog nyssnämnda befallning. Litande på sin utomordentliga styrka, skred den raske gossen ofördröjligen till utförandet af sitt icke så lätta uppdrag.

De sex indianerne, som voro nära att inkomma, stretade emot af alla krafter, för att hindra Joachim ifrån att tillsluta porten, men det visade sig snart, att deras krafter voro ett intet mot Joachims, ehuru de voro sex till antalet. Porten smälde igen under jättens väldiga påtryckning och de sex rödskinnen störtade hals öfver hufvud tillbaka ned i vallgrafven. Utan att dröja ett enda ögonblick sköt Joachim riglarne för och läste porten i dubbelt lås, hvarefter han vände sig om, för att deltaga i den strid, som utkämpades mellan nybyggare och rödskinn innanför porten.

Så snart Mr Blackford hade hunnit till stället och tillropat Joachim befallningen att stänga porten, störtade han sig djerft in bland vildarne, utdelande väldiga slag med bösskolfven till höger och venster. Hans följesmän afsköto sina bössor, hvilka fälde ett halft dussin rödskinn till marken. Derefter störtade äfven de löst på fienderna, hvilka med lyftade tomahawker mottogo dem.

Äfven i det nordöstra blockhuset hade man varseblifvit fiendernes inträngande genom Fridhems portar. Kit Ruxton och sju andra män ilade till stället och ankommo blott några sekunder senare än Mr Blackford.

Äfven desse läto först sina karbiner anställa nederlag bland apacherna och anföllo dem sedan med gevärskolfvarne. Några af vildarne voro visserligen beväpnade med skjutgevär, men icke alla, och de som hade sådana blefvo så öfverraskade genom angreppets plötslighet, att de icke medhunno att afskjuta dem, innan nybyggarne redan voro dem så nära inpå lifvet, att de icke hade tillräcklig plats att manövrera med geväret, utan sågo sig tvungna att bortkasta dem och gripa till stridsyxorna.

Nu kom äfven Joachim till hjelp och i samma stund höjde sig månen något litet öfver horisonten, belysande stridsplatsen med ett till en början svagt sken, hvilket dock med hvarje flyende sekund tillväxte i styrka.

Det var numera möjligt för nybyggarne att gå mera planmessigt till väga. Så länge mörkret räckte, hade månget hugg blott träffat luften. Nu deremot drabbade hvarje slag en man och hopar af rödskinn lågo redan på valplatsen. Några af svenskarne hade erhållit lättare sår, men ingen af dem hade ännu stupat.

Som vanligt gick Joachim väldeliga fram i striden. Det var en Simson mot Filisteerna. Han föraktade bruket af bösskolfven, det enda som här hade kunnat ersätta Simsons åsnakindbåge. Han ställde sin karbin helt ordentligt mot porten, innan han kastade sig in i handgemänget. Vi känna redan hans stridsmetod, ty vi hafva sett honom använda den med framgång i "den fridfulla dalen". Inom tio minuter hade han kramat ihjäl ett halft dussin vildar mellan sina kolossala näfvar och öfverfylt sina fickor med deras tomahawker.

Emellertid hade man i de båda återstående blockhusen hört stridsbullret och insett, att vildarne hade företagit sitt angrepp mot en enda punkt, hvilken derför framför allt borde försvaras. Sergeant Blad qvarlemnade Lundbergsson och Lidén jemte en annan karl och skyndade med de öfriga till stridsplatsen. I samma ögonblick anlände Tom Collins med sex man, bland hvilka befunno sig Jäger och Richard. Det var nu icke längre en strid, utan ett blodbad. Rödskinnens hop glesnade allt mer och mer.

Joachim hade redan satt sig i besittning af sju

"tomahankar", då han af en händelse kom att rigta sin blick mot porten. Der hade de utestängde indianerne uppfört den rysligaste konsert af tjut och skrik. Ursinnige störtade de mot portarna, troende sig kunna spränga dem. Förgäfves! Den fasta eken motstod alla deras försök. En vilde, hufvudet högre än de andra, befalde dem ideligen att förnya sina ansträngningar. De vilda skarorna sparade ingalunda sina krafter, men resultatet blef detsamma. Med oförrättadt ärende begåfvo de sig åter tillbaka öfver grafven, för att efterträdas af andra, som på den högväxte krigarens befallning förnyade samma försök med samma ringa framgång. Slutligen skickade den högväxte ett litet antal af sina krigare bort i rigtning mot det nordvestra blockhuset. Sannolikt trodde han, att nybyggarne hade samlat alla sina stridskrafter vid portarna och att de hade lemnat blockhusen obevakade. De af Mr Blackford här qvarlemnade nybyggarne helsade emellertid den lilla indianhopen med två skott, hvilka fälde två af krigarne. Hals öfver huf vud flydde nu de öfverlefvande tillbaka till den högväxte, befallande krigaren, för att inberätta, att blekansigtena voro på sin vakt äfven i blockhuset och att man icke heller der kunde hoppas att vinna inträde i nybygget. Ursinnig af vrede, stampade vilden i marken och befalde sina skaror att ännu en gång storma portarna. Hvad våldet icke hade kunnat uträtta, det sökte de nu utföra genom list. Portarne voro omkring sex alnar höga och det var derför icke omöjligt, att, om vildarne stego upp den ene på den andre, slutligen en kunde uppnå deras öfversta kant och hoppa ned samt öppna portarne för de öfriga rödskinnen, medan nybyggarne voro sysselsatta med att bekämpa den indianhop, som redan befann sig inom inhägnaden.

Detta var just hvad rödskinnen nu försökte. En af de störste och starkaste ställde sig invid porten. En annan klättrade upp på honom och satte sig på hans axlar, hvarefter en tredje med utomordentlig vighet klättrade upp och, stående på den andres axlar, räckte denne nu upp till portens öfversta kant. Snart svingade han sig upp till att sitta på denna och var nu redo att under

ett jublande tjut af de utanför stående vildarne hoppa eller klättra ned innanför porten och öppna denna.

Det blef emellertid omöjligt för den djerfve klättraren att utföra sin föresats. Vi nämnde nyss, att Joachim, den lycklige eröfraren af ytterligare sju indianska stridsyxor, vände sig mot porten på grund deraf, att han tyckte sig finna, att allt der icke stod rätt till. Då varseblef han det på öfversta kanten af porten sittande rödskinnet. Hastigt lemnade han sin plats i striden och kom tids nog fram, för att i sina armar mottaga den i detsamma nedhoppande indianen. Denne, som icke lärer hafva förestält sig, att ett så varmt mottagande skulle komma honom till del eller att han skulle så hjertligt omfamnas vid sitt inträde i kolonien, tyckte säkerligen, att den ära, som vederfors honom, var alltför stor, hvilket man kan sluta deraf, att han stretade emot och försökte befria sig ur Joachims famntag. Lika gerna kunde han hafva försökt att frigöra sig från en boaorm, som slingrat sig ett dussin hvarf kring hans kropp. Joachim var icke den, som gerna släppte en indian, när han en gång hade fått honom i sitt våld, isynnerhet om denne hade en "tomahank", som frestade den raske gossen. Indianen bearbetade Joachims hufvud med sina knutna händer, men denne skrattade och sade:

"Skall det der kallas att slå? Vid necken och alla sjöjungfrurna! Så kraftiga slag utdela barnen derhemma. Men nu skall du få se på en annan lek, eftersom du nödvändigt vill slåss. Du får dock ursäkta, om det blir mera farligt."

Sägande detta kramade Joachim den stackars apachen med en så förfärlig styrka, att refbenen krossades och vilden ögonblickligen upphörde med sin motsträfvighet, det senare på den grund, att lifvet nästan slocknade i indianens kropp vid den hårda omfamningen. Men på det att icke de utanför vallen stående indianhoparne måtte vara i ovisshet om det öde, som hade drabbat deras kamrat, upplyftade Joachim ännu en gång apachen och slungade honom med sina jättekrafter öfver den sex alnar höga porten. Ett rysligt tjut upphäfdes af vildarnes stora skara, när de sågo sin kamrat på detta lika

ovanliga som luftiga sätt förpassas ur Fridhem och nedfalla midt ibland dem fullkomligt liflös.

Ännu kämpade man inom kolonien, men rödskinnens antal hade betydligt smält tillhopa. I stället för femtio, som de voro till en början, funnos nu knappt femton vid lif och skickliga att föra vapen. De voro nu fullständigt omringade af nybyggarne, hvilka anföllo dem med sina revolvrar, hvilkas skott, följande tätt på hvarandra, liknade en hagelskurs smattrande på fönsterrutan. Ehuru indianerne värjde sig manligen, dröjde det icke länge, innan äfven de femton återstående hade bitit i gräset.

Fienden var nu öfvervunnen inom koloniens vallar och sergeanten kunde nu tänka på att anfalla den till åtminstone tvåhundra uppgående skara, som ännu i villrådighet qvarstod på fältet utanför vallen och inom skotthåll för de kulor, hvilka nybyggarne ville skicka dem. Troligen ansågo de, att det icke var någon fara, så länge nybyggarne hade att kämpa mot dem, som trängt sig in genom porten, och de kunde icke föreställa sig, att kolonisterne så snart skulle blifva de indianske krigarne öfvermägtige. Derjemte hoppades de alltjemt på något tillfälle att inträngа på det inhägnade området och komma sina kamrater till hjelp och undsättning.

"Nu till vallarne!" kommenderade sergeant Blad. "Jag behöfver någon, som skyndar efter mera ammunition och kallar hit koloniens manliga ungdom, för att hjelpa oss med laddandet af våra gevär. Hvar är Jäger?"

"Hvar är Jäger?" ropades från flera håll.

Joachim, som ännu icke hade lemnat valplatsen, svarade:

"Ser jag rätt, så ligger furiren här bland de döda. Han synes sjelf vara död eller åtminstone lifsfarligt sårad."

Verkligen låg Jäger till utseendet liflös bland liken. Ett rödskinns kula hade träffat honom i bröstet.

"Joachim", sade sergeant Blad, "du som är stark, tag och bär honom till hans hem och underrätta någon af qvinnorna om hans tillstånd, på det att de må hjelpa honom, om hjelp finnes."

"Och vi, mina vänner, till vallarne!"

Snart lågo nybyggarne bakom palissaderna och afsköto den ena salvan efter den andra mot indianskaran. En skara halfvuxna pojkar laddade bössorna, efterhand som de afskötos. De fleste nybyggarne hade sjelf två karbiner och de öfrige hade sinsemellan delat dem, som man tagit från de stupade rödskinnen. Under det den ena bössan laddades, hade man nu den andra redo och kunde affyra den. Derigenom blef det möjligt att underhålla en beständig eld mot fienden. Den dofva knallen af Mr Blackfords karbin öfverröstade alla de andra.

Den hederlige landtmätaren låg på knä bredvid sergeanten. Under det de båda männen ett ögonblick hvilade sig, yttrade den senare till den förre:

"Jag tyckte mig nyss varseblifva ett blekansigte midt ibland de röda. Ah! Se der är han igen! Der! Ungefär midt i hopen."

"I sanning, ni har rätt! Ah! Der är ännu en. Ser ni honom? Han är liten till växten, medan den andre är lång."

"Ja, ja! Den mindre är fetare, än den längre. Om de ändå ville stå stilla ett ögonblick, skulle jag skicka de äreförgätne en kula, men nu krypa de ständigt bakom ryggen på rödskinnen. Med sin skurkartighet förena de äfven fegheten."

"Känner ni dem?"

"Jag? Nej ... jo ... nej, det är icke möjligt!"

"Hvilket?"

"Att det skulle kunna vara *han*."

"Ni talar i gåtor!"

"Förlåt mig, gamle vän, om förvåningen nästan förlamar mig. Dessa båda män, som vi nu se här framför oss, höljda i trasor och såsom bundsförvandter åt en vild indianhop, dessa båda män har jag för ett par år sedan sett i de präktigaste salonger och befallande öfver millioner riksdaler."

"Det synes otroligt", sade Mr Blackford, som i samma ögonblick med en väl rigtad kula fälde till marken en indian.

"Den långe heter Davidsohn och den mindre heter Berg. De voro för något öfver två år sedan lysande

affärsmän i staden S. i mitt hemland. Menniskorna strömmade till deras kontor och läto bedraga sig att hos dem insätta sina kapitaler. Slutligen brast den vackra såpbubblan. Firman Davidsohn & Berg försattes i konkurstillstånd, men då . . .“

Pang! Der sträckte sergeantens kula ett rödskinn till jorden. Liksom om ingenting hade förefallit, fortsatte Blad sin mening.

“. . . då voro firmans innehafvare redan borta, lemnande efter sig endast skulder och sörjande fordringsegare, bland hvilka många voro ruinerade.“

Äfven indianerne hade nu börjat att öfverösa nybygget med skurar af kulor och pilar. Likväl förorsakade de dermed endast ganska liten skada, emedan våra vänner voro skyddade bakom de täta palissaderna. Månen hade nu uppstigit ganska högt på himmelen. Dess sken underlättade ganska betydligt nybyggarnes arbete.

“Jag menar, att nära hälften af rödskinnen redan hafva stupat“, yttrade sergeanten. “Om vi räkna dem, som ligga här innanför vallen och dem, som vi nu under en stund hafva skjutit derute, så anser jag . . . tack, min gosse! lägg litet mera krut uti! . . . att vi dödat omkring hundra, och de som nu springa omkring derute torde icke kunna räknas utgöra betydligt flera.“

Under det sergeanten talade, hade den gosse, som laddade hans karbiner, räckt honom en sådan och det var för denna, han tackade.

Mr Blackford sökte med ögat uppskatta fiendernes antal.

“Om vi än“, svarade han, “vilja antaga, att de utgöra tvåhundra, så är det likväl en god början . . . pang! . . . om vi hafva dödat etthundra. Det är tredjedelen, min unge vän . . . (Han vände sig till gossen:) packa krutet samman något hårdare, min son! Det drifver då kulan längre.“

“De draga sig nu tillbaka. Vänta! Ännu har jag icke afskjutit alla mina kulor.“

Rödskinnen drogo sig verkligen småningom bort från närheten af vallen. Nybyggarne märkte deras afsigt att aflägsna sig utom skotthåll. Till afskedshelsning

sände våra vänner dem en salva, hvilken fälde ännu ett halft dussin. Detta påskyndade apachernes steg, så att färden icke hade alltför stor olikhet med en flykt. Den krigare, hvilken var hufvudet högre än de andre, sökte förgäfves att hålla de flyende tillbaka.

"Det är Väldiga Buffeln sjelf", sade Mr Blackford. "Om han blott stode stilla ett ögonblick, skulle jag försöka skicka honom en kula. Ah, nu springer han också. De andre bortskymma honom. Förargligt!"

Så snart indianerne kommo utom skotthåll, stannade de och syntes rådpläga.

Nybyggarne jublade. De hade bestått i det första angreppet och kunde skatta sig lyckliga derför. Visserligen voro fienderne ännu alltid öfverlägsne till antal och ganska fruktansvärda, men de redan vunna framgångarna eldade nybyggarnes mod och ingåfvo dem det hopp, som icke känner några svårigheter eller lemnar rum för fruktan.

Sergeant Blad och Mr Blackford ämnade just lemna vallen och begifva sig bort till de i närheten ännu på vallen qvarliggande kolonisterna, då den senare, i det han kastade en granskande blick utefter vallen bort mot det nordöstra blockhuset, varseblef en mörk punkt af obestämd form på vallen ett stycke från platsen, der han befann sig. Som han visste, att ingen af skyttarne hade sin plats der, och denna mörka punkt dessutom icke hade utseendet af en menniska, yttrade han till sergeanten:

"Se ditåt! Kan ni säga mig hvad det är?"

"Hvilket menar ni? Ah! Den mörka punkten derborta? Nej, i sanning, det vet jag icke. Låtom oss nalkas och se efter. Möjligen är det en indian, som undgått blodbadet.

De båda männen närmade sig.

Då inträffade det underbara, att den mörka, oregelbundna punkten hastigt utvecklade sig till en mensklig gestalt, hvilkens ben, ehuru de voro mycket korta i förhållande till kroppens storlek, likväl utvecklade en stor snabbhet och förde sin egare bort i en rigtning, hvilken var alldeles motsatt den, från hvilken sergeanten och landtmätaren närmade sig. Enligt den rationela mekanikens lagar måste två kroppar, som röra sig i samma

rigtning och af hvilka den förstgående har den största initialhastigheten allt mer och mer aflägsna sig från hvarandra och aldrig stöta samman. Sergeant Blad och Mr Blackford voro emellertid icke nöjde med ett så snöpligt resultat af de påbörjade undersökningarna. Derför påskyndade äfven de sin fart, ja, de till och med fyra-, fem-dubblade den, hvilket hade den följden, att de, i enlighet med en annan mekanisk lag, slutligen stötte samman med den kortbenta kroppen. Sergeanten grep honom i kragen, hvarvid den kortbente ängsligt ropade:

"Jag har ju intet ondt gjort!"

"Ah, är det ni, Per Eriksson?" utropade sergeanten, hvilken tydligen blef förvånad öfver sin upptäckt.

"Ja, men vid Gud! jag är oskyldig."

"Oskyldig?" utropade Blad. "Jag har ju icke anklagat er för någonting. Men, säg mig, hvarför flydde ni egentligen?"

"O-o-o-oh! Jag... jag tyckte... hm!... jag trodde verkligen... att det var någon af de förfärlige indianerne, som förföljde mig. Ja, det trodde jag. Ni kan tro mig, herre, då jag säger er det. Usch! De vilda bestarne!"

Enär hvarje menniska inom Fridhem ganska väl kände Per Erikssons feghet, på hvilken man ofta hade sett prof, så betviflade hvarken sergeanten eller landtmätaren, att denna feghet var den rätta förklaringsgrunden till nämndemannens besynnerliga beteende. Ännu anade ingen, att det var Per Eriksson, som hade öppnat portarna för rödskinnen. Man trodde allmänt, att det under den mörka natten hade lyckats en apach att klättra öfver porten och från den inre sidan öppna den.

Per Eriksson begagnade sig af sin återvunna frihet till att med så stor snabbhet, som möjligt, aflägsna sig från platsen. Blad och Blackford vände tillbaka till nybyggarne, hvilka ännu qvarlågo bakom palissaderna och med den största uppmärksamhet följde fiendens rörelser.

Då sergeant Blad och hans vän landtmätaren åter befunno sig hos kolonisterne, yttrade Joachim, vänd till Blad:

"Herre, de krypa in i skogen igen. De hafva nu

fått nog af Fridhem och dess invånare. Säkerligen draga de nu i frid tillbaka till sina byar."

"Menar du det?"

"Ja, herre, det är säkert som amen i kyrkan."

Blad och Blackford lade sig ned bakom pallisaderna för att se, hvad indianerne togo sig till. De funno då, att Joachims underrättelse så till vida var rigtig, som indianerne verkligen drogo sig in i skogen. Efter några minuter var fältet tyst, tomt och öde.

"Tror ni också", sade Blad till den gamle landtmätaren, "att vi nu icke hafva flera angrepp att vänta?"

"Min unge vän", svarade denne, "har ni någonsin sett, att en gam öfvergifver sitt rof, så länge der finnes qvar något ben att plocka? Nåväl, indianerne äro mera blodtörstige än gamarne."

"Hvad betyder då det, att de gömma sig i skogen?" frågade Joachim, som ogerna ville låta sin mening om saken blifva med framgång vederlagd.

"Dels vilja de insöfva oss i säkerhet, dels uppgöra de nya planer till vårt förderf."

"Nå", menade Joachim, "framtiden får utvisa, hvilken åsigt om saken, som är den rätta."

"Framtiden? Ja... den allra närmaste framtiden, min unge vän, ty det lärer icke dröja många timmar, innan rödskinnen anfalla oss å nyo."

Fältet var lugnt och tyst. Icke ens en enda lefvande varelse kunde upptäckas på hela den plats, hvilken sträckte sig mellan vallen och skogen. Äfven vargtjutet hade helt och hållet upphört.

"Vi kunna för tillfället ingenting göra", yttrade sergeant Blad. "Det är derför bäst, att vi återgå till blockhusen."

På det att man icke ännu en gång skulle blifva öfverraskad genom fiendernes plötsliga inträngande genom porten, utställde sergeanten en vakt af fyra man, som skulle ansvara för, att ingen tillåts rubba riglarna eller vidröra låsen, så länge indianerne befunno sig i trakten.

Sedan de öfrige hade aflägsnat sig, för att återvända till sina poster i blockhusen, yttrade Blad till Mr Blackford:

"Troligen dröjer det en god stund, innan rödskinnen förnya sitt angrepp, om det ens sker under denna natt. Har ni någonting emot, att vi tillsammans besöka Jäger? Stackars karl! Jag fruktar, att han icke har många timmar qvar."

"Till detta besök torde vi väl kunna gifva oss tid", svarade Mr Blackford, "isynnerhet om vi icke förlänga besöket mera, än nödvändigt är."

De båda männen påskyndade sina steg och inträdde snart i Jägers hus.

På sängen låg den unge mannen, ännu till utseendet liflös. Gunilla Lundbergsson, Anna Lidén och några af de öfriga qvinnorna voro samlade kring bädden och försökte genom användandet af alla till buds stående medel att återbringa honom till sans. Anna Lidén simmade i tårar, men kärleken till den sårade gaf henne kraft att ifrigt deltaga uti omsorgerna för honom.

Såret var i högra sidan af bröstet och hade blödt starkt, men qvinnorna hade aftvättat blodet och förbundit såret. Helsans färg hade vikit ifrån den för några timmar sedan lifskraftige unge mannens ansigte och lemnat rum för en dödlig blekhet.

Sergeanten slöt sig till Gunilla och samtalade med henne om den sårades tillstånd, hvarigenom han fick veta, att Jäger endast en enda gång hade öppnat ögonen, sedan han blifvit inburen.

"Tror du det är farligt, min älskling?" hviskade Gunilla. "Jag bäfvar för Anna, ifall Jäger skulle dö. Hon älskar honom."

"Gör hon det? Älskar hon honom verkligen?"

"Ja!"

"Då har hon bevisat sig grym emot honom. Jag nästan misstänker, att Jäger har sökt döden med uppsåt för hennes skull."

"O, nej! Säg icke så! Det vore förfärligt. Anna har handlat rätt."

"Hm, min älskade, efter du försvarar henne, så måste jag tro det, men annars, så..."

"För all del säg icke detta till Anna! Hon gör sig i denna stund hårda förebråelser, ehuru jag visserligen..."

"... tycker, att hon ingenting har att förebrå sig? Nå, min älskade Gunilla, jag har ju sagt, att jag tror dig, när du säger detta. Vigtigare är nu att försöka finna någon hjelp för den sårade. Hvad säger ni om hans tillstånd, Mr Blackford?"

Denne hedersman hade undersökt Jägers sår och nalkades nu de båda samtalande.

"Ganska farligt sår!"

"Ah! Att ingen i kolonien skall vara hemmastadd i läkekonsten! Denna tilldragelse visar nödvändigheten att försöka draga hit till Fridhem någon person med medicinska kunskaper."

"Nåväl", sade landtmätaren allvarsamt. "Låtom oss begagna hvad som finnes i brist på något bättre."

"Huru? Skulle verkligen, mig ovetande, någon af nybyggarne vara skicklig i läkekonsten?"

Mr Blackford svarade icke direkt på denna fråga. Han fattade hastigt sin hufvudbonad och skyndade bort, under det han yttrade:

"Jag skall hemta en läkare."

Efter fem minuter återvände han, medförande — Örnöga, hvilken lugnt och allvarligt trädde fram till bädden, der den sjuke hvilade, och började granska det gapande såret. Qvinnorna, hvilka till en början kände en viss motvilja för att tillåta den gamle indianen handtera den sjuke, lugnades snart och blefvo fullkomligt öfvertygade om hans skicklighet, så snart de sågo hans sätt att gå till väga. När indianen hade slutat sin undersökning, uppreste han sig, men det var omöjligt att i hans iskalla drag läsa resultatet af hans iakttagelser. Derför fann sergeanten sig föranlåten att tillspörja honom om saken.

"Huru finner ni såret, Örnöga?"

"Icke dödande."

"Men likväl farligt?"

"Ja!"

"Kan ni hjelpa honom?"

"Jag tror det."

Anna, som andlös hade lyssnat till detta samtal,

störtade nu fram och besvor Örnöga att rädda den sårade, om det vore möjligt.

"Icke så många böner!" utropade denne. "Hvarför bedja den gamle indianen om det, som han gerna vill uträtta?"

Vi vilja här inflicka i vår berättelse den anmärkningen, att indianerne i allmänhet besitta ganska stora kunskaper i naturens hemligheter, att de känna de läkande egenskaper, som örterna i deras skogar ega, och att de ganska väl förstå att använda dem, isynnerhet då fråga är om yttre skador.

Örnöga öppnade en pung, hvilken hängde vid hans gördel, och framtog derur några torra blad. Dessa doppade han i vatten, tilldess de åter hade svällt ut till sin ursprungliga form, hvarefter han dermed öfvertäckte såret. Ofvanpå bladen lade han en kompress af linne.

Verkningarne af denna operation voro underbara.

Det uttryck af smärta, som hela tiden hade hvilat öfver den sårades drag, försvann efter några sekunder. Ett djupt lugn tycktes efterträda den qvalfulla oro, som förut hade beherskat den sjuke. Den helande örten hade redan börjat verka välgörande.

XXIV.

Ett kapitel, hvari bevisas, att en närsynt skolmästare duger till polismästare.

Sergeant Blad och Mr Blackford lemnade snart Jägers hus, sedan de sett den sårade i Örnögas händer.

"En sak", yttrade den förre, sedan de kommit ut på gatan, "har ni ännu icke omtalat för mig, näm-

ligen edra medhjelpares öde. Ni har visserligen omtalat. att de hafva fallit offer för rödskinnens blodtörst, men de omständigheter, hvilka dermed voro förknippade, äro mig ännu en hemlighet."

"Nå, medan vi nu vandra framåt till det ställe, hvarest våra vägar skiljas, kan jag ju berätta er hvad jag sjelf vet derom, ehuru jag förbereder er derpå, att min kunskap är helt obetydlig. Ni skulle göra mig en tjenst, om ni ville sedermera förtälja mig, huru det tillgick, när ni tillfångatog den apach, som vi hafva i förvar uti källaren under verkstaden."

"Det lofvar jag er", svarade sergeanten, ehuru han i denna stund icke rätt visste, huru han skulle kunna omtala orsakerna till Gunillas närvaro i blockhuset.

"Ser ni, min unge vän", började Mr Blackford sin berättelse, "i morgse kort före dagningen stod jag upp från mitt mjuka hviloläger på den frodiga gräsmattan, kastade karbinen på axeln och begaf mig ut på jagt, emedan vårt munförråd var nära nog alldeles slut. Jag strödvade länge omkring, utan att kunna upptäcka något djur, som förtjenade ett skott. Inom mig förargad öfver hvad jag ansåg vara otur, vände jag efter ett par timmars kringströfvande om. Då jag nalkades min lägerplats, mötte mig en förfärlig syn. Det syntes tydligt, att mina karlar varit sysselsatte med tillredandet af sin morgondryck, kaffet, då rödskinnen kommo öfver dem. En ännu icke fullkomligt slocknad eld och de kringströdda husgerådsartiklarne sade mig detta. Men i hvilket tillstånd befunno sig icke de arma karlarne! Deras kroppar voro bokstafligen öfvertäckta med sår, deras skalper voro borta och på ett par af dem hade hjernan runnit ut. Att de hade försvarat sig med förtviflans mod, det kunde jag finna deraf, att åtskilliga örnfjädrar, som tydligen hade tillhört rödskinnens hufvudprydnader, lågo kringströdda på gräset rundt omkring platsen. Naturligtvis var min första tanke att undersöka de talrika spåren, och ni kan döma om min förvåning, då jag bland otaliga apachspår äfven fann spår af blekansigtens skodon. Jag sökte till en början öfvertyga mig sjelf derom, att dessa spår voro mina medhjelpares egna, men sedan

jag närmare jemfört dem med deras skodon, kunde jag icke betvifla, att rödskinnen hade blekansigten ibland sig. Då var jag icke litet förvånad deröfver, men nu . . .“

“Nu . . .?“

“Nu är jag alldeles icke förvånad, sedan jag sett de båda karlarne, hvilkas antecedentia ni skildrade för mig. Men här skiljas våra vägar. Ni måste gå till ert blockhus och jag till det, hvars försvar ni anförtrott åt mig. Vi måste uppskjuta er berättelse om den fångne indianen till ett annat tillfälle. Farväl!“

De båda männen utbytte ett trofast handslag och åtskildes.

Vi vilja nu åtfölja sergeanten till det blockhus, som var beläget i sydöstra hörnet af inhägnaden.

Då Edvin Blad inträdde, kastade månen sitt sken in genom fönstret och de talrika skottgluggarne och upplyste rummet tillräckligt, för att tillåta sergeanten igenkänna de menniskor, hvilka stodo på utkik vid öppningarne i väggen.

Just då Edvin kom in, vände Lundbergsson sig mot honom och yttrade med låg röst:

“Jag tror, att rödskinnen hafva kringgått nybygget och nu befinna sig på denna sidan.“

“Verkligen? Och hvad föranleder er till denna tanke?“

“Jo, ser ni, just nyss tyckte jag mig se något föremål glänsa i sjelfva skogsbrynet, och jag förmodar, att det var en bössspipa, som återstrålade månskenet. Se! der synes det igen!“

“Ah! Ni har rätt. Det skulle också icke förvåna mig, om rödskinnen försökte ett anfall här, ty denna punkt är den svagaste i hela vår befästning, emedan den ligger skogen så nära.“

Skogsbrynet befann sig på denna punkt af försvarslinien inom ett bösshåll från vallen och blockhuset. Om rödskinnen verkligen ämnade förnya sitt angrepp, skulle de derför icke hafva kunnat finna någon mera lämplig anfallspunkt. Några mindre buskar växte här och der på den öppna platsen mellan vallen och skogen och det var icke omöjligt för rödskinnen att genom skickligt be-

gagnande af denna omständighet temligen tryggt nalkas förskansningen på några få famnars afstånd. Villrådig angående hvad man borde företaga sig, stod sergeant Blad och blickade bort mot skogen, då det förut bemärkta blixtrande skenet åter mötte hans öga, men denna gång icke från ett ställe, utan från minst femtio punkter på en och samma gång. Ögonblickligen insåg han hvad rödskinnen hade i sinnet.

"Bort från skottgluggarne, hvarenda man!" ropade han, i det han sjelf lutade sig ned, och knappt hade nybyggarne hunnit lyda hans tillsägelse och följa hans exempel, förrän de erforo, huru nödvändigt detta försigtighetsmått hade varit.

Genom hvarje skottglugg dansade kulor, som slogo i den motsatta väggen. Klingande föllo bitar af fönstrets glasrutor till golfvet. Indianerne hade aflossat en salva, och månskenet, som föll på väggens yttersida, hade upplyst denna så klart, att de, utan att taga miste, kunde sigta mot skottgluggarne och fönstret. Säkerligen trodde de sig derigenom skola förorsaka stor manspillan bland Fridhems tappra försvarare, hvilket också skulle hafva skett, om icke sergeant Blad i god tid hade varseblifvit faran och varnat sina kamrater.

"Nu upp och gifven dem en salva till vedergällning!" utropade sergeanten, sedan kulorna hade upphört att hvina.

Befallningen åtlyddes, och det tjut, som hördes från skogen, så snart ljudet af skotten hade tystnat, bevisade nybyggarne, att deras eld hade tillfogat apacherna större skada, än indianernes skott hade förorsakat blockhusets besättning.

"Bort nu ifrån gluggarne!" kommenderade Edvin Blad.

Orden voro knappt ur hans mun, förrän rödskinnens kulor åter hveno genom luften. Många studsade tillbaka från väggens yttre sida, men äfven denna gång inträngde en del genom skottgluggarna i rummet. En kula skrubbade Lundbergssons kind, men för öfrigt anställdes ingen skada.

"Hvad nu?" utbrast Lidén. "Jag tror de hundarne

tända upp eld. Kan det vara i ändamål att steka oss, sedan de tagit oss till fånga?“

Man svarade icke strax på dessa Lidéns ord, emedan man just då aflossade en ny salva mot rödskinnen.

I skogen uppflammade plötsligt en eld, hvars sken trängde ända fram till blockhuset, ehuru dettas innevånare på grund af de tätt stående trädstammarne icke kunde varseblifva de personer, som upptände den eller som rörde sig omkring densamma.

Sedan våra vänner hade aflossat sina karbiner, lade de sig ned på golfvet, för att genom några mindre springor, som i sommartorkan hade uppstått mellan timmerblocken, betrakta rödskinnens åtgärder. Denna gång besvarade fienden icke deras skott.

“Hvarför hafva de upptändt den der elden?“ yttrade någon.

“Troligen“, genmälde sergeanten, “förehafva de någon ny list. Derpå tyder äfven det, att de icke längre skjuta på oss. Möjligen ämna de tända eld på blockhuset, ehuru jag icke begriper, huru de dervid skola gå till väga.“

“Ah“, inföll Lundbergsson, skrattande, “så dumma lära väl de oskäliga bestarne ändå icke vara, att de föreställa sig, att vi skola låta dem komma oss så nära med eldbränder i händerna.“

“Vi få väl se!“

Ja, det dröjde i sanning icke alltför länge, innan våra vänner fingo se hvad apacherne åsyftade. Snart syntes enskilda brinnande punkter här och der i skogsbrynet. De förökades med hvarje sekund. Det förunderligaste var, att dessa brinnande punkter icke stannade qvar på ett ställe eller stodo stilla, utan irrade hit och dit, ja, slutligen tycktes till och med den vidsträckta urskogen blifva dem för trång, ty de lemnade skogsbrynet och svingade sig i de skönaste bågar genom luften, för att slutligen falla ned på taket af blockhuset. Det var tydligen indianerne, som slungade dessa brinnande föremål i afsigt att antända blockhuset.

Redan då vi omtalade koloniens grundläggning, berättade vi, att man försåg alla taken i Fridhem med

en yttre beklädnad af torfvor, hvilka omöjligt kunde fatta eld. Våra vänner kände sig derför ganska trygga och skrattade hjertligt åt rödskinnens plan. De på blockhusets tak nedfallande eldarne slocknade af sig sjelfva.

När indianerne märkte detta, skrattade de icke, utan uppstämde ett disharmoniskt tjut af det slag, som denna folkstam bringat till sin fulländning. Det var ett skrän i skogsbrynet, som om apacherna räknat lika många tusenden, som de nu kunde räkna hundratal.

"Den der uppfinningen förtjenar sin belöning", utropade sergeant Blad, i det han uppsteg och närmade sig en skottglugg. "De hafva velat upptända en värmande brasa åt oss. Låtom oss gifva dem något ännu varmare till vedergällning!"

Alla förstodo sergeantens mening och dröjde icke att omladda sina gevär och affyra dem. Det var numera icke så svårt för dem att träffa, ty de visste, att, hvarhelst en af de irrande lågorna uppenbarade sig, der befann sig också en indian. Derför sigtade de också efter lågorna och hade den glädjen att se, huru många af dessa, sedan skotten brunnit af, föllo ned ibland gräset i stället för att slungas mot blockhuset.

Snart ändrade emellertid rödskinnen sin plan. I stället för att kasta eldbränder upp på blockhusets tak, der de icke gjorde någon verkan, omlindade de sina pilar med brännbara ämnen, tände eld på dessa och afsköto dem mot blockhusets väggar. De antingen af ben eller jern förfärdigade piluddarne inträngde ända till pilskaftet i väggen. Pilarne brunno och den eld, som förtärde dem, fortplantades lätt till de sommartorra, kådiga träblocken, hvaraf husets väggar voro uppbygda.

Nu skrattade nybyggarne icke mera, ty nu var verklig fara på färde, och det var lätt att inse, att om man icke kunde påhitta något sätt att befria väggen från de brinnande pilarne, skulle blockhuset inom tio minuter stå i full låga.

Man öfverlade om alla tänkbara medel att släcka de brinnande pilarne, men lyckades icke utfinna någon utväg, som bestod inför den lugnare besinningens pröfning. Snart fans på hela väggen icke en fjerdedels

qvadratfots yta, som icke var besatt med en eller flera af de fruktansvärda pilarna. Ställningen var betänklig och blef det alltmera för hvarje minut. Rummet i blockhuset började redan uppfyllas af rök. Det var icke längre blott pilarne, som brunno, det var hela väggen. De hungriga och rofgiriga lågorna slickade skottgluggarnes och fönstrens kanter, och då en vindfläkt kom, hände det, att lågorna sköto långt in i blockhusets inre. Hettan och röken blefvo nästan odrägliga och våra vänner förutsågo, att de inom kort skulle blifva nödsakade att utrymma blockhuset.

Den rofgiriga elden rusade från väggen upp i takstolen och loftet. Bitar af de kolade bräderna föllo ned i rummet. När då slutligen den af elden förtärda takstolen icke förmådde uppbära den tunga massan af grästorfvor, utan med ett väldigt brakande instörtade och hvilade på det ännu icke helt och hållet förtärda loftet, då utropade sergeant Blad:

"Vi måste lemna blockhuset. Här är ingenting för oss att göra. Om vi qvarblifva här, skola vi inom fem minuter qväfvas af röken eller begrafvas lefvande under blockhusets ruiner."

Alla skyndade nu att träda ut i det fria.

"Troligen ämna vildarne inträngа genom den lucka i försvarsanstalterna, som snart uppstår, när blockhuset brunnit ned. Vi måste derför fördubbla vår vaksamhet."

Dessa ord yttrade sergeant Blad till de sina, under det de med blandade känslor beskådade den förstörelse, som genom eldens förtärande kraft öfvergick blockhuset. Lågorna flammade högt upp. Det var en scen, hvilken innefattade i sig alla vådeldens fasor, så mycket förfärligare som man visste, att bakom elden lurade en annan fiende, icke mindre fruktansvärd, nämligen de rofgiriga, blodtörstiga apacherne, hvilkas gräsliga tjut i denna stund trängde till nybyggarnes öron.

Våra vänner uppstälde sig framför det brinnande huset, färdige att med laddade karbiner och revolvrar möta rödskinnen, så snart de försökte att tränga sig igenom.

Nu hade man äfven i de öfriga blockhusen märkt

hvad som var på färde, och från dem alla hade besättningen skyndat till platsen för eldsvådan, qvarlemnande två män i hvarje hus till deras bevakning. Äfven en stor del af Fridhems qvinliga befolkning hade skyndat till och åskådade med en viss förfäran den förfärliga branden, som kunde blifva så olycksdiger för dem alla, om det lyckades rödskinnen att tränga sig in.

Då hördes plötsligen ett rop, hvilket nära nog isade våra vänner genom den fasa som det uppväckte.

"Snickeriverkstaden brinner!"

Den förskräckelse, som detta rop uppväckte, hade en dubbel orsak.

Å ena sidan fruktade man, att rödskinnen på något sätt kunde hafva banat sig en väg in i kolonien och anstiftat äfven denna brand. Å andra sidan kunde en vådeld, hvilken började i snickeriverkstaden, lätt fortplanta sig till de öfriga husen och jemna Fridhem med marken. Sergeant Blad hade dessutom en särskild anledning att frukta en vådeld på detta ställe. Han förutsåg nämligen, att den under byggnad varande, nästan färdiga ångbåten derigenom skulle gå förlorad. Han hade visserligen den utvägen att bygga en ny, men det skulle dröja lång tid, innan den nya hunne blifva färdig, och vår hederlige sergeant var angelägen att med det snaraste få sin ångbåtskommunikation till stånd. Om icke rödskinnen hade funnits i närheten, så skulle Edvin Blad hafva låtit blockhuset brinna så mycket det behagade och skyndat att draga allt manskapet bort till snickeriverkstaden för att släcka den der rasande elden. Men nu måste han qvarlemna männen, för att icke lemna inträdet fritt åt apacherna, som blott afvaktade ett lägligt tillfälle att bryta sig in.

Skyndsamt öfverlemnade han ledningen af försvaret åt Tom Collins och Mr Blackford, hvilka stodo vid hans sida, och ilade från stället. De på platsen närvarande qvinnorna och barnen följde efter honom, för att lemna honom biträde i mån af sina krafter.

När han nalkades den i motsatta ändan af kolonien belägna verkstadsbyggnaden, såg han eldsken i fönstren, men ännu hade elden icke trängt ut.

Utan att gifva sig tid till långvariga öfverläggningar, ropade han till en skara pojkar, som svärmade omkring honom:

"Gossar! skynden er och läggen seldon på tre par hästar och leden dem hit. Men fort, förstån I!"

Jublande af glädje öfver att kunna vara till någon nytta, ilade gossarne bort för att uträtta hans befallning.

Huru var det möjligt, att vådeld hade kunnat utbryta i detta hus, hvarest man icke under flera veckor hade haft eld upptänd i spiseln? För att förklara detta för våra läsare måste vi uppsöka en person, med hvilken vi ogerna sysselsätta oss, nämligen Per Eriksson, ty just han var skulden till denna olycka.

Då sergeant Blad och Mr Blackford skildes ifrån honom, ilade Per Eriksson bort, utan att egentligen veta, hvarthän han skulle begifva sig. Gå hem till sitt, det vågade han icke, ty han fruktade sin karlavulna dotter och skulle i denna stund icke hafva förmått att möta hennes stora ögon. Utan mål irrade han länge omkring bland husen, hvälfvande alla möjliga usla planer i sin trånga hjerna. Att kolonisterne med sergeant Blad i spetsen skulle besegra indianerne, derom tviflade han icke, sedan den första stormen hade blifvit afvärjd och följderna af hans förräderi tillintetgjorda, men det var just denna utsigt till seger för nybyggarne, som mest förargade honom och förorsakade honom den största oron. Sergeant Blad både ville och skulle han tillintetgöra med både hull och hår, och när han rätt besinnade saken, så insåg han icke, att någon af de öfrige nybyggarne förtjenade någon barmhertighet från hans sida. Han hade ju endast lidit försmädelse och förakt ibland dem. Hvarför skulle han då skona dem? Han åtminstone kunde icke inse något skäl dertill.

Sedan Per Eriksson hade lyckats upparbeta och uppelda sitt hatfulla sinne till denna punkt, återstod blott frågan, huru han skulle bereda koloniens undergång, ty *att* den skulle gå under, *att* den skulle jemnas med jorden, det var hans fasta beslut, som ingenting kunde rubba. Slumpen eller rättare indianernes infer-

naliska list gaf honom slutligen impulsen till den plan, han sjelf skulle följa.

Såsom vi förut hafva sett, hade det lyckats rödskinnen att tända eld på ett af de fyra blockhusen. Lågorna slogo upp från det brinnande taket och födde i Per Erikssons hufvud (vi våga icke säga: "hjerta", ty vi betvifla verkligen, att nämndemannen hade något sådant organ; vi tro, att han, liksom blötdjuren, var idel mage) den planen, att han skulle tända eld på snickeriverkstaden. Hans afsigt dermed var icke blott att förstöra den för nybyggarne värderika byggnaden och de ovärderliga verktygen, utan äfven att genom denna nya eldsvåda locka kolonisterne bort från den af rödskinnen anstiftade branden och derigenom bereda apacherne tillfälle att inträngа i Fridhem. Att han var på väg att begå en nedrighet, det föll honom icke in att tänka. När tänker väl brottslingen på sitt elände, förr än det är — för sent!

Här visade det sig emellertid, att talet om en vakande nemesis icke är en skugga utan kropp eller ett skal utan kärna, utan att detta tal är en fruktansvärd sanning.

Den hedersamme Peter Florin, Fridhems skollärare, hvilken på grund af sin närsynthet blifvit befriad från allt deltagande i Fridhems försvar mot rödskinnen, hade just gått ut i fria luften, för att om möjligt uppsnappa någon underrättelse om ställningen. Denne hedersman hade oaktadt sin klena synförmåga icke kunnat undgå att märka det eldsken, som det brinnande blockhuset spred omkring sig. Månen var nära att gå ned bakom skogen. Den satt redan bakom topparne af träden, så att hela Fridhem befann sig i denna stund i ganska djupt mörker. Detta underlättade för Florin upptäckandet af elden i blockhuset. För att ännu bättre kunna iakttaga skenet och möjligen uträkna, på hvilken punkt det var, som det brann, stannade han på en plats, hvarest skuggan af ett hus förorsakade ännu djupare mörker. Här aftog han sina glasögon för att putsa dem med sin näsduk, då i detsamma en karl skyndade förbi honom så nära, att han nästan vidrörde honom. I häpen-

heten var skolmästaren nära att tappa både glasögonen och näsduken, men sansade sig tillräckligt, för att undvika denna olycka, hvilken skulle hafva varit så mycket svårare för honom, som han i mörkret troligen skulle hafva varit urståndsatt att finna dem igen.

"Hvem kunde det vara?" sade han för sig sjelf. "Ah, jag tror mig kunna försäkra, att det var den der nämndemannen. Vissa för min näsa förnimbara kännetecken säga mig det. Kan han vara stadd på goda vägar? Det tror jag icke. Den karlen är högst sällan stadd på det godas väg. Bör jag följa honom? Ja, ty eljest kunde det hända, att han anstiftar något ondt. Alltså framåt!"

Väggledd mera af sina öron, än af sina ögon, följde Peter Florin efter Per Eriksson, sedan han hade kommit till ofvan anförda, en polismästare värdiga slutsats. Nämndemannen ställde sina steg närmaste vägen till den byggnad, der snickeriverkstaden var belägen, och skolmästaren följde honom troget. Nu inträffade det märkvärdiga, att Peter Florin förlorade alla spår efter nämndemannen. Huru mycket han än ansträngde sina öron, kunde han likväl icke förnimma ett enda ljud, som kunde vägleda honom. Visserligen tyckte han sig höra ett svagt buller inifrån verkstaden, men han förkastade genast hvarje tanke på, att Per Eriksson kunde vara derinne, enär han med säkerhet visste, att verkstaden alltid tillstängdes vid mörkrets inbrott.

En smula villrådig, stannade han och försökte att blicka omkring sig, hvilket var honom så mycket svårare, som hans syn var svag och mörkret starkt. Emellertid tyckte han sig märka ett ljussken i verkstadens fönster. Tyst och försigtigt närmade han sig ett af dessa och blef då varse Per Eriksson, som låg på knä vid den stora hög af hyfvelspån och annat affall, som var sammanförd vid den ena ändan af den stora salen. I samma ögonblick, som Florin blef varse Per Eriksson, såg han äfven en stark låga uppflamma ur den brännbara högen.

"Mordbrännare!" mumlade skolmästaren.

I sin häftigt upplågande harm ville Peter Florin krossa en fönsterruta och stiga in i salen. Då först

märkte han, att den fönsterluft, genom hvilken han blickade, icke hade någon glasruta, emedan hans hand träffade blott tomma luften. Per Eriksson hade aflyftat fönstret och stigit in i salen denna väg.

Då skolmästaren märkte detta, ändrade han sin plan. "Släcka elden, det förmår jag icke ändå. Det är vigtigare att jag fångar förbrytaren", tänkte han. "Har han gått in denna väg, så lärer han nog begagna sig af samma utväg, då det gäller att fly. Jag stannar således här."

I enlighet med detta beslut, hvilket också bevisade Florins framstående egenskaper i polisyrket, ställde han sig under fönstret, till hvilket Per Eriksson samtidigt närmade sig, efter att hafva fullbordat sin illgerning.

Vår nämndeman var, sanningen att säga, ganska ovand vid ansträngande arbeten. Han hade derför blifvit ganska anfådd dels genom den häftiga promenaden, dels vid klättrandet genom fönstret och dels på grund af arbetet inne i verkstaden. Följaktligen satte han sig att hvila i fönsterkarmen under ett ögonblick. Hans korta ben hängde dervid utanför och det bar så väl till, att dessa ben befunno sig ett på hvardera sidan om skolmästarens lärda hufvud. Huru liten tid han än ämnade tillbringa i denna beqväma ställning och huru korta hans ben än voro, så voro båda delarne tillräckliga för Peter Florin. Plötsligt grep han ett dugtigt tag med en hand i hvartdera af nämndemannens ben. Utom sig af förskräckelse släppte denne sitt grepp i fönsterkarmen och fönsterposten och gaf ifrån sig ett hest skri, under det skolmästaren drog honom vid benen ut genom fönstret. Snart befann han sig hängande på Peter Florins rygg med hufvudet nedåt. Hans knäveck hvilade på skolmästarens axlar och den senares genom öfning starka fingrar grepo med styrka omkring hans smalben. Derefter bar det af från platsen med ganska stor snabbhet. En välmående nämndeman är, som man vet, icke någon lätt börda, men Florin bar sitt kors med tålamod. Sällan har väl en menniska blifvit mot sin vilja bortburen i en så egendomlig ställning. Skolmästaren hade emellertid sinne för det originela. Han tyckte om att i allt

hvad han gjorde inlägga en smula naiv originalitet och han fröjdade sig derför mycket öfver sitt lyckliga påhitt. Kanske hade han också skäl att lyckönska sig, om man nämligen antager, att Per Eriksson skulle varit mera svårhandterlig i en mera naturlig kroppställning.

Vår skolmästare hade redan vandrat ett godt stycke väg med sin tunga börda på ryggen och han började redan känna sig trött i fingrarne, då han till all lycka mötte Örnöga, hvilken benäget åtog sig att fortskaffa den dyrbara bördan. Florin förklarade i korthet orsakerna, hvarför han hade ansett sig böra försäkra sig om nämndemannens person. På grund af de erhållna upplysningarne afgaf Örnöga högtidligt och allvarligt det löftet att noga bevaka fången och icke låta honom undslippa — ett löfte, som betydligt lugnade och hugnade den hederlige skolmästaren och gjorde, att han med ganska lättadt hjerta skyndade bort för att underrätta sergeant Blad om den i snickeriverkstaden anlagda elden. Vi hafva redan sett, att den raske sergeanten skyndade till brandstället, åtföljd af qvinnor och barn — alla i uppsåt att rädda hvad som räddas kunde. Äfven skolmästaren åtföljde dem.

Sergeant Blad hade uppmanat gossarne att framföra tre par hästar. Derefter förflyttade han sig medelst ett vigt och kraftigt språng in i verkstaden genom det ännu öppet stående fönstret. Hans första tanke gälde nu den under golfvet fångne indianen, hvilken Blad icke ville låta undergå en så förfärlig död, ehuru det var en fiende.

Hastigt frigjorde han och upplyftade luckan till källaren, under det att elden härjade i salens andra ända och uppfylde rummet med en qväfvande rök, hvilken nästan hindrade honom att se föremålen i rummet.

Knappt hade han upplyftat luckan, förrän vilden med ett väldigt språng rusade upp och kastade sig öfver honom. Troligen hade rödskinnet dernere i källarens mur påträffat någon hvass och utskjutande stenkant, mot hvilken han hade kunnat söndergnida de band, hvarmed han var fjettrad. Åtminstone var det obestridligt, att han hade lyckats frigöra sig och att han nu störtade sig öfver sergeant Blad, försökande att qväfva denne genom att sammanpressa hans strupe.

Edvin Blad var emellertid en man af ovanlig kroppsstyrka, om han än icke kunde i detta afseende mäta sig med Joachim. Det var honom derför lätt att befria sig från rödskinnets grepp kring halsen, innan denne hade hunnit utföra sin mordiska afsigt. Det uppstod nu en tvekamp, i hvilken det gälde lif och död för båda kämparne. Snart rullade de omkring på golfvet under den vildaste brottning. Det var en lång stund ovisst, hvem som skulle blifva segrare.

Apachen bemödade sig att draga sin motståndare allt närmare den förfärliga elden, som rasade i salen, och elden å sin sida närmade sig de stridande med otrolig snabbhet. Dess mångfärgade lågor smögo sig sakta, men obevekligt utefter golftiljorna och frossade redan bland timmerupplaget under taket, midt öfver de kämpande. Tydligen var det rödskinnets afsigt att uppbränna sig sjelf tillsammans med sin motståndare. Hans vilda ögon glimmade likt eldkol i hans hufvud, när de med ett blodgirigt uttryck fästades på hans motståndare. Om denna strid hade fortgått ännu tio minuter, skulle båda hafva omkommit i lågorna.

Lyckligtvis förmådde sergeant Blad göra sin högra hand fri — en omständighet, hvilken han utan dröjsmål begagnade till sin fördel. Försökte han då å sin sida att strypa apachen? Nej, han stack handen i fickan och upptog ett af dessa små vapen, hvilka innesluta en sexfaldig död — en revolver. Detta lilla vapen, hvars pipor voro laddade, satte han intill rödskinnets tinning, vidrörde trycket och — var segrare. Vilden släppte sitt tag och sjönk orörlig tillsammans. Kulan hade inträngt i hjernan och förorsakat en ögonblicklig död.

Utan att egna sin fallne motståndare en enda blick, skyndade sergeanten upp att börja sitt bergningsarbete. En stor del af verktygen voro redan förtärda af den härjande elden, men allt hvad som kunde räddas kastade han genom fönstret ut till de utanför stående qvinnorna, hvilka buro bort det. Sålunda lyckades det honom att rädda tillräckligt mycket, för att man skulle kunna blifva i stånd att dermed tillverka nya. Två "hyfvelbänkar" blefvo äfven utkastade och bortburna,

men nu var röken så qväfvande och hettan så tryckande, att Edvin måste tänka på att aflägsna sig ur salen. I samma ögonblick såg han äfven gossarne återvända med hästarne. Snart stod sergeanten hos dem och började vidtaga anstalter till räddande af fartyget, ty det var just i detta ändamål, som han hade låtit hemta hästarne. I detta ögonblick bröto lågorna ut genom hustaket. Fönsterrutorna sprungo sönder och flammorna sträckte sina glödande tungor ut genom dem.

Ett tjockt och starkt tåg fästades säkert uti en i förstäfven anbringad jernring, hvarefter detta tåg på ett sinnrikt sätt förenades med hästarnes seldon. De tre paren sattes i rad, det ena framför det andra, de stöd, genom hvilka farkosten fasthölls vid stapelbädden, undanslogos, hästarne pådrefvos och sakta gled den tunga båten ned från stapeln. Nu lade den sig på sidan och släpades af hästarne så långt bort från brandstället, att elden icke kunde nå den.

Det var lyckligt för Fridhem, att verkstadsbyggnaden låg på omkring tjugo alnars afstånd från närmaste hus, ty om afståndet hade varit mindre, skulle troligen hela kolonien hafva blifvit förstörd af lågorna. Derjemte var luften lugn och stilla — en omständighet, hvilken också i sin mån bidrog till koloniens räddning.

Efter den blifvande ångbåtens räddning qvarstannade sergeant Blad ännu en stund på platsen, men så snart han öfvertygat sig derom, att det icke var någon fara för de öfriga husen, skyndade han derifrån och ilade med snabba steg tillbaka till det brinnande blockhuset.

Här återfann han allt i samma tillstånd, som han hade lemnat det. Nybyggarne intogo samma afvaktande och till försvar beredda hållning. Indianerne hade ännu icke gjort något försök att storma, men man hörde deras gräsliga tjut på obetydligt afstånd.

Blockhuset hade fullkomligt instörtat, men ännu frossade lågorna i de icke helt och hållet förstörda väggarnes kringvräkta timmerstockar. Rödskinnen afbidade blott den stund, då elden skulle hafva aftagit tillräckligt, för att tillåta dem att öfver askan af det förbrända huset tränga in i Fridhem.

"Huru står det till derborta vid verkstaden?" frågade Lundbergsson, så snart sergeant Blad anlände.

"Verkstaden är förlorad. Den brinner ned i grund."

"Och verktygen?"

"Det nödvändigaste är räddadt."

"Nå, båten?"

"Äfven den är bevarad."

"Är det någon fara för de öfriga husen?"

"Nej, det tror jag icke."

"Nå, då kunna vi skatta oss lyckliga. Verkstaden må gerna brinna upp. Vi skola snart uppbygga en annan."

Till denna punkt i samtalet hade sergeanten och Lundbergsson hunnit, då ett tjut, rysligare och mera fasansfullt, än hvad de hittills hört, upphäfdes i deras omedelbara närhet, under det att samtidigt en mängd vildar blefvo synliga. Genom den ännu svagt upplågande elden sprungo de utan att känna någon smärta. Några syntes klättrande på palissaderna. Deras tjut öfverröstades knappt af deras knallande gevär, som affyrades, medan de framrusade. Som man vet, är det icke lätt att träffa ett mål med sin kula, om man är stadd i häftigt lopp, då man affyrar den. Också gjorde apacherne föga skada med sina kulor. En nybyggare blef sårad i armen och en annan erhöll ett skrubbsår på kinden. För öfrigt hveno både kulor och pilar oskadliga förbi dem.

Endast några sekunder senare hördes knallen af kolonisternes karbiner. De kulor, som dessa utspydde, åstadkommo en vida förfärligare verkan. Ingen enda af dem förfelade sitt mål och omkring tretio rödskinn stupade. Somliga föllo omkull bland de heta lemningarne efter det nedbrunna blockhuset, der de under olidliga smärtor, förorsakade af brännskador och af sina egna vänners nedtrampande steg öfver deras kroppar, utandades sina sista suckar. Andre föllo, under utstötande af de hemskaste skrän ned från palissaderna, somliga i den utanför varande grafven, andra vid foten af vallens inre sida. Det var ett ögonblick af den förfärligaste oreda och förvirring, men nya skaror af rödskinn trängde fram i de stupades ställe och den vilda skaran bröt väg öfver vännernas lik.

Nu aflossade nybyggarne sin andra salva, hvilkens verkningar voro lika förfärande som den första. Innan de båda fiendtliga skarorna ännu hade kommit i handgemäng med hvarandra, hade redan sextio vildar blifvit dödade. Väldiga Buffeln, hvilkens röst nybyggarne kunde höra öfver stridsbullret, ehuru de icke kunde se hans högväxta gestalt, skickade nya skaror i de upprifnas ställe. Från någon mot nybyggarnes kulor skyddad plats utanför vallgrafven ledde Väldiga Buffeln striden.

Då sergeant Blad såg, att den ena skaran efter den andra försökte inträngа och att fiendernas öfverlägsna antal slutligen skulle besegra nybyggarnes mod och djerfhet, beslöt han att begagna sig af ett försvarsvapen, som han under lediga stunder hade tillverkat mera för att hafva ett nöje deraf, än för att deraf betjena sig till något verkligt gagn. Hvilket detta vapen var, det skola vi snart få veta.

"Joachim!" ropade sergeanten. "Skynda dig hem till mig efter den stora lådan, som du för några veckor sedan bar upp på vinden. Jag tänker, att du orkar med den."

"Åh ja, herre, skall jag bära hit den?"

"Ja, min gosse, men skynda dig!"

Innan Edvin Blad hade uttalat det sista ordet, var den raske Joachim redan långt borta och han sjelf inbegripen i handgemäng med en apach, som hotade att klyfva hans hufvud med sin tomahawk. Rundtomkring honom hade äfven handgemänget börjat. Sergeanten var emellertid försedd med en revolver af öfverste Colts utmärkta konstruktion. En kula från denna sträckte den närgångne angriparen till marken. För att spara de återstående skotten, till dess de möjligen komme att bättre behöfvas, gömde sergeanten sin revolver och grep åter till bössan. Med väldiga kolfslag mötte han den indian, som nu angrep honom under de vildaste åtbörder.

Vildarne stredo som hungriga vargar och nybyggarne som lejon. Hvarhelst de senare gingo fram, slungades rödskinnen till jorden. Till och med der försökte de döende apacherne att skada sina fiender, ja, man såg en och annan af dem hänga sig fast vid en nybyggares ben och under dödskampens smärtor söka att draga dem ned till

sig, hvarest de snart skulle hafva blifvit ihjältrampade af vänner och fiender. Deras förtviflade försök att ända in i dödssekunden skada motståndarne belönades af desse med slag af bösskolfvarne, hvarigenom de mordiska vildarne tvingades att släppa sina tag.

Men huru modigt våra vänner än kämpade och huru många fiender de än nedlade, förökades vildarnes antal oupphörligt, och det började redan se ut, som om hvarje försök att försvara sig skulle vara fåfängt. För hvarje revolverskott, som smälde, för hvarje gång en bösskolf hvinande for genom luften, stupade visserligen ett rödskinn, men då alltjemt nya krigare trädde i de fallnes plats, skulle naturligtvis slutligen den stunden komma, då nybyggarne, uttröttade och ur stånd att försvara sig, skulle blifva nedgjorda till siste man och Fridhem lemnas öppet för de vilda, blodtörstiga, efter mordscener hungrande rödskinnen. Väldiga Buffelns röst hördes ännu från samma undandolda plats och man kunde förstå, att han eldade sina krigare till förnyade ansträngningar hvarje gång de tycktes vara nära att gifva vika.

Lundbergsson var ett ögonblick nära att få sätta lifvet till. Ett jättelikt rödskinn hade kastat sig öfver honom och mera genom tyngden af sin kropp, än genom sin styrka, fält honom till marken. Den af stridslust och grymma lidelser vanställde indianen grep med ena handen tag uti Lundbergssons hår, medan han i den andra upplyftade sin tomahawk. Den af jättens tyngd nästan qväfde Lundbergsson kunde icke göra något motstånd. Då varsnade sergeant Blad den fara, hvari hans trolofvades fader befann sig, och ilade ögonblickligen till hans hjelp. Ett slag af bösskolfven hejdade rödskinnet midt i utförandet af den mordiska afsigten. Rosslande föll hans jättelika kropp baklänges, medan Edvin understödde Gunillas fader vid uppstigandet. Snart hade denne återhemtat sig tillräckligt, för att kunna ånyo störta sig in i stridshvimlet, der han kämpade tappert vid Tom Collins och Kit Ruxtons sida.

Då sergeant Blad hade så lyckligt frälsat Lundbergssons lif och hulpit honom på benen igen, varseblef han Joachim, hvilken kom bärande på sin rygg en väldig

lår, som skulle hafva utgjort en försvarlig börda för fyra karlar med vanlig styrka.

Till utförande af sina planer valde sergeant Blad ett ställe, hvilket var beläget vid sidan af stridsplatsen och så, att om Blad här hade haft en kanon, skulle han hafva kunnat med ett enda skott nedmeja ett led af åtskilliga tjog rödskinn.

"Hitåt!" ropade han till Joachim.

Den raske gossen hörsammade kallelsen och nedsatte sin tunga börda framför Edvins fötter.

Joachim var nu behjelplig att uppbryta lådans väl tillspikade lock. Dervid begagnade han sig af ett vapen, som hittills icke varit synligt i denna strid, nämligen en sabel. Han hade sett den hänga på väggen i sergeantens boningsrum och hade tagit den med sig.

"Hvad har du der?" utropade sergeanten. "Min sabel?"

"Ja, herre, ni måste låna mig den en stund. Jag har aldrig förr haft en sådan tingest i min hand och är nyfiken att se, hvad en bra karl kan uträtta med den."

"Nå, gå på då, min gosse!" svarade sergeanten leende, i det han samtidigt upphemtade ur kistan något af dess innehåll.

Joachim kastade sig med vanlig djerfhet in i striden, der hans sabel, förd af en så kraftig hand, åstadkom stor förödelse bland rödskinnen. Han högg, han stack, han fäktade med ett lugn, som om han befunnit sig i en fäktsal, och på det sättet tillfogade han rödskinnen det ena gapande såret efter det andra, under det han lät höra hvarjehanda lustiga infall.

Vi återvända emellertid till sergeant Blad, för att se hvad han företager sig.

Den af Joachim hemtade låren var uppfyld med alla de redskap, som pyrotekniken frambringar — raketer, svärmare o. s. v. — med få ord allt hvad en fyrverkare kan åstadkomma genom blandningar af krut, fosfor, salpeter, kol, klorsyradt kali och jern- eller messingsfilspån.

Med det största lugn tände nu Edvin Blad en cigarr och skred till utförande af sin plan. Den brinnande cigarren gjorde tjenst såsom lunta. Snart började rake-

ter och svärmare att surra kring rödskinnens öron och ögon. En och annan af dem fick en hel raketsats i ansigtet, der den fräsande pjesen slutligen exploderade och gjorde apachen blind för alltid. De yrande, hoppande, dansande, surrande fyrverkeripjeserna framkallade naturligtvis en utomordentlig uppståndelse bland rödskinnen, hvilka upphörde att strida. En brinnande sol, som Blad lät uppstiga i höjden, åstadkom en panisk förskräckelse. Största delen af indianerne flydde, förföljda af de raketer och svärmare, som sergeanten sände efter dem. Förgäfves skrek och väsnades Väldiga Buffeln. Förgäfves försökte den grymme höfdingen att sjelf sätta sig i spetsen för sina krigare. Han lemnade sitt gömställe och, tvingande några att följa sig, rusade han ned i vallgrafven och uppför dess andra sida. Sergeanten såg honom, just då han stack upp sitt hufvud öfver kanten af grafven, och skickade honom en fräsande svärmare, hvilken inom ett ögonblick jagade Väldiga Buffeln tillbaka.

De rödskinn, som icke genast hade flytt, utan stodo liksom fastnaglade och alldeles orörliga under intrycket af en scen, hvilken måste förefalla dem såsom ett verk af en trollkarl, blefvo ett lätt byte för nybyggarne.

Platsen var snart rensad från alla lefvande indianer, och sergeanten, som med en handfull fyrverkeripjeser skyndade upp på vallen, sände efter de flyende några raketer, hvilka förföljde dem ända in i skogen och framkallade det ena vilda tjutet efter det andra.

Natten var nu slut — denna natt, hvilken våra vänner hade tillbringat under en nästan oupphörlig strid. Dagningen efterföljdes af den allt högre stigande morgonrodnaden, och när Joachim en stund senare bortbar den numera på denna plats obehöfliga lådan med dess ännu återstående förråd af pyrotekniska alster, steg solen upp på fästet och kastade sitt klara sken öfver den förödelse, som en enda natt hade frambringat.

Nybyggarnes första göromål var nu att genom pågjutande af vatten fullkomligt släcka den under askan ännu glödande elden på det ställe, hvarest föregående dagens sol hade belyst ett nu nedbrunnet blockhus. Derefter sammansläpades trädstammar, grenar och hvarje an-

nat till ändamålet användbart föremål, hvarigenom man lyckades fylla den lucka i befästningen, som uppkommit genom blockhusets brand.

Vakter utställdes, hvarefter de öfrige gingo till sina hem, för att njuta en väl behöflig föda och hvila.

XXV.

Den sista striden.

Solen hade redan stigit högt upp på firmamentet och sergeant Blad konstaterade, att klockan var half nio på förmiddagen, då han efter ett par timmars hvila åter trädde ut ur sitt hus. Redan på gatan hade han den lyckan att sammanträffa med sin gode vän, Mr Blackford, hvarefter båda i sällskap vandrade åstad för att beskåda platserna för nattens strider.

"Nu hafva de väl fått tillräckligt af oss, desse rödskinn", yttrade sergeanten, sedan han förtroligt hade tagit landtmätaren under armen.

"Derpå tviflar jag. Rödskinnen äro envisa."

"Huru? Ni tror, att de komma att förnya sitt anfall efter de stora förluster, som de hafva lidit?"

"Ja, min unge vän! Jag tror, att deras stillhet och tystnad i närvarande stund icke betyda någonting annat, än att de utfundera någon ny plan till vårt förderf."

Just nu mötte de Joachim, hvilken hade ett utseende, som om han varit på väg till presten för att uttaga lysning till äktenskap med sin utvalda.

"Nå, min gosse", sade sergeant Blad. "Du ser så glad ut. Säkert har din skörd af indianska stridsyxor varit riklig?"

"Ni gissar rätt, herre!"

"Huru många har du förvärfvat under denna natt?"

"Elfva, men ingen enda duger att röka af."

"Elfva? Du är mig en rask gosse. Huru stor är nu din samling, inberäknadt de förut vunna?"

"Nitton, jemnt nitton, herre!"

Sergeant Blad ville just säga någonting till Joachim, då en karl rusade dem till mötes och ropade:

"En indian står på långt afstånd och skriker någonting, som vi icke förstå oss på. Kom, herre!"

"Ah! En indian? Låtom oss påskynda våra steg! Måhända är det Väldiga Buffeln, som vill göra oss något fredsförslag. Tror ni icke det, Mr Blackford?"

"Kanhända!"

Man började nu gå fortare och anlände snart till ett af blockhusen, genom hvars fönster indianen hade blifvit upptäckt.

"Rigtigt, det är Väldiga Buffeln. Förstår ni hvad han säger?"

Mr Blackford trädde fram till fönstret och öppnade det. Nu kunde man bättre urskilja hvad han sade. Försigtigtvis hade han stannat på så långt afstånd, att han var oåtkomlig för nybyggarnes karbiner.

"Hvad säger han?" frågade Blad.

"Han säger", svarade landtmätaren, "att han skall låta sina krigare bränna och härja hela kolonien."

Högt ropade Mr Blackford sedan till Väldiga Buffeln:

"Vi förakta dina hotelser, du gamle skränande uf. Det är blott qvinnor, som låta skrämma sig af skrytsamma ord och meningslösa hotelser. Blekansigtena äro inga qvinnor. Eller hvarför ligga så många af dina krigare nu döda inom våra vallar? En fogel hviskade nyss i mitt öra, att de äro minst tvåhundra, desse döde krigare. Är det med tillhjelp af de döda, som du vill bränna och förhärja våra hyddor? Försök blott! Blekansigtena frukta icke hvarken dina döde eller dina få återstående lefvande krigare."

"Ah", ropade Väldiga Buffeln, "det är min vän jordmätaren, som talar. Hans tunga är hvass som in-

dianens pil och skyndsam som den jagade antilopen, men huru hvass hans tunga är, så må jordmätaren akta sig för att stinga med den, och huru snabb hans tunga är i sitt lopp, så kan den dock icke hjelpa honom att undfly den olycka, som snart skall komma öfver hans hufvud. Ty jordmätaren må veta detta och förkunna det för sina bröder, blekansigtena, att Väldiga Buffeln måste se de hvitas hjertblod, innan han drager härifrån, och hemta deras skalper till prydnad för sin medicinstaf. De krigare, som blekansigtena hafva dödat, äro få emot det stora antal, öfver hvilket Väldiga Buffeln ännu eger att bjuda och befalla . . .“

“Så han ljuger!“ inföll Mr Blackford halfhögt.

“Derför“, fortfor höfdingen, “är det klokast, om blekansigtena utan vidare strid underkasta sig Väldiga Buffeln, som är den mägtigaste höfding mellan de båda vattnen.“

“Ett godt råd, i sanning!“ sade landtmätaren afsides. Derefter fortfor han högt:

“Om Väldiga Buffeln ännu har så många krigare under sitt befäl, hvarför kommer han då icke hit och intager vårt nybygge med våld? Vill du, att jag skall säga dig det? Jo, det är derför, att Väldiga Buffeln sett tillräckligt, för att veta, att både han och hans krigare snarare skola omkomma till siste man, än de kunna öfvervinna en handfull blekansigten. Förr i tiden var Väldiga Buffeln en stor krigare, som gick modigt fram i striden, men nu har han blifvit förvandlad till en gammal käring, som tror sig kunna skrämma modiga män med sin slamrande tunga. Den Väldiga Buffeln fruktas numera icke af det minsta barn bland blekansigtena, men om aftnarne, när vi sitta kring elden, berätta vi för de små om Väldiga Buffelns feghet, för att gifva dem ett varnande exempel på, hvilken eländig qvinna fegheten kan skapa af en man.“

“Blekansigtena“, genmälde indianhöfdingen, “vilja således icke öppna sina portar för rödskinnen?“

“Nej, må rödskinnen sjelfva öppna dem! Tilldess blifva de stängda, derom kan du vara öfvertygad?“

“Blekansigtena vilja således blifva nedgjorda af Väl-

diga Buffelns krigareskaror! Nå, de skola få sin vilja fram. Indianerne skola dricka deras blod och kasta deras kroppar till föda åt sina hundar. Icke en enda hvit man eller qvinna skall undgå sitt öde. Icke ett enda hus skall blifva qvar."

Troligen väntade höfdingen sig ett svar på dessa ord, ty i stället för att aflägsna sig blef han qvarstående, men väntade förgäfves att få höra landtmätarens röst. Han syntes då blifva ganska förlägen och sökte tydligen efter passande ord att begynna samtalet på nytt. Slutligen ropade han:

"Jag hör icke jordmätarens stämma. Den hvites röst är svag. Må han tala högre, om han vill, att jag skall höra honom. Väldiga Buffeln kan höra gräset växa på prairien, kan på flera mils afstånd förnimma skogseldens brakande buller eller en gående menniskas steg, men höra jordmätarens hviskning på detta afstånd, det kan han icke."

Mr Blackford förstod, att höfdingen hade något på hjertat, som han ännu icke omtalat, och då han kände en viss nyfikenhet att få veta, hvad det månde vara, beslöt han sig för att ännu en stund fortsätta ordbytet.

Derefter ropade han:

"Jag vet, att Väldiga Buffeln har svaga öron, men denna gång förundrar jag mig icke deröfver, att han ingenting hört, ty jag hvarken talade högt eller hviskade. Jag teg, emedan jag ingenting mera hade att säga indianen. Om den indianske höfdingen har något att säga mig, så må han skynda."

"Jo, indianen har ännu något att säga sin broder jordmätaren. Höfdingens hjerta röres af allt det elände, som skulle öfvergå blekansigtena, om Väldiga Buffelns krigare bemägtiga sig deras hus och hem med våld.. "

"Hvilket godt hjerta!" inföll landtmätaren afsides. Höfdingen fortför:

"Derför har Väldiga Buffeln ännu ett förslag att göra blekansigtena. Må de frivilligt utlemna de båda jägare, som de hafva hulpit att fly från Väldiga Buffeln! Må de också utlemna den store trollkarlen, som leker med eld och efterhärmar solen och kastar brinnande

stjernor omkring sig! Sedan skall Väldiga Buffeln lemna de öfriga blekansigtena i ro och draga hem till sina byar, samt aldrig mera återvända till dessa trakter eller oroa dessa blekansigten. De skola vara hans vänner och han vill vara deras broder."

"Hvad säger han?" frågade sergeant Blad.

"Han säger, att om vi utlemna Tom Collins och Kit Ruxton och er, min unge vän, så..."

"Mig? Och hvarför just mig?"

"Jag förmodar, att han menade er, ty han talade om en trollkarl, som kunde leka med elden och efterhärma solen o. s. v."

"Nå, om vi tre utlemnas, hvad skall då ske?"

"Då är han så nådig, att han låter oss öfriga behålla lif och egendom. Hvad skall jag svara honom?"

"Svara hvad ni vill!" utropade Blad.

"Nåväl, då vill jag säga honom, att han måste sjelf komma och hemta eder, om han vill hafva er."

"Gör det, om ni finner för godt!"

Högt ropade nu landtmätaren:

"Jag har rådgjort med mina vänner och vill nu låta Väldiga Buffeln höra deras mening. De säga, att de hellre vilja förgås alla tillsammans, än förråda de båda bäfverjägarne, som de hafva räddat ur Väldiga Buffelns klor och klöfvar. Icke heller vilja de utlemna den väldige trollkarlen, ty han är deras höfding."

"Hafva de intet annat svar att gifva Väldiga Buffeln?" utropade indianen, hvilkens röst tydligt röjde den missräkning, han kände.

"Är det icke nog? Är det icke tydligt? Men, det är sant, de sade verkligen ännu mera. De sade, att om icke Väldiga Buffeln skyndsamt aflägsnar sig från denna trakt, skola de döda både honom och hans krigare samt göda sina åkrar med deras blod och pryda sina hyddor med deras hudar. Och den store trollkarlen bad mig äfven säga till Väldiga Buffeln, att om han blir stående ännu en minut på den plats, der han nu befinner sig, så skall han sända honom en brinnande sol, som skall inom ett ögonblick förvandla hela den stolte indianske höfdingen till aska."

Mr Blackford kunde icke sjelf beherska ett litet leende, då han yttrade denna löjliga hotelse, men Väldiga Buffeln deremot blef ytterligt förskräckt och började löpa till skogs, under det han utstötte ett vrålande, som liknade en jaguars.

Då nybyggarne sågo den stolte indianen fly, uppstämde de ett ljudligt skratt och bestormade Mr Blackford med ifriga frågor, för att få veta, hvad han hade yttrat, som kunde slå indianen med en så uppenbar fruktan och fasa. Deras skrattlust lemnades ännu friare tyglar, när landtmätaren hade redogjort för sina till indianen yttrade ord.

Nu kom Örnöga fram till blockhuset och utkallade sergeanten. En minut senare sågos de under lifligt samtal aflägsna sig. Man undrade, om fienden hade uppträdt på någon annan sida, emedan man eljest tyckte sig icke kunna förklara orsaken, hvarför sergeanten blifvit så plötsligt bortkallad. Man skulle emellertid snart i blockhuset erhålla åtminstone någon kännedom om hvad som var på färde, ty efter några minuter återvände Örnöga och kallade alla, som befunno sig i blockhuset, att skynda till sina hem och efter spadar och hackor och sedan samlas vid portarne, för att deltaga i ett vigtigt arbete. Han hade särskildt uppdrag att anmoda Mr Blackford, att denne måtte besöka sergeanten i hans hem. På det att man skulle vara tryggad mot öfverfall, qvarlemnade man som vanligt två män till blockhusets bevakning. Alla de öfriga skyndade att hörsamma den af Örnöga på sergeantens befallning meddelade uppmaningen.

Då Mr Blackford inträdde i sergeantens boningsrum, fann han före sig Tom Collins, Kit Ruxton samt Lundbergsson, Lidén och Esbjörn Persson. Desse jemte sergeanten sutto under högtidlig tystnad på stolar kring rummets väggar, och Edvin Blad inbjöd den gamle landtmätaren att också taga plats.

"Nu", sade sergeant Blad, "äro alla samlade, som jag har anmodat närvara vid denna sammankomst, och jag är beredd att redogöra för de orsaker, hvilka föranledt mig att sammankalla eder. Ting, så oerhörda, så

otroliga, att jag helst skulle vilja anse dem för en dikt, hafva kommit till mina öron. Veten I, hvarför vi äro samlade här? Jag skall med få ord säga eder det. Vi äro samlade för att sitta till doms öfver en mordbrännare."

Ett ofrivilligt utrop gick öfver allas läppar.

Sergeanten klappade med händerna. På detta tecken inträdde Joachim.

"För in fången!" befalde sergeant Blad.

"Ja, herre!"

Joachim aflägsnade sig åter och alla de närvarande iakttogo en högtidlig tystnad, tilldess dörren öppnades och Joachim skuffade Per Eriksson in i rummet, hvarefter han äfven sjelf trädde in och ställde sig vid dörren, liksom för att afskära för nämndemannen allt tillfälle till flykt.

"Kalla hit vittnet!" befalde sergeanten.

"Men, herre . . ."

"Hvad menar du?"

"Jo, om det skulle falla Per Eriksson in att fly, så . . ."

"Åh, min gosse, du kan lugnt gå. Med den här lilla tingesten jagar jag en kula genom kroppen på Per Eriksson, om han gör min af att vilja rymma."

Dervid upptog sergeanten sin revolver och lade den bredvid sig på bordet.

"Det är en annan sak", yttrade Joaahim med en bifallande åtbörd, hvarefter han aflägsnade sig för att uträtta det erhållna uppdraget.

Sergeant Blad vände sig nu till Per Eriksson, sägande med ovanligt allvarlig röst och ton:

"Ni är anklagad att hafva med vett och vilja anstiftat den brand, som i natt förstörde verkstadsbyggnaden. Af hvilken orsak gjorde ni detta, Per Eriksson? Lätta ert samvete genom en upprigtig bekännelse och se i oss icke blott edra domare, utan äfven vänner, som gerna skola frikänna er, om det är möjligt. Säg oss, hvarför ni anlade denna mordbrand, som kunde hafva medfört, ännu svårare följder, än den genom Guds nåd verkligen medförde."

Vår nämndeman såg trotsig och envis ut. Det fans hos honom icke något spår af ånger öfver den elaka gerningen.

"Jag har icke tändt eld på någonting", svarade han.

"Ni nekar således?"

"Ja!"

"Nå, jag önskar verkligen, att ni vore oskyldig till denna nedrighet. Något rätt stort förtroende till er har jag aldrig kunnat hysa, men det oaktadt har jag aldrig ansett er vara i stånd till ett så svårt brott som detta. Vi vilja invänta vittnet."

Några minuter förflöto under tystnad. Det var så stilla i sergeant Blads boningsrum, att man hade kunnat höra klingandet af en nål, om en sådan hade fallit till golfvet. Per Eriksson betraktades af alla de närvarande med dystra och olycksbådande blickar. Tystnaden och de vältaliga blickar, med hvilka han hedrades, besvärade honom synbarligen.

Efter några minuters väntan öppnades dörren för att lemna inträde åt Joachim och skolmästaren.

Sergeant Blad vände sig nu till Peter Florin med följande ord:

"Man säger, att ni har i natt gripit denne karl på bar gerning, då han anlade eld i verkstadsbyggnaden. Han nekar emellertid till denna anklagelse. Är han skyldig eller oskyldig?"

Peter Florin aftog sina glasögon, för att torka dem, under det han yttrade sig på detta sätt:

"Skyldig eller oskyldig? Hm, jag tror, att den mannen icke har varit oskyldig, sedan han låg i moderlifvet, om han ens var det då. (Nu satte Peter Florin de putsade glasögonen på näsan). Är du oskyldig? Du?"

De senare orden yttrade skolmästaren med ett egendomligt uttryck, sedan han trädt alldeles intill Per Eriksson och under det han blickade honom rakt in i ögonen.

"Ja, just jag", svarade nämndemannen. "Bevisa motsatsen, om ni kan!"

"Jag kan ingenting bevisa", sade skolläraren, vändande sig till sergeant Blad, "så vida man med bevis

menar två eller tre vittnen, såsom Skriften säger. Men jag kan i stället berätta hvad jag sett och hört och huru jag grep denna karl på bar gerning och vidare både kan och vill jag aflägga ed på sanningen af min berättelse, om man det fordrar."

Derefter berättade Peter Florin det äfventyr, som han hade upplefvat under natten. Han talade med öfvertygelsens värme och med den kraft, som sanningen innebär.. Hvar och en af Per Erikssons domare kände sig öfvertygad om sanningen af hvad Peter Florin förtäljde.

"Nå, kan ni ännu neka?" sade Blad, sedan skolmästaren hade slutat sin berättelse.

Förmodligen insåg Per Eriksson, att det skulle vara lönlöst att försöka neka helt och hållet och beslöt att antaga en annan försvarsplan, än den han hittills hade följt.

"Nej", sade han, "jag kan icke neka, att jag var orsak till eldsvådan, men det skedde mot min vilja. Jag rådde icke för det. Jag hade ljus upptändt i verkstaden och råkade att tappa det bland spån och stickor, som ögonblickligen fattade eld."

"Försök icke att slingra er undan", yttrade Blad barskt. "Det lyckas er ändå icke. Hvad skulle ni i verkstaden? Hvarför begagnade ni ljus derinne?"

"Ack, herre, hm!... jag skulle... hm! jag har glömt det."

"Och på hvilken väg kom ni ditin? Jo, genom fönstret. Allting talar emot er. Jag anser er redan vara öfverbevisad om att hafva anlagt mordbranden. Eller hvad synes eder?"

Den senare frågan var rigtad till ledamöterne i denna improviserade rätt.

"Öfverbevisad!" ljöd det från allas läppar med högtidligt allvar.

"Nu", sade Edvin Blad, "återstår det blott att fälla domen öfver honom. Yttren er mening, om I behagen!"

"En mordbrännare förtjenar dö", svarade Tom Collins.

"Och hvad sägen I andre?"

"Han bör dö", yttrade alla, med undantag af Mr Blackford.

Då sergeant Blad märkte, att landtmätaren icke yttrade sin mening, vände han sig till honom med denna fråga:

"Och ni, Mr Blackford?"

Den gamle landtmätaren uppreste sig och svarade:

"Innan jag afgifver min röst, önskar jag ställa ett par frågor till brottslingen."

"Det är er tillåtet."

"Säg mig", talade landtmätaren, "säg mig, hvarför ni öppnade porten för rödskinnen förliden natt, ty jag vet, att det var ni, som gjorde detta!"

Om en bomb hade fallit ned från taket och exploderat midt i rummet, skulle det icke hafva väckt en större häpnad eller förvåning hvarken hos Per Eriksson eller hos ledamöterne i domstolen. I sjelfva grunden visste landtmätaren icke mera än sergeant Blad eller Tom Collins, hvem som hade öppnat porten, men hans naturliga skarpsinnighet ledde honom till att söka den skyldige i nämndemannens person, isynnerhet som han påminde sig, att Per Eriksson icke varit på sin post i blockhuset vid den tid, då portarnes öppnande måste hafva skett.

Brottslingen, hvilken redan förut hade blifvit upprörd i sinnet genom den dödsdom, som de fleste närvarande redan hade uttalat öfver honom, föll nu till föga. En askgrå blekhet betäckte hans ansigte, och han skulle hafva fallit, om icke Joachims kraftiga arm hade understödt honom.

"Hans brottslighet är tydlig", yttrade sergeant Blad. "Jag erinrar mig nu, att han i går var ute i skogen nästan hela dagen. Troligen har han då sammanträffat med de både hvite männen, som uppehålla sig bland rödskinnen. Med dem har han öfverenskommit att öppna portarne för dem, och när denna hans plan blef till sina följder omintetgjord, beslöt han tända eld på verkstaden, för att locka oss bort från vallarna och blockhusen, på det att rödskinnen obehindradt skulle kunna tränga in."

Sedan sergeanten hade slutat detta tal, skakade Joachim den af fruktan bäfvande nämndemannen och ropade:

"Svara, karl! Har du gjort allt detta?"

"Ja, ja! ... Nåd ... barmhertighet ... nåd!"

"För bort honom!" befalde sergeanten.

Sedan brottslingen blifvit af Joachim bortsläpad, herskade under en stund djup tystnad i rummet. Hvar och en af de närvarande behöfde några minuter, för att hemta sig från sin öfverraskning. Sergeant Blad var den förste, som yttrade sig.

"Jag medgifver", sade han, "att karlens brott icke är af den beskaffenhet, att det kan bestraffas med annat än döden, men jag vill likväl föreslå, att vi låta honom undslippa för lindrigare pris. Jag tänker nämligen på uslingens själ, som skulle gå förlorad, om vi verkställde dödsdomen, isynnerhet som här icke i kolonien finnes någon, hvilken är skicklig att bereda en syndare till döden. Dessutom är det någonting för min känsla motbjudande, att en af dem, som följt mig hit från ett gemensamt fädernesland, skall dö som en brottsling. Jag föreslår derför, att vi förvisa honom ur vårt nybygge och förbjuda honom vid lifsstraff att någonsin sätta sin fot inom det område, som vi kalla vårt. Sitt hus och sin del i jorden förlorar han för evigt. Måhända skall han, varnad genom sitt nu iråkade trångmål, kunna på en annan ort blifva en bättre menniska."

Alla de närvarande insågo det ädla i Edvins bevekelsegrunder, och så stor var den magt, som han utöfvade öfver nybyggarne, att ingen invände något mot hans förslag, ehuru detta stod i rak strid mot de åsigter, som förut hade blifvit uttalade.

"Det gläder mig, att I lemnen edert bifall till mitt förslag", sade han, "och jag kommer således att framställa det vid en allmän sammankomst, så snart vi blifvit befriade från rödskinnen. Hvar och en af nybyggarne bör naturligtvis deltaga i afgörandet af karlens öde. Och nu, mina vänner, sedan vi öfverstökat detta sorgliga göromål, vilja vi gå och taga Örnögas anstalter i betraktande. Han har lofvat mig att fånga alla rödskinnen i en fälla, ur hvilken ingen enda skall undkomma."

"Sorgligt att säga", yttrade Tom Collins, "är det likväl en sanning, att det till Fridhems framtida lugn är nödvändigt att ingen enda af apacherne slipper härifrån."

"Det är sant, min vän", sade Kit Ruxton. "Ty om blott en enda återvände till sin egen wigwam, skulle han snart hetsa hela hopar hit. Det skulle blifva ett aldrig upphörande krig mellan Fridhem och apachstammen."

"Detsamma", inföll sergeant Blad, "säger Örnöga och ingen är mera kompetent än han till att döma i denna sak."

Sedan samtalet kommit in på kapitlet om Örnöga, antog det en lifligare karakter och småningom försvann det obehagliga intrycket af ransakningen med Per Eriksson. Hvar och en prisade Örnögas förtjenster. Den enkle, gamle indianen hade säkerligen icke sjelf kännedom om de många goda sidor, som hans vänner funno honom ega.

"Ja", sade Edvin, "jag önskade, att alla indianer liknade Örnöga. Då skulle dessa oupphörliga blodiga strider mellan den hvita och den röda rasen snart vara blott en saga"

"Tyvärr, min unge vän", inföll Mr Blackford, "tyvärr vore det allt för sangviniskt att hoppas något sådant."

"Indianerne äro i allmänhet allt för blodtörstiga att någonsin kunna lefva i frid med sina grannar."

"Och allt för äfventyrälskande derjemte."

Under detta samtal hade sergeant Blad och hans följe, till hvilket äfven skolmästaren och Joachim hade sällat sig, anländt till platsen framför portarna, d. v. s. till den öppna plats, som låg mellan portarna och Vargkullens fot. Här hade man utfört ett ganska svårt arbete under den tid, ransakningen med Per Eriksson hade varat.

Man hade nämligen under Örnögas befäl gräft en djup och bred kanal, hvilken utgick vinkelrätt från vallen omkring fyratio fot. Derefter gjorde den en vinkelrät krökning och lopp parallelt med vallen omkring sextio fot, för att sedan genom ett annat knä åter löpa i rät vinkel mot vallen. Derigenom inneslöt man ett fyrkantigt jordstycke af ganska stor ytvidd framför portarna. Den vid gräfningen uppkastade jorden upplade man till en vall innanför grafven.

Under djup tystnad hade man utfört det dryga arbetet, i hvilket äfven några af qvinnorna deltogo. Ännu var det icke alldeles färdigt, hvarför sergeanten och de, som voro i hans sällskap, med undantag af skolmästaren, raskt hoppade ned i grafven, fattade hacka eller spade och började deltaga. Efter en halftimme var det sista spadtaget gräfdt och den sista mullhögen uppkastad på vallen. Hela arbetet hade kräft endast tre timmar för att blifva färdigt.

Den fullbordade kanalen var fyra alnar djup och lika bred samt företedde den egenheten, att väggarne icke voro sluttande såsom i en vanlig vallgraf, utan lodrätt nedstigande. Vi skola snart lära känna de orsaker, som föranledde Örnöga att inrätta den på detta sätt. Nu vilja vi tillse, hvilket arbete, som ännu återstod att utföra, innan allt blef efter Örnögas önskan.

Under sommarens lopp hade man kört tillsammans en ofantligt stor hög af grenar, qvistar och annat affall vid skogsarbetet. Till denna hög förde nu Örnöga sina arbetare och anvisade dem hvad de der skulle hemta. Snart hade man burit fram till den nyss utgräfda kanalen ett tillräckligt antal omkring fyra alnar långa och starka grenar. Dessa inpassades nu liksom till ett tak i de lodräta väggarna på ett afstånd af omkring en aln från hvarandra och en half fot under brädden af kanalen. Ofvanpå dessa utbredde man ett lager af ris och mindre qvistar. Derofvanpå strödde man jord, till dess man hade uppnått samma höjd som den omgifvande marken. Det var nu omöjligt för en främling att märka, att en graf fans derunder, men på samma gång var detta öfver kanalen hvälfda tak så bräckligt, att en menniska, som ville stiga derpå, måste falla igenom det och ned i det derunder lurande tomrummet.

Nu var Örnögas "fälla" färdig och det gälde blott att locka rödskinnen ditin, men äfven i detta afseende hade Örnöga sina planer.

Klockan var omkring två på eftermiddagen och de genom arbetet hungriga nybyggarne erhöllo en timmes frihet att äta och hvila sig eller rusta sig till den stun-

dande striden, hvilketdera de behagade. På slaget klockan tre skulle de vara åter på platsen.

Då nybyggarne på utsatt tid återkommo till den nyss uppkastade vallen, blefvo de mycket öfverraskade att se Örnöga uppträda ibland sig ridande på sergeant Blads häst. Det var ett ädelt djur, som jemte en behagligt formad kropp hade alla de kännetecken, som man brukar finna hos snabba springare. Ingen annan än sergeant Blad visste, hvad Örnöga ärnade företaga sig. Troligt är likväl, att åtminstone de båda bäfverjägarne och landtmätaren kunde af förberedelserna sluta sig till hans afsigter.

Med sergeant Blad aftalade nu Örnöga de sista anordningarna. En tillfällig bro af starka plankor lades från vallen och öfver den bräckliga betäckning, som dolde den underjordiska grafven. På dessa plankor passerade Örnöga till häst den undergräfda marken och red fram till porten. Några karlår följde honom, för att öppna portarne och lägga ut bron öfver vallgrafven. Örnöga passerade bron och befann sig ute på det fria fältet.

Utan att stänga portarne eller indraga bron, begåfvo karlarne sig tillbaka öfver den senast uppkastade vallen. Plankorna drogos upp på vallen och blefvo bortburna. Fridhem låg nu skenbart öppet för rödskinnen.

Sergeanten fördelade nu sitt folk på inre sidan af vallen på lika afstånd från hvarandra. Hvarje man var försedd med två karbiner och hade dessutom en lång lans. För att ladda gevären fördelades äfven några gossar utefter vallen. Sjelf ställde sig sergeanten tillsammans med bäfverjägarne, landtmätaren, Lundbergsson och Lidén bakom palissaderna, för att åse Örnögas färd och följa gången af de äfventyr, som väntade den modige indianen.

"Örnögas list är god", sade Tom Collins. "Rödskinnen, som se portarna öppna och bron utlagd öfver vallgrafven, skola icke föreställa sig annat, än att Fridhems försvarare slagit sig till ro i den tanken, att rödskinnen aflägsnat sig från trakten. Detta skall göra dem djerfva och modiga. De skola förfölja Örnöga, och han flyr tillbaka in i Fridhem, efterföljd af indianerne, hvilka

så mycket djerfvare skola tränga in, som portarne förblifva öppna. Icke förr än hela apachskaran är här inne, skola portarne stängas bakom dem. Skönt! Vi hafva dem i fällan."

"Ja", genmälde Edvin Blad, "sådan är verkligen Örnögas plan."

"Men hvem skall stänga portarne efter rödskinnen, sedan de blifvit lockade hitin?" frågade Mr Blackford.

"Det måste vara djerfva och kallblodiga män", menade Lidén.

"Jag medgifver", svarade sergeanten, "att denna del af planen innebär stora svårigheter och att de som stänga portarne löpa stor fara, men jag känner också två modiga män, hvilka säkerligen skola kunna utföra saken, utan att sätta lifvet till och så, att rödskinnen icke märka det, förr än det är för sent."

Tom Collins öga blixtrade, under det han sade:

"Och hvilka äro desse båda män?"

"De heta Tom Collins och Kit Ruxton", genmälde Blad, räckande på samma gång de båda bäfverjägarne sina händer.

"Nå, Kit, är du beredd?"

"Ja, Tom, det är jag, och jag gläder mig öfver att kunna vara våra vänner här till verkligt gagn."

"Således kan ni lita på oss. Portarne skola blifva stängda i samma ögonblick, som det sista rödskinnet kommit in. Låtom oss gå till våra platser, Kit! Du vid den närmaste porthalfvan och jag vid den andra! Genom palissaderna kunna vi der iakttaga hvad som sker på slätten."

De båda bäfverjägarne skilde sig från de öfrige och begåfvo sig till sina platser bakom de uppslagna porthalfvorna.

Örnöga hade emellertid sakta ridit fram på slätten. Han tycktes icke se hvarken framåt eller till sidorna. Man skulle knappt hafva kunnat tro, att han var vaken. Han liknade snarare en drömmande, der han satt med armarne korslagda öfver bröstet och hufvudet nedlutadt. Likväl visste nybyggarne, att Örnögas skarpa blick i denna stund undersökte hvarje punkt af det omgifvande

skogsbrynet. Men rödskinnen, om de funnos qvar i skogen, borde blifva bedragne af hans skenbara trygghet och likgiltighet.

Den gamle, ärlige indianen lät sin häst först begifva sig ned till floden, liksom om han stode i begrepp att företaga en lång färd och dessförinnan ville låta djuret släcka sin törst. Anländ till floden, lät han hästen under en lång stund dricka af dess vatten. Örnöga visste, att hans fienders ögon hvilade på honom, men det oaktadt bibehöll han sitt lugn, och man kunde icke i hans åtbörder varseblifva något spår af feberaktig otålighet. Han klappade hästens hals och smekte hans yfviga man samt försjönk derefter åter i sitt drömlika tillstånd, ända till dess hästen, efter att hafva släckt sin törst, upplyftade hufvudet. Då fattade Örnöga tyglarna och lät djuret lika sakta taga en sned rigtning mot en viss punkt af skogsbrynet, men sedan hästen blifvit intyglad i den rätta stråten, lade han tygeln öfver hans hals och satte sig åter att drömma.

Den kosa, som Örnöga hade låtit hästen beträda, ledde visserligen i sned rigtning mot skogen, men så att ryttaren, för att uppnå den punkt, mot hvilken hästens hufvud var vändt, måste passera längsefter skogens ytterkant under ett långt stycke. Likväl aktade Örnöga sig för att komma inom skotthåll från skogen. Han var öfvertygad derom, att rödskinnen lågo dolda just uti den del af skogen, som han nu passerade förbi i sned rigtning.

Sergeanten och de, som jemte honom från sin plats bakom palissaderna iakttogo Örnögas rörelser, kände en viss oro för, att fienderne icke skulle låta narra sig. De hade redan sett så många bevis på apachernes slughet, att Örnögas plan nu, då den skulle utföras, alls icke föreföll dem så lätt, som de förut hade tyckt. Deras farhågor visade sig emellertid snart vara ogrundade och obehöfliga.

Så snart Örnöga hade på tillbörligt afstånd passerat den plats, hvarest rödskinnen voro gömda, och således hade vändt dem ryggen, såg man från palissaderna den ene indianen efter den andre smyga sig fram ur

skogen, utpekande för hvarandra den ensamme, drömmande ryttaren, hvilken tycktes vara allt för djupt inne i sina egna tankar, för att kunna märka hvad som tilldrog sig bakom honom.

"Skola vi nu tillropa Örnöga en varning?" hviskade Lidén.

"Nej, låt bli det! Örnöga vet mycket väl hvad som sker bakom hans rygg. Han sofver icke."

"Så ser det likväl ut."

"Han vill derigenom invagga rödskinnen i säkerhet. Men tyst! Se, huru allt flera och flera rödskinn framkomma ur skogen, och se, der äro äfven de båda hvite männen, som vi förut sett ibland dem! Ah! Nu smyger hela skaran sig bakom Örnöga, för att anfalla honom i ryggen. Min Gud, om han verkligen icke skulle hafva märkt dem!"

Ett ögonblick klappade sergeantens hjerta hårdt af oro för den gamle indianen, men det var också blott ett enda ögonblick. Det som sedan tilldrog sig på slätten öfvertygade honom fullkomligt, att Örnöga icke var okunnig om fiendens företag.

Sedan rödskinnen till ett antal af omkring ett hundra hade samlat sig utanför skogen och en stund smugit sig efter den drömmande ryttaren och dervid hunnit honom ganska nära, vände Örnöga sig plötsligt om på hästen, och då han varseblef indianhopen, uppgaf han ett rop af förskräckelse, så naturligt, att indianerne icke kunde föreställa sig annat, än att han nu först hade märkt deras närvaro. Att detta rop, liksom den sömnaktiga likgiltigheten, var en list af Örnöga, det behöfva vi förmodligen knappt säga våra läsare.

Nu påskyndade Örnöga sin ridt, dock icke mycket. Han ville synbarligen icke lemna rödskinnen alltför långt bakom sig. Desse trodde, att Örnögas häst icke förmådde springa fortare, och skyndade med långa språng efter honom under ett förfärligt tjutande.

Åter vände Örnöga sig om på hästryggen och, ehuru han ganska väl visste, att rödskinnen voro honom nära, låtsade han likväl blifva ganska förskräckt, då han upptäckte detta förhållande. Ett nytt rop, som tydligt af-

målade en förskrämd menniskas fasa, gick öfver hans läppar. Han vände nu tvärt om sin häst och lät denne med något snabbare fart passera tillbaka i en rigtning, hvilken bildade en spetsig vinkel mot den, som han förut hade följt. Då vände också indianerne om. Tjutande och skriande, hoppande och springande stormade den talrika skaran efter den ensamme ryttaren, hvilken styrde kosan rakt ned mot floden, liksom om han hade velat söka sin räddning i dess vatten. Rödskinnen följde efter, ifrigt försökande att upphinna Örnöga. Denne afpassade emellertid sin hästs lopp så, att han alltjemt bibehöll samma afstånd från sina förföljare.

Kommen ned till floden, hejdade han hästen och tyckte ett ögonblick besinna sig, huruvida han skulle kasta sig i det rinnande vattnet eller icke. När då indianerne rusade fram till honom så nära, att han redan hörde deras tomahawker hvina i luften, uppgaf han ett förfärligt skri, under det han blickade bakom sig med väl spelad rädsla. Nu trodde de förföljande rödskinnen, att de hade honom fast. Det såg verkligen ut, som om Örnögas häst hade fruktat att kasta sig i vattnet. Apacherne visste icke, att hästens rörelser föranleddes af ryttarens skickliga sätt att tygla honom. Visse om seger, störtade de framåt och de båda trasige hvite männen midt ibland dem, men ännu en gång gäckade Örnöga deras förhoppningar.

Plötsligt vände han nämligen om sin häst och lät denna i fyrsprång ila förbi de häpna rödskinnen. Örnöga hade genom en snabb rörelse förflyttat sina fötter upp på hästens rygg och satt nu med knäna uppdragna under hakan. Härigenom blef hästen mera fri och ledig i sina rörelser och med blixtens snabbhet skyndade han förbi indianhopen. Snart saktade han emellertid åter farten och genom tyglarnes skickliga användande tvingade Örnöga sin häst att göra sådana rörelser, som om han blifvit helt och hållet uttröttad af de få sekundernas våldsamma ansträngningar. Då rödskinnen sågo detta, repade de åter mod och började förföljelsen på nytt.

Liksom om den ensamme ryttaren hade insett, att alla hans försök att få fortsätta färden i ro för india-

nerne eller undkomma dem på fria fältet skulle vara fruktlösa, lät han nu sin till utseendet fullkomligt uttröttade häst ställa sin kosa i rak linie mot Fridhems portar, hvilka stodo så öppna, som om kolonien befunnit sig i den djupaste fred. Rödskinnen följde honom trognare än skuggan och märkte troligen knappt sjelfve, huru nära de kommo portarna och vallarna, innan det var för sent att vända om. Deras tillförsigt växte äfven derigenom, att intet enda skott lossades från vallen, ehuru de länge hade befunnit sig inom skotthåll. De kunde nu icke föreställa sig något annat än att nybyggarne hade återvändt till sina fredliga sysselsättningar, i förlitande på att indianerne lemnat orten. Djerfve genom den skenbara framgången förföljde de Örnöga med långa språng, ifrige att uppnå den öppna porten, innan nybyggarne möjligen komme att stänga den bakom den förföljde ryttaren. I sin ifver märkte de icke, att den förföljde i samma mån, som han närmade sig porten, ökade hästens fart, så att han med ljungeldens snabbhet sprängde öfver bron och genom den öppna porten in i Fridhem. Så snart han hade kommit in, vände han sin häst till venster och lät honom med samma utomordentliga snabbhet ila bort till brädden af den dolda kanalen. Här tvingade han honom att taga ett väldigt hopp, hvilket inom ett ögonblick förde både honom och ryttaren öfver både kanalen och vallen. Skälfvande stannade hästen på föga afstånd från sergeant Blad. Örnöga hade nu fullbordat sitt arbete.

En gosse mottog hästen och ledde den bort, i samma ögonblick som indianerne strömmade in genom porten. I spetsen för den röda skaran befann sig Väldiga Buffeln sjelf. Äfven Late-Mats och Grin-Ola trängdes bland de öfrige. Så snabbt var rödskinnens lopp, att de främste icke märkte, att de voro inneslutna inom en ny vall, om hvilkens tillvaro de icke hade någon aning, förrän de befunno sig i midten af den genom vallen inringade fyrkantiga platsen. Då hade redan de sista i skaran hunnit in genom porten.

Tom Collins och Kit Ruxton stodo på sin post, en bakom hvardera af porthalfvorna. Så snart det sista

rödskinnet hade i fullt lopp kommit in, satte de båda jägarne portarne i rörelse och förde dem tillsammans. Det buller, som dervid icke kunde undvikas, hördes icke bland den rasande indianhopens larm och tjut. Inom ett ögonblick hade Kit Ruxton skjutit riglarne för och Tom Collins kringvridit nyckeln två gånger i låset samt uttagit den, och innan rödskinnen märkte, hvad som förehades bakom deras rygg, hade de båda bäfverjägarne klättrat upp på palissaderna och längsefter dessa förflyttat sig tillbaka till sina vänner, hvilka nu lågo utsträckte på vallens sida, färdige att gifva eld. Äfven sergeant Blad samt Lundbergsson och Lidén hade intagit platser på vallen. Örnöga hade skyndat efter sin karbin, för att äfven få deltaga i den sista striden.

Då de instängde rödskinnen slutligen märkte den uppkastade vallen, började de ana, att de hade låtit locka sig i en snara. De stannade, och deras till omkring ett hundra uppgående skara tycktes vara ett rof för den största förvirring och oreda. När då plötsligt nybyggarne gåfvo eld på dem, när omkring trettio rödskinn stupade för de på så nära håll säkert träffande kulorna, då vände de plötsligt om i den tydliga afsigten att åter rusa ut genom porten, om hvars tillslutande de ännu icke visste något. Man kan döma om deras raseri, när de funno portarne tillslutna. Väldiga Buffeln rasade som en vansinnig och försökte spränga dem genom stötar af sina väldiga skuldror. På en gång störtade sig fem eller sex rödskinn mot portarne, men icke ens detta förmådde uppbryta dem.

Nu vände hela hopen om och störtade sig mot vallarne. Allt gick väl för dem, så länge de hade fast mark under sina fötter, men när de beträdde den undergräfda ytan, brast denna naturligtvis under deras fötter. Endast ett dussin rödskinn hade lyckats komma öfver, och desse blefvo snart skjutne af nybyggarne och tumlade under dödsskri tillbaka ned ibland den vilda hop, som låg på bottnen af Örnögas kanal. Dernere krälade det som i en myrstack. Under utstötande af rysliga skrän försökte de att komma upp, men de lodräta väggarne lemnade icke något fäste för fötterna. De som

icke funno någon plats ledig, der de kunde försöka att kräla sig upp, stötte våldsamt undan dem, som redan hade lyckats förskaffa sig en sådan. Derigenom blefvo rödskinnen upphetsade mot hvarandra och en strid uppstod på bottnen af grafven, vid hvilken nybyggarne icke hade annat att göra, än att se på. Tomahawkerna brukades flitigt. Än här och än der störtade ett rödskinn, dödligt träffadt af sina egna vänners blodiga vapen. Det var en scen, hvilken i ryslighet öfverträffade till och med en tjurfäktning i Spanien. Mer än en af nybyggarne, som var mera blödig till sinnet, vände sig med en rysning bort från skådeplatsen för dessa mordscener.

Ett halft dussin rödskinn och de båda trasige hvite männen, Davidsohn och Berg, hade emellertid icke låtit locka sig ut på den undergräfda marken. Varnade af det öde, som hade drabbat de öfriga med Väldiga Buffeln i spetsen, hade de i god tid hejdat sitt lopp och stannat. Villrådige sprungo de nu hit och dit inom sitt icke alltför trånga fängelse. Då hviskade sergeant Blad till den bredvid honom liggande Örnöga:

"Jag skulle vilja fånga de båda hvite männen lefvande, om det blott vore möjligt."

"Ingenting är lättare", svarade Örnöga.

Indianen hade kring sitt lif virad en lasso, som han nu skyndsamt lossade. Vid dess ena ända gjorde han en snara och afvaktade ett ögonblick, då en af de hvite skulle närma sig honom tillräckligt, för att kunna nås af snaran. Då hven det fruktansvärda vapnet genom luften, snaran lade sig kring armarne och bröstet på Davidsohn (Late-Mats). Raskt började Örnöga att hala in lasson, hvarigenom snaran drogs ännu hårdare till och fängslade Davidsohns armar. Ehuru uslingen stretade emot af alla krafter, måste han dock följa med, dit lasson drog honom, isynnerhet sedan sergeant Blad började biträda Örnöga vid inhalandet. Snart befann han sig öga mot öga med sergeant Blad, hvilken hastigt och lustigt band hans fötter och händer, innan lasson lossades. Blott några minuter senare hade Berg blifvit fångad på samma sätt och befann sig liggande hårdt bunden vid Davidsohns sida.

"Nu", utropade Edvin Blad, "vilja vi utan skonsamhet skjuta ned alla de öfriga."

De få indianer, hvilka icke hade fallit ned i den djupa gropen, lågo snart stilla på den nedtrampade gräsmattan. Deras andar tågade till de sälla jagtområdena i en annan verld.

Emellertid hade de rysliga scenerna på bottnen af Örnögas kanal icke upphört. Slutligen, sedan alla de öfriga blifvit dödade af hvarandra, lyckades det Väldiga Buffeln och nio andra rödskinn att svinga sig upp på brädden och få fast mark under sina fötter. Men hvartill gagnade dem detta? De föllo snart intill sista man för nybyggarnes kulor. Icke en enda undkom, hvilken kunde till apachernas byar öfverbringa underrättelsen om nederlaget och egga rödskinnen till hämnd. Nybyggarne kunde hoppas, att platsen, der de trehundra rödskinnen hade stupat, skulle för alltid blifva apacherne obekant.

"Gudilof", sade Edvin Blad, då han senare på dagen hade ett förtroligt samtal med Mr Blackford, "Gudilof, att Fridhem blifvit räddadt och att vi nu kunna med gladt mod återgå till våra arbeten, utan att behöfva frukta ett förnyande af dessa rysliga uppträden,"

"I kunnen nu lefva i lugn", genmälde landtmätaren. "Men säg mig, min unge vän, hvad ämnar ni taga er till med de båda fångarne, jag menar Dav .... Däv .... Dov ...., jag minnes icke namnen!"

"Ni menar Davidsohn och Berg? Jo, jag ämnar öfverlemna dem åt domaren i Madison. Om tre veckor är min ångbåt färdig att gå till sjös. Jag ämnar då företaga en resa till Saint-Louis för att inköpa kor. Den första last, som min ångbåt kommer att medföra härifrån, blir herrarne Davidsohn, Berg och Per Eriksson. Ingen af dessa tre kommer från den stunden att någonsin visa sig i Fridhem."

Två år derefter.

Två år hafva förflutit, sedan vi lemnade våra nybyggare i Fridhem åt sig sjelfva. När eller hvar gå två år fram utan att efterlemna spår af sin tillvaro? Två år förvandla dibarnet till en sjungande pilt och pensionsflickan till en fulländad verldsdam. Två år strö silfver i månget hår och förvandla den kraftfulle mannen till en bräcklig gubbe. Två år kunna omstörta konungariken, vända upp och ned på de mägtigaste troner, ödelägga de mest blomstrande städer, uppresa nya i ödemarker och höja den ringe upp till tinnarne af ärans tempel. Vi skulle kunna fylla en hel volym med betraktelser öfver hvad två år — två korta år — förmå uträtta. Äfven i Fridhem hafva de två åren icke gått spårlöst förbi.

Läsare! Vill du i författarens sällskap uppsöka den lilla svenska kolonien vid Kansasfloden efter två års förlopp, så räcker jag dig handen en vacker sommardag i Augusti månad. Vi behöfva nu icke hvarken i en eländig indiansk kanot på floden eller till fots genom prairien utstå de med en lång resa förenade besvärligheterna. Vi gå ned till hamnpieren i Saint-Louis och uppsöka en liten ångare, den minsta af dem alla. När vi på en akterspegel läsa namnet "Gunilla", då veta vi, att det är den rätta. Det är den af sergeant Blad förfärdigade ångaren, hvilken numera gör regelbundna turer en gång i månaden mellan Fridhem och den stora pelsverksstaden. Om vi nu tilltala den unge befälhafvaren på denna ångare, tilltala honom på det sköna svenska modersmålet, så blir han glad att träffa landsmän och tillåter oss gerna att medfölja den snart afgående ångbåten ända fram till Fridhem. Man kan icke

resa beqvämare på en konglig svensk-tysk postångare mellan Ystad och Stralsund. Den unge, hurtige svensken, hvars namn är Nils Ersson, var med vid de trehundra indianernes angrepp mot Fridhem och hade den äran att vid den sista striden ladda karbinerna åt Edvin Blad. Två år hafva förvandlat honom från en odygdig pojke till en stadgad och pålitlig ångbåtskapten. Han försäkrar oss nu, att sergeant Blad skall glädja sig öfver vårt besök, och vi besluta oss således för att följa med.

Snart lägger den lille ångaren från land. Med säker hand lotsar Nils Ersson sin farkost fram mellan de större, på Mississippi och Missouri farande ångbåtar, hvilka ligga här och der förtöjda. Maskinisten, också nästan ett barn ännu, inkastar mera bränsle i ugnen, pistonerna arbeta, propellern börjar röra sig i raskare fart och snart äro vi ute på den breda floden.

Då vi efter en lång färd passera förbi "den fridfulla dalen" kommer Nils Ersson bort till oss och omtalar dess historia, eller rättare, de äfventyr, som nybyggarne der hade upplefvat. Vi lyssna med uppmärksamhet och intresse till den enkla berättelsen och kasta ännu en blick, full af vemod, till den alltid sköna dalgången, som snart försvinner för våra blickar i det aflägsna fjerran.

Slutligen stiga vi i land nedanför Fridhem på en beqväm landningsbrygga — hvilken också är ett spår, som de två åren lemnat efter sig. En glad skara af svenskar ilar ned till landningsplatsen, så snart de höra ånghvisslans signal. Knappt förnimma de, att vi äro landsmän, förrän de omfamna oss och föra oss i triumf upp till Fridhem.

Sedan vi förfriskat oss och hvilat ut efter den långa färden, börja vi naturligtvis att med en viss nyfikenhet underrätta oss om tillståndet i kolonien och om de personer, hvilka vi der känna.

Först besöka vi Vargkullen. Man har förändrat dess namn och kallar den numera Kyrkokullen, ty sergeant Blad har realiserat sin älsklingsplan att der bygga en kyrka. Enkelt, men smakfullt reser sig det lilla templet på kullens höjd. En rad af nyss planterade bokar om-

gifver helgedomen och den till begrafningsplats inredda platsen deromkring. Inne i templet håller Edvin Blad sjelf gudstjenst hvarje söndag. Man har visserligen skickat en af samhällets yngre medlemmar till Augustana-Synodens prestseminarium i Paxton, men det dröjer ännu ett par eller tre år, innan denne kan blifva prestvigd, och tilldess har Edvin Blad åtagit sig att uppehålla gudstjensten. Då och då hemtar man en prestman från Saint-Louis, för att utdela sakramenterna.

Vid andra ändan af den vidsträckta Kyrkokullen har man uppfört ett prydligt skolhus, i hvilket Peter Florin med lust och fröjd sköter lärarens mödosamma kall. Den hederlige skolläraren är nästan helt och hållet förändrad. Af hans förra blyghet och "tafatthet" finnes nu icke något spår. Han är nöjd med sig sjelf och hela verlden och prisar sig lycklig att vara en fri medborgare i ett fritt samhälle. Ännu lefver han ogift och han påstår sjelf, att hans lif förflyter lugnare i de höga, luftiga och ljusa skolsalarna, än det kunde göra vid en hustrus sida i ett välordnadt hem. Man tror dock allmänt, att han slutligen kommer att ingå i det "äkta" ståndet. Man har nämligen märkt, att han på senare tid börjat flitigt korrespondera med någon person i hemlandet, som bär ett qvinligt namn. För den händelse denna bok skulle råka i händerna på den älskvärda qvinna, till hvilken Florins håg står, vilja vi icke förorsaka henne något bryderi genom att här offentliggöra hennes namn.

Om vi nu stå på Kyrkokullen och blicka ned på det idoga samhället nedanför oss, upptäcka vi strax, att det undergått många förändringar. Vidsträckta sädesfält utbreda nu sin snart mognande äring på de ställen, hvarest förut blott urskog och vilda snår funnos. Under två år har den odlade jorden blifvit betydligt förökad och skogens bryn mera aflägsnadt. På ett bördigt klöfverfält betar en dyrbar hjord af ett par hundra kor med sina behornade kavaljerer. Längre bort se vi en talrik fårflock. Ja, man skulle vid åsynen af allt detta icke kunna föreställa sig, att man befinner sig midt i vildmarken, om man icke såge urskogens väldiga jättar resa

sig till en i alla dagrar af den gröna färgen skiftande krans kring det hela.

Husens antal i kolonien har blifvit fördubbladt. Gatorna äro belagda med sten, och träd äro planterade på båda sidor till prydnad och af helsoskäl.

En ny snickeriverkstad har blifvit uppbygd på samma plats der den nedbrunna stod. Sergeant Blads smedja är utvidgad till en liten mekanisk verkstad. Om Edvin Blad numera skulle falla på den idéen att bygga ångmaskiner, skulle det kunna ske utan mycken svårighet.

Sergeant Blad och Gunilla äro sedan ett år förenade med hvarandra genom äktenskapets heliga band. En liten flicka, som kom till verlden för omkring en månad sedan, har gjort de unga makarnes lycka fullkomlig. Den lilla skall döpas af presten från Saint-Louis, när denne nästa gång besöker Fridhem, och föräldrarne hafva, oss emellan sagdt, redan beslutat att uppkalla henne efter moderns väninna — Anna. Sergeanten delar sin tid mellan arbetena på åkern och i smedjan samt omsorgen om samhällets styrelse, hvilken blifvit helt och hållet lagd i hans händer. Han har visserligen blifvit bekläd med magten att sjelf afgöra alla förefallande frågor, men han sammankallar ändå ofta alla nybyggarne till en rådplägande församling, hvars beslut han sedan samvetsgrant följer.

Äfven Richard Lidén och Elin äro gifta och Richard har ingått såsom kompanjon uti Josef Nilssons affär. Denna har utvecklat sig ganska raskt och lemnar stor årlig afkastning. Bland annat uppköper firman pelsverk dels af Fridhems invånare, dels af de jägare, som under somrarne uppehålla sig i dessa trakter och ganska ofta besöka kolonien såväl för att afyttra sitt byte som för att uppköpa ammunition och andra förnödenheter. Sedan säljer firman pelsverken i Saint-Louis med ganska god vinst.

Jäger hade småningom tillfrisknat från de sår, han ådragit sig i striden mot rödskinnen. Nu har han åter blifvit densamme som förr, ja hans lynne har undergått en betydlig förbättring, sedan Anna Lidén nu ändtligen

lofvat att blifva hans maka. Under hans långvariga sjukdom läste Anna dagligen för honom ur bibeln och lyckades småningom dels derigenom och dels genom samtal tända i hans själ den lyckliggörande tron på en *personlig* Gud. Äfven Anna lärde sig att vara mera tolerant mot dem, som i trossaker hafva andra åsigter. De båda unga menniskornas pröfningstid är nu förbi. Samma dag, då Blads och Gunillas lilla flicka undfår dopet, skola Carl Jäger och Anna Lidén förenas för hela lifvet.

Om vi nu, medan vi vandra från hus till hus i Fridhem och besöka våra vänner, händelsevis möta den starke Joachim på gatan, så skall han helsa oss med ett godmodigt leende, och om vi sedan fråga honom, huru stor hans samling af "tomahahkar" nu är, skall han svara oss ungefär med dessa ord:

"Ack! endast nitton, endast jemnt nitton! Tyvärr komma aldrig numera några indianer hit till dessa trakter, men det lär väl i alla fall vara bäst, om de blifva borta."

Men om vi fråga honom, om han icke snart ärnar taga sig en brud och bygga eget bo, skall hans trumpna min med ens försvinna och han skall med strålande anlete låta oss läsa följande lilla bref, som han för någon tid sedan mottagit från fäderneslandet och från sin der qvarlemnade käresta.

"Min snälle Joachim!

"Jag får förtälja dig den sorgliga nyheten, att min far, Anders Thorsson i Holmnäset, nu har slutat sina dagar. Jag står således ensam i verlden och undrar, om du skulle vilja åtaga dig att blifva mitt stöd här i tiden; men kanhända du har glömt bort din Greta, sedan du kom till det långt bort belägna landet. Om du lofvar mig, att du skall försvara mig mot de förfärliga rödskinnen, som du skrifver så mycket om, så vill jag komma till dig och blifva din lilla hustru, så snart jag kan få sälja Holmnäset. Spekulanter finnas här nog, men jag vet, att Holmnäset är en god gård och

jag släpper den icke, om jag icke får hvad den är värd. Jag skall framdeles underrätta dig, när jag kommer, och hoppas, att du är mig till mötes i New-York. Skrif snart till

din trogna
Greta."

Sedan vi läst dessa rader och lyckönskat Joachim, gå vi vidare och hafva måhända snart den lyckan att möta Tom Collins eller Kit Ruxton. De båda djerfva och modige bäfverjägarne besöka nämligen ofta kolonien Fridhem. Numera betrakta de denna lilla fläck såsom sitt egentliga hem och tillbringa der hela den tid af året, då de icke kunna jaga. Vanligen medföra de stora förråd af pelsverk, när de ankomma efter en längre tids vistelse i ödemarken. Endast sällan händer det, att de på sina jagttåg råka ut för rödskinn, som frånstjäla dem frukten af deras ansträngningar och mödor. Ehuru de äro temligen till åren, hafva de ännu sina fulla krafter och torde kunna under ännu ett par årtionden lefva jägarens lustiga, men farliga lif.

Någon gång händer det äfven, att Örnöga kommer på besök. Den dag, då detta sker, anses såsom en högtidsdag inom hela kolonien, ty alla älska den tappre och trofaste indianen. Vid sina besök, som sällan räcka längre än några veckor, gästar han alltid hos Richard och Elin och dessa hafva icke släppt honom, förrän han gifvit dem det löftet, att när han blir för gammal för skogslifvet, skall han blifva och bo hos dem till sin död.

Lundbergsson och Lidén lefva och äro vid god helsa samt fröjda sig öfver sina barns lycka. Den förstnämnde var utom sig af förtjusning, då han för en månad sedan fick trycka en liten dotterdotter i sina armar. Lidén afundas honom ännu en smula denna lycka, men hoppas efter ett eller annat år också blifva kallad morfader.

Om Per Eriksson har man ingenting hört, sedan han blef af sergeant Blad förd till Saint-Louis och förbjuden att någonsin uppträda inom Fridhems område. Hans

storögda dotter hade man erbjudit att få blifva qvar i kolonien och i orubbad besittning af faderns egendom, men hon hade föredragit att följa sin fader i landsflykten.

Herrar Davidsohn och Berg (Late-Mats och Grin-Ola) försmäkta ännu i fängelset i Madison, der man bevakar dem strängare än förra gången. I Fridhem önskar man, att de båda skurkarne ännu länge måtte qvarblifva der de äro.

Efter att hafva kastat en blick in i ladugårdarne och öfvertygat oss om deras ändamålsenliga inrättning och efter att hafva aflagt besök i det storartade mejeri, som kolonien uppfört, äro vi nu beredde att åtminstone för denna gång säga farväl till våra vänner i Fridhem. Möjligen få vi framdeles anledning att åter besöka dem.

Sergeant Edvin Blad låter uppelda sin ångbåt och ställer den till vår disposition. Snart äro vi åter på väg till Saint-Louis, men icke snart glömma vi våra vänner i Fridhem eller det svenska nybygget vid Vargkullen.

18.3
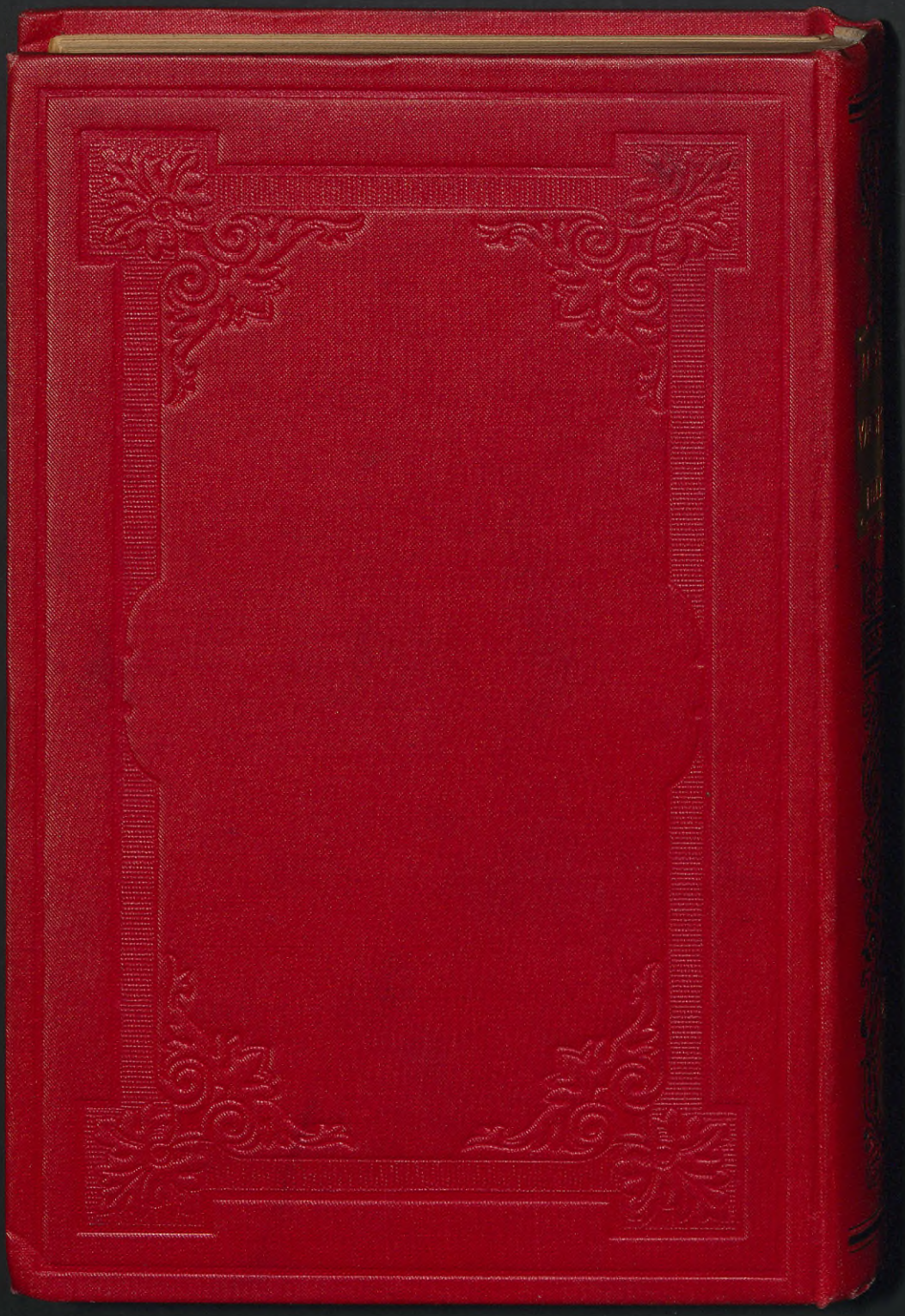
6000193726
Göteborgs universitetsbibliotek